

Кралете на трилъра®

БЕЕВЪТ

ТРИЛЪС

ПРИЗРАЧЕН

ПОЛЕТ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

Страховито приключение, екстремна борба за оцеляване,
смайваща мистерия!

БЕЪР ГРИЛС ПРИЗРАЧЕН ПОЛЕТ

Превод: Венцислав Божилов

chitanka.info

Страховито приключение, екстремна борба за оцеляване, смайваща мистерия!

Съчетание между най-доброто от Бонд, Борн и Индиана Джоунс. Дръжете се здраво — приключението започва!

Съкрушен от отвличането на жена му и сина му, бившият войник Уил Йегер се опитва да се скрие от света, за да се възстанови. Но го откриват и го убеждават да се нагърби с още една, последна мисия.

Той се съгласява да води експедиция в далечната амазонска джунгла.

В мрачното сърце на този изгубен свят е скрит самолет от Втората световна война; съдържащата се в него тайна би могла да взриви целия свят. Могъщи сили са решени на всичко, за да остане самолетът скрит завинаги.

Уил Йегер и екипът му от бивши елитни войници неволно се изпречват на пътя им. Уил предчувства, че при този сблъсък ще открие и отговора, за който отдавна копнее — истината за съдбата на семейството си...

Беър Грилс е експерт по оцеляване, телевизионен водещ и автор, прочут с телевизионния си сериал „Оцеляване в дивата природа“. Известен е като „най-екстремният човек, живял някога“.

Прес Асосиейшън

*На моя покоен дядо генерал-майор Уилям Едуард Хенри
Грилс, кавалер на Ордена на Британската империя, 15/19-и
Кралски хусарски полк и командващ Целевите части.
Никога няма да бъдеш забравен.*

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Дядо ми, генерал-майор Уилям Едуард Хенри Грилс, кавалер на Ордена на Британската империя, 15/19-и Кралски хусарски полк, е служил като командващ Целевите части — специален отряд, създаден по искане на Уинстън Чърчил в края на Втората световна война. Това били най-тайните агенти, събирани някога от Военното министерство, и основната им задача била проследяването и защитата на секретни технологии, оръжия, учени и високопоставени нацистки особи за каузата на Съюзниците срещу новата световна свръхсила и неприятел — Съветския съюз.

Никой в семейството нямаше представа за ролята му като командир на Целевите части. Научихме за нея много години след смъртта му, когато бе огласена информацията след седемдесетгодишна давност според Закона за държавната тайна — откритие, което отчасти вдъхнови написването на тази книга.

Дядо ми не беше от приказливите, но съм запазил скъпи спомени за него от детството си. С димяща лула, загадъчен, ироничен и обичан от онези, които бе водил.

хиляди тайни

„Харпърс Магазин“, октомври 1946 г.

Неотдавна някой писал до военновъздушната база „Райт“, защото научил, че страната разполага с много голяма колекция военни тайни на врага... и ако може, да му изпратят всичко свързано с германските реактивни двигатели. От отдел „Архиви“ на Военновъздушните сили му отговорили:

„Съжаляваме, това са петдесет тона документи“.

Тези петдесет тона са само малка част от несъмнено най-голямата колекция заловени военни тайни, събирана

някога. Ако винаги сте смятали (а кой не е?), че военните тайни вървят по шест-седем, сигурно ще ви е интересно да научите, че пленените военни тайни възлизат на хиляди, че свързаните с тях документи образуват планини и че никога не е имало нещо, способно да се сравнява с тази колекция.

С. Лестър Уокър

ОПЕРАЦИЯ „КЛАМЕР“

„Дейли Мейл“, март 1988 г.

Операция „Кламер“ е кулминацията на изумителната битка между съюзниците за заграбване на пляката от нацистка Германия след войната. Само седмици след победата над Хитлер лица, известни като „ревностни нацисти“, били избрани от високопоставени офицери от Пентагона да станат уважавани американски граждани.

Докато във Великобритания политическите спорове спъвали плановете за привличане на уличени в престъпления германци за подпомагане на икономическото възстановяване на страната, французите и руснаците прибирали всички, независимо от деянията им, а американците се изхитрили да заличат криминалните досиета на своите учени нацисти.

Германската техническа мощ се доказва категорично в стотиците доклади на съюзническите следователи, които не се притесняват да описват „изумителните постижения“ и „невероятната изобретателност“ на германците.

Хитлер определено се е смял последен на враговете си.

Том Бауър

В АВСТРИЯ Е ОТКРИТ ОГРОМЕН НАЦИСТКИ ОБЕКТ ЗА „ОРЪЖИЯ НА ТЕРОРА“

„Сънди Таймс“, декември 2014 г.

В Австрия бе открит секретен подземен комплекс, построен от нацистите в края на Втората световна война, който вероятно е бил използван за разработването на оръжия за масово поразяване, включително и атомна бомба.

Огромният комплекс беше открит миналата седмица недалеч от градчето Санкт Георген ан дер Гузен. Смята се, че е бил свързан с намиращия се наблизо подземен завод „В8 Бергкристал“, произвеждал „Месершмит Me 262“ — първия действащ реактивен изстребител, който за кратък период бил заплаха за съюзническите военновъздушни сили във финалния етап на войната. Разсекретени разузнавателни документи и свидетелски показания помогнали на изследователите да намерят скрития вход.

„Това е гигантски промишлен комплекс и вероятно е най-големият център за производство на секретни оръжия на Третия райх“ — казва австрийският документалист Андреас Зулцер, който ръководи разкопките.

Зулцер е събрал екип историци и е открил допълнителни доказателства за учени, работили върху секретен проект, ръководен от генерал Ханс Камлер от СС. Камлер бил началник на ракетната програма на Хитлер, създала ракетата Фау-2, използвана при бомбардировките на Лондон в по-късните етапи на войната.

Той бил известен като блестящ, но безмилостен командир, подписал е планове за газовите камери и крематориумите в концлагера Аушвиц в Южна Полша. Носят се упорити слухове, че бил заловен от американците и получил нова самоличност след войната.

Разкопките на Зулцер бяха спрени миналата сряда от местните власти поради липса на разрешително за работа на исторически обекти. Той обаче е уверен, че ще могат да продължат следващия месец. „Били са подбирани пленници от концентрационните лагери в цяла Европа заради специалните им умения — физици, химици и други специалисти, които трябвало да работят върху този чудовищен проект, и ние имаме дълг към жертвите най-

сетне да отворим обекта и да разкрием истината“ — казва
Зулцер.

Боян Панчевски

1.

Очите му се отвориха.

Бавно.

С мъка отлепяше клепачи, миглите бяха залепнали една за друга от засъхналата кръв. Цепнатините се разширяваха по малко над кървясалите очи. Ярката светлина изгаряше ретината му, сякаш някой бе насочил лазер към очите му. Но кой? Кой беше врагът... мъчителят? И къде се намираше, за бога?

Не си спомняше абсолютно нищичко.

Кой ден беше? И дори коя година? Как се е озовал тук, където и да е това „тук“?

Слънчевата светлина му причиняваше адска болка, но поне зрението му се възвръщаше малко по малко.

Първото, което различи Уил Йегер, беше хлебарката. Бавно дойде на фокус — размазана, чудовищна и извънземна, изпълваща цялото му полезрение.

Доколкото можеше да прецени, май лежеше странично на под. Бетонен. Покрит с дебел слой кафеникав боклук с дявол знае какъв произход. От този ъгъл видя хлебарката да приближава, сякаш възнамеряваше да влезе право в лявото му око.

Чудовището размърда антени към него и в последния момент изчезна, пробяга покрай върха на носа му. А после Йегер я усети как лази нагоре по главата му.

Хлебарката спря някъде при дясното му слепоочие — онова, което беше най-далеч от пода, обърнатото нагоре.

Започна да опипва с предните си крака и челюстите си.

Сякаш търсеше нещо. Сякаш опитваше нещо.

Йегер я усети как започва да дъвче, как захваща плътта му, как задълбава в нея. Долови съскащото, кухо потракване на назъбените ѝ челюсти, откъсващи парченца гнило месо. А после, докато от устните му се изтръгваше беззвучен писък, усети, че са го полазили още десетки... сякаш отдавна е мъртъв.

Мъчеше се да сподави надигащите се вълни на гадене, а в главата му крещеше един въпрос — защо не се чу как пици?

Със свръхчовешко усилие на волята раздвижи дясната си ръка.

Беше съвсем слабо движение, но въпреки това изпита усещането, че се опитва да повдигне целия свят. Всеки сантиметър нагоре предизвикваше агонизираща болка в рамото и лакътя, мускулите му се свиваха в спазми от жалките му напъни.

Чувстваше се като сакат.

Какво е станало с него, за бога?

Какво са му причинили?

Стиснал зъби и с огромно усилие на волята, той вдигна ръка към главата си и прокара длан по ухото. Пръстите му задрапаха отчаяно и напипаха... крака. Твърди, тънки крака на насекоми, потръпващи и пулсиращи, докато се мъчеше да извади тялото хлебарката от ухото си.

Махнете ги оттук! Махнете ги! МАХНЕТЕ ГИИИ!

Идеше му да повърне, но в стомаха му нямаше нищо. Само гаден сух предсмъртен слой, покриващ всичко — стомаха, гърлото, устата, дори ноздрите.

Ох, мамка му! Ноздрите. Опитвах се да се мушнат и в тях!

Йегер извика отново. По-дълго. По-отчаяно. „Не това е начинът да умре. Моля те, Господи, не по този начин...“.

Отново и отново пръстите му задраскаха към телесните му отвърстия — а хлебарките съскаха и ритаха гневно, докато ги отскубваше от себе си.

Най-сетне звукът започна да се процежда мъчително до сетивата му. Първо собствените му отчаяни викове отекнаха в окървавените му уши. А после долови нещо друго — нещо по-смразяващо дори от десетките насекоми, решени да пируват с мозъка му.

Човешки глас.

Дълбок. Жесток. Глас, който намираше радост в болката.

Неговият тъмничар.

Гласът събуди всички спомени и те нахлуха в главата му. „Блек Бийч“. Затворът на края на света. Място, където те пращат, за да те измъчват ужасно и да умреш. Йегер бе хвърлей тук за „престъпление“, което изобщо не беше извършвал, по заповед на побъркан кръвожаден диктатор — и тогава бяха започнали истинските ужаси.

Предпочиташе дори тъмния покой на безсъзнанието в сравнение със събуждането в този пъкъл; всъщност предпочиташе всичко през седмиците, прекарани заключен на това по-лошо и от ада място — неговата килия. Неговият гроб.

Насили се да се унесе отново, да се върне обратно към меките, безформени, непостоянни оттенъци на сивото, които го защитаваха, преди нещо — какво? — да го замъкне обратно в това неопикуемо настояще.

Дясната му ръка се движеше все по-вяло и по-вяло.

Отпусна се отново на пода.

Нека хлебарките пируват с мозъка му.

Дори това бе за предпочитане.

И тогава онова, което го беше събудило, го блъсна отново студена течност се плисна в лицето му, подобно на удар на морска вълна. Само че миризмата бе толкова различна. Не бе чистият, леден, освежаващ дъх на океана. А зловоние — солената смрад на писоар, който не е виждал дезинфектант от години.

Мъчителят му се изсмя отново.

Беше истинско забавление.

Да плисне съдържанието на нощното си гърне в лицето на затворника. Какво по-добро?

Йегер изплю вонящата течност. Примигна, за да я махне от засмъдилите го очи. Поне противната гадост беше изгонила хлебарките. Умът му затърси подходящите думи — най-подходящите ругатни, които да запрати в лицето на тъмничаря си.

Доказателство, че е жив. Проява на съпротива.

— Иди се...

Изграчи една от онези обиди, които със сигурност щяха да му гарантират бой с маркуча, от който се беше научил да изпитва ужас.

Но ако не окажеше съпротива, с него бе свършено. Съпротивата беше единственото, което го крепеше.

И все пак не довърши. Думите заседнаха в гърлото му.

Внезапно се разнесе друг глас, толкова познат, *толкова братски*, че за няколко дълги секунди Йегер беше сигурен, че сънува. Напевът отначало бе тих, но постепенно набираше сила — ритмично припяване, изпълнено по някакъв начин с обещание за невъзможното...

— *Ка мате, ка мате. Ка ора, ка ора.*

Ка мате, ка мате! Ка ора, ка ора!

Йегер би познал този глас навсякъде.

Такавеси Рафара. Как е възможно да е тук?

Когато бяха съотборници и играеха ръгби в британската армия, именно Раф водеше хака, традиционния боен танц на маорите преди мача. Винаги. Сваляше тениската, свиваше юмруци и пристъпваше напред, за да застане очи в очи с противника, удряше се по масивните гърди, с крака като дънери, с ръце като тарани, а останалите от отбора, включително и Йегер, се тълпяха от двете му страни — безстрашни, неудържими.

Очите на Раф се опулваха, езикът му се подуваше, лицето му замръзваше в предизвикателна воинска гримаса.

— КА МАТЕ! КА МАТЕ! КА ОРА! КА ОРА! — гръмовно крещеше той.

Ще умра ли? Ще умра ли? Ще живея ли? Ще живея ли?

Беше все така неудържим и когато стоеше рамо до рамо с него на бойното поле. Върховният другар по оръжие. Маор по рождение и командос от Кралската морска пехота по призвание, Раф и Йегер се бяха сражавали заедно по четирите краища на света и бяха близки като братя.

Йегер завъртя очи надясно, към източника на припяването.

С периферното си зрение едва успя да различи фигурата от другата страна на решетката. Масивна. Дори тъмничарят изглеждаше като джудже в сравнение с нея. Усмивка като лъч чиста слънчева светлина, пробил тъмни буреносни облаци, които сякаш нямат край.

— Раф? — Думата бе изграчена, пълна с едва прикрито изумление.

— Да. Аз съм. — Пак онази усмивка. — Виждам съм те и в лошо състояние, друже. Като оня път, когато те измъкнах от бара в Амстердам. Така че по-добре да те почистим. Летим с „Бритиш Еърлейс“ до Лондон. Първа класа.

Йегер не отговори. А и как би могъл? Как бе възможно Раф да е тук, на това място, така близо до него?

— По-добре да тръгваме — подкани го Раф. — Преди приятелчето ти майор Моджо да е размислил.

— Да, Боб Марли! — Мъчителят на Йегер плесна Раф по гърба и го погледна с престорена веселост през злобно присвитите очи. — Боб Марли, голям шегаджия си.

Раф му се ухили от ухо до ухо.

За Йегер той беше единственият, който можеше да се усмихна на някого и в същото време да го гледа смразяващо. Обръщението „Боб Марли“ несъмнено беше заради косата на Раф — дълга, сплетена на плитки по традиционния за маорите начин. Както мнозина бяха научили на игрището за ръгби, Раф не приемаше добре неуважението към предпочитаната от него прическа.

— Отключи килията — процеди през зъби Раф. Аз и приятелят ми господин Йегер си тръгваме.

2.

Джипът излезе от затвора „Блек Бийч“ в Биоко, каран от приведения над кормилото Раф. Маорът подаде на Йегер бутилка вода.

— Пий. В хладилната чанта има още — посочи той с палец назад. — Изпий колкото можеш повече. Обезводнен си. А ни предстои натоварен ден...

Раф замълча, замислен за пътуването, което ги очакваше.

Йегер остави тишината да се проточи.

След прекараните в онзи затвор седмици тялото му се беше превърнало в същинска каша. Всяка става го болеше ужасно. Сякаш бе минала цяла вечност, откакто го бяха хвърлили в килията; откакто бе пътувал в кола; откакто бе обливан от лъчите на тропическото слънце на Биоко.

Трепваше от болка при всяко подскачане на колата. Пътуваха по крайбрежния път — тънка лента асфалт, водеща към Малабо, единственото по-голямо населено място на Биоко. Пътищата с настилка в малката островна държава край Африка се брояха на пръсти. Петролните пари на страната отиваха най-вече за изграждането на нов дворец за президента, за поредното попълнение към флота му от гигантски яхти или за допълнително раздуване на швейцарските му банкови сметки.

Раф посочи таблото.

Вътре има слънчеви очила, друже. Май слънцето не ти понася.

— От доста време не съм го виждал.

Йегер отвори жабката и извади чифт фалшиви „Оуклейс“. Погледна ги за момент.

— Менте? Винаги си бил скръндза.

Раф се разсмя.

— Който рискува, печели.

По измъченото лице на Йегер плъзна усмивка. И от нея болеше адски. Имаше чувството, че не се е усмихвал от цяла вечност — усмивката заплашваше да разчупи физиономията му на две.

През последните седмици беше започнал да вярва, че никога няма да излезе от онази килия. Никой нямаше представа, че е там. Беше приел, че ще умре в затвора, изчезнат и потънал в забрава, и че трупът му, подобно на безбройните трупове преди него, ще бъде хвърлен на акулите.

Направо не можеше да проумее, че е жив и свободен.

Тъмничарят ги беше извел от полутъмното мазе, където се намираха килиите за мъчения, вървеше безмълвно покрай опръсканите с кръв стени. На същото място изхвърляха боклука и телата на онези, които бяха умрели в килиите си и бяха готови за среща с акулите.

Йегер нямаше представа що за сделка бе сключил Раф, за да го измъкне.

Никой не излизаше от затвора „Блек Бийч“.

Никога.

— Как ме намери? — Думите му увиснаха тежко в тишината.

Раф сви рамене.

— Не беше лесно. Доста трябваше да поработим. Фиъни, Карсън и аз. — Той се разсмя. — Радваш ли се, че си направихме труда?

Йегер също сви рамене.

— Тъкмо започнах да опознавам майор Моджо. Готин тип. От онези, за които би омъжил сестра си. — Той погледна маора. — Но как ме намери? И защо...

За теб винаги, приятелю. Пък и... По лицето на Раф пробяга сянка. — Нужен си в Лондон. Назначение. И за двама ни.

— Що за назначение?

Изражението на Раф стана още по-мрачно.

— Ще ти кажа, когато се махнем оттук — защото, ако не го направим, няма да има никакви назначения.

Йегер отпи дълга глътка вода. Студена, бистра бутилирана вода — имаше вкус на нектар в сравнение с онова, което беше принуден да поглъща в затвора.

— И какво следва? Измъкна ме от „Блек Бийч“, но това не означава, че сме напуснали Адския остров. Така го наричат по тези места.

— Разбрах. С майор Моджо се споразумяхме да си получи третата част от парите, когато двамата с теб се качим на самолета за Лондон. Само че няма да се качваме в самолета. Никъде няма да

летим. Ще ни спипат на летището. Там ще ни чака комисия по посрещането. Така той ще може да каже, че сме избягали, но е успял да ни залови. По този начин ще прибере пари от две места — от нас и от президента.

Йегер потръпна. Именно президентът на Биоко, Оноре Чамбара, беше заповядал да го арестуват. Преди около месец на острова имаше опит за преврат. Наемници бяха овладели другата половина на Екваториална Гвинея (Биоко беше островната столица на страната) — онази половина, която се намираще отсреща, на континенталната суша.

В резултат президентът Чамбара заповяда да арестуват всички чужденци в Биоко, които и без това не бяха много. Йегер бе прибран с другите и при обиска на квартирата му бяха намерили вещи от времето му като войник.

Веднага щом научи, Чамбара реши, че Йегер трябва да е участник в заговора — че е техният вътрешен човек. Кое не беше вярно. Йегер беше дошъл в Биоко по съвсем различни — и невинни — причини, но Чамбара бе непреклонен. По заповед на президента Йегер бе хвърлен в затвора „Блек Бийч“, където майор Моджо бе направил всичко по силите си да го пречупи, да го принуди да си признае.

Йегер си сложи слънчевите очила.

— Прав си. Няма да успеем да се измъкнем през летището. Имаш ли резервен план?

Раф го изгледа.

— Доколкото разбрах, тук си работил като учител. По английски. В някакво село в северния край на острова. Посетих го. Тамошните рибари смятат, че си най-прекрасното нещо, случвало се някога на Адския остров. Учил си децата им да четат и пишат. А това е повече от всичко, направено за тях от „президент Чуга“. — Той замълча за момент. — Приготвили са кану, с което да се доберем до Нигерия.

Йегер се замисли над думите му. Беше прекарал близо три години в Биоко и бе опознал доста добре местните рибари. Плаването през Гвинейския залив с кану беше осъществимо. Може би.

— Разстоянието е трийсет километра или някъде там — каза той. — Рибарите го правят от време на време, когато времето е хубаво. Имаш ли карта?

Раф посочи малката пътна чанта в краката на Йегер. Йегер мъчително се наведе и прерови съдържанието ѝ. Намери картата,

разгъна я и започна да я изучава. Биoko се намираше на самата сгъвка на Африка — мъничък, обрасъл с джунгла остров с размери не повече от сто на петдесет километра.

Най-близката африканска държава бе Камерун, който се намираше на северозапад, а Нигерия бе още по на север. На цели двеста километра на юг се намираше територията, която доскоро бе другата половина от владенията на президента Чамбара — континенталната част на Екваториална Гвинея, която бе под контрола на заговорниците.

— Камерун е най-близо — отбеляза Йегер.

— Камерун? Нигерия? — Раф сви рамене. — В момента всяко място е по-добро от тук.

— Колко остава до вечерта? — попита Йегер. Мутрите на Чамбара бяха взели часовника му много преди да го хвърлят в „Блек Бийч“. — Под прикритието на мрака може и да успеем.

— Шест часа. Давам ти най-много един в хотела. За това време трябва да изстържеш всички лайна от себе си и да се нагълташ здравата с вода, защото няма начин да успеем, ако си обезводнен. Както казах, очаква ни натоварен ден.

— Моджо знае ли в кой хотел си отседнал?

Раф изсумтя.

— Няма смисъл да се опитваш да се скриеш. На толкова малък остров всички се познават. Като се замисля, малко ми напомня за дома... — Зъбите му проблеснаха на слънцето. — Моджо няма да ни създава неприятности през следващите няколко часа. Ще проверява дали парите му са пристигнали, а междувреме ние отдавна ще сме изчезнали.

Йегер продължи да пие, да преглъща насила глътка след глътка с пресъхналото си гърло. Проблемът бе, че стомахът му се бе свил до размерите на орех. Ако беше останал в затвора и не го пребиеха или измъчеха до смърт, диетата със сигурност щеше да го убие.

— Учил си хлапета. — Раф се подсмихна многозначително. — И с какво всъщност се занимаваше?

— Учех хлапета.

— Да бе. Учил си хлапета. Нищо общо ли нямаш с преврата?

— Президентът Чуга все ме питаше същото. Между побоите. Не би отказал човек като теб.

— Добре, значи си учил хлапета. На английски. В рибарско село.

— Учех хлапета. — Йегер се загледа през прозореца; усмивката бе изчезнала напълно от лицето му. — Пък и ако искаш да знаеш, трябваше да се скрия някъде. Да помисля. Биоко, дупката на гъза на географията. Изобщо не съм предполагал, че някой ще ме намери тук. — Той помълча. — Но ето че ти ме опроверга.

Отбиването в хотела се отрази чудесно на Йегер. Изкъпа се. Три пъти. На третия път водата, която изтичаше в канала, беше почти чиста.

Насили се да изгълта рехидратиращи соли. Подкастри брадата си, която бе расла пет седмици, но не я обръсна напълно. Нямаше време.

Провери се за счупвания. Като по чудо се оказа, че не са много. Беше на трийсет и шест и се бе поддържал на острова. Преди това беше прекарал десет години в елитните части и бе във върхова форма, когато го хвърлиха в килията. Може би затова беше излязъл от „Блек Бийч“ сравнително цял.

Май имаше два счупени пръста на ръцете и още толкова на краката.

Нищо, което да не може да се излекува.

След бързо преобличане отново бяха в джипа и пътуваха на изток от Малабо през гъстата тропическа джунгла. Отначало Раф караше като бабичка, с не повече от петдесет километра в час. Правеше го нарочно, за да провери дали не ги следят. Малцината, които имаха късмет да притежават кола в Биоко, караха като пощурели.

Ако си имаха опашка, тя щеше да си личи от километър.

Когато завиха по тесния черен път към североизточния бряг, беше ясно, че никой не ги следи.

Майор Моджо явно залагаше, че ще си тръгнат от летището. На теория нямаше друг начин да напуснеш острова — освен ако не искаш да рискуваш сред тропическите бури и акулите, кръжащи гладно около Биоко.

Малцина се бяха осмелявали да поемат такъв риск.

3.

Старейшина Ибрахим посочи към плажа на село Фернао, който бе толкова близо, че чуваха прибоя през тънките кирпичени стени на колибата му.

— Пригответе кану. Заредено е с вода и храна. — Той замълча и докосна Йегер по рамото. — Никога няма да те забравим, особено децата.

— Благодаря — отвърна Йегер. — И аз няма да ви забравя. Спасихте ме по повече начини, колкото мога да обясня.

Старейшината погледна към стоящия до него — млад мъж с изваяно мускулесто тяло.

— Синът ми е от най-добрите мореплаватели на Биоко... Сигурен ли си, че не искаш хората ми да ви прекарат? Знаеш, че ще го направят с радост.

Йегер поклати глава.

— Когато президентът Чамбара разбере, че съм изчезнал, ще си го изкара на всеки, на когото може. И при най-малкия повод. Затова ще се сбогуваме тук. Това е единственият начин.

Старейшината се изправи.

— Бяха три чудесни години, Уилям. Иншаллах, ще прекосиш залива и ще продължиш към дома си. И един ден, когато проклятието на Чамбара най-сетне отmine, иншаллах, ще ни посетиш отново.

— Иншаллах — повтори Йегер. Двамата си стиснаха ръцете. — С удоволствие ще го направя.

Йегер погледна кръга лица около колибата. Хлапета. Мърляви, одраскани, полуголи — но щастливи. Може би на това го бяха научили децата — на смисъла на щастието.

Той се обърна отново към старейшината.

— Кажете им вместо мен защо ги напускам, но едва след като сме заминали.

Ибрахим се усмихна.

— Ще го направя. А сега върви. Стори много добрини тук. Върви с това знание и с леко сърце.

Йегер и Раф поеха към плажа под прикритието на гъсто растящите палми. Колкото по-малко хора ги видеха да заминават, толкова по-малка бе вероятността да си изпатят.

Раф наруши мълчанието. Виждаше колко болезнено е за приятеля му да изоставя младите си питомци.

— Иншаллах? — попита той. — Тукашните селяни мюсюлмани ли са?

— Да. И знаеш ли какво? Тези хора са едни от най-добрите, които съм срещал някога.

Раф го изгледа.

— Три години сам на остров Биоко. Проклет да съм, ако бомбата Йегер не се е размекнал.

Йегер му отвърна с крива усмивка. Може би Раф беше прав. Може би наистина се е размекнал.

Приближаваха чистия бял пясък на плажа, когато до тях дотича едно задъхано дете. Босо, облечено само в парцаливи шорти, момчето изглеждаше на не повече от осем. На лицето му бе изписана паника, граничеща с ужас.

— Сър, сър! — То хвана ръката на Йегер. — Идат. Хора на президент Чамбара. Баща ми... някой го предупредил по радио. Идат! Да намери вас! Да ви отведе обратно!

Йегер клекна, за да се изравни с момчето.

— Чуй ме, Мо, никой няма да ме отведе обратно. — Той свали очилата, горе-долу единственото, което притежаваше, пхна ги в ръцете на детето и разроши прашната му коса. — Я да видя как ти стоят.

Малкият Мо си сложи слънчевите очила. Бяха му големи и трябваше да ги придържа, за да не паднат.

— Пич! Изглеждаш велико! — обяви Йегер. — Но ги скрий, поне докато хората на Чамбара си тръгнат. — Замълча за момент. — А сега бягай. Връщай се при татко си. Не излизай. И му кажи, че му благодаря за предупреждението.

Хлапето го прегърна за последно и си тръгна с насълзени очи. Мъчно му беше, че се разделят.

Йегер и Раф се скриха в храсталаците. Приклекнаха един до друг и Йегер хвана китката на приятеля си, за да хвърли бърз поглед на часовника.

— Ще се стъмни след около два часа — промърмори той. — Имаме две възможности... Да се опитаме да се измъкнем сега, по светло. Или да се скрием и да се измъкнем тихомълком по тъмно. Доколкото познавам Чамбара, освен хората, които е пратил в селото, той ще пусне и катерите си да претърсват океана. Намираме се на не повече от четиресет минути по вода от Малабо. Тъкмо ще потеглим и ще ни спипат. Което означава... че нямаме избор. Трябва да чакаме да се стъмни.

Раф кимна.

— Друже, живял си тук три години. Знаеш как стоят нещата на това място. Само че трябва да се скрием някъде, където никой няма да помисли да ни търси.

Той се огледа и погледът му се спря на тъмната мрачна растителност в другия край на плажа.

— Мангровото тресавище. Змии, крокодили, комари, скорпиони, пиявици и гадна кал до кръста. Последното място, на което би се скрил нормален човек.

Раф бръкна в джоба си и извади нож с характерна форма. Подаде го на Йегер.

— Дръж го подръка. За всеки случай.

Йегер го отвори и прокара пръст по тринайсетсантиметровото назъбено острие.

— Поредното менте ли?

Раф се намръщи.

— С оръжията никога не правя компромиси.

— Значи, хората на Чамбара идват насам, несъмнено с намерението да ни замъкнат обратно в „Блек Бийч“ — замислено рече Йегер. — А ние сме двама с един нож...

Раф извади втори нож.

— Повярвай ми, прекарването дори на тези играчки през летището си беше чудо.

Йегер се усмихна безрадостно.

— Добре, по един нож на човек. Нищо не може да ни спре.

Двамата се запромъкваха през палмовата горичка към тресавището.

Отстрани плетеницата от преплетени корени и клони изглеждаше непроходима. Без да се смути нито за миг, Раф се просна по корем и запълзя напред, като се провираше през невъзможни пролуки, а невидими създания се разпълзваха по-далеч от него. Спря едва когато навлезе на двайсетина метра навътре, следван плътно от Йегер.

Преди да се махнат от плажа, Йегер бе откъснал няколко палмови клонки, за да замече следите им. Когато се скриха дълбоко сред мангровите дървета, нищо не показваше, че някой е вървял по пясъка.

Двамата се потопиха във вонящата черна тиня, докато накрая на повърхността се подаваха само главите им, също покрити с дебел слой кал и мръсотия. Единственото, което ги издаваше, беше бялото на очите им.

Йегер усещаше как под тъмната повърхност на блатото около тях кипи от живот.

— Още малко и ще започна да съжалявам за килията си промърмори той.

Раф изсумтя в знак на съгласие и зъбите му проблеснаха за момент.

Погледът на Йегер се зарея из плетеницата клони, образуваща плътна катедрала над главите им. Дори най-голямото мангрово дърво не беше по-дебело от китката на мъж и се издигаше на не повече от шест метра, но там, където корените се подаваха от тинята и се миеха всекидневно от прилива, те стърчаха право нагоре на метър и половина или повече от повърхността.

Раф хвана един корен и го срязва с назъбеното острие до нивото на тинята. После го скъси до дължина около метър и двайсет и подаде пръчката на другаря си.

Йегер го погледна въпросително.

— Крав мага — изръмжа маорът. — Умения за бой с пръчки при ефрейтор Картър. Нещо да ти говори? Заостри си я сам.

Йегер се усмихна. Как би могъл да забрави?

Извади ножа си и започна да дялка единия край на твърдата дървесина.

Постепенно започна да се оформя късо остро копие.

Ефрейтор Картър беше доайенът на оръжията, както и на ръкопашния бой. Двамата с Раф бяха обучавали частта на Йегер на крав мага, хибридно бойно изкуство, разработено в Израел. Смесица между кунгфу и уличен бой, крав мага те учеше да оцеляваш в ситуациите, в които те поставя реалният живот.

За разлика от повечето бойни изкуства основната цел на крав мага беше колкото се може по-бързо да сложиш край на сблъсъка, като нанесеш максимални поражения на противника. Цялостни, както винаги ги наричаше Картър, поражения, които водят до смърт. Нямаше правила и всички движения целяха да удариш най-чувствителните части от тялото — очите, носа, врата, слабините и коленете. При това здравата.

Златните правила на крав мага бяха скорост, агресивност и изненада — да удряш пръв и да импровизираш с оръжията. Биеш се с всичко, което ти попадне — дъски, метални пръти, дори счупени бутилки.

Или с подострена пръчка от корен на мангрово дърво.

Хората на Чамбара се появиха малко преди здрачаване.

Бяха двайсетина в един камион. Отидоха в другия край на плажа и се разгърнаха да го претърсят целия. Спираха при всяко кану и го обръщаха, сякаш очакваха да намерят жертвите си отдолу.

Това беше очевидното място да се скриеш — което категорично го правеше абсолютно неприемливо за Йегер и Раф.

Войниците от въоръжените сили на Биоко стреляха с автоматите си G3 и надупчиха няколко лодки. В действията им обаче нямаше много ред и Йегер си отбеляза внимателно кои канута бяха останали незасегнати.

На войниците не им отне много време да открият лодката с провизиите. Изкресяха се заповеди. Две фигури в камуфлажно облекло забързаха към селото и се върнаха минута по-късно, подхванали помежду си дребна фигура.

Хвърлиха я в краката на командира.

Йегер разпозна едрия дебел мъж от едно от многото му посещения в „Блек Бийч“, където надзираваше разпитите и побоите.

Командирът срита проснатата фигурка в ребрата.

Малкият Мо изкреця приглушено.

Викът му отекна болезнено през потъналия в здрач плаж.

Йегер стисна зъби. Момчето на старейшината му беше като син.

Умен ученик, чиято усмивка винаги го развеселяваше. Беше се доказал и като майстор на плажния футбол — любимата им игра след края на учебния ден.

Но не само това свързваше двамата. В много отношения малкият Мо напомняше на Йегер за собственото му момче.

Или поне за сина, който бе имал някога.

4.

— Господин Йегер!

Викът го изтръгна от мрачните му мисли.

— Господин Уилям Йегер. Да, помня ви, страхливец такъв. И както виждате, държа момчето. — Масивна ръка посегна надолу и вдигна малкия Мо за косата, докато малкият не остана да се крепи на пръсти на пясъка. — Остава му една минута живот. Една минута! Бели копелета, излезте веднага! Иначе момчето ще получи куршум между очите!

Йегер погледна Раф. Едрият маор поклати настоятелно глава.

— Друже, наясно си с играта — прошепна той. — Излезем ли, обричаме всички. Себе си, цялото село и малкия Мо също.

Йегер безмълвно погледна отново към фигурите на плажа. Раф беше прав, но гледката на хлапето, танцуващо на пръсти в хватката на едрият командир, беше като удар в главата. Тя събуди един отдавна погребан спомен — за далечен планински склон и разрязано с нож парче плат...

Усети силна ръка да го задържа.

— Спокойно, приятел, спокойно — прошепна Раф. — Сериозно говоря. Покажем ли се, с всички ни е свършено.

— Минутата изтече! — изкрещя командирът. — Излезте! Веднага!

Йегер чу рязкото метално изщракване на затвор. Командирът вдигна пистолета си и притисна дулото в слепоочието на малкия Мо.

— Броя от десет — каза. — И после стрелям, британски копелета! Бъдете сигурни!

Командирът беше обърнат с лице към дюните и осветяваше с фенера си туфите трева с надеждата да забележи Раф и Йегер.

— Десет, девет, осем...

На притъмнелия плаж се разнесе нов глас — детски викове през броенето на командира.

— Сър! Сър! Моля ви! Моля!

— Седем, шест, пет... да, момче, моли се на белия си приятел да те спаси... Три...

Йегер почувства как едрият маор го приковава в калта, докато умът му се стрелкаше с ужас между далечните спомени — към свирепата атака на тъмния, покрит с гора планински склон; към кръвта върху първия сняг. Към момента, когато животът му се пръсна... Към настоящето — към малкия Мо.

— Две! Едно! Край!

Командирът дръпна спусъка.

Яркийт проблясък разцепи плажа на резки светли и тъмни петна. Командирът пусна косата на момчето и остави мъничкото тяло да се свлече на земята.

Йегер обърна мъчително глава и я притисна в корените. Ако Раф не го държеше, щеше да изскочи от скривалището с ножа и заострената пръчка, готов да убива.

И щеше да умре.

И изобщо нямаше да му пука.

Командирът излая серия заповеди. Облечените в камуфлажни униформи фигури се пръснаха във всички посоки — някои обратно към селото, други към двата края на плажа. Един войник спря на самия край на тресавището.

— Е, значи продължаваме играта — обяви командирът, който непрестанно се оглеждаше във всички посоки. — Ще доведем следващото дете. Аз съм търпелив човек. Разполагам с цялото време на света. С радост ще застрелям всичките ви ученици до последния, господин Йегер, ако се налага. Излезте. Или наистина сте жалък бял страхливец, за каквото съм ви смятал винаги! Докажете, че греша.

Раф се раздвижи. Запълзя безшумно напред, като се плъзгаше по корем през калта като гигантска призрачна змия. Спря за момент и погледна през рамо.

— Да ти се умира в блясъка на славата? — прошепна той.

Йегер кимна мрачно.

— Скорост. Агресивност...

— Изненада — довърши мантрата Раф.

Йегер се плъзна напред по прокараната от Раф пътека. Докато плъзеше, той се възхити на способността на едрият маор да се движи, да ловува безмълвно, като животно — като роден хищник. През

годините Раф го беше научил на много от тези умения — пълната вяра и съсредоточаване, които са ти необходими, за да издебнеш и да убиеш жертвата си.

Но въпреки това Раф си остана майсторът най-добрият, съществувал някога.

Той се отдели от тресавището като безформена сянка, точно когато на плажа извеждаха второ злощастно дете. Командирът започна да го рита в корема, а войниците се хилеха на жестокия спектакъл.

Точно този момент издебна Раф. Обгърнат от мрака, той се промъкна към войника, застанал най-близо до тресавището. С бързо движение запуши устата му с желязна душеща хватка, като дръпна брадичката му нагоре и настрани. В същия миг дясната му ръка замахна свирепо и заби острието на ножа в гърлото, прерязвайки артерията и трахеята.

Няколко секунди Раф продължи да държи стража, докато животът го напускаше и кръвта пълнеше белите му дробове. После тихо положи тялото на пясъка. Миг по-късно беше обратно в тресавището, стиснал в окървавените си ръце автомата на убития.

Той клекна и разшири тесния отвор за Йегер.

— Хайде! — изсъска. — Да вървим!

Йегер долови движението с периферното си зрение. Някаква фигура се бе материализирала от нищото и вдигаше автомата си право към Раф.

Йегер хвърли ножа си.

Движението бе инстинктивно. Острието профуча в сумрака и се заби дълбоко в корема на мъжа.

Той изкрещя.

Натисна конвулсивно спусъка, но куршумите полетяха безразборно в мрака. Докато ехото от стрелбата заглъхваше, Йегер се изправи и се затича напред, вдигнал заострената пръчка.

Беше разпознал стрелеца.

Скочи и заби копието в гърдите му. Усети как острието минава между ребрата и разкъсва мускули и сухожилия. Натисна с цялата си сила. Когато грабна автомата на противника си, вече го беше приковал към пясъка — копието го беше пронизало през гърдите, за да излезе през рамото.

Майор Моджо, доскорошният мъчител на Йегер, пищеше и се гърчеше като заклано прасе — но нямаше да отиде никъде, това поне беше сигурно.

С плавно движение Йегер вдигна автомата, свали предпазителя и откри огън. Трасиращите куршуми раздраха спусналия се мрак.

Целеше се в тялото. Стрелбата в главата беше чудесна за стрелбището, но в истински бой винаги стреляш в корема. Той е най-голямата мишена, а и малцина оцеляваха след рана в стомаха.

Насочи оръжието към плажа, търсейки командира. Видя как хлапето успя да се отскубне и побягна към прикритието на близката палмова горичка. Командирът се обърна и също си плю на петите. Йегер откри огън и видя как трасиращите куршуми разкъсват ходилата и се забиват в тялото му.

Усети как страхът и колебанието преминаха през противниците, когато водачът им падна, като крещеше от ужас и се гърчеше в предсмъртна агония.

Войниците приличаха на обезглавена змия.

Сега беше моментът.

— Презареждане! — извика Йегер, докато вземаше пълен пълнител от джоба на бившия си тъмничар. — Давай! Давай! Давай!

Раф не се нуждаеше от подканяне.

За миг той скочи на крака и се втурна напред с боен вик, а Йегер го прикриваше. Видя как първият от противниците се пречупва и хуква при вида на носещия се към тях черен, страховит грамаден маор.

Раф измина трийсет метра, отпусна се на коляно и откри прицелен огън.

— Даваааай! — извика на Йегер.

Той се изправи с насочен напред автомат — целият му гняв, неукротимата ярост сега бяха съсредоточени в битката. Спринтира напред; единствено очите и оголените зъби блестяха сред калта и мръсотията от тресавището, докато се носеше през плажа, а от дулото на автомата му бълваше огън.

Секунди по-късно и последните войници на президента Чамбара не издържаха и побягнаха. Раф и Йегер ги подгониха през палмовата горичка с точни откоси, докато не остана нито един противник.

Секунди по-късно над притъмнелия плаж отново се спусна тишина, нарушавана единствено от стоновете на умиращите и

ранените.

Без да губят нито миг, двамата намериха кануто на старейшината и го забутаха към прибоя. Голямата, издълбана от цял ствол лодка беше тромава на суша и трябваше да напрегнат всичките си сили, за да я вкарат във водата. Тъкмо щяха да я бутнат навътре, когато Йегер даде знак на Раф да изчака.

Той излезе обратно на брега и отиде при една фигура, прикована на пропития с кръв пясък. Измъкна копието си, метна ранения на рамене и го помъкна към морето, после хвърли изпадналия в несвяст тъмничар в лодката.

— Промяна на плана! — извика той на Раф, докато бутана лодката навътре. — Моджо идва с нас. Освен това тръгваме на югоизток. Хората на Чамбара ще решат, че сме се насочили на север, към Камерун или Нигерия. И през ум няма да им мине, че сме поели в обратна посока, към тяхната територия.

Раф скочи в кануто и протегна ръка да помогне на Йегер.

— Защо ни е да се връщаме в този кошмар?

— Тръгваме към континента. Разстоянието е два пъти по-голямо, но няма се сетят. А и територията вече не е на Чамбара, нали така? Ще се свържем с превратаджиите и ще се пробваме с тях.

Раф се ухили.

— Ка мате, ка мате! Ка ора, ка ора! Да тръгваме, по дяволите!

Йегер поде припяването. Загребах навътре и бързо се стопиха в проблясващото под лунните лъчи море.

5.

— Добре, господа, ще се радвате да научите, че всичко при вас е наред. Достатъчни бяха само няколко обаждания. Явно репутацията ви върви пред вас.

Акцентът бе подчертано южноафрикански, фигурата пред тях — ниска и набита, с месестото, червендалесто и брадато лице на бур. Телосложението говореше за младост, прекарана в игра на ръгби, яко пиене и войнишки живот в африканския буш, преди възрастта и подаграта да си кажат думата.

Но Питер Бурке не беше тук, за да воюва. Той бе водачът на преврата и разполагаше с далеч по-млади и в по-добра форма мъже под свое командване.

— Още ли смятате да превземете Биoko? — попита Йегер. Превратът Уонга така и не се състоя...

Преди няколко години имаше друг опит за сваляне на президента Чамбара, който се оказа пълен провал и си спечели презрителното название „превратът Уонга“.

Бурке изсумтя.

— Аз водя съвсем различна операция. Това е превратът „Пипнах те“. С Чамбара е свършено. Световната общност, петролните компании, народът на Биoko — всички искат да си отиде. Че и кой би поискал друго? Този тип е животно. Яде хора — предимно любимите си затворници. — Хвърли поглед към Йегер.

— Сто на сто се радвате, че сте се измъкнали от „Блек Бийч“, нали?

Йегер се усмихна. Още го болеше да го прави след трите дни борба с тропическите бури и морските пръски, докато пресичаха Гвинейския залив.

— В момента имам няколко С-130, които разтоварват оръжие — продължи Бурке. — Извършват непрекъснати полети до Нигерия и обратно. Събираме сили за големия напън. Като се замисля, не бих

отказал още два чифта ръце — момчета като вас, които познават района. — Той ги изгледа. — Какво ще кажете да се включите?

— Според маорския ми приятел имаме работа във Великобритания — обясни Йегер.

— За съжаление — изръмжа Раф. — След като се запознах с гостоприемството на президент Чуга, с удоволствие бих сритал задника му.

— Не се и съмнявам. — Бурке се изсмя рязко. — Последна възможност, момчета. Не бих се отказал от такива като вас. Наистина. Така де, измъкнали сте се от „Блек Бийч“. Никой не го е правил. Пробили сте си път с бой, въоръжени с две клечки за зъби и отварачка. Извършили сте тридневен плаване с кану дотук. Както казах, не бих се отказал от такива като вас.

Йегер вдигна ръце.

— Не и този път. Приключих с Биоко.

— Разбрано. — Бурке стана и енергично закрачи напред-назад зад бюрото си. — Е, мога да ви кача на следващия С-130. Стигате Нигерия и ви уреждам места на британски полет до Лондон, без излишни въпроси. Това е най-малкото, което мога да направя за вас, след като ни доставихте онова лайно.

Той посочи с палец зад рамото си. Бинтован и закопчан с белезници, майор Моджо беше стоварен в ъгъла на стаята.

Раф погледна с презрение ранения.

— Ще ви бъда благодарен, ако се отнасяте с него по същия начин, по който той се отнасяше с приятеля ми. С лихвите.

Бурке се ухили.

— Няма проблем. Имаме много въпроси към него. Пък и не забравяйте, че сме южноафриканци. Не вземаме пленници. Е, има ли още нещо, което мога да направя за вас, преди пътищата ни да се разделят?

Йегер се поколеба за момент. Инстинктът му казваше, че може да се довери на южноафриканеца, пък и бяха събрата войни. А и ако искаше да прати пари на старейшината на Фернао, в момента Бурке беше единствената му възможност.

Той извади лист от джоба си.

— Когато превземете Биоко, бихте ли го предали на старейшината на село Фернао? Това е номер на швейцарска банкова

сметка с кодовете за достъп. В нея има значителна сума — онова, което Раф е платил на Моджо да ме измъкне. Синът на човека умря заради нас. Парите никога няма да го върнат, но все пак е нещо.

— Смятайте го за направено — увери го Бурке. — И още нещо. Като доведохте онова лайно Моджо, вие свършихте чудесна работа. Той познава отвътре силите на Чамбара. Жалко е, разбира се, че едно дете от Биоко е трябвало да умре, за да получим подобна вътрешна информация. Но да се надяваме, че смъртта му ще върне живота на мнозина.

— Може би. Да се надяваме — съгласи се Йегер. — Но той не е бил едно от вашите хлапета. Не е бил вашият най-добър ученик.

— Повярвайте ми, когато Чамбара си отиде, всяко хлапе на Биоко ще има пред себе си много по-светло бъдеще. По дяволите, тази страна би трябвало да е богата. Има петрол, газ, полезни изкопаеми — и то колкото щещ. Достатъчно е само да продадем яхтите на Чамбара и да опразним банковите му сметки, за да поставим добро начало. Е, мога ли да направя още нещо за вас, преди да заминете?

— Може би има още нещо... — замислено каза Йегер. — Знаете ли, прекарах там три години. Това е много време за място като Биоко. Казано с две думи, започнах да се ровя в историята на острова. Втората световна война. Към края на войната британците започнали свръхсекретна операция. Шпионирали вражески кораб. „Дукесата“. Товарен кораб, закотвен в пристанището на Малабо. Хвърлили сме невероятно много усилия да го следим. Въпросът е, защо?

Бурке сви рамене.

— Нямам представа.

— Капитанът на кораба представил корабния манифест на пристанищните власти — продължи Йегер. — Той се оказал непълен — товарът бил описан на шест страници, но седмата липсвала. Носят се слухове, че въпросната страница се пази в трезора на Правителствения дом в Малабо. Направих всичко по силите си да се добера до нея. Когато превземете столицата, бихте ли ми пратили копие?

Бурке кимна.

— Няма проблем. Оставете ми имейл и телефон. Стана ми обаче любопитно. Какво според вас е превозвал корабът? И защо е този интерес към него?

— Събрах какви ли не слухове. Историята направо ме обсеби. Диаманти. Уран. Злато. За такива неща се говори. Нещо, което може да се добие в Африка. Нещо, от което нацистите са се нуждаели отчаяно, което би могло да им помогне да спечелят войната.

— Най-вероятно уран — предположи Бурке.

— Може би. — Йегер сви рамене. — Но само седмата страница би го доказала.

6.

Големият „Глобъл Чалънджър“ лежеше на котва в Темза, навъсеното небе се беше спуснало ниско над мачтата му. Черното такси, което бе докарало Раф и Йегер от „Хийтроу“, отби и спря в сивкава локва с мазни петна.

Йегер си даде сметка, че с парите за таксито спокойно можеше да напълни с книги цяла класна стая в Биоко. А когато Раф не даде на шофьора толкова голям бакшиш, колкото беше очаквал, онзи потегли без нито дума, като се постара да изпръска обувките им.

Лондон през февруари. Някои неща никога не се променят.

Почти беше проспал и двата полета — от Екваториална Гвинея до Нигерия с шумния товарен С-130 „Херкулес“ и после до Лондон. От Лагос пътуваха в абсолютен разкош, но Йегер от опит знаеше, че първа класа излиза солено.

Винаги.

Някой плащаше сметката за тези полети, а седем хилядарки на човек си беше сериозна сума. Когато притисна Раф по въпроса, едрият безгрижен маор изведнъж стана сдържан. Явно много беше нужен на някого в Лондон и парите не бяха проблем, но Раф не искаше да говори за това.

Йегер реши, че няма нищо против. Имаше пълно доверие на приятеля си.

Когато кацнаха в Лондон, Йегер вече започваше да усеща натрупаните ефекти от петте седмици в затвора и последвалата битка и бягството. Докато се качваше по мостчето на кораба, ставите му скърцаха като на старец. И точно тогава небето се отвори.

Бившият полярен изследователски кораб беше щабквартира на „Ендюро Адвенчърс“ — фирмата, която Йегер бе основал, след като напусна военните заедно с Раф и още един боец. Този човек — Стивън Фиъни стоеше в горния край на мостчето, наполовина скрит от проливния дъжд.

Протегна им ръка за поздрав.

— Изобщо не вярвах, че ще те намерим. Изглеждаш ужасно. Май сме успели в последния момент.

— Знаеш как е — сви рамене Йегер. — Ей това голямо маорско копеле — президентът Чамбара тъкмо се канеше да го сготви и изяде. Някой трябваше да го измъкне от казана.

Раф изсумтя.

— Да бе!

Последва смях. Тримата споделиха краткия момент, докато дъждът се лееше по откритата палуба.

Хубаво — прекрасно — беше отново да са заедно.

Службата в елитни части винаги е работа за младите. Йегер, Раф и Фиъни бяха посещавали места, на които малцина други бяха стъпвали, и бяха вършили неща, които малцина допускаха, че са възможни. Бяха участвали във върховното приключение, но кумулативният ефект си вземаше своето.

Преди няколко години решиха да напуснат, докато са още във форма. Използваха уменията си, придобити с парите на данъкоплатците, за да започнат свой бизнес. Резултатът бе „Ендюро Адвенчърс“ с мото „Планетата Земя е нашето игрище“.

Фирмата бе рожба на Йегер и дейността ѝ бе да осигурява на богати клиенти — бизнесмени, спортисти и шепа знаменитости — едни от най-предизвикателните преживявания в пустошта. Постепенно превърнаха бизнеса в доста доходоносно начинание, привличащо важни клечки за най-невероятните приключения, които можеше да осигури планетата.

А после, буквално за една нощ, животът на Йегер се разпадна и той изчезна. Превърна се в невидимия човек на „Ендюро Адвенчърс“. Фиъни бе принуден да поеме финансовата част, а Раф организацията на експедициите, макар че тези занимания не подхождаха и на двамата.

Като капитан, Йегер беше единственият бивш офицер между тях. Преди това беше командвал Отряд Д от САС, състоящ се от шейсет души. Беше работил в тесен контакт с висшето командване и се оправяше с лекота в бизнес кръговете.

Фиъни бе по-възрастен и се бе издигнал по трудния начин, в крайна сметка стана старши сержант при Йегер. Колкото до Раф, пиенето и сбиванията винаги превръщаха повишаването му в трудна задача — не че едрият маор имаше нещо против.

Без главната фигура последните три години се оказаха предизвикателство за „Ендюро Адвенчърс“. Йегер знаеше, че Фиъни бе негодувал заради изчезването му в Биоко. Но си даваше сметка, че ако същият ужас бе сполетял Фиъни, и на него нямаше да му е лесно. Времето и опитът го бяха научили, че всеки човек си има точка на пречупване. Когато беше стигнал до своята, Йегер бе избягал на последното място на света, където би го потърсил някой — на остров Биоко.

Фиъни ги поведе вътре. Заседателната зала на кораба беше като храм на приключенията. Стените бяха покрити със сувенири от далечни кътчета на планетата — флагове на половината въоръжени сили по света, значки и барети на елитни части, за чието съществуване знаеха малцина, шкафове с обезопасено оръжие, включително позлатен АК-47 от един от дворците на Саддам Хюсеин.

Беше отдадена почит и на чудесата на планетата с фотографии на някои от най-дивите и негостоприемни места — суха, пометена от ветровете пустиня, сини планини с покрити със сняг върхове, тъмна джунгла, пронизана от ослепителни лъчи слънчева светлина, както и десетки снимки на екипите, които „Ендюро Адвенчърс“ беше водила из тях.

Фиъни отвори хладилника зад бара.

— Бира?

Раф изсумтя.

— След Биоко мога да видя сметката на цяла каса.

Фиъни му подаде бутилка.

— Йегер?

Йегер поклати глава.

— Не, благодаря. На Биоко бях на сухо. Не през първата година, но през следващите две не съм близвал. Една бира и ще ме остъргвате от тавана.

Той си взе вода и тримата седнаха около една от ниските маси. Побъбриха известно време, разказаха си какво е станало през изминалото време и накрая Йегер повдигна основния въпрос — причината Раф и Фиъни да положат толкова усилия да го намерят и да го върнат у дома.

— Значи има нов контракт. Запознайте ме. Раф ми спомена нещо, но знаеш какви са маорите — могат да накарат и стъклено око да

заспи.

Раф стовари бирата си върху масата.

— Аз съм боец, а не дърдорко.

— Пияница, а не любовник — отвърна Йегер.

Разсмяха се.

След три години отсъствие Йегер се беше превърнал в различен човек от онзи млад воин и пътешественик, какъвто беше преди изчезването си. Бе станал по-мрачен. По-тих. По-затворен. И все пак понякога отново проблясваха хуморът и чарът, които го правеха чудесното лице на „Ендюро Адвенчърс“.

— Е, предполагам, че си се досетил — започна Фиъни, — бизнесът се сблъска със сериозни предизвикателства след твоето...

— Имах си причини — прекъсна го Йегер.

— Друже, не казвам, че не си имал. Бог знае, че всички...

Раф вдигна голямата си месеста ръка, за да въдвори тишина.

— Фиъни иска да каже, че всичко е наред. Миналото е минало. А бъдещето — за нас — е този чуден нов контракт. Само че през последните седмици изникнаха доста гадости.

— Така е — потвърди Фиъни. — Ето я кратката версия. Преди месец-два с мен се свърза Адам Карсън, когото сигурно помниш от времето му като директор на специалните части.

— Генерал-майор Адам Карсън ли? Да. — Йегер кимна. Колко време беше при нас? Две години? Способен командир, но така и не ми допадна особено.

— На мен също — добави Фиъни. — Както и да е, след армията Карсън бил издирен от някаква медия. В крайна сметка станал директор в някаква филмова компания на име „Уайлд Дог Медия“. Не е толкова смахнато, колкото звучи специализират се в снимане в отдалечени райони. Експедиции, дива природа, такива неща. Наемат много бивши военни. Идеални са за наши партньори.

— Така изглежда — съгласи се Йегер.

— Карсън ни направи предложение, при това доста примамливо. Някъде в Амазония открили останки от въздушна катастрофа. Най-вероятно от времето на Втората световна война. На мястото се натъкнали бразилски военни, докато водели въздушно наблюдение по западната си граница. С две думи, абсолютно наред нищото. Както и

да е, „Уайлд Дог“ се състезават за възможността да открият за каква точно катастрофа става дума.

— В Бразилия ли е? — попита Йегер.

— Да. Всъщност не съвсем. Точно на мястото, където се срещат границите на Бразилия, Боливия и Перу. Едното крило е в Боливия, другото в Перу, а опашката е насочена към Копакабана. Иначе казано, който и да е паркирал там, не е давал пет пари за международните граници.

— Напомня ми за нашето време в полка — иронично отбеляза Йегер.

— Не е точно така. Известно време имало спорове на чия територия е паднал самолетът, но единствените военни, способни да направят нещо, били бразилците — при това задачата се оказала тежка дори за тях. Затова започнали сондажи дали няма да се намери международен екип, който да разкрие тайните.

— Както и да е, самолетът е огромен — продължи Фиъни. — Карсън може да те запознае по-подробно, но в общи линии става дума за мистерия, скрита в енигма, скрита в... или както там се казваше. Карсън предложил да изпрати експедиция, която да заснеме всичко. Голямо телевизионно събитие, което да се излъчи по целия свят. Осигурил е огромен бюджет. Има обаче и оферти на конкуренцията, а южноамериканците не могат да се разберат помежду си.

— Много вожд... — започна Йегер.

— Малко индианец — довърши Фиъни. — Като стана въпрос за това, районът на катастрофата е и територия на някакво много враждебно амазонско племе. Амахуака или нещо такова. Никога не е установяван контакт с тях. И те много държат да си остане така. И си умират да пускат стрели и стрелички по всеки, който припари до владенията им.

Йегер повдигна вежда.

— Отровни стрелички ли?

— Не питай. Като експедиция тази се очертава същински бонбон. — Фиъни замълча за момент. — И тук идваш ти. Бразилците водят. Всичко е поверително и пазят точното място на катастрофата в строга тайна, така че никой да не ги изпревари. Но за Бразилия, Боливия е същото, което е Франция за Великобритания, а пък перуанците са нещо като германци. Никой няма доверие на никого.

Йегер се усмихна.

— Харесваме виното на едните и колите на другите, но с това нещата се изчерпват, а?

— Именно. — Фиъни отпи от бирата си. — Карсън обаче е отракан. Успял е да спечели бразилците и всичко се свежда до едно. Ти си водил техни мисии. Обучавал си отрядите за борба с наркотици — техните специални части. Явно си оставил трайно добро впечатление, също като Анди Смит, твоя заместник. Доверяват ти се. Абсолютно. Ти най-добре знаеш защо.

Йегер кимна.

— Капитан Евандро още ли е с тях?

— Вече е полковник Евандро. Не само че е още с тях, но е и директор на специалните части. Извадил си някои от хората му от калта. И той не го е забравил. Карсън обещава, че мисията ще се води или от теб, или от Смит. За предпочитане от двама ви. Това склонило полковника на наша страна и той уговорил боливийците и перуанците.

— Полковник Евандро е добър човек — отбеляза Йегер.

— Така изглежда. Ако не друго, поне не забравя. Затова Карсън — и „Ендюро“ — получиха предложението. Затова дойдохме да те търсим. И както изглежда, точно навреме. — Фиъни изгледа Йегер. — Както и да е, това е голям контракт. За няколко милиона долара. Достатъчно да обърне нещата за „Ендюро“.

— Сладко. — Йегер не отклони очи от Фиъни. — Може би прекалено сладко?

— Може би. — Лицето на Фиъни помръкна. — Карсън се зае да събира екип. Международен, с мъже и жени, за да изглежда добре на екрана. Имаше десетки доброволци. Карсън беше затрупан с работа. В същото време от тебе нямаше нито следа. Така че Смити се съгласи да поеме нещата сам, тъй като ти... ами... все едно си паднал от ръба на снега.

Изречението на Йегер остана неразгадаемо.

— Или съм заминал за Биоко да преподавам английски. Зависи как го погледнеш.

— Да. Както и да е... — Фиъни сви рамене. — Всичко беше готово за Амазония. Експедицията на живота имаше зелена светлина. Всички очаквахме с нетърпение разтърсващо въображението откритие.

— И тогава се намесиха телевизионните шефове — изръмжа Раф. — Все напират, напират. Алчни копелета.

— Раф, друже, Смити се съгласи — натърти Фиъни.

— Съгласи се, че си заслужава да се направи.

Раф отиде да си вземе нова бира.

— И въпреки това затриха един адски добър човек...

— Не сме сигурни в това! — рязко възрази Фиъни.

Раф затръшна вратата на хладилника.

— Много добре го знаем, мамка му.

Йегер вдигна ръце.

— Момент... полека, момчета. Какво е станало?

— От една страна, Раф е прав — поде отново разказа си Фиъни. — Онези от телевизията поискаха екстри. Нещо като предговор, така да се каже. Анди Смит трябваше да отведе кандидатите в шотландските възвишения, та да изпита възможностите им. Един вид мини подбор за САС — отърваваш се от по-слабите. И всичко трябваше да се заснеме.

Йегер кимна.

— Отишли са в Шотландия. И какъв е проблемът?

Фиъни погледна към Раф.

— Той не знае ли?

Раф подчертано внимателно постави бирата си на масата.

— Друже, взех го полумъртвъв от „Блек Бийч“. Измъкнахме се с бой от Адския остров, въоръжени с две проклети джобни ножчета. После трябваше да се справяме с акули и тропически бури. Кога според теб е бил удобният момент?

Фиъни прокара пръсти през късата си коса и погледна към Йегер.

— Смити отведе екипа в Шотландия. На западния бряг през януари. Времето било ужасно. Гадно. Полицията открила тялото на дъното на клисурата Лох Ивер.

Сърцето на Йегер прескочи. Смити мъртвъв?! Имаше странното усещане, че се е случило нещо, но не и това. Не и Смити. Абсолютно твърд и надежден, Анди Смит беше човекът, който всеки би искал да има зад себе си. Винаги беше готов с някоя остроумна забележка, колкото и напечено да беше положението. Малцина приятели му бяха толкова близки.

— Смити е паднал и е загинал? — недоверчиво възкликна Йегер.
— Невъзможно. Той беше направо неуязвим. И господар на хълмовете.

Настъпи тишина. Фиъни се загледа в бутилката си. В очите му се четеше тревога.

— Ченгетата казаха, че алкохолът в кръвта му бил много над допустимото. Според тях излиза, че е изпил бутилка „Цжак Даниълс“, качил се е, спянал се е в тъмното и се е пребил.

Очите на Йегер проблеснаха опасно.

— Дрън-дрън. Смити пиеше по-малко и от мен.

— Друже, точно това им казахме и ние. На полицията. Но те настояват на своето — смърт при нещастен случай, с доста сериозни улики за самоубийство.

— Самоубийство? — избухна Йегер. — За какво му е на Смити да се самоубива, по дяволите? При такава жена и деца? При такава мисия, която е щял да води. Я стига. Самоубийство. Пълни глупости. Смити имаше всички причини да живее.

— По-добре му кажи, Фиъни — обади се Раф, като едва потискаше гнева си. Всичко.

Фиъни видимо събра сили за онова, което предстоеше.

— Когато намерили Смити, белите му дробове били наполовина пълни с вода. Ченгетата твърдят, че е лежал цяла нощ под проливния дъжд и се е удавил. От друга страна, твърдят, че падането го е убило моментално. Счупване на врата. Ама не можеш да се удавиш, когато си мъртъв. Водата трябва да е влязла в дробовете му, докато е бил жив.

— Какво искате да кажете? — Йегер местеше поглед от Фиъни към Раф и обратно. — Да не би да е бил удавен?

Раф стисна толкова силно бирата си, че пръстите му побеляха.

— Дробове, наполовина пълни с вода. Мъртвите не дишат. Иди разбери. И това не е всичко. — Той погледна Фиъни и стисна още по-силно бутилката.

Фиъни бръкна под масата и взе пластмасова папка. Извади от нея снимка и я плъзна към Йегер.

— Полицията ни я даде. Все пак отидохме в моргата, за да проверим. Този знак, този символ е бил изрязан върху лявото рамо на Анди Смит.

Йегер погледна снимката и го побиха ледени тръпки. Дълбоко в кожата на бившия му заместник-командир беше изрязан грубо

стилизиран орел. Стоеше изправен, жестоко закривеният клон беше обърнат надясно, а крилете бяха широко разперени. Ноктите му стискаха някаква смахната кръгла форма.

Фиъни се пресегна и заби пръст в снимката.

— С нищо не можем да свържем този символ. Не говори нищо на никого. А аз питах, бъди сигурен. — Той погледна към Йегер. — Полицията твърди, че е някакво псевдовоенно изображение. Че Смити си го е направил сам. Сам се е наранил. Това е част от версията им, че е имал намерение да се самоубие.

Йегер не можеше да говори. Умът му едва регистрираше думите на Фиъни. Не можеше да откъсне очи от снимката. Нещо в нея засенчваше дори ужасите, които бе преживял в затвора „Блек Бийч“.

Продължи да се взира в мрачния орел. Колкото по-дълго го гледаше, толкова повече усещаше как символът изгаря мозъка му. По някакъв начин той будеше ужасни спомени, скрити дълбоко в него.

Беше толкова чужд и същевременно така познат, и заплашваше да измъкне онези отдавна погребани спомени обратно на повърхността, пищящи и ритаци.

7.

Йегер взе тежките режещи клещи и прескочи оградата. За щастие, охраната на яхтклуб „Спрингфийлд“ в Източен Лондон никога не е била особено сериозна. Беше напуснал Биoko само с дрехите на гърба си и определено не бе имал време да си вземе ключовете включително и онези, които отваряха портала.

Все пак това беше неговата лодка и той не виждаше причина да не влезе в собствения си дом, пък било и с взлом.

Беше купил клещите от един квартален магазин. Преди да остави Раф и Фиъни, ги беше помолил — както и Карсън, директора на „Уайлд Дог Медия“ — да му дадат четиресет и осем часа. Два дни, през които да реши дали е готов да поеме нещата след Смити и да поведе тази очертаваща се като злополучна експедиция в Амазония.

Но въпреки поисканото време Йегер знаеше, че не заблуждава никого. Вече беше техен — по толкова много причини, че просто нямаше как да откаже.

Първо, беше длъжник на Раф. Едрият маор бе спасил живота му. Освен ако наемниците на Питер Бурке не превземеха Биoko за рекордно кратко време, Йегер щеше да умре в затвора „Блек Бийч“ и смъртта му щеше да остане незабелязана за света, от който се беше оттеглил така категорично.

Второ, беше длъжник на Анди Смит. А Йегер не оставяше приятелите си да чакат. Никога. Нямаше начин Смити да е посегнал на живота си. Разбира се. Йегер възнамеряваше да провери подробно. Просто за да се увери напълно. Но усещаше, че смъртта на приятеля му трябва да е свързана с мистериозната самолетна катастрофа в дебрите на Амазония. Каква друга причина, какъв друг мотив би могло да има?

Инстинктът му подсказваше, че убиецът на Смити е член на експедицията. За да го намери, трябваше да стане един от тях и да го разкрие отвътре.

Трето, заради самия самолет. Малкото, което Адам Карсън успя да му каже по телефона, звучеше интригуващо. Направо го зароби. Абсолютна загадка, скрита в мистерия, скрита в енигма, както Фиъни се беше опитал да цитира Уинстън Чърчил.

Йегер установи, че не може да устои на привличането ѝ.

Не. Вече беше решил — отива.

Беше поискал четиресет и осемте часа по съвсем други причини. Искаше да направи три посещения, да проведе три разследвания — и щеше да го направи, без да каже нито дума на никого. Може би последните няколко години го бяха направили дълбоко недоверчив. Неспособен да вярва на когото и да било.

Може би трите години на Биоко го бяха превърнали донякъде в самотник, предпочитащ собствената си компания.

Но може би така беше по-добре — по-безопасно. Това бе начинът, по който да оцелее.

Тръгна по пътеката, която заобикаляше яхтклуба. Мокрият чакъл хрущеше под подметките му. Вече беше късен следобед, започваше да се здрачава, над неподвижната зимна вода се носеха аромати на приготвена храна.

Гледката — ярко боядисаните лодки с лениво издигация се от комините дим, така различаващи се от голите, неуютни февруарски нюанси на сивото от канала — му беше толкова позната и по някакъв странен начин напълно чужда.

Три дълги години.

Сякаш беше минала цяла вечност.

Спря до мястото за акостиране — през едно от неговото. Светлините на баржата на Ани светеха, старата печка за дърва пуфтеше, хриптеше и димеше. Качи се на борда и надникна неканен през отворения люк, водещ към камбуза.

— Здравсти, Ани. Аз съм. Резервните ми ключове у теб ли са?

Тя се стресна и се опули.

— Уил? Боже мой... Но къде... Всички си мислехме... Тоест всички се тревожихме, че си...

— Умрял? — Йегер ѝ се усмихна. — Не съм призрак, Ани. Просто заминах. Преподавах. В Африка. И се върнах.

Ани поклати объркано глава.

— Боже мой... Истинско потвърждение на приказката, че тихата вода е най-дълбока. Но три години в Африка... Така де, един ден беше тук. А на следващия изчезна, без да кажеш нито дума на никого.

Болката ясно личеше в гласа ѝ, да не говорим за негодуванието.

Със сиво-сините си очи и черна въздълга коса Йегер беше красив по един суров, леко мрачен и вълчи начин. В косата му имаше само отделни сребърни нишки и изглеждаше по-млад от годините си.

Никога не беше споделял лични подробности с останалите обитатели на яхтите, включително и с Ани, но се бе показал като надежден и верен съсед, който винаги бдеше над останалите „лодкари“. Общността се гордее със сплотеността си. Това бе една от причините, които привлякоха Йегер тук — както и обещанието за дом, при който с единия крак си в сърцето на Лондон, а с другия в провинцията.

Яхтклубът се намираше на река Лий, чиято долина образуваше зелена ивица, достигаща на север до широки поляни и хълмове. След работния ден на кораба Йегер се връщате и излизаше да тича по крайбрежните пътеки, за да се освободи от натрупалото се напрежение и да се върне в така желаната форма.

Почти не му се беше налагало да готви — Ани непрекъснато му носеше домашни вкусоти и той особено харесваше плодовите ѝ коктейли. Ани Стивънсън — неомъжена, в началото на трийсетте, красива по един закачлив, хипарски начин; Йегер отдавна подозираше, че е влюбена в него. Но той бе категорично моногамен мъж.

Рут и момчето — те са неговият живот.

Или поне бяха.

Ани — колкото и прекрасна съседка да беше, колкото и да му харесваше да я дразни, че е такава хипи — нямаше никакъв шанс.

Тя се разрови из чекмеджетата и намери ключовете.

— Още не мога да повярвам, че се върна. Тоест... страшно се радвам, че се върна. Точно така. Знаеш ли, Нескопосника Джордж тъкмо се канеше да ти отмъкне мотора. Както и да е, печката работи. — Тя се усмихна. Нервно, но и с мъничко надежда. — Става ли да ти приготвя празничен кейк?

Йегер се усмихна. Изглеждаше толкова млад и енергичен в онези редки моменти, когато мракът се отдръпваше от него.

— Ще ти кажа нещо, Ани. Липсваха ми вкусотиите ти. Но няма да остана дълго. Първо трябва да оправя някои неща. После ще имаме предостатъчно време за кейк и приказки.

Той слезе на брега и мина покрай баржата на Нескопосника Джордж, като се усмихна иронично. Типично за нахалното копеле да хвърли око на мотора му.

Секунди по-късно се качи на борда на собствената си лодка. Срита купчините мъртви листа и се наведе при входа. Дебелата верига и катинарът си бяха на мястото. Заклучването на баржата бе последното, което беше направил, преди да напусне Лондон с полет до края на света.

Хвана веригата с режещите клещи, напрегна изтерзани мускули и — щрак! — веригата падна. Пъхна резервния ключ в ключалката и отвори двойната врата. Неговата баржа беше модел „Темза“ — поширока и по-дълбока от останалите, осигуряваше достатъчно място, за да си позволиш и малко лукс.

Но това не важеше за Йегер.

Вътре бе поразително празно. Абсолютно функционално. Лишено от всичко, освен от няколко лични вещи.

Едното помещение бе превърнато в импровизиран фитнес. Другото беше спартанска спалня. Имаше мъничка кухня и дневна с няколко изтъркани килима и възглавници, пръснати по дървения под. Но най-голямата част от интериора бе заета от работното пространство, защото Йегер предпочиташе да работи оттук, когато можеше да си спести трескавото пътуване до централния офис „Глобъл Чалънджър“.

Не се задържа дълго. Грабна втората връзка ключове, окачени на един пирон, и излезе навън. На носа на лодката бе заключен и завит неговият „Триумф Тайгър Експлорър“. Моторът бе стар приятел. Беше го купил втора ръка по случай успешното минаване на подбора за САС преди повече от десет години.

Свали предпазната покривка, нави я и я остави на палубата. Наведе се над втората верига, сръза я и тъкмо се канеше да се изправи, когато долови слаб шум — тежки стъпки върху мокрия чакъл. Мигновено уви веригата около ръката си, като остави шейсетина сантиметра да висят свободно, с тежкия катинар в края.

Рязко се обърна, вдигнал импровизираното си оръжие като средновековен топуз на верига.

Гигантска фигура се извисяваше в мрака.

— Знаех си, че ще те намеря тук. — Очите се стрелнаха към веригата. — Очаквах обаче по-топло посрещане.

Йегер отпусна напрегнатите си мускули.

— Прав си. Нещо за пиене? Мога да ти предложа тригодишно мляко и изветрял чай в торбички.

Влязоха вътре. Раф се огледа.

— Спомен от миналото, друже.

— Да. Прекарахме хубави мигове тук.

Йегер се зае с чайника и подаде на Раф димяща чаша чай.

— Захарта е твърда като камък. Бисквитите пък са меки като лайно. Предполагам, че ще ги пропуснеш.

Раф сви рамене.

— Чаят си го бива. — Той погледна през отворената врата към мотора. — Смяташ да направиш кръгче ли?

Йегер нямаше намерение да издава нищо.

— Нали знаеш как е — живееш, за да караш.

Раф бръкна в джоба си и му подаде листче.

— Семейството на Смити. Новият им адрес. Няма смисъл да ходиш на стария. Местиха се на два пъти през последните три години.

Лицето на Йегер си остана неразгадаема маска.

— Имало ли някаква конкретна причина? За местенето?

Раф отново сви рамене.

— Изкарваше добри пари при нас. В „Ендюро“. Непрекъснато търсеше нещо по-голямо. Трябваше му допълнителна стая. Смятали да си имат още едно дете.

— Не е точно поведение на самоубиец.

— Определено. Трябва ли ти помощ с мотора?

— Да, благодаря.

Двамата избутаха мотора по импровизираното мостче на крайбрежната пътека. Йегер видя, че гумите са спаднали. Трябваше да ги напומпа. Върна се в лодката за екипировката. Непромокаемо яке „Белстаф“. Ботуши. Дебели кожени ръкавици. Накрая добави шал и древни на вид пилотски очила, сякаш останали от времето Втората световна война.

Отвори едно чекмедже, обърна го и махна плика, който бе залепил за долната страна. Погледна вътре — хиляда лири в брой, точно както ги беше оставил.

Прибра парите, заключи и се върна при Раф. Включи електрическия компресор и наpomпа гумите. Беше оставил мотора включен към слънчев панел. Дори в разгара на зимата панелът осигуряваше достатъчно енергия за поддържане на акумулатора. Двигателят направи няколко празни оборота и изрева.

Уви шала около устата си, надяна каската и сложи пилотските очила. Те бяха специални за него. Безценни. Дядо му Тед Йегер ги беше носил през Втората световна война, докато служел в някаква секретна специална част. Никога не говореше много за това, но от снимките по стените ставаше ясно, че е карал открития си джип по много далечни, разкъсвани от битки терени.

Йегер често съжаляваше, че не го беше питал повече, когато дядо Тед бе още жив, какво точно е правил през войната. И след последните няколко часа съжали, още повече че не го е направил.

Яхна мотора и погледна празната чаша на Раф.

— Просто я остави на лодката, а?

— Дадено. — Раф се поколеба, после протегна едрата си лапа и я постави на кормилото на мотора. — Друже, видях нещо в очите ти, когато гледаше снимката на Смити. Където и да отиваш, каквото и да си намислил, внимавай.

Йегер го изгледа продължително. Но дори докато го правеше, погледът му сякаш беше обърнат навътре.

— Винаги внимавам.

Раф стисна по-силно кормилото.

— Знаеш ли... един ден трябва да започнеш да се доверяваш на някого. Никой от нас не знае през какво си минал. Дори не сме се престрували, че знаем. Но ние сме твои другари. Твои братя. Никога не го забравяй.

— Знам. — Йегер помълча. — Четиресет и осем часа. Ще се върна с отговор.

После даде газ, ускори по тъмния чакъл и изчезна.

8.

Спря само веднъж по пътя на запад — отби се в един „Карфон Уеърхаус“, за да си вземе смартфон. Беше карал с постоянни 130 км/ч по МЗ, но едва когато стигна отбивката за А303 и по-малките пътища на Уилтшър, започна да се потапя изцяло в пътуването.

По време на дългия преход по магистралата умът му се беше зареял. Анди Смит. Приятели като него не се намираха лесно. Йегер можеше да преброи приятелите си — включително Раф — на пръстите на едната си ръка. А сега те бяха с един по-малко и проклет да беше, ако не открие как точно и защо е умрял Смити.

Онези мисии за обучение на бразилските отряди за борба с наркотиците бяха последните, в които бяха участвали заедно. Йегер беше напуснал военните малко след това, за да основе „Ендюро Адвенчърс“. Смити остана в армията. Твърдеше, че имал да се грижи за жена и три малки деца и не можел да рискува редовната си заплата.

На третата им мисия в Бразилия събитията бяха взели неочакван обрат. На теория Йегер и хората му бяха там само за да обучават бразилските специални части — Brigada de Operacoes Especiais, Бригада за специални операции (БСО). Но с времето се бяха сблизили с тях и бяха започнали да мразят трафикантите на наркотици и наркобандите почти толкова, колкото и момчетата от БСО.

Когато един от екипите на капитан Евандро изчезна, Йегер и хората му поеха нещата в свои ръце. Така се стигна до най-дългия пеши патрул в историята на бразилските специални части. Йегер беше начело на хората си и на още толкова момчета от БСО. Откриха логовището на наркобандата дълбоко в джунглата, следиха я в продължение на няколко дни и накрая предприеха смазваща атака.

В последвалата кървава баня лошите бяха затрити. Осем от дванайсетте души на капитан Евандро бяха спасени, което си беше сериозно постижение предвид обстоятелствата. Самият Йегер също едва не изгуби живота си и именно храбростта и самоотвержеността на Анди Смит го спасиха.

А Йегер, подобно на капитан Евандро, не беше от хората, които забравят.

Излезе от главния път при табелата за Фонтхил Бишъл. Стигна покрайнините на излязлото като от картичка село Тисбъри и погледна надясно, към една къща, издигаща се на известно разстояние от улицата. От прозорците ѝ струеше слаба жълтеникава светлина — досущ печални очи, примигващи към страховития външен свят.

Милсайд. Йегер бе разпознал адреса в мига, когато Раф му го даде.

Със сламен покрив, покрита с мъх, със селски вид, с увивни растения, пълзящи насам-натам, със собствен поток и два декара земя — Смити открай време беше хвърлил око на това място, още откакто се премести тук, за да бъде по-близо до бившия си командир и най-добър приятел Уил Йегер. Очевидно накрая се беше сдобил с къщата на мечтите си — само че междувременно бяха изминали две години от изчезването на Йегер.

Излезе от селото и продължи по виещия се път към Тъкингамил и Ийст Хач. Мина под моста на железопътната линия към Лондон — същата, която използваше и той, когато беше прекалено студено или влажно за дългото пътуване с мотор.

За момент фарът освети табелата за Ню Уордор Касъл. Зави надясно, продължи по късата отбивка и мина между скромните каменни стълбове на портала.

Излезе на покритата с чакъл алея с кестеновите дървета, които се издигаха от двете ѝ страни като призрачни стражи. Внушителната провинциална къща беше купена като съборетина от негов приятел от училище. Ник Татършел бе направил състояние в Сити и използва парите, за да върне някогашното великолепие на Ню Уордор Касъл.

Беше разделил сградата на няколко апартамента, като запази най-големия за себе си. Но точно когато работата вървеше към приключване, Великобритания навлезе в една от цикличните си рецесии и пазарът на недвижимите имоти се сринна. Татършел рискуваше да изгуби всичко.

Йегер се намеси и купи първия — все още недовършен — апартамент и тази демонстрация на увереност примами и други купувачи. Беше му предложена голяма отстъпка и така стана

собственик на имот, който при нормални обстоятелства никога не би могъл да си позволи.

След време мястото се оказа идеален семеен дом.

Разположен в сърцето на прекрасен обширен парк, Ню Уордор Касъл беше абсолютно уединен и тих — и в същото време само на два часа път до Лондон. Йегер бе успял да раздели работата си между дома, баржата и „Глобъл Чалънджър“, като никога не се отделяше задълго от семейството си.

Спря мотора пред внушителната варовикова фасада. Отключи входната врата, влезе в прохладното, покрито с мрамор фоайе и тръгна към стълбището. Но още докато изкачваше първите стъпала, краката му натежаха от горчиво-сладки спомени.

Толкова много чудесни моменти бе преживял тук.

Толкова много щастие.

Как бе възможно всичко да се обърка така?

Спря пред вратата на апартамента си. Знаеше какво го очаква. Събра сили, завъртя ключа в ключалката и влезе.

Включи светлините. Повечето мебели бяха покрити с чаршафи, но веднъж седмично вярната му чистачка госпожа Сампсън идваше да избърше прахта и да мине с прахосмукачка, така че всичко бе безупречно чисто.

Йегер спря за момент. Пред него на стената висеше голяма картина с поразителна птица с оранжев корем — рижаво гръд дрозд, един от националните символи на Бразилия. Дело на известен бразилски художник, картината му бе подарък от капитан Евандро. Това беше неговият начин да изкаже специалните си благодарности.

Йегер обичаше картината. Именно затова я бе окачил на стената срещу входната врата, така че да е първото нещо, което да вижда на влизане.

Преди да замине за Биоко, беше помолил мисис Сампсън да не я покрива. Не знаеше защо го направи. Може би беше очаквал да се върне по-рано и бе искал да е сигурен, че птицата ще си е там както винаги, готова да го посрещне.

Тръгна наляво и влезе в просторната дневна. Нямаше смисъл да отваря тежките дървени капаци — навън отдавна бе тъмно. Запали лампите и погледът му се спря на безформеното писалище до стената.

Отиде при него и много внимателно дръпна покривалото му.

Пръстите му докоснаха лицето на прекрасната жена на снимката в рамка. Задържаха се там за момент, сякаш замръзнали за стъклото. Клекна и очите му се изравниха с нейните.

— Върнах се, Рут — прошепна той. — След три дълги години се върнах.

Пръстите му се плъзнаха надолу и спряха върху лицето на момчето, застанало като пазител до майка си. Двамата носеха тениски с надпис „Да спасим носорога“, които бяха купили при една семейна ваканция от Националния парк „Амбосели“ в Източна Африка. Йегер никога нямаше да забрави среднощното сафари, на което бяха излезли тримата заедно с водачите им масаи. Бяха вървели по осветената от луната савана сред стада жирафи, антилопи гну и най-вече носорози, любимото животно на семейството.

— Люк, татко се върна... — прошепна Йегер. — И само бог знае колко ми липсвахте и двамата.

Замълча и тежката тишина отекна от стените.

— Знаете ли, не открих нито намек за живот. Ако можете, пратете ми поне малък знак. Какъвто и да е. Смити бдеше. Винаги. Беше обещал да ми каже.

Взе снимката и я притисна към гърдите си.

— Стигнах до края на света, за да ви търся. Бих стигнал и до края на вселената. Докъдето и да е. Но знаете ли, три дълги години нямаше нито знак.

Прокара длан през лицето си, сякаш да махне болката от трите дълги години. Когато я свали, очите му бяха пълни със сълзи.

— И ако трябва да сме честни... ако трябва да си кажем истината... може би е време. Може би е време да се сбогуваме... Може би е време да приема, че наистина ви... няма.

Наведе глава. Устните му докоснаха снимката. Целуна лицето на жената. Целуна сина си. После върна снимката на бюрото и внимателно я постави върху покривалото.

С лицата нагоре, за да може да ги вижда и да си спомня.

9.

Йегер прекоси дневната и отвори двойната врата, водеща към „музикалната стая“, както я наричаха. Покрай едната стена имаше високи етажерки с дискове. Избра един — „Реквием“ на Моцарт. Пъхна диска в уредбата и пусна музиката.

Живата мелодия накара всички семейни спомени да нахлуят обратно. За втори път през последните минути на Йегер му се наложи да се бори с напирещите сълзи. Не можеше да си позволи да рухне, да скърби. Още не.

Имаше и нещо друго нещо много, много вълнуващо и тревожно, за което беше дошъл.

Измъкна очукания метален сандък от мястото му под музикалния шкаф. За момент погледът му се спря върху гравираниите на капака инициали — У. Е. Йегер. Уилям Едуард Йегер — Тед. Военният сандък на дядо му. Беше му го подарил малко преди да умре.

Докато „Реквием“ набираше сили за първото разбиващо кресчендо, Йегер си спомни как дядо Тед го вмъкваше тайно в кабинета си, даваше му да си дръпне от лулата и двамата, дядо и внук, се радваха на скъпоценните моменти, ровейки в същия този сандък.

Лулата на дядо Тед, вечно стисната между зъбите му. Ароматът на „Плейърс Нейви Кът“ и уиски. Почти виждаше сцената — кръгчето дим, танцуващо леко и ефирно в светлината на настолната лампа.

Йегер отвори закопчалките и вдигна тежкия капак. Отгоре бяха любимите му спомени — кожена папка с избелял червен щемпел СТРОГО СЕКРЕТНО. И отдолу: „командващ офицер, Свързочна част 206“.

Винаги му беше изглеждало странно, че съдържанието на папката не отговаря съвсем на щампата.

Вътре имаше брошури с радиочестоти, схеми на основните видове танкове, чертежи на турбини, компаси и двигатели. Като дете всичко това винаги го запленаваше, но като възрастен Йегер бе

осъзнал, че в папката няма нищо, което да отговаря на щемпела или да изисква секретност.

Сякаш дядо му беше събрал съдържанието на папката, за да впечатли и забавлява едно подрастващо момче, но без да издава нищо наистина ценно.

След смъртта на дядо си Йегер се опита да проучи Свързочна част 206, да се запознае с историята ѝ. Не откри нищо. В националния архив, Имперския военен музей, Адмиралтейството — навсякъде, където би трябвало да се пазят някакви сведения, било дори само военен дневник, нямаше нищо.

Сякаш Свързочна част 206 никога не бе съществувала. Сякаш бе някакъв призрачен отряд.

И после намери нещо.

По-скоро Люк го намери.

Осемгодишният му син бе също така запленил от съдържанието на сандъка — от тежкия боен нож на прадыдо си, от износената барета, от очукания железен компас. И един ден синът му се разрови дълбоко, до самото дъно, и откри нещо, което досега бе останало скрито.

Сега със също тъй трескави движения Йегер се зае да опразва сандъка. Вътре имаше много нацистки сувенири: значка на СС с мъртвешка глава — скелет със загадъчна усмивка; нож на Хитлерюнгенд с лика на фюрера на дръжката; вратовръзка на „Върколаците“ — яростната нацистка съпротива, решена да продължи борбата и след краха на Германия.

Сувенирите бяха толкова много, че понякога Йегер се бе питал дали дядо му не е станал твърде близък с нацисткия режим. Дали онова, с което се е занимавал, не го е отвело опасно близко до злото и мрака? Дали това зло не се бе просмукало в него, дали не го беше направило част от себе си?

Не го вярваше наистина, но така и не успя да разговаря с дядо си по този въпрос преди неочакваната му смърт.

Спря за момент, когато видя характерно изглеждащата книга, за чието съществуване почти беше забравил — рядко копие на Ръкописа на Войнич, богато илюстриран средновековен текст, написан изцяло е неразгадаема писменост. Странно, но книгата преди постоянно бе украсявала бюрото на дядо му и той я бе завещал на Йегер заедно със съдържанието на сандъка.

Това също беше въпрос, по който не бе разговарял с дядо си — откъде такъв интерес към някакъв неясен и неразбираем стар ръкопис?

Извади тежката книга и разкри фалшивото дървено дъно на сандъка. Така и не беше разбрал дали дядо му е оставил случайно документа там, или го е направил нарочно с надеждата, че един ден внукът му ще открие скривалището.

Така или иначе, той беше там, скрит сред куп военни спомени, чакал три или повече десетилетия да бъде открит.

Пръстите на Йегер докоснаха дървените летви, намериха закопчалката и я отвориха. Напипа и извади дебелия пожълтял плик. Когато го вдигна, ръцете му видимо трепереха. Част от него категорично не искаше да поглежда вътре, но една по-голяма част знаеше, че трябва да го направи.

Извади документа.

Подвързани печатни страници точно както ги помнеше. Върху подвързията с дебел готически шрифт, така характерен за нацисткия режим, с главни букви беше изписана думата *KRIEGSENTSCHEIDEND*.

Немският на Йегер бе на практика нулев, но с помощта на речника беше успял да си преведе думите на подвързията. *Kriegsentscheidend* беше най-високата степен на секретност при нацистите. Най-близкото британско съответствие би трябвало да е „ултра свръхсекретно“.

Под грифа пишеше *Aktion Werwolf* — Операция „Върколак“.

Отдолу имаше дата, която не се нуждаеше от превод — 12 февруари 1945.

И накрая — *Nur für Augen Sicherheitsdienst Standortwechselkommando*. Само за очите на *Sicherheitsdienst Standortwechselkommando*.

Sicherheitsdienst беше службата за сигурност на СС и нацистката партия — върхът на злото. *Standortwechselkommando* се превеждаше като команда по преместването, което не означаваше нищо за Йегер. Беше търсил в „Гугъл“ и двете загадъчни имена — „Операция Върколак“ и „Команда по преместването“ — на немски и на английски.

И не намери нищо.

Нито едно споменаване, където и да било.

Разследването на Йегер бе стигнало дотук, защото малко след това се бе спуснал мракът — и бе избягал на Биоко. Ясно беше обаче, че документът е бил строго секретен по време на войната и че по някакъв начин е попаднал в ръцете на дядо му.

Заглавната страница бе онази, която беше събудила спомените на Йегер и го бе накарала да дойде от Лондон в Уилтигър и в почти изоставения семеен дом.

С мрачно предчувствие той взе документа.

От титулната страница го гледаше сурово изображение, отпечатано в черно. Йегер впери замаяно поглед в него. Както се беше страхувал, паметта не го беше излъгала, нито му бе направила номер.

Стилизиран орел, застанал изправен, с разперени криле и жестоко закривен клюн, бе сграбчил в ноктите си кръгъл символ с неразгадаеми знаци по него.

10.

Седна на масата в кухнята, обърна поглед навътре в себе си.

Пред него бяха подредени три снимки — първата бе на тялото на Анди Смит с дълбоко изрязания кървав орел на лявото рамо; втората беше направена от Йегер със смартфона и на нея се виждаше символът от титулната страница на документа за операция „Върколак“.

И третата — на жена му и детето му.

През годините си в армията Йегер не беше точно от семейния тип. Дългият щастлив брак и специалните части обикновено не си пасваха особено. Всеки месец отиваше на нова мисия и се озоваваше в някоя опалена от слънцето пустиня, влажна гореща джунгла или на покрита със сняг планина. Нямахше много време за продължителна връзка.

Но после стана инцидентът. По време на скок от голяма височина над африканската савана парашутът на Йегер беше отказал. Извади огромен късмет, че оцеля. Лежа месеци в болницата със счупен прешлен и макар че бе възстановил с усилия предишната си форма, дните му в САС бяха преброени.

Именно през това време — през дългата година на възстановяване — той срещна Рут. Беше шест години по-млада от него. Запознаха се чрез общ приятел и отначало изобщо не си допаднаха. Рут, току-що завършила университета и яростен природозащитник, беше решила, че Йегер е нейна пълна противоположност.

Йегер пък смяташе, че прегръщащо дървета момиче като нея ще презира елитен войник като него. Покрай съчетанието от неговия остроумен, заядлив хумор и нейната борбена натура и поразителна външност двамата постепенно започнаха да се оценяват един друг... и в крайна сметка се влюбиха.

С времето осъзнаха, че имат нещо общо — взиращата обич към всичко диво. Рут беше бременна в третия месец с Люк в деня на сватбата им, на която Анди Смит беше кум. А след раждането на Люк

и последвалите месеци и години двамата изживяха чудото да създадат миниатюрна версия на самите себе си в този свят.

Всеки ден с Люк и Рут беше примамливо предизвикателство и приключение, но това правеше пустотата от тяхната загуба още по-непоносима.

Близо цял час Йегер се взираше в трите снимки — пожълтелите нацистки документ от Втората световна война, полицейската снимка на обявен за самоубиец човек — и двете с онзи стилизиран орел, и снимката на Рут и Люк, — като се мъчеше да открие връзката помежду им. Имаше натрапчивото чувство, че по някакъв начин орелът е свързан със смъртта — не, с изчезването на жена му и сина му.

По някакъв непонятен начин — начин, който сякаш никога нямаше да проумее — във всичко това имаше смущаващо усещане за причина и следствие. Може и да беше шесто чувство, но през годините Йегер се беше научил да се вслушва във вътрешния си глас. Или може би всичко това бяха пълни глупости. Може би трите години в Биoko и петте седмици в „Блек Бийч“ най-сетне си казваха думата, може би параноята го гризеше като някаква мрачна разяждаща киселина и скапваше ума му.

Почти нямаше спомени от нощта, в която жена му и синът му бяха изтръгнати от живота му. Беше тиха зимна вечер с ясна, спираща дъха прелест и ведрина. Бяха излезли на палатка из уелските хълмове и се наслаждаваха на обсипаното със звезди небе над тях. В моменти като този Йегер се чувстваше най-щастлив.

Огънят бе догорял и последният му съзнателен спомен бе как изпълзва в палатката, закопчава спалните чували един за друг, а жена му и синът му се притискат към него, за да се стоплят. Беше оставен полумъртъв — палатката бе пълна с отровен газ, който го бе направил абсолютно безпомощен, така че липсата на други спомени едва ли бе изненадваща. Когато дойде на себе си, беше в интензивното отделение, а жена му и детето му бяха изчезнали преди много дни.

И все пак онова, което не можеше да проумее — което го ужасяваше, — бе начинът, по който стилизираният орел сякаш пробужда тези отдавна погребани спомени.

Военните психолози го бяха предупредили, че спомените ще си останат някъде в паметта му. Че един ден вероятно ще започнат да

излизат на повърхността подобно на плавен, изхвърлени от бурно море.

Но защо този символ, този мрачен орел, заплашваше да достигне толкова дълбоко и да събуди спомените?

11.

Йегер бе прекарал нощта сам в апартамента.

Отново беше сънувал онзи сън, който го бе преследвал след изчезването на Рут и Люк. Както винаги, сънят го доведе точно до момента, когато му ги отнеха. Картината бе ясна, сякаш всичко се беше случило едва вчера.

Но в мига, когато го обзе мрачният ужас, той се събуди стенец сред смачканите, мокри от пот чаршафи. Беше мъчително, че не можеше да отиде до края, да си спомни дори в относителната безопасност на собствените си сънища.

Стана рано.

Извади чифт маратонки от гардероба и излезе да тича по покритите със слана поля. Тръгна на юг, като следваше лекия наклон към плитката долина и горичката Гроув Копис от другата ѝ страна. Сви по пътеката, която правеше широка обиколка през дърветата, и ускори темпото, влизайки в познатия ядящ разстоянията ритъм.

Това открай време бе любимата му част от обиколката — гъстата гора го скриваше от любопитни очи, високите редици борове спираха всеки звук от минаването му. Остави ума си да се настрои към ритъма на тичането, позволи на медитативния пулс на стъпките да успокои разтревоженото съзнание.

Когато излезе отново на слънце в северния край на Фезънт Копс, вече знаеше какво трябва да направи.

След връщането си в Уордор взе бърз душ и включи настолния компютър. Изпрати имейл на капитан — вече полковник — Евандро с надеждата, че адресът му е останал същият. След обичайните любезности постави въпрос: кои са другите кандидати, които са се състезавали с „Уайлд Дог Медия“ за поемане на предстоящата експедиция?

Ако някой имаше мотив да убие Анди Смит, със сигурност конкуренцията беше първият заподозрян.

След това взе скъпоценната снимка на жена си и детето си, върна секретния документ в скривалището му във военния сандък на дядо Тед, заключи апартамента и яхна мотора. Пое, без да бърза, по Хейзълдон Лейн, тъй като бе рано и имаше време за убиване.

Спря пред „Тисбъри“ на Бекет стрийт. Беше девет сутринта и заведението тъкмо отваряше. Поръча си яйца на очи, пушен бекон и кафе. Докато чакаше храната, погледът му се спря върху стойката за вестници. Заглавието на най-близкия гласеше: „Преврат в Централна Африка — Чамбара, президентът на Екваториална Гвинея, е заловен“.

Йегер грабна вестника и зачете статията, наслаждавайки се както на новината, така и на отличната закуска.

Питер Бурке беше направил удар — неговият преврат „Пипнах те“ бе постигнал всичките му цели. Бурке бе успял някак да прекара хората си през Гвинеийския залив в разгара на тропическа буря. Направил го нарочно, тъй като местен информатор най-вероятно майор Моджо — му казал, че силите на Чамбара няма да са бдителни заради ужасното време.

Хората на Бурке атакували като дяволи във виещата нощ и под проливния дъжд. Хората на Чамбара били напълно изненадани и съпротивата им бързо се разпаднала. Самият президент бил хванат на летището, докато се опитвал да избяга от страната със самолета си.

Йегер се усмихна. Може би все пак щеше да получи седмата страница от манифеста на „Дукесата“ — не че сега това имаше особено значение.

Петнайсет минути по-късно натисна звънеца на вратата. Беше оставил мотора в селото и се бе качил на хълма пеша, като преди това се обади на Дулсе, че идва.

Дулсе. Сладка. Жената на Смит определено заслужаваше името си.

Смит я бе срещнал в Бразилия по време на втората им мисия. Тя бе далечна братовчедка на полковник Евандро. След вихрен роман последва брак и Йегер не можеше да каже, че обвинява Смити, че му е откраднал момичето.

Метър седемдесет и пет; тъмни, горящи очи и бляскава кожа Дулсе беше невероятна. Освен това бе идеалната съпруга, както бе посочил Йегер в речта си като кум, в която същевременно деликатно

намекна на булката за лошите навици на Смити, но изтъкна непоколебимата му вярност.

Вратата на Милсайд се отвори. Дулсе стоеше на прага, поразителна като винаги, с храбра усмивка на тъмното си лице. Ала нищо не можеше да скрие суровата мъка, която се таеше непосредствено под повърхността. Йегер ѝ връчи кошница с лакомства, която бе купил от деликатесния магазин, с пъхната набързо написана картичка.

Тя направи кафе, докато той ѝ разказваше кратката версия за трите години, в които беше изчезнал. Разбира се, беше поддържал контакт със съпруга ѝ, но връзката бе предимно едностранна — Смити му съобщаваше по имейла, че няма никакви новини за изчезналото му семейство.

Йегер се бе уговорил с най-близкия си приятел, че местоположението му ще остане строго пазена тайна, докато не реши друго. Имаше и условие — ако Смити умре или излезе от строя по някакъв друг начин, адвокатът му да разкрие къде се намира.

Вероятно точно така го бяха открили Раф и Фиъни, макар че не ги попита. След смъртта на Смити нямаше особено значение.

— Имахте ли някакъв проблем? — попита Йегер, докато двамата опитваха приготвения от нея бразилски деликатес. — Нещо, което да го направи нещастен? Дотолкова, че да е посегнал на собствения си живот?

— Разбира се, че не! — Очите на Дулсе проблеснаха гневно. Като типична латиноамериканка тя бе кибритлия. — Как можеш да ме питаш такива неща? Бяхме щастливи. Много щастливи. Не. Анди никога не би се самоубил. Просто е невъзможно.

— Някакви финансови проблеми? — продължи Йегер. — Грижи с децата в училище? Помогни ми. Мъча се да открия нещо.

Тя сви рамене.

— Всичко беше наред.

— Не пиеше ли? Да не се е пропил?

— Йегер, него го няма. И не, *amigo*, не пиеше.

Очите ѝ срещнаха неговите. Изпълнени е болка. Замъглени. Тежки като буреносен облак.

— Имаше ли белег? — осмели се Йегер. — Нещо като татуировка. На лявото рамо.

— Какъв белег? — Дулсе го погледна неразбиращо. — Нямаше никакъв белег. Щях да знам.

Йегер разбра, че от полицията не са ѝ показали снимката — онази с орела, изрязан в рамото на съпруга ѝ. Не ги винеше. Случаят бе достатъчно травматизиращ за нея — нямаше нужда да ѝ съобщават всички ужасни подробности.

Затова побърза да продължи нататък.

— А какво беше отношението му към онази експедиция в Амазония? Да е имал проблеми с екипа? С Карсън? С филмовата компания? Нещо друго?

— Знаеш какво изпитваше към джунглата. Обожаваше я. Беше толкова развълнуван. — Дулсе помълча. — Може и да има нещо. Разтревожи повече мен, отколкото него. Шегувахме се по въпроса. Срецнах се с екипа. В него е включена една жена. Рускиня. Ирина. Ирина Нарова. Блондинка. Смята се за най-красивата жена на света. Не се понесохме с нея.

— Продължавай подкани я Йегер.

Тя се замисли за момент.

— Нарова... останах с впечатлението, че се мисли за роден водач, че е по-добра от него. Сякаш искаше да му отнеме експедицията.

Йегер мислено си отбеляза да проучи по-обстойно Ирина Нарова. Но пък никога не беше чувал някой да извърши убийство поради подобни причини. От друга страна, залозите никак не бяха малки, особено с телевизионното отразяване по цял свят, което обещаваще международна слава и вероятност за забогатяване.

Може би все пак е имало някакъв мотив.

Продължи на север. Моторът буквално гълташе километрите.

Странно, но посещението при Дулсе го беше успокоило. Беше потвърдил онова, което знаеше със сърцето си — че всичко в живота на Анди Смит е било наред. Не се е самоубил бил е убит. А сега трябваше да проследи убийците.

На сбогуване бе казал на Дулсе, че ако тя или децата се нуждаят от нещо — от каквото и да било, просто да му се обади.

Пътуването от Тисбъри до границата с Шотландия бе дълго.

Йегер така и не разбра съвсем защо прачичо му Джо бе решил да се премести там, така далеч от приятели и роднини. Все имаше чувството, че се крие, но нямаше представа от какво точно. Бакул Фел, източно от Ланъм, под Хелмур Лох едва ли можеш да намериш подалечно и затънтено място и пак да останеш на планетата Земя.

Експлорърът му беше хибриден офроуд мотор. Когато зави по черния път, водещ към „Колибата на чичо Джо“, както винаги я наричаха, Йегер се радваше, че е избрал тази машина. Стигна до първия сняг и когато започна да се изкачва, обстановката започна да се влошава.

Колибата се намираше на триста метра надморска височина, на една от малкото поляни в огромната гора между върховете Мосбрай Хайт и Лоу Найс, високи по шестстотин метра. По дебелия сняг си личеше, че от доста дни никой не бе минавал по този път.

Беше закрепил за багажника на мотора кутия с покупки — мляко, яйца, бекон, наденици, овесени ядки, хляб. Беше спрял при „Уестморленд Сървисис“, един от последните магазини, преди да излезе от магистрала М6. Когато стигна до поляната на прачичо Джо, трябваше да стабилизира мотора и с двата си крака, докато преодоляваше дълбоките преспи.

През лятото това място приличаше на рай.

Йегер, Рут и Люк трудно се удържаха да не идват.

Но през дългите зимни месеци...

Преди три десетилетия прачичо Джо бе купил земята от Дирекцията по горите. Беше построил колибата почти сам — макар че постройката беше твърде разкошна, за да заслужава това име. Беше отбил един поток през земята си и бе изкопал няколко малки езерца, които преливаха едно в друго. Целият имот бе превърнат в еко рай; имаше си дори закътани ъгълчета за отглеждане на зеленчуци.

Със слънчевите панели, печката на дърва и вятърната турбина мястото бе почти автономно. Нямаше телефон и мобилен сигнал, така че Йегер не успя да се обади предварително. От металния комин, издигащ се покрай едната страна на къщата, се виеше гъст бял дим — дървата от гората бяха безплатни и най-вече те поддържаха колибата топла.

Прачичо Джо беше на деветдесет и пет и се нуждаеше от топлина, особено когато времето беше лошо като в момента.

Йегер спря мотора, прегази преспите и заблъска по вратата. Наложил му се да чука настоятелно, преди отвътре да чуе глас.

— Добре, добре!

Последва изщракване на резе и вратата се отвори.

Очите надникнаха изпод рошовата снежнобяла коса. Ярки, блестящи, пълни с живот, те сякаш изобщо не бяха изгубили остротата си през изминалите години.

Йегер вдигна кутията с покупки.

— Реших, че може да ти потрябва.

Прачичо му го изгледа смръщено. След смъртта на дядо Тед „чичо Джо“, както го наричаха, бе поел ролята на почетен дядо и се оказа чудесен за тази роля. Двамата бяха много близки.

После очите му светнаха, когато позна неочаквания посетител.

— Уил, момчето ми! Ясно е, че не те очаквахме... Но хайде. Хайде. Влизай. Махай тези мокри дрехи, а аз ще сложа чая. Етел я няма. Излезе да се разходи в снега. На осемдесет и две е, може и осемдесет и три да бяха, а продължава да се мисли за шестнайсетгодишна.

Типично за чичо Джо.

Йегер не го бе виждал от близо четири години. Беше му пращал по някоя картичка от Биоко, но с много малко вести — само колкото да знае, че е още жив. А ето че сега се появяваше неканен на прага му и по типичния си начин чичо Джо бе приел това за нещо напълно естествено.

Поредният обикновен ден в Бакул Мур.

Започнаха с размяна на новините. Йегер описа пребиваването си в Биоко, но без да навлиза в подробности. Чичо Джо пък разказа за последните четири години в Бакул — нямаше големи промени. После попита за Рут и Люк. Не можеше да не го направи, макар дълбоко в сърцето си да знаеше, че ако Йегер е чул нещо, първо на него ще съобщи.

Йегер мрачно потвърди, че изчезването им си остава все същата загадка, каквато беше от самото начало.

След като наваксаха, прачичо му го изгледа с един от онези свои погледи — наполовина суров и изпитателен, наполовина закачлив.

— Е, не се опитвай да ми разправяш, че си изминал целия път посред зима само за да донесеш на стареца покупки, колкото и да съм

ти благодарен за тях. Казвай, защо си тук?

В отговор Йегер бръкна в джоба на якето и извади телефона си. Зареди снимката с орела — онзи от документа за операция „Върколак“.

После сложи телефона на масата пред Джо.

— Прощавай за модерните технологии, но това изображение говори ли ти нещо?

Чичо Джо опипа джоба на плетената си жилетка.

— Трябва да си сложи очилата.

После вдигна телефона с изпъната ръка и започна да го накланя насам-натам. Личеше си, че не е запознат с технологията, но когато очите му различаха образа, промяната беше колкото неочаквана, толкова и драматична.

Само за миг лицето му пребледня напълно. Стана бяло като на призрак. С трепереща ръка той бавно остави апарата на масата. Когато вдигна поглед, в очите му се четеше нещо, което Йегер не беше виждал никога преди, нито бе очаквал да види.

Страх.

12.

— Аз... почти очаквах... винаги се боях... — Чичо Джо изпъшка и посочи към умивалника.

Йегер побърза да му налее вода.

Старецът взе чашата с трепереща ръка и пи, като разля половината по масата. Когато отново погледна Йегер, сякаш нещо беше изсмукало целия живот от очите му. Огледа се като че в къщата имаше духове; сякаш се мъчеше да си спомни къде се намира, да се върне в тук и сега, в настоящето.

— Къде намери това, за бога? — прошепна той и посочи телефона. — Не, не, не отговаряй! Страхувах се, че този ден може и да настъпи. Но никога не съм си представял, че ще дойде с теб, момчето ми. И след всичко онова, което преживя...

Погледът му се зарея към далечния ъгъл на стаята.

Йегер не знаеше какво да каже. Последното, което искаше, бе да причини някакво неудобство на скъпия старец, някаква тревога. Какво право имаше да постъпва така с човек в залеза на живота му?

— Момчето ми, по-добре да идем в кабинета ми — предложи чичо Джо, след като се изтръгна от унеса си. — Не искам Етел да чуе нещо... ами, нещо от това. Въпреки излетите в снега не е така силна, каквато беше навремето. И двамата не сме.

Той се надигна и посочи чашата.

— Ще ми вземеш ли водата?

Обърна се и се отправи към кабинета. Йегер си помисли, че никога досега не го е виждал такъв. Беше се прегърбил, почти превил на две, сякаш тревогите на целия свят се бяха струпали на раменете му.

Чичо Джо въздъхна дълбоко. Въздишката прозвуча като сух вятър в планината.

— Знаеш ли, мислехме си, че ще отнесем тайните си в гроба. Дядо ти. Аз. Другите. Все почтени мъже. Мъже, които знаеха — които разбираха — кодекса. Все войници. Знаеха какво се очаква от нас.

Бяха се затворили в кабинета му, където чичо Джо бе поискал да научи всичко, всяка малка подробност, всяка случка, довела до сегашния момент. След като Йегер приключи с разказа си, старецът бе останал мълчалив, потънал в мислите си.

Когато най-сетне наруши мълчанието, сякаш разговаряше със самия себе си или с други в стаята — с духовете на хора, които отдавна са си отишли.

— Мислехме си — надявахме се, — че със злото е свършено — прошепна той. — Че всички ще можем да си отидем с умиротворени души, с чиста съвест. Въобразявахме си, че сме направили достатъчно преди толкова много години.

Седяха в износени удобни кресла, наполовина обърнати едно към друго. По стените бяха окачени спомени от войната. Черно-бели снимки на чичо Джо в униформа, прокъсани знамена, отличителни знаци, бойният му нож, опърпаната му бежова барета.

Имаше само няколко изключения от военната тема. Джо и Етел нямаха деца. Йегер, Рут и Люк бяха тяхното семейство. Няколко снимки — предимно на Йегер, жена му и детето — заемаха бюрото, наред с една странно изглеждаща книга, която сякаш не беше на мястото си сред военните сувенири.

Второ копие на Ръкописа на Войнич, идентично с онова от военния сандък на дядо Тед.

— И после това момче, това скъпо момче идва продължи чичо Джо, — с... с това. *Ein Reichsadler*. — Последните думи бяха изплюти с ожесточение и погледът на стареца се спря върху телефона на Йегер. — С това гадно, отвратително проклятие! От думите на момчето излиза, че злото отново е надигнало глава... В такъв случай имам ли право да наруша мълчанието?

Въпросът му увисна във въздуха. Плътни изолираните стени на къщата поглъщаха всеки звук, но въпреки това в стаята сякаш отекваше някакво мрачно предупреждение.

— Чичо Джо, не съм дошъл да си пъхам носа... — започна Йегер, но старецът вдигна ръка, за да го накара да замълчи.

С видимо усилие на волята той сякаш се върна отново в настоящето.

— Момчето ми, не мисля, че мога да ти кажа всичко — промърмори той. — Със сигурност дядо ти не би го одобрил. Освен

ако положението не е абсолютно отчайващо. Но ти заслужаваш да научиш нещо. Питай. Сигурно имаш въпроси. Питай и ще види какво мога да ти кажа.

Йегер кимна.

— Какво правихте през войната с дядо? Питам го, когато беше жив, но той така и не каза много. С какво сте се занимавали, та в крайна сметка документ като този — той посочи телефона, — се е озовал у него?

— За да разбереш с какво се занимавахме през войната, първо трябва да разбереш срещу какво бяхме изправени — тихо започна чичо Джо. — Много години минаха; много неща се забравиха. Посланието на Хитлер бе просто. И ужасяващо.

Сигурно помниш девиза на Хитлер: *Denn heute gehört uns Deutschland. Und morgen die ganze Welt.* Днес Германия ни принадлежи. Утре целият свят ще бъде наш. Хилядолетният райх беше замислен като истинска глобална империя. Той трябваше да следва модела на Римската империя; Берлин щеше да бъде преименуван на Германия и да стане столица на целия свят.

Хитлер твърдеше, че германците са арийската господарска раса, *Übermensch*. Те трябваше да приложат *Rassenhygiene*, расова хигиена, за да прочистят Германия от *Untermensch*, „подчовеците“, след което щели да бъдат непобедими. *Untermensch* щяха да бъдат експлоатирани, поробвани и избивани безнаказано. Осем, десет, дванайсет милиона — никой не е сигурен колко точно са били избити.

Обикновено си мислим, че става въпрос само за евреите — продължи чичо Джо. — Но не беше така. Прочистването засягаше всеки, който не е от господарската раса. *Mischlings* — полуевреи или от смесен произход. Хомосексуалисти. Комунисти. Интелектуалци. Цветнокожи. Към тях спадаха и поляци, руснаци, южноевропейци, азиатци... *Einsatzgruppen*, отрядите на смъртта на СС, се бяха заели да унищожат всички тях.

А също и така наречените *Lebensunwertes Leben*, „онези, които не заслужават да живеят“, инвалидите и душевноболните. По силата на *Aktion T4* нацистите започнаха да избиват и тях. Представи си само! Инвалидите. Да убиеш най-уязвимите в обществото. И знаеш ли как го правеха? Събираха *Lebensunwertes Leben* в специален автобус по един

или друг повод и ги развеждаха из града, като вкарваха вътре отработените газове, докато те гледаха през прозорците.

Старецът погледна измъчено Йегер, сякаш го преследваха призраци.

— Ние с дядо ти видяхме много от тези неща със собствените си очи.

Той отпи глътка вода. Направи видимо усилие да се вземе в ръце.

— Но не беше само изстреблението. Над порталите на концлагерите си бяха сложили девиз. *Arbeit macht frei*, трудът те прави свободен. Разбира се, нищо не би могло да е по-далеч от истината. Хитлеровият райх беше *Zwangswirtschaft*, икономика, основана на принудителен труд. В лицето на *Untermensch* той разполагаше с огромна армия от роби, които работеха до смърт и измираха с милиони.

И знаеш ли кое беше най-лошото? — прошепна той. — Действаше. Поне от гледна точка на Хитлер планът работеше. Резултатите говореха сами за себе си. Невероятна ракетна програма. Управляеми ракети. Крилати ракети. Свръхмодерна аеронавтика. Реактивни летящи крила. Стелт подводници. Нечувани химични и биологични оръжия. Уреди за нощно виждане. Почти във всяка област германците бяха първи. Изпреварваха ни със светлинни години.

Хитлер имаше абсолютна и фанатична вяра в технологията — продължи старецът. — Не забравяй, с Фау-2 те бяха първите, пратили ракета в космоса. А не руснаците, както се смята днес. Хитлер наистина вярваше, че технологиите могат да спечелят войната. И повярвай, като изключим ядрената надпревара, която спечелихме по-скоро е късмет, отколкото с друго, към 1945 г. той почти беше успял.

Вземи например стелт подводницата XXI. Тя беше изпреварила с десетилетия времето си. В края на седемдесетте ние все още се опитвахме да копираме и възпроизведем дизайна ѝ. С триста такива подводници немците биха могли да стегнат обръча около Великобритания и да ни принудят да се предадем. В края на войната Хитлер разполагаше със сто и шейсет от тях, готови за действие.

Или вземи ракетата Фау-7. В сравнение с нея Фау-2 изглежда като детска играчка. Имаше обхват близо пет хиляди километра и ако бе въоръжена с някой от секретните им нервнопаралитични газове,

като зарин или табун, можеше да сипе смърт от небето във всичките ни големи градове.

Повярвай, Уилям, бяха на косъм — ако не да спечелят войната и да постигнат техния *Tausendjähriges Reich*, то поне да накарат съюзниците да молят за мир. А ако го бяхме направили, Хитлер, нацизмът, това върховно зло, щеше да оцелее. Това беше единственото, от което се интересуваше Хитлер и основната му група от фанатици — да запазят своя *Drittes Reich*, който да просъществува хиляда години. Бяха на косъм...

Старецът въздъхна уморено.

— И в много отношения нашата работа с дядо ти беше да се опитаме да ги спрем.

13.

Чичо Джо отвори чекмеджето на бюрото си и започна да рови в него. Извади нещо увито в лигнин, махна опаковката и го подаде на Йегер.

— Това е оригиналната значка на САС. Бял кинжал с надпис „Който дръзва, побеждава“ под него. Носеше се е парашутните криле, а сега двете заедно се превърнаха в прочутия крилат кинжал на сегашните части.

Както несъмнено си се досетил, двамата с дядо ти служихме в САС. Бяхме на мисии в Северна Африка, по Източното Средиземноморие и накрая в Южна Европа. В това няма нищо тайно. Но разбери, момчето ми, нашето поколение просто не говореше за тези неща. Затова пазехме отличителните знаци и военните си истории скътани на скришни места.

През есента на четиресет и четвърта и двамата бяхме ранени в Северна Италия — продължи той. — Операция в тила на врага, засада, кървава престрелка. Евакуираха ни в болница, първо в Египет, после в Лондон. Както можеш да си представиш, и двамата не бяхме склонни да се излежаваме. Когато се отвори възможност за влизане в свръхсекретна част... ами, веднага се възползвахме.

Чичо Джо погледна Йегер. В очите му се четеше неувереност.

— С дядо ти дадохме клетва да пазим тайна. Но... Е, в светлината на всичко това... — Той махна към смартфона. — Дядо ти беше по-старши по чин, по онова време вече беше полковник. През януари четиресет и пета бе назначен за командир на Целевите части. Аз станах един от щабните му офицери.

Бъди сигурен, момчето ми — никога досега не съм говорил за това. Дори на Етел не съм казвал. — Старецът помълча, за да се овладее. — Целевите части бяха едни от най-секретните подразделения, създавани някога. Затова несъмнено никога не си чувал за нас. Имахме много конкретна мисия. Задачата ни беше да се сдобиваме с най-големите тайни на нацистите. Военните им технологии, техните

wunderwaffe — невероятно модерните им военни машини, както и най-добрите им учени.

След като вече беше започнал, старецът като че ли не искаше да спре. Думите се сипеха една след друга, сякаш той отчаяно желаше да се освободи от товара на спомените. На тайните.

— Трябваше да открием тези *wunderwaffe* преди руснаците, които още тогава бяха възприемани като новия враг. Беше ни даден „черен списък“ — ключови обекти, заводи, лаборатории, изпитателни полигони, аеродинамични тръби, както и списък на най-големите им експерти и учени, които в никакъв случай не трябваше да попаднат в руски ръце. Руснаците напредваха от изток, беше надпревара с времето. Надпревара, която до голяма степен спечелихме.

— Така ли дядо се е сдобил с документа? — попита Йегер. Не можеше да се сдържи да не зададе въпроса. — С доклада за операция „Върколак“?

— Не е доклад — промърмори чичо Джо. — А план на операцията. Всъщност, не. Документ с такова ниво на секретност — официално несъществуващ, произхождаш от най-дълбокия мрак — беше отвъд нашата компетенция. Отвъд компетенцията на Целевите части.

— Тогава откъде... — започна Йегер.

Старецът му махна да замълчи.

— Дядо ти беше отличен войник. Безстрашен, интелигентен, морално непокуварен. По време на службата му в Целевите части той разбра нещо толкова шокиращо, толкова мрачно, че рядко говореше за него. Имаше операция отвъд Целевите части. Операция на един несъществуващ, черен свят. Мисията ѝ бе да отведе най-високопоставените и отвратителни нацисти, абсолютно недосегаемите, на места, където да можем да „печелим“ от тях.

Естествено, дядо ти беше ужасен, когато научи. Повече от ужасен. Чичо Джо помълча малко. На първо място, той знаеше колко неправилно е това. Как най-голямото зло ще поквари всички ни, ако го внесем в домовете си. Вярваше, че всички нацистки военнопръстъпници трябва да бъдат съдени в Нюрнберг... Но сега навлизаме в територия, за която съм се заклел да пазя пълна тайна. — Старецът хвърли поглед към Йегер. — Трябва ли да претръпя клетвата си?

Йегер постави успокояващо ръка върху неговата.

— Чичо Джо, това, което вече ми каза, е далеч повече, отколкото знаех и се надявах да науча.

В отговор старецът потупа ръката му.

— Момчето ми, оценявам търпението ти. И разбирането. Това... Това никак не е лесно... След войната дядо ти се върна в САС. По-скоро вече не беше от САС. Официално частта беше разпусната веднага след края на войната. Неофициално обаче Уинстън Чърчил, най-великият лидер, за когото може да мечтае една страна, я запази. И слава богу, че го направи.

САС винаги са били любимото дете на Чърчил — продължи чичо Джо. — След войната той ръководеше частта тайно, абсолютно неофициално и от един хотел в центъра на Лондон. САС имаха тайни бази из цяла Европа. Целта им беше да заличат нацистите, успели да се измъкнат от мрежите, да ги преследват, особено онези, които бяха отговорни за ужасните престъпления по време на войната.

Нали си чувал за *Sonderbehandlung*, заповедта за командосите на Хитлер? Според нея всички заловени бойци от специалните части на съюзниците трябваше да се предават на СС за „специално третиране“ — иначе казано, за изтезаване и екзекутиране. Стотици изчезнаха в така наречената *ein Nacht und Nebel* — нощта и мъглата.

Чичо Джо замълча за момент. Усилието да навлезе толкова навътре в мрака го изтощаваше.

— Секретната САС на Чърчил се зае да преследва нацистите, които още бяха на свобода. Всички, независимо от ранга им. *Sonderbehandlung*, заповедта за командосите, беше дадена лично от Хитлер. Най-високопоставените фигури от нацисткия режим бяха на мушката на дядо ти и това го постави в пряк конфликт с онези, които бяха натоварени да скрият на безопасно място същите тези хора.

— Значи сме се биели помежду си? — удиви се Йегер. — Едните са се опитвали да довършат най-злите от злите, а другите да ги запазят?

— Напълно възможно — потвърди старецът. — Напълно възможно е да сме го правили.

— Колко време е продължило това? — попита Йегер. — Тайната война на дядо Тед... на Чърчил?

— За дядо ти не знам дали изобщо е приключила. До деня, в който беше... в който умря.

— Значи всички онези нацистки сувенири, мъртвешките глави на СС, знаците на „Върколака“, са били събрани по време на лова?

Чичо Джо кимна.

— Точно така. Трофеи. Зад всеки един се крие мрачен спомен. Унищожено зло. Както и трябваше да бъде.

— А документът за операция „Върколак“? — попита Йегер. — И на него ли е попаднал по този начин?

— Възможно е. Може би. Наистина не мога да кажа. Старецът се размърда неспокойно в креслото си. — Знам съвсем малко за него. И едва ли е нужно да споменавам, че нямах представа за копието на дядо ти. *Нито че ти го е предал.* Чувал съм да се споменава за него само веднъж или два пъти, при това шепнешком. Дядо ти несъмнено знаеше повече. Но отнесе най-дълбоките си, най-мрачните си тайни в гроба. При това в ненавременния си гроб.

— А онзи *Reichsadler*? — попита Йегер. — Какво означава той?

Чичо Джо го изгледа продължително.

— Онова нещо в телефона ти не е обикновен *Reichsadler*. Стандартният нацистки орел е кацнал върху свастика. — Старецът отново погледна телефона на Йегер. — *Този* определено е различен. Трябва да обърнеш специално внимание на кръглия символ под опашката на орела. — Чичо Джо потрепери. — Само една... организация е използвала такъв символ, при това *след* войната, когато светът би трябвало да живее в мир, а нацизмът да е мъртъв и погребан...

В кабинета бе топло благодарение на печката на дърва в кухнята, но въпреки това Йегер усети, че в стаята се е промъкнал някакъв мрачен студ.

Чичо Джо въздъхна. Погледът му беше измъчен.

— Не съм виждал този символ от... ами, близо от седемдесет години. И се радвах, че е така. — Той замълча. — А сега се боя, че отидох твърде далеч. Ако е така, дядо ти и другите... трябва да ми простят.

Чичо Джо отново направи пауза.

— Има още нещо, което съм длъжен да те попитам. Знаеш ли как умря дядо ти? Смъртта му отчасти стана причина да се преместя тук.

Не можех да понеса да остана в района, където бяхме така щастливи като деца.

Йегер сви рамене.

— Знам само, че смъртта му беше неочаквана. Ненавременна. Бях само на седемнайсет, твърде млад, за да ми кажат нещо повече.

— И са били прави да не ти казват. — Старецът млъкна и започна да върти значката на САС в немошните си ръце. — Беше на седемдесет и девет. Здрав и прав. Маркуч през прозореца на колата. Работещ двигател. Отровен от отработените газове. Претоварен от травматичните спомени от войната. Пълни и абсолютни глупости!

В очите на чичо Джо сега гореше горчив гняв.

— Да ти напомня нещо? Маркуч през прозореца на колата? Сигурен съм, че ти напомня! Разбира се, той не беше от *Lebensunwertes Leben*, от инвалидите. От онези, които не заслужават да живеят.

Чичо Джо погледна отчаяно Йегер.

— Но по какъв по-добър начин да си отмъстят?

Йегер даде газ. Мощният двигател зарева гърлено и понесе триумфа по пустата тъмна магистрала. Но докато летеше по М6, Йегер далеч не се чувстваше триумфално. Посещението при прачичо му го беше замаяло.

Големият удар дойде от последното откровение.

Дядо му Тед бил намерен мъртъв в колата си, очевидно задушен от отработените отровни газове. Полицията заявила, че най-вероятната причина за смъртта му е самоубийство. Ала най-смразяващото бе, че на лявото му рамо бил изрязан характерен символ — *Reichsadler*.

Паралелите със смъртта на Анди Смит бяха зловещи.

Йегер беше оставил тази мисъл настрани колкото се може по-дълго, преди да си тръгне. Беше изчакал Етел да се прибере и ѝ помогна да се отърси от снега. Вечеря с двамата пушена риба. Изпрати ги да си легнат — прачичо му беше по-изтощен и по-обезпокоен, отколкото го беше виждал някога. Накрая се сбoguва и хвана пътя.

Беше обещал на Раф, Фиъни и Карсън лично да им каже решението си след четиресет и осем часа. Времето летеше, особено

като се имаше предвид, че трябваше да направи още едно спиране по дългия път обратно до Лондон.

Беше оставил колибата на чичо Джо в снежната гора с надеждата, че благодарение на отдалечеността и изолацията ѝ той и Етел са в безопасност. Но през целия дълъг път на юг Йегер имаше чувството, че призраците на миналото го преследват в мрака.

Преследват го през *Nacht und Nebel* — през нощта и мъглата.

14.

— Изплакни си очите! — Адам Карсън метна купчина въздушни снимки на бюрото.

Късо подстриган, гладко избръснат, с остър като бръснач ум, изкусен оратор, Карсън беше роден победител. Йегер обаче не го харесваше особено. Беше го уважавал като командир. Но дали му се доверяваше? Не беше сигурен.

— *Cordillera de los Dios*, Планините на боговете — продължи Карсън. Район с големината на Уелс. Напълно неизследвана джунгла. Обкръжена от огромни върхове, високи по четири или пет хиляди метра, забулена от мъгла и дъжд. Имаме си диви племена, водопади с височината на катедрали, дълги километри и километри пещери, клисури и гибелни речни дефилета. Може би и тиранозаври. С две думи, същински Изгубен свят.

Йегер разгледа снимките една по една.

— Определено не прилича на Сохо.

— Нали? — Карсън му подхвърли втора купчина въздушни снимки. А ако още се колебаеш, виж това. Не е ли красавица? Загадъчна, смугла, чувствена, стройна, гореща красавица. Въздушна сирена, призоваваща ни от хиляди километри джунгла, да не говорим за годините.

Йегер погледна снимките. Загадъчният катастрофирал самолет се намираше сред изумрудено море и изпъкваше още повече, защото гората наоколо беше бяла като сняг. Мъртва. Дърветата протягаха към небето голи клони като пръсти на скелет, сякаш трупът на джунглата е бил оглозган до кокал.

— Гора от кости — промърмори Йегер и посочи мъртвите дървета около мистериозния самолет. — Някаква идея какво го е причинило?

— Никаква. — Карсън се усмихна. — Трябва да е нещо доста отровно, но потенциалните кандидати са много. Разбира се, ще имате

защитни костюми, както и дихателни маски. Ще ти трябва подходяща защита — разбира се, ако ти ще участваш.

Йегер не обърна внимание на подхвърлянето му. Знаеше, че всички очакват отговора му. Четиресет и осемте часа бяха изтекли. Затова се бяха събрали в луксозния офис на „Уайлд Дог Медия“ в Сохо — Адам Карсън, неколцина телевизионни директори и екипът на „Ендюро Адвенчърс“.

Явно всеки, който е някой в телевизионния бизнес, трябваше да има база в Сохо — лъскаво парче от Западен Лондон, където се събираха големите от медиите. Карсън по типичния за него начин се беше насочил към най-ценното и бе наел офиси не другаде, а на Сохо Скуеър.

— Самолетът изглежда изненадващо непокътнат — отбеляза Йегер. — Едва ли не сякаш е кацнал там. Имаме ли представа накъде и откъде е летял и през коя година?

Карсън извади трети наръч снимки.

— Едър план на отличителните знаци. Избелели са, но като че ли цветовете са на Американските военновъздушни сили. Съдейки по избледняването, красавицата очевидно лежи там от десетилетия... Всички подозират, че е от епохата на Втората световна война. Но ако наистина е така, тя е абсолютно забележителна, истински феномен, изпреварил с десетилетия времето си.

Да я сравним с С-130 „Херкулес“. — Карсън погледна телевизионните директори. — Това е модерен транспортен самолет, използван от повечето войски на НАТО. Нашият загадъчен самолет е дълъг трийсет и четири метра от носа до опашката, докато С-130 е само дванайсет метра — три пъти по-малко. Освен това красавицата има шест двигателя срещу четирите на С-130, както и много по-голям размах на крилете.

— Значи би могла да носи много повече товар? — попита Йегер.

— Определено — потвърди Карсън. — Единственият горе-долу сравним съюзнически военен самолет от Втората световна война е „Боинг В-29 Суперфортрес“, като онези, хвърлили атомните бомби над Хиросима и Нагасаки. Формата на нашия обаче е напълно различна, далеч по-аеродинамична и източена. Освен това В-29 е около два пъти по-малък. И това в общи линии обобщава загадката — що за дявол е тя?

Усмивката на Карсън стана по-широка, по-уверена, почти наперена.

— Кръстихме я „Последната голяма мистерия на Втората световна война“. И наистина е такава. — Той вече говореше като същински търговец, рекламиращ стоката си пред аудиторията. Така че се нуждаем единствено от подходящия човек, който да оглави мисията. — Карсън погледна към Йегер. — Съгласен ли си? Приемаш ли?

Йегер бързо огледа събралите се. Карсън — абсолютно уверен, че е намерил своя човек. Раф — неразгадаем както винаги. Фиъни — напрегнат и разтревожен, тъй като от тази мисия зависеше бъдещето на „Ендюро Адвенчърс“. Както и онези от телевизията. В началото на трийсетте, немарливо — или модно? — облечени, стоящи едва ли не на нокти тяхната телевизионна екстравагантност балансираше по острие на бръснач.

Както и господин Саймън Дженкинсън, архиварят. Наближаващ шейсетте, той бе най-старият от групата и напомняше на спяща зимен сън мечка — прошарена брада, дебели очила и проядено от молци сако от туид, със зареяна в облаците глава.

— Господин Дженкинсън — повика го Йегер. — Нали вие сте специалистът тук? Член на АДИС, Археологическото дружество за изгубени самолети, както и експерт по всичко, свързано с Втората световна война? Не би ли трябвало да чуем от вас що за самолет е това?

— Кой? Аз ли? — Архиварят се озърна, все едно събуден от дълбок сън. Бакенбардите му потрепнаха тревожно. — Да ме чуете? По-скоро не. Не ме бива в груповите дискусии.

Йегер се разсмя добродушно. Веднага го беше харесал. Допадаше му откровеността му, липсата на лукавство.

— Малко избързваме — намеси се Карсън и хвърли поглед на онези от телевизията. — По-добре да разговаряме с архиваря, след като приключим с основната точка от дневния ред, нали така? Е, приемаш или не?

— Всеки път, когато вземам решение, предпочитам то да е информирано — възрази Йегер. — Е, господин Дженкинсън, какви са предположенията ви? Какъв може да е този самолет?

— Ами, хм... ако ми позволите подобна самонадеяност... — Архиварят прочисти гърлото си. — Има един самолет, който отговаря

на спецификациите на този „Юнкерс“ JU-390. Германски, разбира се. Любим проект на Хитлер, между другото. Бил е замислен като авангард на проекта *Amerika Bomber*, програмата на Хитлер за трансатлантически бомбардировки на Америка в края на войната.

— И успели ли са? — попита Йегер. — Ню Йорк? Вашингтон? Били ли са бомбардирани някога?

— Има сведения за подобни мисии — отвърна Дженкинсън. — Но не са потвърдени категорично. Достатъчно е да се каже обаче, че JU-390 е имал необходимите за целта спецификации. Можел е да бъде зареждан във въздуха и пилотите са го управлявали с помощта на модерното оборудване за нощно виждане *Vampir*, способно да превърне нощта почти в ден — което означава, че са могли да излитат и кацат в пълен мрак.

Дженкинсън почука с пръст по една от снимките.

— Освен това вижте тук — JU-390 е имал купол над фюзелажа за наблюдение на небесните тела. Екипажът е можел да прелита огромни разстояния, като се ориентира по звездите и без да разчита на радар или радио. С две думи, това е съвършеният военен самолет за тайни, неоставящи следи полети до другия край на света.

Така че, да, ако са искали да пуснат зарин в Ню Йорк, спокойно са могли да го направят. — Той нервно огледа събралите се. — Тъъ... извинете. За последното. За зарина в Ню Йорк... Малко се поувлякох. Слушате ли ме още?

Присъстващите кимнаха утвърдително. На Саймън Дженкинсън му беше странно, че е успял да грабне вниманието на публиката си.

— Били са построени по-малко от дузина JU-390 — продължи той. — За щастие, нацистите изгубили войната, преди програмата *Amerika Bomber* да се превърне в плашеща реалност. Но странното е, че нито един от тях не е бил заловен. В края на войната те... ами, изчезнали. Ако това е JU-390, ще е първият открит.

— Някаква идея какво би правил германски военен самолет в Амазония, при това с американски отличителни знаци? — попита Йегер.

— Абсолютно никаква. — Архиварят се усмихна скромно. — Всъщност трябва да призная, че точно този въпрос ме занимаваше, докато седях затворен в архивите. Не успях да открия нито едно

сведение за полет на такъв самолет до Южна Америка. Колкото до американските отличителни знаци, това е още по-озадачаващо.

— Ако имаше сведения, щяхте ли да ги откриете? — попита Йегер.

Архиварят кимна.

— Единствено мога да кажа, че това е самолет, който никога не е съществувал. Призрачен полет.

Йегер се усмихна.

— Знаете ли, господин Дженкинсън, пилеете живота си в архивите. Трябвало е да измисляте идеи за телевизионни програми.

— Самолетът, който никога не е съществувал — повтори Карсън. — Призрачен полет. Абсолютно гениално. Уил, това не събужда ли апетита ти за мисията?

— Определено — потвърди Йегер. — Е, имам един последен въпрос и едно условие, след което предполагам, че ще приема.

Карсън разпери подканващо ръце.

— Давай.

Йегер остави въпроса да падне като бомба в стаята.

— Анди Смит. Някакви новини защо е бил убит?

Лицето на Карсън замръзна в неразгадаема маска; само едва доловимото потрепване на едно мускулче на бузата му показваше колко го е изнервил въпросът.

— Ами, според полицията става въпрос за злополука или самоубийство. Макар че случаят със сигурност хвърля сянка върху цялата експедиция, ние ще се възстановим и ще продължим напред. — Кратка пауза. — А условието?

В отговор Йегер плъзна една папка по масата. В нея имаше няколко лъскави брошури с футуристични дирижабли на първите страници.

— Сутринта се обадох в полевия хангар „Кардиган“ в Бедфорд, централата на „Хибрид Еър Виъкълс“. Предполагам, че познаваш Стив Макбрайд и другите там?

— Макбрайд? Да, познавам го — потвърди Карсън. — Добър, надежден оператор. Но откъде този интерес към ХЕВ?

— Макбрайд ме увери, че могат да пратят един „Хеви-лифт Еърлендър 50“, най-големия им апарат, в тази част на Амазония. — Йегер се обърна към телевизионните директори; двама от тях бяха

англичани, а третият, онзи, който отговаряше за парите — американец. — „Еърлендър 50“ е в общи линии съвременен дирижабъл. Пълен с абсолютно инертния хелий вместо с водород. Иначе казано, не е като „Хинденбург“ и няма да експлодира в огнено кълбо.

С дължина сто и двайсет и ширина шейсет метра — продължи Йегер, — той е създаден за две неща. Първо, за постоянно въздушно наблюдение с широк обхват — тоест да следи какво се случва долу. И второ, за вдигане на големи товари.

Йегер замълча за момент.

— Товароподемността му е шейсет хиляди килограма. Макбрайд предполага, че военен самолет с подобни размери би трябвало да тежи около два пъти по-малко, около трийсет хиляди килограма, най-много петдесет, ако е натоварен. Ако използваме „Еърлендър 50“, той ще ни наглежда отгоре и ще можем да вдигнем онзи самолет наведнъж.

Американецът стовари възбудено юмрук по масата.

— Господин Йегер... Уил... ако имате предвид онова, което предполагам, предложението ви е просто страхотно. Страхотно! Ако успеете да стигнете дотам, да го откриете и да го вдигнете на един път — по дяволите, ще удвоим нашето участие в бюджета. Карсън, поправи ме, ако греша, но ние държим лъвската част от него, нали?

— Точно така, Джим — кимна Карсън. — И защо да не използваме дирижабъла? Щом Макбрайд твърди, че ще свърши работа, а ти си така добър да покриеш допълнителните разходи, защо само да ходим да откриваме самолета? Да идем и да го приберем у дома!

— Въпрос — намеси се единият от английските директори. — Щом казвате, че онзи дирижабъл може да увисне над джунглата и да вдигне самолета, не може ли и да ви спусне направо върху него? Сегашния план е да скочите с парашути в джунглата и да направите няколкодневен преход. Дирижабълът няма ли да ви спести цялото това занимание?

— Добър въпрос — каза Карсън. — Но има причини да не го правим. Първо — никога не пускаш екип направо на място с неизвестна токсична заплаха. Това е равно на самоубийство. Тръгваш от безопасно място, за да можеш да идентифицираш и прецениш опасността. Второ, вижте терена на катастрофата — плетеница от мъртви, начупени клони с остри краища. Пуснем ли хора там, половината ще се нанижат върху тях.

И трето. — Карсън кимна към американеца. — Джим иска скачането с парашут заради допълнителния драматичен ефект, за камерите. Това означава, че трябва да скочат на открито и безопасно място. Ето защо екипът трябва да действа според плана, като се приземи в онази зона, която определихме.

В заседателната зала сервираха ранен обяд — фирма за кетъринг внесе подноси със студени хапки, покрити с прозрачно фолио. Йегер хвърли поглед на храната и реши, че не е гладен. Прекоси стаята и успя да приклеци архиваря в едно горе-долу спокойно ъгълче.

— Интересно — отбеляза Дженкинсън, изучавайки някакво суши с особено гумен вид. — Направо ме изумява как в крайна сметка ядем храната на стария ни враг... В архивите си нося направени от мен сандвичи. Зрял чедър и туршия „Бранстън“.

Йегер се усмихна.

— Можеше и да е по-зле. Ами ако ни бяха поднесли кисело зеле? Сега беше ред на Дженкинсън да се изкиска.

— Сразяващо. Знаете ли, част от мен почти ви завижда, че отивате да търсите онзи загадъчен самолет. Разбира се, аз бих бил напълно безполезен на терен. Но... ами, вие ще творите история. Ще я изживеете. Такова нещо не бива да се пропуска.

— Мога да ви намеря място в екипа — малко дяволито предложи Йегер. — Да го поставя като условие, за да приема.

Архиварят се задави и изплю парче сурова риба.

— Уф. Извинете. И без това е отвратително. — Той уви парчето в салфетка и го остави. — Не, не, не, повече от щастлив съм да си остана в подземията.

— Като стана въпрос за подземия... За момент забравете какво знаете със сигурност — замислено рече Йегер. — Тръгвам да търся нещо, което е чисто предположение. Въз основа на всичко, което видяхте и чухте, какво според вас представлява онзи самолет?

Очите на Дженкинсън заиграха нервно зад дебелиите стъкла на очилата.

— Обикновено не правя предположения. Но щом питате... Има само две смислени възможности. Първо, това е JU-390 и нацистите са сложили американските знаци, за да се промъкнат незабелязано. И

второ, става въпрос за някакъв свръхсекретен американски самолет, за който никой не е чувал.

— Кой сценарий според вас е по-вероятен? — попита Йегер.

Дженкинсън погледна подгизналата салфетка.

— Вторият вариант е толкова вероятен, колкото аз някога да харесам суши. Колкото до първия... ами, ще се изненадате колко чести са били подобни хитрини и измами. Ние сме пленявали техни самолети, а те наши. Ние сме ги пребоядисвали в техните цветове и сме ги използвали за какви ли не потайни работи. Те са правели същото.

Йегер повдигна вежда.

— Ще го имам предвид. А сега да сменим темата. Имам една загадка за вас. Главоблъсканица. Предполагам, че си падате по добрите главоблъсканицы, но бих искал това да си остане само между нас, става ли?

— Винаги съм готов за добра главоблъсканица — каза Дженкинсън и очите му проблеснаха. — Особено когато трябва да я пазя в строга тайна.

Йегер понижи глас.

— Двама старци. Ветерани от Втората световна война. Служили в секретни части. Всичко е скрито-покрито. Стените на кабинетите им са окичени с военни трофеи. С едно изключение — всеки държи на бюрото си озадачаващ стар ръкопис, написан на напълно неразбираем език. Въпросът е — защо?

— Имате предвид защо държат ръкописа ли? — Дженкинсън почеса замислено брадата си. — Някакви данни за по-широки интереси? Спомагателна литература? Други подобни текстове? Някаква сведения за по-подробно изучаване на темата?

— Нищо. Само книгата. Това е. Лежи си на бюрото в кабинетите и на двамата старци.

Очите на Дженкинсън проблеснаха. Загадката определено го забавляваше.

— Може да е „кодът на книгата“, както е известен. — Той извади стар плик от джоба на сакото си и започна да пише по него. — Красотата му е в абсолютната му простота и факта, че е напълно неразгадаем — разбира се, освен ако не знаете за коя точно книга става дума.

Той надраска на пръв поглед произволна поредица от числа: 1.16.47 / 5.12.53 / 9.6.16 / 21.4.76 / 3.12.9.

— А сега си представете, че вие и другият човек имате книга от едно и също издание. Той или тя ви праща тези числа. Започвате с първата поредица, 1.16.47. Отваряте на първа глава, шестнайсета страница, четиресет и седми ред. Той започва с И. Нататък — пета глава, дванайсета страница, петдесет и трети ред — започва с Д. Девета глава, шеста страница, шестнайсети ред — отново с И. Двайсет и първа глава, четвърта страница, седемдесет и шести ред — О. Трета глава, дванайсета страница, девети ред — Т. Съберете всичко и какво ще получите?

Йегер прочете буквите.

— И-Д-И-О-Т. Идиот.

Дженкинсън се усмихна.

— Вие го казахте.

Йегер не можа да се сдържи и се разсмя.

— Много смешно. Току-що пратихте по дяволите поканата си за Амазония.

Дженкинсън се разкиска беззвучно и раменете му се разтресоха.

— Извинете. Просто беше първата дума, която ми хрумна.

— Внимавайте. Само си копаете още по-дълбок гроб. — Йегер замълча за момент. — Но как ще се получи, ако книгата е написана на неизвестен език? Това не прави ли кода неприложим?

— Ни най-малко. Не и ако имате „превод“. Без превода ще получите абсолютно неразбираема петбуквена дума. Пълна безсмислица. Преводът добавя ново ниво на кодиране, това е. И двамата трябва да разполагат с двете книги, за да декодират съобщението. Наистина гениално.

— Такъв код може ли да се разбие? — попита Йегер.

Дженкинсън поклати глава.

— Много трудно. Почти невъзможно. В това е красотата му. Трябва да знаеш коя книга имат предвид двамата, а в този случай да разполагаш и с превода. Става почти невъзможно да се разбие. Освен ако не заловиш двамата старци и не изтръгнеш информацията с мъчения.

Йегер погледна любопитно архиваря.

— Доста тъмен ум имате, господин Дженкинсън. Но все пак, благодаря. И продължавайте да ровите за някакви следи за този наш загадъчен полет. — Той написа имейла и телефона си на плика на Дженкинсън. — Ще очаквам с нетърпение новини от вас.

— И ще ги имате със сигурност. — Дженкинсън се усмихна. — Радвам се да видя, че най-сетне някой проявява истински интерес.

15.

— Двупосочно огледало — обяви Карсън. — С негова помощ преценяваме кои образи ще се харесат най-много на телевизионната публика. Или поне такава е идиотската теория.

Двамата с Йегер стояха в затъмнена стая пред дълга стъклена стена. От другата страна имаше група хора, които се наслаждаваха на студен бюфет като техния и като че ли не подозираха, че ги наблюдават. Дрънканиците на Картър се бяха променили значително. Отново говореше с тон, който явно според него минаваше за приятелско дърдорене между войници.

— Направо няма да повярваш през какви дивотии минах, докато събера екипа — продължи той. — Телевизионните шефове искат красиви и фотогенични откачалки. „Топ рейтинг материал“, както ги наричат. Аз настоявах за яки бивши военни, които поне имат някакъв шанс да се справят. И проклетият резултат е тази малка пасмина посочи с палец към стъклото.

Йегер погледна подносите със сандвичи, които похапваше експедиционния екип.

— Защо не получават отвратителното...?

— Суши ли? Една от привилегиите да си шеф — мрачно отвърна Карсън. — Ние получаваме неприлично скъпата и негодна за ядене храна. Е, ще те представя на екипа и ти предлагам да кажеш няколко сладки думи като въведение.

Карсън посочи една от фигурите зад стъклото.

— Едрият тип е Джо Джеймс. Новозеландец. Бил е в Киви САС. Изгубил е доста другари по пътя. Страда от посттравматичен стрес, на това се дължат дългата мазна коса и брадицата като на Осама Бин Ладен. Прилича на кръстоска между рокер и клошар, което телевизионните шефове обожават, както можеш да се досетиш. Но никога недей да съдиш за книга по корицата ѝ — остава си жилив и съобразителен, или поне така се твърди.

Две: изваяният черен пич. Луис Алонзо. Бивш американски тюлен. Сега работи като телохранител, но му липсва адреналинът от битката. Затова и се е писал доброволец в настоящата забава. Едва ли можеш да намериш по-надежден тип. В никакъв случай не го губи в Амазония. Както американецът ясно даде да се разбере на срещата, те плащат лъвската част от сметката. Заради американската публика им трябва американци в екипа, за предпочитане такива, които вършат разни славни и героични дела.

Три: френският „Канал+“ има значителен дял в бюджета и поради това си имаме онази елегантна френска птичка. Силви Клермон. Служила в техни специални части, макар че спокойно можеш да махнеш „специални“. По време на изпитанията в Шотландия носеше само „Диор“. Но пък изглежда адски добре. Сигурно не си пада много по прането, както е характерно за френските птички, но мисля, че бих ѝ го простил...

Карсън се разсмя на собствената си шега и погледна към Йегер, сякаш очакваше и той да се присъедини към веселбата. На лицето на Йегер не се появи и намек за усмивка. Без изобщо да се смути, Карсън сви рамене — беше дебелокож като хипопотам — и продължи нататък.

— Четири: азиатецът. Хиро Камиши, избраник на японската ННК. Хиро по име, герой по природа. Бивш капитан от Токуша Сакусен Гун, японските специални части. Смята се за съвременен самурай, воин от по-висша класа. Станал известен като военен историк, най-вече заради чувството за вина на японците във връзка с Втората световна война. Лично аз не знам защо им е да се чувстват виновни. Ние спечелихме. Те изгубиха. Точка.

Карсън отново се разсмя на шегата си, този път, без да си прави труда да търси подкрепата на Йегер. Посланието бе ясно — аз командвам парада и ще си говоря каквото си искам и както си искам.

— Пет и шест: двамата дългокоси пичове, които едва са започнали да се бръснат. Майк Дейл и Стефан Крал. Австралиец и словак. Те са снимачният екип на „Уайлд Дог Медия“, така че няма какво да се тревожиш за тях. Работили са в отдалечени и конфликтни райони и могат да се грижат за себе си. Добрата страна е, че ще бъдат зад камерите и ще снимат, така че няма да ти се пречкат. Лошата страна е, че си почти достатъчно дърт, за да им бъдеш татко.

Карсън избухна в смях — това явно беше любимата му шега във връзка с шоуто.

— Седем: Щефан Краков. Наполовина поляк, наполовина германец. Изборът на немската ZDF. Служил е в ГСГ9. Какво повече има за казване? Типичен шваба. С характера на листна въшка и чувството за хумор на червей. Стопроцентов кисел тевтонец. Ако онзи самолет е немски, можеш да разчиташ, че ще ти го напомни.

Осем: горещата латино птичка Летисия Сантос, пробутана от бригадата на прегръщачите на дървета. Бразилска чика, която сега работи за НФИ, тяхната агенция за амазонските индианци. Преди е била в БСО. Сега си има нова мантра — прегърни амазонски индианец. Но тя е най-близкото до човек на полковника в мисията.

И накрая номер девет — хайде, моля, времето изтича! Ето я и нея. Да, говоря за поразителната блондинка. Парче и половина. Ирина Нарова. Бивш офицер от руските Спецназ, понастоящем американска гражданка. Живее в Ню Йорк. Студена като лед. Много способна. Определено хваща око. И да, никога не можеш да я свариш без нож. Или неподготвена. Едва ли е нужно да казвам, че телевизионните шефове я обожават. Смятат, че Нарова ще взриви рейтинга.

Карсън се обърна към Йегер.

— И със самия теб ставате кръгло десет. Е, какво ще кажеш? Екип, за който си заслужава да се умре, а?

Усмивката му се разтегли от ухо до ухо.

— Повярвай ми, ще ти хареса. Ти си идеалният човек, който да ги превърне в един сплотен екип.

Йегер изсумтя.

— Ще поискам нещо. Раф да дойде като мой заместник. Втори чифт ръце за всеки случай, а и ще ми помага да се справя с онази група ненормалници.

Карсън поклати глава.

— Боя се, че нищо не мога да направя. Като войник няма подобър от него. Но едва ли е най-ерудираният, да не говорим, че не хваща око. Шефовете са твърдо решени екипът да е в този си вид. Това означава, че в ролята на дясна... ръка получаваш почетната американка, възхитителната Ирина Нарова.

— Това ли е решаващото условие?

— Да. Или русата бомба, или гърмим.

Йегер отново се обърна към двупосочното огледало и се загледа в Ирина Нарова — жената, която според него бе главната заподозряна в убийството на Анди Смит.

Странно, но изпита усещането, че тя знае, че я наблюдава — сякаш можеше да долови изгарящия му поглед през стъклото.

16.

Започваше да се развиделява. Наближаваше времето да запалят двигателите на „Локхийд Мартин С-130J Супер Херкулес“ и да отлетят. Останалите от екипа на Йегер бяха по местата си. Готови за път. Седяха закопчани в сгъваемите седалки на самолета с включени дихателни маски и се настройваха за онова, което предстоеше — скок от покрива на света към неизвестното.

Сега, точно преди мисията — или в този случай експедицията на живота му — да започне, беше времето Йегер да отдели няколко последни мига за себе си.

Бяха готови да излетят.

Зелена светлина.

Нямаше връщане назад. Категорично.

Това бяха последните минути, преди борбата за оцеляване да стане всепоглъщаща. Йегер тръгна по пистата в желанието си да остане няколко секунди насаме със себе си — несъмнено последните, които щеше да има през следващите дни и седмици. Беше го правил навремето като елитен войник. Правеше го и сега, за да събере кураж и да поведе експедицията дълбоко в Амазонки.

Тръгваха от бразилското летище „Качимбо“, намиращо се в сърцето на Сера до Качимбо — планината Димящата лула, на еднакво разстояние от Рио де Жанейро на атлантическото крайбрежие и от западните граници на Амазония и целта им.

Много лесно беше да забравиш колко огромна страна е Бразилия и колко грамаден е басейнът на Амазонка. Рио де Жанейро се намираше на около две хиляди километра източно от „Качимбо“; на около две хиляди километра на запад, в най-отдалечените части на гората, лежеше загадъчният военен самолет. И почти всичко между тези две точки бе гъста и непроходима джунгла.

Използвано изключително за военни операции, летище „Качимбо“ бе идеалната отправна точка към истинския Изгубен свят. Като бонус полковник Евандро, командирът на БСО, бе забранил

всякакви снимки преди отлитането. Беше посочил, че мястото е секретно заради специалните мисии, които започваха оттук. В действителност го беше направил по молба на Йегер, на когото му беше писнало да му тикат денонощно камера в лицето.

Снимачният екип беше вече почти две седмици с експедицията, заснемаше всяка тяхна крачка и отчаяно се мъчеше да улови и най-малкия намек за развиваща се драма. Йегер изобщо не беше свикнал някой да е непрекъснато по петите му.

На всичкото отгоре трябваше да се справя и с Ирина Нарова, която минаваше за негов заместник и поне според него — главен заподозрян за убийството на Анди Смит. Докато останалите от екипа посрещнаха радушно Йегер, Нарова дори не се опитваше да крие враждебността си.

Русокосата руска бомба негодуваше срещу него от самото начало и поведението ѝ вече започваше да му опъва нервите. Може би беше очаквала да застане начело след отпадането на Анди Смит и сега амбициите ѝ бяха попарени.

Счупените пръсти на ръцете и краката, спомен от „Блек Бийч“, още го боляха. Беше ги превързал стегнато и смяташе, че е в достатъчно добра форма, за да издържи онова, което предстоеше — стига да не допусне Нарова да му забие нож в гърба в момент на невнимание. Не можеше да проумее напълно враждебността ѝ, но смяташе, че в котела на джунглата всичко ще се изясни.

В експедицията назряваше и друга интрига, която не пропусна да забележи. От самото начало между бразилката Летисия Сантос и Ирина Нарова прехвърчаха искри. Йегер смяташе, че това е класически сблъсък между две красавици и че еженето им е съвсем предвидимо.

Въпреки това нямаше как да не си мисли, че двете ревнуват и че по някакъв начин именно той е причината за тази ревност и напрежение.

Пропъди тази мисъл. През нощта беше валяло и сега долавяше характерния аромат на свежия, прохладен тропически порой върху горещата, изпечена от слънцето земя. Миризмата го върна назад към първото му идване сред „дърветата“, както наричаха в САС джунглата.

Обучението в джунглата беше основна част от подбора на САС — брутално изпитание, което трябваше да мине всеки войник, за да

влезе в частта. Още през първия ден сред дърветата Йегер бе осъзнал, че има естествен афинитет към живота в джунглата. Може би гъстата растителност, калта и дъждът докосваха някаква струна от детството, напомняха му за излетите като хлапе с баща му, сина на дядо Тед. Оцеляването безкрайни дни в кал, дъжд и гъстата, предизвикваща клаустрофобия джунгла принуждаваше човек да импровизира, а на Йегер му харесваше да измисля разни хитрини в движение.

Затвори очи и пое дълбоко дъх, изпълвайки дробовете си с влажния, ухаещ на плесен и пръст въздух.

Сега беше моментът да се настрои към вътрешния си глас, към воинското си шесто чувство.

Винаги се беше вслушвал в него, още от онези дни, когато катереше хълмовете около дома на детството си в Уилтшър и прекарваше уикендите на палатка в гората, разчитайки единствено на съобразителността си и дивата природа.

С вещата помощ на баща си се беше научил да лови пъстърва с голи ръце — като прокарва пръсти през ромонящата вода, като ги движи бавно по студените люспести страни на рибата и я „гъделичка“, докато не се успокои, преди да я изхвърли на брега с мълниеносно движение. Беше се научил как да залага капани за зайци и да си построи сухо убежище от онова, което можеш да откриеш в една английска гора.

Тогава вътрешният му глас се беше оказал полезен, напомняше му за естествения ред сред дивата природа. Като елитен войник покъсно, същият инстинкт кали душата му. По време на Офицерската седмица за подбор на САС беше действал против плановете на всеки друг кандидат и бе станал за всеобщо посмешище — но вътрешният му глас бе силен и той му се беше доверил. И накрая беше единият от само двамата офицери, преминали подбора през онази брутална зима.

Този вътрешен глас винаги му помагаше да се съсредоточи.

Или поне го беше правил досега.

Поради някаква странна причина сегашното начинание беше изплашило силно Йегер, а в това нямаше абсолютно никаква логика. Предстоящата експедиция не беше никаква мисия дълбоко в тила на врага, превъзхождащ ги и числено, и по въоръжение, и Йегер не можеше да посочи какво точно го гризеше.

Най-вероятно смъртта на Анди Смит и всичко, което последва.

Преди да отлети от Великобритания, Йегер бе отишъл на погребението на Смити, но докато стоеше до Дулсе и децата и отдаваше последна почит, той чувстваше дълбоко в себе си, че нещо не е наред. След погребението двамата с Раф седнаха на по бира. И именно тогава едрият маор беше споделил с него един жизненоважен детайл за начина, по който беше умрял Анди Смит.

Нямаше следи от влизане с взлом в хотелската му стая. Според полицията той излязъл навън, изкатерил се пиан горе и скочил, за да намери смъртта си. Но ако не беше самоубийство, Анди Смит определено не беше направил опит да попречи на убийците да влязат в хотелската му стая.

Това навеждаше на мисълта, че ги е познавал.

Че ги е познавал и им е имал доверие.

Били настанени в отдалечения хотел „Лох Ивер“ в средата на бурния януари. Няколко никакви други гости, освен членовете на експедицията — а това означаваше, че убиецът най-вероятно е някой от екипа на Йегер.

С две думи, той или тя най-вероятно бе сред тях.

Йегер имаше своите подозрения, но си мълчеше, най-вече защото не искаше някой от екипа да разбере, че може да е заподозрян. Като се изключи Ирина Нарова, единствените, с които не се беше сблизил особено, бяха двамата от снимачния екип, самоуверените и нахакани Майк Дейл и Стефан Крал — но нямаше абсолютно никаква логика те да са убийците на Смити.

С присъщото си недоверие към всичко, свързано с медиите, Йегер смяташе Дейл и Крал за въздух под налягане. От своя страна те явно намираха Йегер за особено opak и неприветлив всеки път, когато насочваха камерата към него. Анди Смит определено е бил много полесен и удобен за работа филмов материал, така че те сигурно бяха последните, които биха искали да го убият.

Откъдето и да го погледнеше, Йегер си оставаше убеден, че отговорът на въпроса как и защо е бил убит приятелят му — защото беше сигурен, че става дума за убийство — се намира някъде по-навътре в джунглата. И сега изпитваше това настоятелно желание да потеглят час по-скоро. Време беше да се заеме и да докаже това веднъж завинаги.

Той нямаше навика да върши нещата половинчато. След като беше приел да поведе експедицията, беше ѝ се отдал изцяло. Трябваше да продължи нещата оттам, където ги беше оставил Смит. Трескавата подготовка го погълна напълно и почти не му оставаше време за каквото и да било друго.

Едва успя да се чуе набързо с родителите си, преди да замине. Преди няколко години те се бяха оттеглили на Бермудите — на постоянното слънце, някой и друг ураган и радостите на живота без данъци. По време на разговора им беше казал най-основното — че се е върнал от Биоко, че няма новини за Рут и Люк, че заминава за Амазония на експедиция на „Ендюро Адвенчърс“ и че иска да ги види и да ги попита някои неща за живота и смъртта на дядо Тед.

Обеща на родителите си, че ще ги посети при първа възможност, и затвори. Беше премълчал подозренията си около смъртта на дядо Тед. Не му се искаше да ги казва по телефона. Подобни разговори трябваше да се водят лице в лице. Веднага щом приключеше с Амазония, щеше да вземе първия самолет до Бермудите.

Йегер и екипът му бяха в Бразилия вече седмица като гости на полковник Евандро и момчетата му от БСО. През това време бразилската жега — както на характера, така и на климата — беше успокоила най-лошите му страхове. Постепенно спотайващото се мрачно чувство, което го гризеше в Англия, беше избледняло.

И едва сега, докато се готвеха да навлязат в самата Амазония, тревогите започнаха да се събуждат отново.

17.

Летище „Качимбо“ се намираше в долина, гъсто обрасла с непроходима зелена плетеница, издигаща се по склоновете от двете страни. Първите лъчи на изгряващото слънце започваха да блестят над неравния хоризонт на джунглата подобно на лазери, изгарящи надвисналата плътно над дърветата мъгла. Свирепото тропическо слънце бързо щеше да прогони утринната прохлада.

Колегите на Йегер казваха, че можеш да реагираш само по два начина на джунглата — или я обикваш, или я намразваш от пръв поглед. Онези, които я мразеха, я възприемаха като мрачна, чужда и зловеща. Клаустрофобична. Пълна с опасности. Но за Йегер тя винаги е била точно обратното. Дивото, пищно ликуване на живота, предизвикващата благоговение тропическа екосистема го привличаше неудържимо.

Тръпнеше при мисълта за дивата природа, лишена от украшенията на човешката цивилизация. И всъщност, джунглата бе неутрална. Не ѝ беше присъщо да е враждебна, нито дружелюбна към човечеството. Ако научиш правилата ѝ, настроиш се към нейния резонанс, станеш едно със същността ѝ, джунглата можеше да ти стане фантастичен приятел и убежище.

Предвид всичко това чистата, проста и отдалечена пустош на *Cordillera de los Dios*, Планината на боговете, нямаше равна на себе си по света. Разбира се, там беше и онзи загадъчен самолет, скрит дълбоко в сърцето на планината.

Някъде отгоре орел харпия нададе самотен, пронизителен писък. От клоните на един от най-високите горски гиганти се разнесе крясък в отговор. Масивното тропическо дърво се издигаше на около четиресет и пет метра над тънещата в сенки гора. Короната му се разстиляше високо над зеления балдахин в борба за повече слънчева светлина.

И сега клоните му се къпеха в първите лъчи на славното утро.
Подобно на крал, гледащ отвисоко всичко.

Най-високите клони представляваха идеалната наблюдателница, от която орелът да набележи плячката си. Йегер се загледа в короната, обсипана с фини розови цветчета. Това дърво беше единственото, което цъфтеше. И привличаше погледите към себе си — пъстроцветно петно, заобиколено от всички страни от тъмнозелено море.

Забеляза гнездото.

Двойка орли.

Несъмнено имаха гладни пиленца за изхранване.

За момент Йегер си представи, че е онзи орел, реещ се високо над джунглата с криле, разперени на два метра. Видя се как се понася към затътената пустош, където лежеше загадъчният самолет. С орловия си поглед можеше от няколкостотин метра да засече бързаща по земята мишка. Откриването на мястото на катастрофата с голите клони, лишени от живот и зеленина, би било лесно като детска игра.

Мислено се рееше в небето над така неестествената сцена. Напълно неподвижна. Безжизнена. Дори призрачна.

Какво беше причинило смъртта на гората?

Какви тайни — какви опасности — криеше мистериозният самолет?

За момент си спомни за *Reichsadler*. В трескавата лудница на последните няколко дни рядко имаше време да мисли за онзи жесток стилизиран орел, за пророческия мрак. Странно, че такава великолепна птица можеше да бъде едновременно символ на такова зло и на такава дива свобода и красота.

Сун Дзъ, древният китайски военачалник, пръв беше казал: *опознай врага си*.

Като военен Йегер бе превърнал тази мисъл в своя мантра.

Беше свикнал да се изправя срещу враг, когото познава и разбира добре. Враг, когото беше изучавал усилено по сателитни изображения, разузнавателни снимки и инструктажи от най-добрите разузнавателни служби в света. Като прехващаше комуникации. Като използваше разузнавателни сведения от самото място — шпионин или информатор в лагера на лошите.

Преди всяка мисия се уверяваше, че познава отблизо и достатъчно добре врага си, за да го победи. Но ето че сега щеше да се изправи срещу куп потенциални опасности, които нито познаваше, нито разбираше напълно.

Каквито и да бяха рисковете, те си оставаха неизвестни.

Който и да бе врагът, той си оставаше безлик.

Непознат.

Несъмнено точно това бе уплашило Йегер — отправянето към онази безименна и непозната опасност.

Но поне вече си го беше изяснил.

Поне вече знаеше.

След като стигна до това осъзнаване, Йегер се почувства малко по-уверен. Обърна се към самолета. Чу пронизителния вой на помощните двигатели, задвижващи гигантските турбини. Огромните перки се завъртяха бавно и тежко, сякаш потопени в гъст петмез.

Някакъв джип се носеше по изровения черен път покрай пистата. Йегер предположи, че някой идва да го откара при чакащия самолет. Колата спря и от нея слезе фигура, която не можеше да сбърка — полковник Евандро.

Висок метър и деветдесет, тъмноок, жилав и атлетичен въпреки възрастта си, полковникът от БСО не се беше променил никак от годините, когато Йегер служеше с него. Тогава Евандро беше избрал да премине през ада на подбора на САС, за да оформи частта си по образеца на британския полк — и Йегер му се възхищаваше заради това.

— Време е да се качваш — подкани полковникът. — Хората ти правят последна подготовка преди излитане.

Йегер кимна.

— Сигурен ли си, че няма да дойдеш с нас?

Полковникът се усмихна.

— Ако трябва да съм честен, бих го направил с най-голямо удоволствие. Бумагите съвсем не са моята стихия. Но заедно с ранга идват и обичайните глупости.

— В такъв случай по-добре да тръгвам.

Евандро протегна ръка.

— Късмет, приятелю.

— Мислиш ли, че ще ни е нужен?

— Това е Амазония — сви рамене полковникът. — Очаквай неочакваното.

— Очакван неочакваното — като ехо повтори Йегер. Мъдри думи.

Двамата се качиха в джипа и се понесоха обратно към чакащия ги „Херкулес“.

18.

Йегер спря до пилотската кабина и надникна през отворения страничен прозорец.

— Времето засега е добро над означената зона — извика пилотът. — Излитаме след петнайсет минути. Става ли?

Йегер кимна.

— Честно казано, колкото по-скоро, толкова по-добре. Бездруго мразя да чакам.

Екипажът на самолета беше изцяло американски и по маниерите и външния им вид Йегер ги определи като бивши военни. Самият самолет беше ангажиран от Карсън от някаква частна транспортна компания и Йегер беше получил уверения, че тези момчета са най-добрите в бизнеса. И наистина не се съмняваше, че ще го закарат до нужната точка в небето, от която да скочи заедно с екипа си.

— Искаш ли някаква музика? — попита пилотът. — За П-часа?

Йегер се усмихна. П-час означаваше „парашутен час“, времето, когато щяха да се хвърлят от задната рампа във висшата бездна.

Въздушно десантите екипи имаха стара традиция да пускат музика, докато се готвят за скока. Това напомпваше адреналина и разтуптяваше сърцата преди полета надолу към битката — или в този случай, към пътешествието в един модерен Изгубен свят.

— Нещо класическо — предложи Йегер. Може би Вагнер? Имаш ли записи?

Предпочитаната от него музика открай време беше от този род. Контракултура, както смятаха другарите му, но старите произведения винаги му помагаша да се съсредоточи. А точно сега Йегер определено се нуждаеше от съсредоточаване.

Той щеше да поведе скока, за да насочва останалите. И нямаше да скача сам.

Ирина Нарова бе постъпила в екипа късно — твърде късно, за да може Анди Смит да я включи в необходимия опреснителен курс. Избраният подход на експедицията беше да скачат от голяма височина

и да отворят рано парашутите си — така щяха да се носят километри във въздуха до целта.

Йегер трябваше да направи скок в тандем — да се хвърли в бездната от девет хиляди метра височина заедно с привързан за него човек — Ирина Нарова. Точно сега определено имаше нужда от доза успокояваща музика.

— Имам „Магистрала към Ада“ на AC/DC, „Стълба към небето“ на „Цепелин“. „Зизи Топ“ и „Моторхед“. Малко Еминем, Фифти Сент и Фатбой. Избирай, приятел.

Йегер бръкна в джоба си, извади компактдиск и го метна на пилота.

— Пробвай това. Четвъртото парче.

Пилотът погледна диска.

— „Полетът на валкириите“ на Вагнер. — Той изсумтя. Сигурен ли си, че не искаш „Магистрала към Ада“?

Запя парчето, като си тактуваше с пръсти по корпуса на самолета.

Йегер се усмихна.

— Да го запазим за обратния път, а?

Пилотът завъртя очи.

— Шантави хора сте вие англичаните. Научете се да разпускате! Ще ви покажем как!

Йегер смяташе, че „Полетът на валкириите“, използван и в незабравимия филм за вьетнамската война „Апокалипсис сега“, ще пасне идеално на мисията. Освен това мелодията беше близка до предпочитаното от пилота парче, а Йегер смяташе, че винаги е добре пилотите да са доволни.

Екипажът имаше трудната задача да изрита десетимата от трюма в точния момент и на точното място, за да достигнат целта си мъничка полянка на десетина километра под тях.

В момента пилотът на практика държеше живота на Йегер — и този на екипа му — в ръцете си.

Йегер отиде при задната рампа и се качи. Погледът му обходи тъмния трюм, осветен тук-там от червени светлини. Деветима скачачи, десет с него. Не познаваше добре нито един — за разлика от положението, с което бе свикнал в армията. Бяха разполагали само с няколко дни за подготовка и това беше всичко.

Екипът му беше напълно екипиран. Всеки носеше дебел и тромав костюм, специално пригоден за скокове от големи височини. Беше неприятно, че се налагаше да ги обличат — веднага щом се озовяха в джунглата, щяха да се сварят в тях, но без защитата им щяха да замръзнат до смърт по време на дългото спускане през редкия леден въздух.

Щяха да скочат от височина с триста метра по-голяма от тази на Еверест, в зоната на смъртта. Температурата щеше да е минус петдесет градуса, а ветровете бяха страховити. Без специален костюм, маска, ръкавици и шлем щяха да замръзнат за секунди, а се налагаше да висят под парашутите доста по-дълго време.

Скоктът от по-ниско бе невъзможен, по простата причина че сложната траектория на летене бе изчислена да ги отведе точно до мястото на кацане и изискваше да се спускат с парашут четиресет и няколко километра, а подобно разстояние можеше да се постигне само ако се скочи от голяма височина. Това имаше и допълнителното предимство, че ще е по-зрелищно за телевизионните зрители.

В центъра на трюма лежаха два огромни контейнера с форма като на рула тоалетна хартия. Те бяха толкова тежки, че ги бяха монтирали върху релсите, минаващи по дължината на пода. Двама от най-опитните скачачи — Хиро Камиши и Шефан Краков — щяха да се привържат за тях малко преди скока и да ги спуснат на земята.

Вътре имаше надуваеми лодки и помощно оборудване, което бе твърде обемисто и тежко, за да се носи на гръб. Камиши и Краков щяха да „яхнат тръбата“, както се казваше. Физическото усилие щеше да е страхотно, но Йегер беше сигурен в двамата.

Единствено той, Уил Йегер, имаше по-предизвикателна задача, но си каза, че е скачал в тандем десетки пъти и не бива да се тревожи, че няма да спусне Ирина Нарова жива и здрава.

Зае позиция срещу екипа си. Хората му бяха насядали на седалките от едната страна на самолета. На отсрещната страна седяха ПД — парашутните диспечери, чиято работа беше да им помогнат да скочат безопасно.

Тъй като отделните звена в експедицията бяха пръснати по половината свят, трябваше да определят някакво стандартно време. И сега Йегер се готвеше да направи същото, което и при военните операции. Той се отпусна на коляно и запретна левия си ръкав.

— Внимание — извика. Налагаше се да вика, за да го чуят през шума на турбините. Определяме час Зулу.

Редицата фигури в обемисти костюми тронаво вдигнаха часовниците си. Точното им синхронизиране беше жизненоважно.

Техният екип и екипажът на дирижабъла щяха да действат според боливийската часова зона. Самолетът излиташе от Бразилия, която бе с един час преди Боливия, а централата на „Уайлд Дог Медия“ в Лондон — с още два часа напред.

Щеше да е безсмислено Йегер да вика екип да ги прибере, ако той или те пристигнат на мястото на срещата три часа по-късно поради разминаванията на часовите зони. Зулу беше приетият глобален стандарт, по който работеха всички военни — и експедицията щеше да го използва оттук нататък.

— Трийсет секунди до 0:00 Зулу — обяви Йегер.

Всички се загледаха в секундарниците си.

— Двайсет и пет секунди — каза Йегер и погледна хората си. — Всичко наред ли е?

Всички вдигнаха палци. Очите им блестяха от възбуда зад кислородните маски. При скокове от голяма височина се налагаше да дишаш чист кислород и трябваше да започнеш преди отлитането, за да намалиш опасността от височинна болест, която можеше да те извади от строя, дори направо да те убие.

Кислородните маски предотвратяваха подобна опасност. Йегер се почувства обнаден. Екипът му изглеждаше повече от готов да навлезе в Кордилера де лос Диос.

— Десет секунди... — продължи да брой Йегер. — Седем... четири, три, две: Сега!

По дадения знак всички кимнаха утвърдително. Бяха синхронизирани към час Зулу.

Всички носеха качествени часовници, но нито един не беше особено бляскав. Златното правило гласеше: колкото по-малко копчета и екстри, толкова по-добре. Последното, което ти трябва, е часовник с един милион функции. Големите копчета и циферблати имаха навика или да се чупят, или да се повреждат. „Всичко трябва да е просто и устойчиво на глупаци“ — такъв беше съветът, запечатан в съзнанието му от дните на подбора за САС.

Йегер носеше стандартен матовозелен армейски часовник. Стрелките му светеха съвсем слабо, за да не го издават в тъмното, и нямаше никакви лъскави или хромирани повърхности нищо, което да проблесне точно когато го искаш най-малко. Като военен носеше този часовник и поради друга причина — той не го отличаваше от другите обикновени войници.

Ако врагът те залови, нищо по теб не трябва да те издаде, че си *специален*. Йегер и хората му имаха навика преди всяка мисия да махат всякакви етикети от дрехите си и да не носят нищо, което да показва тяхната самоличност, чин или военна част.

Подобно на всеки друг в отряда му, Йегер беше обучен да бъде безличен.

Е, почти.

Както и сега, той допускаше едно изключение от правилото. Винаги носеше две снимки, ламинирани и скрити в лявата му подметка. Първата беше на кучето от детството му — планинско коли, подарък от дядо му Тед. Безупречно обучено, абсолютно вярно, то го следваше навсякъде. Втората снимка бе на Рут и Люк — Йегер отказваше да остави този спомен зад себе си.

Носенето на подобни снимки беше недопустимо при мисия, но някои неща бяха по-важни от правилата.

След като часовниците бяха синхронизирани, Йегер пристъпи към парашута си. Намести го на гърба си, стегна ремъците и щракна тежката метална закопчалка на гърдите. Накрая придърпа ремъците около бедрата. Сега на гърба си носеше еквивалент на голям чувал въглища, а това бе само началото.

В началото скоковете от големи височини се правеха с парашутна система, закрепена на гърба на скачащия заедно с тежката раница с екипировка. Това обаче правеше задната част на парашутиста много тежка. Ако по една или друга причина (а те не бяха малко) скачащият изгубеше съзнание във въздуха, цялата тежест на гърба щеше да го превърти по време на свободното падане.

Парашутът беше настроен да се отвори автоматично на определена височина, но ако скачащът бе в безсъзнание и с гръб надолу, парашутът щеше да се отвори под него. Така човекът щеше да падне в него, да се оплете като вързоп мокро пране и да полети като камък към земята.

За щастие, Йегер и екипът му използваха далеч по-модерна система — VT80. При нея тежката раница висеше в здрава торба, закрепена отпред. Така дори да изгубеше съзнание, парашутистът щеше да пада, обърнат с лице към земята. Парашутът щеше да се отвори автоматично над него, което му спасяваше живота.

Диспечерите се засуетиха около Йегер, проверяваха ремъците и нагласяха товара му. Това беше особено важно. При скок като този можеха да прекарат във въздуха и цял час. Ако тежестта не беше равномерно разпределена или ремъците бяха хлабави, целият товар щеше да се мести, да прежули кожата и да извади от равновесие спускащия се.

Последното, което искаше Йегер, беше да падне в джунглата с натъртени и ожулени слабини и рамене. В топлата и влажна обстановка раните загнояваха. Всяко подобно нараняване означаваше край на експедицията за жертвата.

Йегер си сложи обемистия шлем. Диспечерите закрепиха кислородната бутилка на гърдите му и му дадоха маската, която той свърза с бутилката с гумен маркуч. Притисна маската към лицето си и рязко пое въздух, за да се увери, че прилепва плътно.

На височината, от която щяха да скочат, нямаше да има почти никакъв кислород.

Ако дихателната система откажеше дори за секунди, с него щеше да е свършено.

Почувства неудържим прилив на еуфория, когато чистият кислород нахлу в мозъка му. Сложи си кожените ръкавици, а върху тях надяна дебелите ръкавици на предпазния костюм, предназначени да го предпазват от убийствения студ на големи височини.

Щеше да скочи, праметнал на лявото рамо оръжието си — стандартна пушка „Бенели М4“ със сгъваем приклад, с насочено надолу дуло, привързано към тялото му. Винаги имаше вероятност по време на скока да изгубиш раницата си и затова беше жизненоважно оръжието да остане при теб.

Йегер не очакваше този път долу да го очаква вражеска сила, но трябваше да има предвид племената, с които никой не бе установявал контакт. За последен път амазонските индианци бяха разкрили съществуването си, когато бяха засипали с отровни стрели група златотърсачи, направила грешката да навлезе в тяхна територия.

Златотърсачите се бяха спасили с бягство и бяха оцелели по чудо.

Йегер не обвиняваше индианците, че защитават така решително територията си. Ако единственото, което им предлагаше външият свят, беше незаконен добив на злато, а най-вероятно и дърводобив, симпатиите му бяха изцяло на страната на местните — защото минното дело и дърводобивът означаваха замърсяване и унищожаване на горския им дом.

Но това означаваше също, че всеки навлязъл в територията на индианците — включително и екипът на Йегер щеше да се приема за враг, особено ако се спуска от небето в самото сърце на света им. Истината бе, че Йегер нямаше представа с какъв враг могат да се сблъскат на земята и дали изобщо ще има враг, но обучението му го беше научило винаги да бъде подготвен.

Затова беше избрал за свое оръжие пушката. Тя беше идеална за близък двубой в гъстата джунгла. Изстрелваше широк конус сачми, така че не беше напълно задължително да вижда противника в мрака и гъсталаците.

Просто насочваш пушката в нужната посока и дърпаш спусъка.

19.

В действителност Йегер силно се надяваше, че ако все пак се натъкнат на племето, срещата ще бъде мирна. Част от него тръпнеше от перспективата да се изправи лице в лице с хора, с които никой досега не е установявал контакт. Ако някой разбираше загадките на джунглата, това щяха да са амазонските индианци — техните познания, натрупани през безбройните векове, би трябвало да са ключът към разкриване на древните ѝ тайни.

Натоварен с цялата си обемиста екипировка, Йегер се затътри към мястото си и седна.

Беше най-близо до рампата.

Готов да скочи пръв.

Нарова беше следващата.

Закопчан, натоварен и тежък, Йегер се чувстваше като някакъв чудовищен снежен човек. Беше горещо, клаустрофобично, а и по принцип мразеше чакането.

Рампата на самолета се вдигна с хидравлично скимтене.

Трюмът се превърна в потънал в сенки тунел.

Като гигантски стоманен ковчег.

Очакваше ги малко над четири часа полет, така че ако всичко вървеше по план, щяха да бъдат над зоната за скачане някъде към 09:00 Зулу. Тогава щяха да се изсипят от самолета — десет фигури в зелени камуфлажи, с намацани с тъмен крем лица, увиснали под матови черни парашути.

Щяха да бъдат невидими и неми за всеки наблюдател от земята. Всичко щеше да е силно драматично, допълнение към тръпката за телевизионните камери. Но по някаква причина Йегер просто усещаше, че е по-добре да останат незабелязани.

Самолетът потегли с друсане и започна да маневрира по опалената от слънцето писта. Скоростта се забави, след което турбините завиха пронизително, докато машината се обръщаше на място към посоката на излитане. Йегер усети прилив на адреналин,

когато двигателите зареваха още по-силно, а пилотът правеше последни проверки, преди да освободи спирачките.

Трюмът се напълни с отработени газове, но Йегер можеше да вдъхне и вкуси единствено замайващия приток на чист кислород. Чувстваше се ужасно ограничен, както беше навлечен е цялата си екипировка — костюм, ръкавици, ремъци, кислородна бутилка, парашут, шлем, маска, очила. Направо като в капан.

Трудно му беше да запази някакво чувство на перспектива.

Чистият кислород те поставяше в по-особено и приповдигнато състояние — сякаш си изпил солидно количество алкохол, но без да е нужно да се безпокоиш за неприятните ефекти на махмурлука.

Във воя на турбините настъпи рязка промяна и миг по-късно големият самолет се понесе напред, като мощно набираше скорост. След секунди Йегер го усети как се отделя от земята и се изкачва към натежалото небе. Той се пресегна назад и се включи към интеркома, за да чува разговора на пилотите.

Това винаги го успокояваше, докато се готвеше за скок.

— Скорост триста и трийсет километра в час — монотонно каза пилотът. — Височина четиристотин и шейсет метра. Скорост на изкачване...

Сега единствената пречка да стигнат до целта си можеше да е някоя буря, образувала се над джунглата. На височина девет хиляди метра условията бяха доста предвидими — леденостудено, силно ветровито, но стабилно, независимо от времето долу. Ала ако ниско долу се разразеше тропическа буря, приземяването щеше да стане невъзможно.

Спускането и кацането щяха да са проблематични, ако скоростта на вятъра бе повече от трийсет километра в час. Парашутите щяха да бъдат завлечени странично заедно с хората под тях, а рискът нарастваше още повече, защото избраното място за приземяване беше заобиколено от всички страни от опасности.

Могъща река — Рио де лос Диос — се виеше през джунглата. На един особено голям завой тя беше отложила дълга и тясна пясъчна ивица, напълно лишена от растителност. Това бе едно от малкото голи места сред огромната джунгла и затова я бяха избрали за точка на кацане.

Само че ивицата не им оставяше почти никаква възможност за грешки.

В единия ѝ край се намираше речният бряг, отбелязан от високата стена на джунглата. Ако вятърът понесеше парашутистите натам, телата им щяха да се изпотрошат в дърветата. Другата опасност бе да паднат в реката, където тежката екипировка щеше да ги удави.

— Височина хиляда и шейсет — обяви пилотът. — Скорост четиристотин и шейсет километра в час. Изкачване до крайцерска височина.

— Виждаш ли онова прекъсване в джунглата? — обади се щурманът. — Ще следваме реката на запад през следващия час.

— Разбрано — потвърди пилотът. — А какво прекрасно утро само.

Докато слушаше разговора, Йегер усети как започва да му се повдига. Обикновено не му ставаше лошо при летене. Но сега се чувстваше някак безсилен с цялата тази тромава и тежка екипировка.

По време на обучението си Йегер бе преминал през серия тестове, за да определят издръжливостта му на голяма височина, при ниски количества кислород и екстремна дезориентация. Бяха го затворили в барокамера, която постепенно го поставяше в условия, еднакви с тези на девет хиляди метра височина.

На всеки деветстотин метра „издигане“ той трябваше да свали кислородната маска, да извика името си, чина и серийния си номер, след което отново да си сложи маската.

Тогава се беше представил доста добре.

Но после го пъкнаха в ужасната центрофуга.

Центрофугата представляваше нещо като гигантска пералня на стероиди. Машината завъртя Йегер все по-бързо и по-бързо, докато едва не изгуби съзнание. Малко преди да припаднеш, изпадаш в състояние, когато зрението ти се разпада на калейдоскоп от сиви петна. Трябва да знаеш кога приближаваш това състояние, за да го разпознаваш при истинския скок и да спреш безконтролното въртене във въздуха.

Центрофугата беше чист ужас, който те караше да си избълваш червата.

Бяха дали на Йегер видеозапис за спомен. Изпадането в сивата зона изобщо не беше приятна гледка. Очите ти се издуват като

напомпани с въздух, лицето ти хлътва и заприличва на мъртвешка глава, чертите ти се изкривяват до неузнаваемост.

Центрофугата едва не пречупи Йегер. Като човек, който обожаваше открития свят, той мразеше да влиза в онзи затворен метален барабан, в онзи задушавач стоманен ковчег. Имаше чувството, че влиза в затвор. В собствения си гроб.

Мразеше да го заключват или да го ограничават по такъв неестествен начин.

Точно като сега, опакован в цялата тежка екипировка в очакване на скока.

Облегна се назад, затвори очи и си заповяда да поспи. Това бе първото правило, което беше научил в елитните части — никога не пропускай възможност да се нахраниш или да поспиш, защото никога не знаеш кога ще ти се отвори друг такъв случай.

По някое време нечия ръка го събуди. Беше един от диспечерите. За момент Йегер си помисли, че е време за шоу, но когато се огледа към останалите, видя, че никой не се готвеше да става от мястото си.

Диспечерът се наведе и извика в ухото му:

— Пилотът идва да поговорите.

Йегер погледна напред и видя една фигура да заобикаля седалката на щурмана в задната част на пилотската кабина.

Явно беше предал управлението на втория пилот. Мъжът приближи и се наведе към Йегер. И на него му се налагаше да вика, за да го чуват през рева на двигателите.

— Как я караш?

— Спинкам като бебе. Винаги е удоволствие да летиш с истински професионалисти.

— Винаги е добре да поспиш при удобен момент — съгласи се пилотът. — Е, току-що излезе нещо и реших, че трябва да те предупредя. Нямам представа какво означава, по... Малко след излитането останах с впечатлението, че ни следят. Веднъж нощен сталкер, винаги нощен сталкер, ако ме разбираш.

Йегер повдигна вежда.

— Бил си в АПСО? В 160-и?

— И още как — изръмжа пилотът. — Преди да стана твърде дърт и скован, за да бъда войник.

160-и Авиационен полк за специални операции, известен иначе като „Нощни сталкери“, беше най-добрата американска секретна част за въздушни операции. На няколко пъти на Йегер му се бе случвало да се озове дълбоко във вражеския тил и да вика техен хеликоптер, докато лошите му дишаха във врата.

Няма по-добра част от АПСО — каза Йегер. — Уважавам ви, момчета. Неведнъж сте ме измъквали от лайната.

Пилотът бръкна в джоба си, извади военен медальон и го подаде на Йегер.

Беше горе-долу с размерите и формата на шоколадовите медальони, които Йегер слагаше в чорапчето на Люк за Коледа. Коледа винаги беше специален празник за семейството, до последната — която бе потънала в пълен мрак. Споменът го жегна болезнено за момент.

Медальонът на АПСО беше студен, плътен и тежък в ръката му. На едната му страна беше изобразен символът на частта, а на другата бе изписан девизът ѝ: „Смъртта дебне в мрака“. При американците имаше традиция да дават медальона на своята част на другар по оръжие. Уви, британските военни нямаха подобна практика.

За Йегер беше чест, че получава знака, и се зарече да го носи със себе си през цялата експедиция.

— Затова направих пълен оглед на триста и шейсет градуса — продължи пилотът. И както очаквах, засякох цивилен самолет на хоризонта, който се движеше в нашата посока. Колкото повече следваше този курс, толкова повече се убеждавах, че си имаме опашка. Още е там, на около шест и половина километра зад нас, а ние сме във въздуха от час и двацет минути.

По сигнатурата на радара излиза, че е нещо като „Лиърджет-85“ — добави пилотът. — Малък, бърз, много лъскав частен самолет. Искаш ли да се свържа с тях и да ги питам защо си врат носовете в задника ми?

Йегер се замисли. Обикновено подобно поведение означаваше, че самолетът води наблюдение и се опитва да разбере какво са намислили онези отпред. Много войни са били спечелвани от онзи с по-добро разузнаване, и Йегер никога не беше обичал да го шпионират.

— Има ли вероятност да е някакво съвпадение? Може би някакъв цивилен коридор със същия вектор и скорост като нашата?

Пилотът поклати глава.

— Няма начин. Тези самолети летят на височина петнайсет хиляди метра. Ние сме на девет хиляди — колкото за скок. Пилотите винаги летят на различни височини, за да няма задръстване. Освен това крайцерската му скорост е с близо двеста километра в час по-висока от нашата.

— Могат ли да ни причинят някакви неприятности? — попита Йегер. — При скока?

— „Лиърджет“ срещу „Херкулес“? — Пилотът се изсмя. — Нека се пробват. — После погледна Йегер. — Само че остават зад нас, точно в сляпата ни точка. Няма грешка, имаме си опашка.

— Тогава нека останат с впечатление, че не знаем за тях. Така ще имаме повече възможности за действие.

Пилотът кимна.

— Става. Нека се заблуждават.

Може би са от някоя наша служба? — предположи Йегер. — Някоя, която иска да разбере какво правим тук?

Пилотът сви рамене.

— Възможно е. Но нали знаеш приказката — предполагагането е майката на всяко преебаване.

Йегер се усмихна. Това беше една от любимите поговорки в САС.

— Да приемем, че опашката ни не е Дядо Коледа с шейна с подаръци. Дръж го под око. И ми се обади, ако има някакви промени.

— Дадено — отвърна пилотът. — Междувременно продължавам право напред, за да подремнеш още малко.

20.

Йегер отново се облегна и се опита да заспи, но не го свърташе на едно място. Както и да погледнеше, нямаше представа какво да мисли за загадъчния самолет. Пъхна в джоба си медальона на пилота и пръстите му докоснаха сгънат лист. Почти беше забравил за него.

Малко преди да тръгнат от Рио де Жанейро, Йегер бе получил неочакван имейл. Беше от Саймън Дженкинсън, архиваря. Йегер не беше взел нито лаптоп, нито смартфон за предстоящата експедиция — нямаха никакви шансове за електричество или мобилен сигнал там, накъдето се бяха запътили — и затова разпечата съобщението.

Сега го прочете отново.

Помолихте ме да ви държа в течение, ако попадна на нещо интересно. Архивът на Кю току-що разсекрети досие по силата на закона за 70-годишната давност — AVIA 54/1403-A. Когато го видях, не можах да повярвам на очите си. Направо шашардисващо. Почти плашещо. Имам усещането, че властите никога не биха позволили да го оповестят, ако цензорите си бяха свършили добре работата.

Поисках копие на цялото досие, но обикновено това отнема цяла вечност. Ще ви пратя пълните документи, щом ги получа. Успях да направя няколко снимки на най-важните неща с телефона си и ви пращам една. Ключовото име е Ханс Камлер, по-точно оберстгрупенфюрер от СС Ханс Камлер, как то е бил известен по време на войната. **Бъдете сигурен, КАМЛЕР Е КЛЮЧЪТ.**

Националният архив в Кю, Западен Лондон, съдържаше огромно количество документи, отразяващи работата на британското правителство в продължение на векове. Можеш да посетиш лично архива и да се запознаеш със съдържанието на един или друг

документ, но трябваше да дадеш заявка за копие, ако искаш да го вземеш за по-подробно изучаване. Беше абсолютно забранено сам да си правиш копия.

Фактът, че Дженкинсън тайно е направил снимки с телефона си, силно впечатли Йегер.

Явно архиварят имаше повече кураж, отколкото изглеждаше на пръв поглед.

Или може би документите са били толкова необичайни — така „шашардисващи“, както се бе изразил Дженкинсън, — че не се е съдържал да не наруши едно-две правила.

Йегер беше свалил прикачения файл размазана снимка на разузнавателен инструктаж от британското Въздушно министерство от времето на Втората световна война. Отгоре имаше червен печат: УЛТРА СВРЪХСЕКРЕТНО: Да се държи под ключ и никога да не бъде изнасяно от този кабинет. Съдържанието гласеше:

Прехванат сигнал, 3 февруари 1945 г. Превод: От фюрера до специалния пълномощник на фюрера оберстгрупенфюрер на СС и генерал от Вафен СС Ханс Камлер.

Относно: Специална задача на фюрера — във връзка с *Aktion Adlerflug* (Операция „Орлов полет“).

Статус: *Kriegsentscheidend* (свръхсекретно).

Мерки: Като пленипотенциарий на фюрера Камлер да поеме командването на всички отдели на германското Въздушно министерство с целия летящ и наземен персонал, на отделите за разработване на самолети и на всички въпроси по доставката, включително на гориво и на наземна организация, както и на летищата. Неговият *Reichssportfeld* щаб става централа за всички разпределения на оборудване и продоволствие.

Камлер да оглави програма за преместване на жизненоважни военни индустрии извън обхвата на врага. Да създаде сборни центрове за команди по преместването, екипирани с Отряд 200 (*LKW Junkers*), със задачата преместване на бойни системи, евакуация и транспорт с

оглед съответното им разпределяне в предварително определените убежища.

В бележка Дженкинсън беше обяснил, че „LKW Junkers“ е алтернативно означение на JU-390.

Йегер беше потърсил в „Гугъл“ думата „пленипотенциарий“. Доколкото можеше да прецени, ставаше дума за специален пратеник с невероятно голяма власт. Иначе казано, Камлер е бил дясната ръка и пълномощник на Хитлер, имащ право да върши всичко, което намери за необходимо.

Имейлът на Дженкинсън възбуждаше мъчително интереса му. От него излизаше, че в края на войната някакъв генерал от СС на име Ханс Камлер е бил натоварен с евакуирането на нацистки оръжия, за да не попаднат в ръцете на съюзниците. И ако Дженкинсън беше прав, това вероятно е било направено с отряд от гигантски самолети JU-390.

След получаването на имейла Йегер попита Дженкинсън какво друго има в досието на Камлер, но когато се качи на самолета, за да полети към сърцето на Амазония, още не беше получил отговор. Налагаше му се да се примири с мисълта, че няма да научи нищо повече — поне не преди края на експедицията.

— Четиресет минути до скока — обяви пилотът, откъсвайки Йегер от унеса му. — Времето си остава добро и ясно, без промени в курса.

В трюма имаше ужасно студено течение. Йегер плесна замръзналите си ръце, за да ги посъживи. Точно в момента беше готов да убие за чаша горещо кафе.

Самолетът се намираше на около четиристотин километра източно от мястото на скока. След куп смайващи изчисления, които вземаха предвид скоростта и посоката на вятъра на височина девет хиляди метра и на всички височини надолу, бяха определили точната точка в небето, от която трябва да скочат.

След това им предстояха четиресет километра спускане към пясъчната ивица.

— Десет минути — с равен глас съобщи пилотът.

Йегер се изправи.

Отдясно видя редица фигури, които също се надигаха от седалките си и тропаха с изтръпналите си крака, за да ги сгреят. Йегер се наведе и закрепил тежката раница за предната част на ремъците за парашута с помощта на карабинери. Когато скочеше, раницата щеше да увисне на гърдите му, поддържана от система от макари.

— Осем минути — обяви пилотът.

Раницата на Йегер тежеше трийсет и пет килограма. Още толкова тежеше и парашутът на гърба му. Освен това носеше петнайсет килограма оръжие и муниции, както и дихателната система.

Общо близо деветдесет килограма.

Повече от собственото му тегло.

Йегер бе жилав и мускулист, висок метър седемдесет и пет. Хората често си мислеха, че войниците от елитните части са някакви грамадни чудовища, едва ли не планини от мускули. Вярно, някои — като Раф — бяха просто едри, но повечето бяха като Йегер — стройни като леопарди и също толкова бързи и смъртоносни.

Главният диспечер отстъпи назад, за да го виждат всички, и показа с пръсти — пет минути до скока. Йегер вече не можеше да чува пилота, тъй като се беше изключил от интеркома. Отсега нататък цялата комуникация щеше да се извършва с жестове.

Диспечерът вдигна десния си юмрук и духна в него. Пръстите му се разпериха като разтварящ се цвят. После сви два пъти пръсти. Това беше сигналът за скоростта на вятъра на земята — десет възела, или към осемнайсет километра в час. Йегер въздъхна с облекчение. Можеха да се приземят на такъв вятър.

Зае се още веднъж да провери ремъците и оборудването. Диспечерът показа три пръста пред лицето му — три минути до скока. Време беше да се свърже в тандем с Ирина Нарова.

Йегер се обърна към опашката на самолета и се затътри напред, като мъкнеше тежката раница с едната си ръка и се подпираше на стената с другата. Трябваше да застане колкото се може по-близо до рампата, преди партньорът му да се завърже за него.

Отпред се чу глухо и кухо тупване, последвано от механично бръмчене и порив на леденостуден вятър. Рампата започна да се спуска и с всяка следваща педя виещият вятър нахлуваше с все по-голяма сила в трюма.

Докато пристъпваше напред към бушуващия въздушен поток, Йегер очакваше да чуе първите ноти на Вагнер от високоговорителите на самолета. Горедолу по това време пилотите пускаха музиката.

Вместо това се разнесоха дивашки акорди на китара, последвани от оглушителен трясък на барабани. След това се включи пискливият безумен глас на вокалиста на бандата...

„Магистрала към Ада“ на AC/DC.

Пилотът определено си беше нощен сталкер — явно беше решил, че нещата ще станат по неговия начин.

Маниакалното парче набираше сила, докато главният диспечер поведе към Йегер една фигура — Ирина Нарова, готова да бъде завързана към него.

„Магистрала към Ада...“

Чрез заглавието на песента пилотът сякаш намекваше на Йегер и екипа му, че са тръгнали на еднопосочно пътуване към вечните мъки.

Йегер се запита дали това не е вярно. Наистина ли тръгваха към Ада?

Там ли щеше да ги отведе мисията?

Надяваше се и се молеше в джунглата да ги очаква далеч по-добра участ.

И все пак част от него се боеше, че са поели към възможно най-лошото мъчение в Планината на боговете.

21.

Йегер правеше всичко по силите си да изключи от съзнанието си безумното бясно пеене. За момент погледна в очите високата мускулиста руския пред себе си. Изглеждаше в отлична форма — сякаш никъде по стройното ѝ тяло нямаше нито един излишен грам.

Йегер не знаеше какво точно е очаквал да прочете в погледа ѝ.

Може би опасение? Страх?

Или нещо, граничещо с паника?

Нарова е служила в Спецназ, горе-долу най-близкия руски еквивалент на САС. И като бивш офицер от Спецназ би трябвало по подразбиране да е много корава, но Йегер познаваше не един и двама чудесни войници, които се насираха, преди да се хвърлят от рампата в смразяващата, виеща бездна.

На такава височина заоблеността на планетата се виждаше съвсем ясно на хоризонта. Скачането от рампата на С-130 по принцип си бе достатъчно обезсърчаващо начинание. А когато го правиш от горната граница на атмосферата, се превръщаше в чист скок на вярата, при това ужасяваш.

Но докато гледаше ледените сини очи на Нарова, Йегер долавяше единствено неразгадаемо спокойствие. Изпълваше ги изненадваща пустота, пълна неподвижност — сякаш нищо, дори скокът от девет километра в бездната, не можеше да достигне до нея.

Тя отмести поглед, обърна му гръб и зае нужната позиция.

Двамата се приближиха един към друг.

При скок в тандем двамата с партньора ти сте обърнати в една и съща посока. Парашутът на Йегер щеше да е достатъчен да поеме спускането и на него, и на Нарова до самото приземяване. Диспечерите застанаха от двете им страни и започнаха да ги стягат здраво един към друг.

Йегер беше скачал много пъти в тандем. Знаеше, че не трябва да се чувства по този начин, но точно сега му беше неловко и неудобно, че друг човек е в такава близост до него.

Досега винаги беше скачал с друг елитен боец, с брат по оръжие. С някого, когото познаваше добре и е радост би се сражавал рамо до рамо с него, ако се наложи. Но далеч не се чувстваше удобно, докато го притискаха плътно към напълно непознат, при това и жена.

Плюс това Нарова беше човекът в екипа, на когото имаше най-малко доверие — тя бе неговият главен заподозрян за убийството на Анди Смит. Същевременно не можеше да отрече, че поразителната ѝ красота започва да му влиза под кожата. Колкото и да се мъчеше да пропъди тези мисли и да се съсредоточи върху скока, те упорито се завръщаха.

Музиката никак не му помагаше — дивият текст на AC/DC кънтеше в главата му.

Йегер се озърна назад. Всичко се случваше бързо.

Диспечерите вече търкаляха цилиндрите по релсите. Камиши и Краков се затътриха напред и се наведоха, сякаш се молеха над обемистите контейнери. Диспечерите закрепиха цилиндрите за ремъците на гърдите им. Двамата щяха да ги изтъркалят пред себе си и да скочат секунди след Йегер и Нарова.

Йегер се обърна отново към ослепителната бездна.

Изведнъж писъците и врявата от високоговорителите секнаха. „Магистрала към Ада“ бе спряна. Последваха няколко секунди тишина, нарушавана единствено от воя на вятъра, след което Йегер чу нов звук. Вместо адското парче на AC/DC зазвуча невероятно могъща и емоционално наситена музика.

Уникална.

Незабравима.

Класика.

Йегер си позволи да се усмихне.

Пилотът го беше подразнил доста добре, но накрая се оказа точен. Все пак пусна „Полетът на валкириите“ на Вагнер — за последните няколко секунди преди скока.

Йегер и тази музика имаха дълго минало заедно.

Преди да постъпи в САС, той бе служил като командос от морските пехотинци. Там се научи да скача и бяха пуснали именно „Полетът на валкириите“ на церемонията, на която получи отличителните си знаци — парашут с криле. Много пъти се бе хвърлял

от рампата на С-130 със събратята си от САС, докато музиката на Вагнер гърмеше от високоговорителите на самолета.

Това бе неофициалният химн на британските въздушни части.

И чудесна мелодия, ако трябва да скачаш в мисия като тази.

Докато събираше кураж, Йегер за момент се замисли за загадъчния самолет зад тях. Пилотът повече не спомена за него. Това го накара да допусне, че най-вероятно преследвачът им е изчезнал може би се е отказал, след като самолетът им навлезе във въздушното пространство на Боливия.

Определено нямаше да попречи на скока, в противен случай пилотът щеше да вземе мерки.

Йегер примигна и пропъди мисълта.

Побутна Нарова и двамата се затътриха към отворената рампа. От двете им страни диспечерите се закрепиха с ремъци за корпуса, за да не бъдат отнесени навън.

Номерът при скоковете от голяма височина бе винаги да си наясно с пространственото ориентиране, да знаеш къде точно се намиращ сред другите парашутисти. Като водач, Йегер задължително трябваше да ги държи заедно. Ако изгубеше някого, не можеше да го повика по радиото да се върне — турбуленцията и воят на вятъра правеха комуникациите по време на свободното падане невъзможни.

Йегер и Нарова спряха на самия ръб на рампата.

Останалите се наредиха зад тях. Сърцето на Йегер биеше като картечница от притока на адреналин във вените му. Намираха се на самия покрив на света, в царството на звездното небе.

Диспечерите направиха последен оглед, за да се уверят, че няма разместени, оплетени или висящи ремъци. При Йегер направиха и ръчна проверка, за да е сигурно, че двамата с Нарова са завързани добре и здраво един за друг.

Главният диспечер извика последното си нареждане.

— Проверка на екипировката отзад напред!

— Десет наред! — извика последният.

— Девет наред!

След като извикваше, че е добре, скачачът тупваше по рамото онзи пред него. Липсата на потупване означаваше, че човекът зад теб има проблем.

— Три наред! — Йегер усети перването на скачача зад него. Беше Майк Дейл, младият австралиеца, който щеше да заснеме как Йегер и Нарова скачат от рампата с помощта на миниатюрната камера, закрепена на шлема му.

Йегер се застави да извика, преди думите да са замръзнали в гърлото му:

— Едно и две — наред!

Опашката се скупчи още повече. Твърде голямо разделяне в небето и рискуваха да се изгубят един друг при свободното падане.

Йегер погледна сигналната лампа.

Тя замига в червено — готови.

Обърна се и надникна над рамото на Нарова. Вятърът развя в лицето му няколко кичура от косата ѝ, правоъгълникът на рамката се очертаваше рязко на фона на ярката, зейнала паст на небето.

Отвън имаше само чиста, беснееца, ослепителна светлина.

Вятърът дърпаше шлема му и се опитваше да изтръгне очилата. Той наведе глава и се приготви да се хвърли напред.

С крайчеца на окото си видя как червената светлина се смени със зелена.

Диспечерите отстъпиха назад.

— Давай! Давай! Давай!

В следващия миг Йегер буташе Нарова напред и се хвърляше с нея в разрежения въздух. Двамата се преметнаха заедно в озъбената пустота. Но докато напускаше откритата рампа, Йегер усети как нещо го закачи за момент и рязко го пусна, с което извади от равновесие и двамата.

Веднага разбра какво се е случило — бяха направили „нестабилно излизане“.

Бяха изгубили равновесие и щяха да започнат да се въртят.

А това можеше да се окаже наистина лошо.

Йегер и Нарова бяха всмукани в зейналата паст от въздушния поток, който ги засилваше все повече и повече. Изхвърлени от самолета, те се понесоха към земята, като се въртяха като огромен полудял пумпал.

Йегер се съсредоточи върху броенето на секундите, преди да рискува да отвори парашута.

— Три хиляди и три, три хиляди и четири...

Но докато гласът отброяваше в главата му, той осъзна, че положението бързо се влошава. Вместо да се стабилизира, въртенето им етана неудържимо. Сякаш се повтаряше кошмарът от центрофугата, само че този път на девет хиляди метра над земята и съвсем наистина.

Опита се да прецени с каква скорост се въртят, дали може да рискува да отвори парашута. Единственият начин да го направи беше да брой колко бързо въздухът около тях става от зелен син и отново зелен. Синьо означаваше небе, а зелено — джунгла.

Синьо — зелено — синьо — зелено — синьо — зелено — сиииньо — зелеееено — сииии... Ааааарх!

Точно в момента Йегер се мъчеше да запази съзнание и изобщо не му беше до опити да се ориентира.

22.

Според плана всички трябваше да се съберат по време на свободното падане и да отворят парашутите си тогава, когато Йегер отвори своя. По този начин щяха да се спускат като плътна група към зоната за приземяване. Но тъй като бяха двама и се въртяха, те вече започваха да се откъсват от останалите.

Носеха се отвесно надолу, като се въртяха все по-бързо и по-бързо. С увеличаването на скоростта се увеличаваше и ускорението, вятърът блъскаше Йегер в главата като беснеещ ураган. Имаше чувството, че е завързан за някакъв огромен, останал без управление мотоциклет, който се носеше в спирала по тунел със скорост четиристотин километра в час.

Предвид вятъра температурата сигурно беше минус сто градуса. И докато въртенето ставаше все по-бързо, Йегер започна да усеща как сивата зона пълзи по краищата на замръзналите му очи.

Зрението му се размаза. Жадно се помъчи да си поеме дъх. Горящите дробове се стремяха да поемат достатъчно кислород от бутилката. Сетивните му възприятия и способността да преценява къде е и дори кой е бързо го напускаха.

Пушката се мятеше до него като бейзболна бухалка, сгънатият приклад удряше по шлема му. Оръжието беше привързано плътно до тялото, но някак бе успяло да се освободи по време на падането и сега ги правеше още по-нестабилни.

Йегер беше на път да изгуби съзнание.

И не искаше дори да си мисли в какво състояние е Нарова.

С пулсираща глава и замаян от дезориентацията ум Йегер се помъчи да се съсредоточи. Трябваше да стабилизира падането. Нарова разчиташе на него, както и всички останали от групата.

Имаше само един начин, по който би могъл да спре въртенето.

И той го направи.

— Ааааарх!

Прибра ръце към гърдите си, след което рязко ги разпери заедно с краката си във формата на звезда, като стегна гърба си срещу непоносимите сили, които заплашваха да откъснат крайниците му един по един. Мускулите му закрещяха от болката и натиска. Издаде пронизителен писък, докато задържаше позата и се опитваше да закрепил и двамата в разреждения въздух.

— Аааааарх!

Поне никой нямаше да го чуе как пици — намираха се сами на самия покрив на света.

С разперени ръце и крака, играещи ролята на четири въздушни котви, тялото му се изви в безнадеждно разредената атмосфера. Ледения вятър виеше около него, а крайниците се схванаха от болката. Ако можеше да задържи тази поза достатъчно, за да стабилизира това безумно спирално спускане, можеше и да оцелеят.

Постепенно, мъчително бавно Йегер започна да усеща как въртенето се забавя.

Накрая двамата престанаха да се въртят.

Йегер насили капналия си ум да се съсредоточи.

Гледаше към ослепителното синьо.

Синьо означаваше небе.

Изригна серия ругатни. Бяха се обърнали неправилно.

Двамата с Нарова падаха с убийствена скорост с гръб към земята. Всяка секунда ги приближаваше със сто метра към размазващия сблъсък с гъстата джунгла. Но ако освободеше парашута в сегашното положение, той щеше да се отвори под тях. Щяха да паднат в него и да продължат да се носят към земята като два трупа, увити в копринен саван.

Щяха да се забият в гората с четиристотин километра в час.

Стопроцентови мъртъвци.

Или по-скоро мъж и жена, вкопчени в убийствена прегръдка.

Йегер промени позицията, като с мъка прибра дясната си ръка до тялото. Изви лявото си рамо, като се мъчеше да преобърне и двамата. Трябваше отново да види зелено. При това спешно.

Зелено означаваше земя.

Но поради някаква причина всичките му опити дадоха найлошия възможен резултат — рязкото движение отново ги завъртя.

За момент се озова на ръба на паниката. Ръката му посегна неволно към халката на парашута, но успя да се сдържи. Насили се да си спомни как бяха опитвали точно това положение със специален манекен по време на тренировките.

Отвориш ли парашута по време на въртене, си търсиш неприятности. Големи неприятности.

Въжетата ще се оплетат като спагети в чинията на хлапе. Лоша новина.

Въртенето се засилваше и Йегер знаеше, че всеки момент ще се озове в сивата зона. Това беше моментът на срыв. Все едно се намираще в центрофуга за стероиди, само че на много голяма височина и без копче за изключване. Картината пред очите му започна да се размазва, съзнанието му започна да се отдалечава и всеки миг щеше да го напусне окончателно.

— Фокусирай се! — изръмжа той.

Наруга се, мъчейки се да се освободи от заслепящото объркване.

— Фокусирай се! Фо-ку-си-рай се.

Вече всяка секунда бе скъпоценна. Трябваше отново да заеме позата на звезда и да накара Нарова да направи същото. Имаха много по-добри шансове да се стабилизират, ако го направят и двамата. Нямахме друг начин за общуване помежду им, освен с езика на тялото и жестовете.

Йегер се канеше да я хване за ръцете и да ѝ даде знак какво иска от нея, когато опърпаните му сетива доловиха фигура, която се гърчеше яростно срещу него. Беше Ирина Нарова и Йегер нямаше представа какво прави тя.

Сред цялото заслепящо объркване нещо сребристо блесна във въздуха.

Острие.

Боен нож на командос.

Летящ напред, готов да се забие в гърдите му.

Йегер на мига разбра какво се случва. Беше невъзможно — но бе истина. Нарова се готвеше да го наръга с ножа си.

През ума му проблесна предупреждението на Карсън за Нарова: „Никога не можеш да я свариш без нож. Или неподготвена“.

Острието се понесе свирепо към него.

Йегер успя да блокира с дясната си ръка, като пое удара с якия висотомер. Острието се плъзна по дебелилото стъкло и срязва ръкава на защитния му костюм.

Йегер изпита пронизваща болка в ръката.

Беше успяла да го рани с първия удар.

Няколко отчаяни мига продължаваше да блокира и отбива, а Нарова атакуваше диво с ножа си, отново и отново.

Тя замахна още веднъж, този път много по-ниско, към корема му. Ръката на Йегер, замръзнала като парче лед, закъсня с частица от секундата.

Не успя да отбие удара.

Напрегна се в очакване на агонията, когато острието се заби в корема му. Нямаше особено значение къде точно ще го наръга.

Успее ли да го рани сериозно сега, докато пропадаха към земята със сто или повече метра в секунда, с него щеше да е свършено.

23.

Нарова замахна бързо и свирепо.

Странно, но когато ножът изчезна от погледа му някъде в долната област на корема, Йегер не изпита болка. Абсолютно никаква. Вместо това усети как първият ремък, който го държеше към Нарова, се скъса.

Тя протегна ръка напред, замахна и отново острият като бръснач нож намери целта си, разрязвайки здравия плат и найлон.

След като приключи с дясната страна, Нарова хвана ножа с лявата. Продължи да замахва, като режеше ожесточено ремъците от лявата им страна.

Още няколко удара и приключи.

След това Ирина Нарова, неизвестната величина в екипа на Йегер, се откъсна от него.

Веднага щом тя се освободи, Йегер я видя как разперва ръце и крака. Тъй като стабилизиращата поза забави падането ѝ, Йегер профуча покрай нея. Секунда по-късно чу пукот отгоре, сякаш корабни платна са уловили вятъра, и в небето се появи парашут.

Ирина Нарова беше отворила резервния си парашут.

Само преди пет секунди шансовете на Йегер за оцеляване бяха нулеви, а сега изведнъж се оказаха много по-добри. Няколко дълги мига той отчаяно се опитваше да поеме контрол върху собственото си въртеливо движение и да се стабилизира.

Свободното му падане продължаваше вече почти две минути, когато най-сетне се осмели да дръпне халката — и над него се разтвориха трийсет и три квадратни метра фина коприна.

Миг по-късно сякаш гигантска ръка го хвана и го дръпна рязко нагоре за раменете. Рязкото забавяне на скоростта след подобно чудовищно ускорение бе като да забиеш кола в тухлена стена с колосална скорост, при което всички предпазни възглавници се отварят едновременно.

След като беше изправен пред неминуем, устремен, смазващ удар със земята, Йегер вече знаеше, че парашутът му го е спасил. Или по-скоро сръчната работа на Ирина Нарова с ножа беше спасила и двамата. Погледна нагоре да види дали парашутът му е в добро състояние. Хвана въжетата за управление и ги дръпна рязко, за да освободи въздушните спирачки и да остави парашута да лети истински.

Слава богу, всичко беше наред.

Бясно въртящият се, замайващ вихър на свободното падане и писъкът на вятъра в ушите се смениха със спокойствие и тишина. За момент Йегер се съсредоточи върху овладяването на сърцебиенето си, за да може да се отпусне и да си поеме с облекчение дъх.

Рискува да погледне висотомера. Намираше се на петстотин и петдесет метра височина. Току-що беше завършил убийствения му полет към земята, продължил осем и половина километра. На парашута му бяха нужни шест секунди да се отвори напълно. Ако го беше освободил десет секунди по-късно, щеше да се забие в земята с двеста километра в час.

„Размина ми се на косъм“.

При такава скорост нямаше да остане много за остъргване от папратите и гниещата дървесина, за да бъде погребано.

Йегер погледна нагоре.

Освен Нарова, в небето не се виждаха други парашутисти.

Завъртя измъчените си кървясали очи надолу към кадифено зеления балдахин. Той се носеше към него, но никъде не се виждаше поляна или свободно от растителност място.

Прецени, че двамата с Нарова трябва да са на трийсет или повече километра от мястото за приземяване. Планът беше да отворят парашутите на височина осем хиляди и петстотин метра и да прелетят около четиресет километра до пясъчната ивица. Но след нестабилното излизане и последвалото убийствено въртене всичко това се бе провалило.

Като не се брои несъмнено съобразителната и силна Нарова, Йегер бе изгубил всички останали от екипа си.

Двамата самотни парашутисти се спускаха в горещия влажен въздух, но нямаше къде да се приземят.

Едва ли можеше да стане по-лошо.

За момент Йегер се запита дали оръжието му не се беше закачило за рампата на самолета и не бе станало причина за почти фаталното падане. Но как беше възможно диспечерите да не са забелязали нещо нередно? Тяхната работа бе да се погрижат всеки скок да започне нормално, да няма нищо разхлабено, което може да създаде проблеми. А и Йегер бе сигурен, че е стегнал добре пушката преди скока.

През годините беше работил с безброй диспечерски екипи. Всички до един бяха отлични професионалисти. Знаеха, че животът на скачачите зависи от тях и че всяка малка грешка може да се окаже фатална. Единствено чистият късмет и бързото мислене на Нарова, призна Йегер — беше причина двамата все още да са живи.

Нямаше логика диспечерите да са оставили оръжието му разхлабено преди скока. Просто не се връзваше. Всъщност, имаше куп неща, които не се връзваха. Първо, Смити беше умрял — или по-скоро *беше убит*. След това се появи загадъчен преследвач. А сега и това — закачането при скока от самолета.

Дали някой от диспечерите не се беше опитал нарочно да саботира скока? Нямаше как да знае, но започна да се пита какво още може да се оплеска.

Оказа се, че много неща — защото точно сега Йегер трябваше да се справи с огромен проблем.

Приземяването.

След отварянето на парашута приземяването винаги бе най-опасният момент, особено когато няма място, където да го направиш. Инструкторът по парашутни скокове веднъж ги беше предупредил — убива не свободното падане, а земята.

Йегер беше пропаднал няколко десетки метра под Нарова, след като тя се освободи от него. Сега бяха само двамата. Основният приоритет беше да останат заедно до приземяването и онова, което можеше да последва. Йегер се опита да намали скоростта си, за да може тя да го настигне.

Над него Нарова направи серия резки завъртания наляво и се спусна по спирала надолу, като бързо губеше височина с всяко завъртане. Самият Йегер действаше с въздушните спирачки, за да може да намали скоростта си.

След няколко секунди долови леко шумолене до себе си и видя Нарова. Погледите им се срещнаха през пустотата помежду им. Въпреки епичната им „битка с ножове“ във въздуха тя изглеждаше напълно спокойна, сякаш не се бе случило нищо нередно.

Йегер вдиша палец към нея.

Тя отвърна със същото.

Даде ѝ знак, че той ще води приземяването. Тя кимна отсечено. Изостана и зае позиция на няколко десетки метра над него. До края на спускането оставаше още малко.

За щастие, Йегер беше обучен за онова, което предстоеше — падане в джунглата. Изобщо не беше лесно да се направи по правилния начин. Само най-опитните скачачи успяваха да се справят. Но от онова, което беше направила по време на свободното падане, Йегер реши, че Нарова има доста добри шансове за оцеляване.

Затърси място, където балдахинът да е по-рехав — място, където биха могли да минат между клоните. Обикновено парашутистите, падащи в гъста джунгла, изобщо нямаха намерение да се озоват там. Най-често те бяха пилоти, напуснали машината, която е била улучена, претърпяла е някаква авария или е останала без гориво.

Те падаха в джунглата без никаква идея какво да правят, без да са обучени как да оцелеят. Обикновено получаваха наранявания — счупени ръце или крака. Но после ставаше по-лошо. Парашутистът можеше и да мине през балдахина, но парашутът рядко го правеше. Той се оплиташе в горните клони и човекът увисваше във въздуха, непосредствено под върховете на дърветата.

И това често означаваше смърт.

Попадналият в подобна ситуация скачач имаше три възможности. Да остане да виси с надеждата, че някой ще дойде да го спаси. Да среже въжетата и да падне от височина двайсет или двайсет и пет метра. Или да се опита да се добере до някой клон и да слезе на земята.

Най-често парашутистите избираха да висят на въжетата, защото останалите възможности граничеха със самоубийство. Ранени, дезориентирани, страдащи от шок и обезводняване, измъчвани от хапещи насекоми, те оставаха и чакаха да бъдат спасени.

Повечето изкарваха по няколко дълги дни, преди да умрат.

Йегер нямаше такива планове за себе си, нито пък за Ирина Нарова.

24.

През омарата забеляза някакво по-светло, жълтеникавоззелено петно насред тъмнозеленото море, простиращо се до хоризонта. Млада растителност. Би трябвало да е по-податлива и гъвкава, бе по-малко вероятно клоните да се счупят и да оставят назъбени остри краища като върхове на копия.

Поне така се надяваше.

Погледна висотомера — същия, отбил удара с нож, за който се беше страхувал, че ще го изкорми.

Още сто и петдесет метра.

Избута надолу двата метални лоста, за да освободи раницата. Тежкият товар полетя надолу и увисна на десетметрово въже под него.

Докато джунглата се приближаваше, Йегер натисна копчето на ръчния си джипис. Преди гората да го погълне, той включи устройството, за да отбележи точното им местоположение — може и да нямаше шанс да го направи по-късно.

През последните няколко секунди преди сблъсъка се съсредоточи в управляването на парашута, за да го насочи към по-светлото петно.

Растителността връхлиташе нагоре към него. Йегер дръпна рязко и двете въздушни спирачки, за да забави максимално падането си и да се провере през зеленината.

Секунда по-късно видя как тежката трийсет и пет килограма раница се стоварва върху най-горните клони, пречупва ги и изчезва от поглед.

Йегер вдигна крака, сви колене и прибра ръце пред гърдите и лицето си. Миг по-късно кубинките и коленете му проникнаха през растителността след раницата. Остри клонки шибнаха задника и раменете му, след което пропадна в полумрака под тях.

Блъсна се в няколко по-дебели клона, изпъшка от болка и пропадна още малко, преди парашутът да се закачи в балдахина. Рязкото спиране изкара въздуха от дробовете му. Мъчеше се да си

поеме дъх сред кипящата маса от листа и счупени клонки. Но докато се люлееше напред-назад като махало, Йегер благославяше съдбата си.

Не беше ранен и бе съвсем жив.

Отгоре се чу нов трясък. Миг по-късно до него се появи Нарова и също се залюля силно напред-назад.

Постепенно обстановката около тях утихна.

Ослепителни слънчеви лъчи проникваха през дупките, които бяха пробили в зеления балдахин. В прашния въздух танцуваха слънчеви зайчета.

Цареше тишина, сякаш всяко живо същество в джунглата бе затаило дъх, шокирано от двете чужди създания, появили се неканени и неочаквани в техния свят.

Люлеенето се забави.

— Добре ли си? — извика Йегер на Нарова.

След всичко, през което бяха минали, въпросът прозвуча направо нелепо.

Тя сви рамене.

— Жива съм. Явно и ти. Можеше да е и по-зле.

„Колко по-зле?“ — искаше да попита Йегер, но премълча. Макар че английският на Нарова беше добър, руският ѝ акцент си оставаше силен и тя говореше някак странно безизразно.

Той погледна нагоре към небето, в което бяха пропадали. Опитва да се усмихне подкупващо.

— За момент си помислих, че се опитваш да ме убиеш. С ножа.

Тя го изгледа.

— Ако исках да те убия, щях да съм го направила.

Йегер реши да пусне покрай ушите си подигравката.

— Опитвах се да стабилизирам и двамата ни. Нещо се закачи при скачането и освободи оръжието ми. Почти бях успял, а ти срязва ремъците. Определено проява на недоверие.

— Може би. — Нарова се втренчи в него. Лицето ѝ бе като маска. — Но се провали. — Тя извърна поглед. — Ако не се бях освободила, сега и двамата щяхме да сме мъртви.

Йегер нямаше какво да отговори. Загърчи се в ремъците си, като се мъчеше да огледа терена под тях.

— Пък и защо ми е да те убивам? — продължи Нарова. — Трябва да се научиш да се доверяваш на екипа си. — Тя вдигна очи

нагоре към зеленината. — А сега въпросът е как ще слезем оттук? Не сме тренирали такива неща в Спецназ.

— Но сте тренирали как да се освободиш от партньора си във въздуха? — подхвърли Йегер. — Работата с ножа определено си я биваше.

— Никога не съм се обучавала и за подобно нещо. Но нямаше друга възможност. — Тя замълча за момент. — „Всичко, по всяко време, навсякъде — на всяка цена“. Девизът на Спецназ.

Преди Йегер да успее да измисли подходящ отговор, отгоре се чу силен трясък, почти като експлозия. Тежък клон прелетя край тях и падна на земята. Миг по-късно Нарова пропадна още надолу — част от парашута ѝ се беше скъсала от опъна.

Тя погледна към Йегер.

— Е, имаш ли някаква идея как да слезем? Освен падането? Или трябва да се измъквам сама и този път?

Той поклати раздразнено глава. Господи, тази жена беше вбесяваща. Но след въздушното изпълнение с ножа започваше да се съмнява, че тя е убиецът на Смити. Както сама бе казала, по време на падането тя имаше идеалната възможност да му види сметката.

Реши, че няма смисъл да я предизвиква.

— Може и да има начин да се измъкнем от положението. — Той посочи оплетените в клоните парашути. — Но първо ще ми трябва ножът ти.

Самият той имаше нож у себе си — същия, който Раф му беше дал в Биоко. Сега той имаше особено значение за него — това бе ножът, с който бе спасил живота на приятеля си. Носеше го в кания, завързана диагонално на гърдите. Искаше обаче да види дали Нарова ще му даде ножа, с който едва не го беше изкормила.

Тя изобщо не се поколеба.

— Ножът ми? Само не го изпускай. Стар приятел е.

Посегна към дългия нож, откопча го, хвана го за острието и го метна през късото разстояние помежду им.

— Дръж извика, докато острието проблясваше в сенките.

Ножът, който улови Йегер, му се стори странно познат. Завъртя го в ръцете си. Тънкият осемнайсетсантиметров стилет отрази слънчевата светлина. Нямаше никакво съмнение — беше същият като онзи в сандъка на дядо му Тед.

Когато Йегер навърши шестнайсет, дядо Тед му беше позволил да извади ножа от канията, докато двамата доволно пафкаха от лулата му. Сега сладкият аромат достигна до Йегер заедно с името на ножа, гравирано върху дръжката.

Йегер повъртя ножа на Нарова и я погледна с уважение.

— Браво. Боен нож „Феърбеърн-Сайкс“. Модел от Втората световна война, ако не се лъжа.

— Точно така. — Нарова сви рамене. — Много добър за убиване на германци, както са доказали вашите САС по онова време.

Йегер я изглежда.

— Да не мислиш, че ще убиваме германци? На тази мисия?

Отговорът на Нарова — рязък и дързък — повтори мрачните думи на чичо му Джо и бе казан на отличен немски, поне според него.

— *Derm heute gehört uns Deutschland. Und morgen die ganze Welt.* Днес Германия ни принадлежи. Утре целият свят ще бъде наш.

— Знаеш ли, малко вероятно е някой от тях да е останал жив. — В гласа на Йегер се прокрадна малко сарказъм. — На онзи самолет. След седемдесет години насред Амазония... бих казал, че е невъзможно.

Нарова го изглежда кръвнишки.

— Да не мислиш, че не го знам? Господин водач на експедицията, я по-добре направете нещо полезно и ни извадете от кашата, в която ни забъркахте.

25.

Йегер обясни на Нарова плана си. Резервният парашут, който бе използвала тя, беше по-малък от неговия VT80 и изглеждаше зле накъсан от падането. Йегер предложи да се закрепят по-стабилно под двата парашута, след което да се спуснат до земята.

След като приключи с обясненията, двамата срязаха въжетата на раниците, които досега висяха под тях. Те полетяха през клоните и тупнаха тежко на земята далеч долу. Нямахше как да изпълнят серията предвидени от Йегер движения, докато под краката им висяха трийсет и пет килограмови тежести.

След това той накара Нарова да се залюее към него, като и сам се залюля на свой ред. След няколко опита протегнатите им ръце се докоснаха и успяха да се хванат.

Йегер обви здраво с крака тялото ѝ в кръста, после я хвана и закопча ремъците на гърдите ѝ за своите. Така двамата увиснаха заедно между двата парашута.

Но за разлика от скока, сега бяха лице в лице, свързани с якия карабинер. Йегер намери позицията и близостта за определено неудобни, особено като се имаше предвид жегата — дебелият защитен костюм и останалата екипировка за скачане от големи височини заплашваше да го свари жив.

По дяволите, беше готов на всичко, за да слязат живи и здрави на земята.

С помощта на втори карабинер Йегер заключи парашутите в основата на въжетата, където беше най-тясната им точка. След това извади „Спектър Паракорд“ — силно разтегливо въже с дебелината на въже за пране, но невероятно здраво. Издържаше двеста и двайсет килограма, но Йегер въпреки това го направи двойно, за всеки случай.

Прокара го два пъти през притягащо устройство — алпинистки рапел — за допълнително триене, като завърза единия край за парашутите. След това внимателно размота останалото въже и го остави да падне през трийсетината метра до земята. Накрая закопча

рапела за карабинера на гърдите си, така двамата с Нарова се оказаха закрепени за импровизираното алпинистко въже.

Двамата висяха от парашутите си, същевременно бяха закрепени допълнително за тях чрез въжето. Сега идваше трудната част — да срежат въжетата на парашутите и да извършат свободното спускане до земята.

Свалиха шлемовете, маските и очилата и ги пуснаха да паднат на земята. Йегер се потеше като прасе от усилията. Потта се стичаше на струи по лицето му и от нея дрехите му подгизнаха там, където бе плътно прилепнал до Нарова.

Беше като състезание с мокри тениски, само че твърде отблизо и имаше чувството, че може да усети и най-малката извивка на тялото й.

— Усещам, че ти е неудобно — отбеляза Нарова. Гласът й звучеше странно прозаично, някак механично. — Подобна близост може да бъде необходима по няколко причини. Първо, от практична нужда. Второ, за топлине. Трето, за секс. В случая причината е първата. Така че се съсредоточи върху работата.

„Дрън-дрън-дрън — помисли си Йегер. — Ама че късмет, да се озова насред джунглата в компанията на Ледената девица“.

— Е, примами ме в прегръдката си — с равен тон продължи Нарова и посочи нагоре. — Каквото и да си намислил по-нататък, съветвам те да побързаш.

Йегер погледна нагоре. На метър над главата му имаше гигантски паяк, голям колкото дланта му. Изглеждаше сребрист в полумрака с тлъсто тяло и крака като осакатени пръсти. Спускаше се към него.

Йегер видя изпъкналите, зли червени очи, влажните челюсти, които се движеха гладно. Паякът вдигна четирите си предни крака и ги размаха агресивно, докато приближаваше. Още по-лошото бе, че май виждаше и зъбите му, най-вероятно отровни, готови за атака.

Понечи да замахне с ножа на Нарова и да накълца гадината на парчета, но ръката й го спря.

— Недей! — изсъска тя.

Измъкна резервния си нож и без да си прави труда да го вади от канията, го поднесе под косматото тяло на паяка и го подметна във въздуха. Създанието се запремята. Телцето му проблясваше на

слънчевите лъчи, после полетя надолу, съскайки гневно към изпуснатата плячка.

Нарова не откъсваше поглед от върховете на дърветата.

— Убивам само когато се налага. И когато е разумно.

Йегер проследи погледа ѝ. Към тях пълзяха още десетки паяци. Въжетата на парашутите бяха покрити с тях.

— *Phoneutria* — продължи Нарова. — „Убийца“ на гръцки. Сигурно сме засегнали гнездо при падането. — Тя го погледна. — Вдигането на предните крака в защитна поза. Убиеш ли един, тялото му издава миризма, която предупреждава останалите, и тогава те нападат наистина. Отровата съдържа невротоксин. Симптомите са много подобни на онези при атака с нервнопаралитичен газ — загуба на контрол над мускулите и дишането, парализа и задушаване.

— Както кажеш, доктор Смърт — промърмори Йегер.

Тя го изгледа свирепо.

— Аз ще ги държа настрана. А ти ни свали оттук.

Йегер посегна зад нея с ножа и започна да реже дебелия плат, който свързваше ремъците ѝ с въжетата на парашута. Докато работеше, видя как Нарова посегна с ножа и перна още два паяка.

Тя ги пропъждаше, но явно беше пропуснала един и сега той стоеше с вдигнати крака на сантиметри от голата му ръка. Йегер инстинктивно замахна с ножа към него и острието се заби в корема му. Потече някаква течност, след което паякът полетя надолу към земята.

В същия миг Йегер чу как десетките паяци отгоре зацъкаха, когато усетиха, че един от тях е бил убит.

И всички като един се спуснаха надолу.

— Сега наистина идват! — изохка Нарова.

Тя извади ножа от канията и започна да го размахва наляво-надясно към съскащата маса. Йегер удвои усилията си. След няколко последни срязвания успя да освободи Нарова и тежестта ѝ я повлече опасно бързо надолу, преди карабинерът, който я крепеше за него, да я спре.

За част от секундата Йегер се напрегна в очакване дали парашутът му няма да се откъсне от допълнителната тежест, но за щастие, той издържа. Йегер посегна над главата си, започна да реже яростно въжетата и секунда по-късно те се скъсаха.

Двамата с Нарова се понесоха стремглаво към земята.

Падаха около секунда, а въжето съскаше през рапела. Накрая Йегер прецени, че са достатъчно далеч от смъртоносните паяци, стисна здраво въжето и го дръпна силно надолу.

Триенето в рапела забави и накрая спря падането им. Сега висяха на десетина метра под парашутите, които бяха покрити с безброй вбесени и силно отровни паяци.

Phoneutria. Йегер би се радвал да не види подобно нещо до края на живота си.

Мисълта тъкмо мина през главата му, когато първият от гърчещите се сребристи паяци се хвърли към тях. Спускаше се отвесно на собствено „въже“ — тънка паяжина.

В отговор Йегер отпусна рапела и двамата с Нарова отново полетяха надолу.

26.

Изминаха едва три-четири метра, когато внезапно спряха. Откъсната ивица от костюма на Нарова беше влязла в рапела и го бе заклешила.

Йегер изруга.

Грабна парчето със свободната си ръка и се опита да го махне. В същото време усети нещо меко да каца на главата му с ядосано съскане.

Острие като бръснач профуча на милиметри от скалпа му.

Върхът на ножа се заби в паяка — гадината изгуби опора и полетя от главата му във въздуха. Ножът на Нарова продължи да се мята в сенките и да сече паяците, докато Йегер се мъчеше да ги освободи.

Накрая успя да издърпа здравия плат и отново се спуснаха надолу.

— Не се отказват лесно — мрачно изсумтя Йегер, след като въжето отново засъска през рапела.

— Така е — съгласи се Нарова.

Държеше едната си ръка пред лицето му. Йегер не пропусна да забележи, че е левичарка. Върху opakото на дланта ѝ се бе появило ужасно червеникавочерно петно и той видя ясно двете следи от ухапване.

Погледите им се срещнаха. Очите на Нарова бяха изпълнени с болка.

— Убиеш ли един, всички нападат — напомни му тя. — Жертвите описват болката от ухапването като огън, плъзнал по вените. Много точно описание.

Йегер изгуби дар слово.

Нарова беше ухапана от силно отровен паяк, а дори не беше извикала. И още нещо — нима щеше да изгуби член от експедицията си, още преди да е започнала?

— Имам противоотрова. — Йегер погледна надолу. — Само че е в раницата ми. Ще трябва да слезем колкото се може по-бързо.

Изпъна дясната си ръка максимално нагоре. Въжето засъска още по-ожесточено през рапела и двамата се понесоха с пълна скорост към земята. Мислено благодари, че е с ръкавици — макар и двойно, въжето си оставаше много тънко и щеше да пререже кожата му.

Погрижи се краката му да достигнат първи земята и да поемат удара. При други обстоятелства щеше да забави скоростта с рапела, но сега се надбягваха с паяците и времето им изтичаше — трябваше веднага да се добере до противоотровата.

Приземиха се в приглушения полумрак.

Много малка част от слънчевата светлина в джунглата достигаше до земята. Около деветдесет процента от нея се поглъщаше от листата горе — и долу цареше постоянен здрач.

Докато очите му не свикнеха със слабата светлина, щеше да му е трудно да забелязва опасности — като паяци.

Беше сигурен, че никоя фонурия няма да ги последва чак до земята, но — парен каша духа. Погледна нагоре. На отделните слънчеви лъчи, проникващи през гъстите листа, успя да различи десетки копринени нишки, които проблясваха злоещо и спускаха надолу телца, пълни с отровна смърт.

Колкото и невероятно да изглеждаше, паяците продължаваха да приближават, а по всичко изглеждаше, че Нарова не беше в състояние да се движи сама.

Докато гадините се спускаха, Йегер издърпа Нарова на няколко метра от въжето. После освободи пушката от ремъците, насочи я най-общо към паяците и откри огън. Ехото от бързата серия гърмежи бе оглушително.

Пушката му беше тип помпа със седем патрона, всеки пълен с 9 милиметрови сачми. Убийствена вълна оловни топчета се понесе към паяците.

Бум! Бум! Бум!

Последните изстрели проехтяха, докато ордата висеше буквално пред дулото на Йегер и сачмите я превърнаха в паешко пюре. Точно затова Йегер обичаше пушката си просто я насочваш най-общо към целта и стреляш — макар че никога не му беше минавало през ума, че ще я използва срещу паяци.

Последното гръмовно ехо отекна около тях, върнато от масивните стволове от двете им страни. Йегер чу уплашените писъци на група маймуни някъде високо горе. Маймуните много бързо се изпариха, разбягаха се в противоположни посоки.

Гърмежите бяха оглушителни и странно зловещи.

Нямаше съмнение — Йегер току-що бе оповестил пристигането им на всичко и всеки, който би могъл да слуша... Но какво пък — нуждаеше се от истинска огнева мощ срещу паяците, а бойната пушка определено бе създадена за целта.

Метна пушката на гръб и освободи Нарова от въжето, след което я помъкна настрани, кубинките ѝ се влачеха по мъртвите листа и тънката пясъчлива почва. Накрая я подпря на корени, пълзящи около масивно дърво.

Джунглата беше замък, построен върху пясък — почвата под нея бе тънка като вафла. При тази висока влажност и температура мъртвата растителност гниеше бързо и отделените хранителни вещества тутакси се усвояваха от растения и животни. В резултат на това повечето горски великани стояха на серия от подпори — кореновата им система проникваше само на сантиметри в слабата почва.

След като настани Нарова, Йегер изтича обратно за раницата. Беше квалифициран медик — едно от уменията, усвоени в армията — и бе запознат с действието на подобни невротоксини. Те убиваха, като атакуваха нервната система. Нервните окончания се активираха постоянно, което бе и причината за ужасните гърчове и конвулсии, които започваше да проявява Нарова.

Смъртта обикновено идваше от неспособността на мускулите, свързани с дишането, да функционират нормално. Тялото буквално се задушаваше само до смърт.

При такива поражения имаше нужда от противоотрова. Комбопен, три бързи последователни инжекции. Това щеше да премахне симптомите на отравянето, но Нарова имаше нужда и от пралидоксим и авизафон, за да могат дихателните мускули да заработят отново.

Йегер грабна медицинската чанта и опипа спринцовките и ампулите. За щастие, чантата беше добре подплатена и съдържанието ѝ бе оцеляло при падането. Приготви първата доза комбопен, вдигна спринцовката над главата си и заби дебелата игла.

Тя прониза обемистия защитен костюм и дрехите на Нарова и Йегер вкара съдържанието на спринцовката в тялото ѝ.

27.

Пет минути по-късно беше приключил. Нарова още беше в съзнание, но ѝ се гадеше, дишането ѝ бе плитко и се гърчеше от силни спазми. Между ухапването и инжекциите бяха минали само няколко минути, но въпреки това имаше опасност отровата на паяка да я убие.

След като махна обемистия ѝ защитен костюм, Йегер я накара да изпие колкото се може повече вода от бутилката, която сложи до нея. Трябваше да го направи, тъй като течностите щяха да помогнат за изхвърлянето на по-голямата част от токсините.

Той също се съблече, остана само по здравите бойни панталони и тениска. Дрехите му бяха подгизнали, а и продължаваше да се поти. До колкото можеше да прецени, влажността беше около деветдесет процента, че и повече. Въпреки силната тропическа жега потта му почти не се изпаряваше, защото въздухът вече бе наситен е нара.

През целия им престой в джунглата щяха да са вир-вода, така че бе най-добре да свикват.

Спря и се помъчи да събере мислите си.

Беше 09:03 Зулу, когато бяха пропаднали в зеления балдахин в края на чудовищния скок. Бяха изгубили около час, докато слязат от дърветата. Значи сега беше около 10:30 Зулу и положението им беше трагично — много по-лошо и от най-лошите сценарии, които беше очертал преди тръгването.

Един от инструкторите му в САС веднъж му бе казал: никой план не оцелява след първия контакт с противника. Мамка му, вярно беше особено — когато си в режим на свободно падане над Амазония от девет хиляди метра височина, привързан към руска ледена кралица.

Взе раницата си — седемдесет и пет литрова зелена „Алис Пак“, произведена в САЩ (военен модел „Берген“), предназначена специално за джунглата. За разлика от повечето големи раници, тази имаше метална рамка, която я държеше отделена на около пет сантиметра от гърба, като така позволяваше на потта да се стича

свободно и намаляваше риска от спарване и ожулвания по хълбоците и раменете.

Повечето големи раници обикновено бяха широки и с външни странични джобове. В резултат бяха по-широки от раменете на носещия и често се късаха или закачаха в гъсталаците. „Алис Пак“ беше по-тясна горе и по-широка долу, като всички джобове бяха разположени в задната част. Така Йегер знаеше, че ако може да се провери някъде, раницата му също ще мине.

Раницата беше подплатена с як гумен „чувал за кану“, който я правеше непромокаема и ѝ позволяваше да не потъва. Освен това осигуряваше допълнително омекотяване при падане от трийсет метра височина като онова, което бе претърпяла преди малко.

Йегер провери съдържанието ѝ. Както се беше опасявал, не всичко бе оцеляло. Сателитният му телефон „Турая“ бе пъкнат в един от джобовете за по-лесен достъп. Екранът бе пукнат и когато се опита да го включи, не проработи. Имаше резервен в контейнерите, с които бяха скочили Краков и Камиши, но точно тук и сега той не им беше от особена полза.

Извади картата. За щастие, шансовете тя да бъде повредена бяха нищожни. Беше я ламинирал, за да я предпази от водата, и вече беше разгъната на правилното място. Или поне би трябвало да е на правилното място — проблемът бе, че двамата с Нарова се намираха неясно къде, на разстояние най-много четиресет километра от точката на приземяване.

Седна върху раницата, облегна се на корена и разтвори картата на правилното място поне така се надяваше. Сгъването на картата всъщност беше недопустимо при военните. Така моментално издаваш на неприятеля каква е целта ти, ако те заловят. В случая обаче Йегер не беше на военна мисия в края на краищата, това трябваше да е цивилна експедиция в джунглата.

От ръчния си джипиес взе местоположението, което бе засякъл секунди преди да се вреже в зеления балдахин.

Устройството му показва шестцифрени координати: 837529.

Нанесе координатите на картата и определи къде точно са попаднали.

Замисли се над положението им.

Намираха се на двайсет и седем километра североизточно от набелязаната точка за приземяване — пясъчната ивица. Лошо, но можеше и да е по-лошо. Между тях и ивицата Рио де лос Диос правеше широк завой. Ако приемеше, че останалите от експедицията са стигнали до набелязаното място, то Йегер и Нарова се намираха от другата страна на реката.

Нямаше как да я заобиколят, това беше ясно. А двайсет и седем километра преход през гъста джунгла с изваден от строя човек едва ли можеше да се нарече приятна разходка.

Според процедурата, ако някой не успееше да стигне до зоната на приземяване, останалите трябваше да го изчакат четиресет и осем часа. Ако липсващият или липсващите не се появят дотогава, следващото място за среща беше един характерен завой на реката, на около един ден път надолу по течението, имаше и още две места за срещи през следващите два дни.

Рио де лос Диос течеше в посоката, в която трябваше да вървят, за да стигнат до катастрофиралия самолет, и това беше още една причина да изберат пясъчната ивица за отправна точка. Пътуването по реката би трябвало да е по-лесно, отколкото през джунглата. Но всяко следващо място за среща се намираще по-далеч на запад, което означаваше по-далеч от мястото на Йегер и Нарова.

Пясъчната ивица беше най-близката точка, което означаваше, че разполагат с четиресет и осем часа да стигнат до нея. Ако не успееш, останалите щяха да продължат повече или по-малко на запад и Йегер и Нарова вероятно нямаше да могат да ги настигнат.

Без сателитния телефон Йегер нямаше как да се свърже с когото и да било и да предупреди какво се е случило. Дори да успееше някак да поправи устройството, едва ли щеше да хване сигнал. Телефонът изискваше открито небе, за да установи връзка със сателитите.

Ако успееш да стигнат до Рио де лос Диос, след това ги очакваше изтощително пътуване през сърцето на джунглата. Йегер си даваше сметка и за друг сериозен проблем, освен неспособността на Нарова да извърши такъв преход.

Полковник Евандро бе пазил точното местоположение на катастрофиралия самолет в пълна тайна и бе предал координатите лично на Йегер, при това малко преди заминаването им. На свой ред Йегер се беше съгласил да не разкрива местоположението на

останалите, тъй като не беше сигурен на кого точно от екипа би могъл да се довери.

Планът му бе да инструктира всички, след като се приземят на пясъчната ивица — оттогава насетне вече нямаше да има значение. Но когато разработваше процедурата за извънредни ситуации, Йегер изобщо не беше помислял, че именно той ще бъде онзи, който няма да стигне до мястото на приземяване.

Така че сега никой не знаеше координатите на катастрофиралия самолет, което означаваше, че не могат да продължат без него.

Погледна към Нарова. Състоянието ѝ като че ли се влошаваше. Придържаше ухапаната си ръка, лицето ѝ лъщеше от пот, а кожата бе станала мъртвешки бледа.

Йегер облегна глава на корена и вдиша дълбоко няколко пъти. Вече не беше просто експедиция — а борба на живот и смърт.

Вече ставаше въпрос за оцеляване и от решенията му зависеше дали двамата с Нарова ще излязат живи от положението.

28.

Светлорусата коса на Нарова беше прибрана назад с небесносиня лента. Очите ѝ бяха затворени, сякаш беше заспала или изгубила съзнание, а дишането ѝ бе плитко. За момент Йегер си помисли колко поразително красива изглежда — и колко уязвима.

Внезапно очите ѝ се отвориха.

За момент се взираха в него — широко отворени, пусти, невиждащи — ледено синьо небе с буреносни облаци. И после с видимо усилие тя успя да се върне обратно в мъчителното настояще.

— Наистина ме боли тихо процеди през зъби. Никъде няма да стигна. Разполагаш с четиресет и осем часа да намериш останалите. В раницата имам всичко необходимо — вода, храна, оръжие, нож. Тръгвай.

Йегер поклати глава.

— Няма да се получи. — Той замълча за момент. — Отегчавам се в собствената си компания.

— Значи наистина си проклет *Schwachkopf*. — Малоумния. В очите ѝ проблесна намек за усмивка. За първи път я виждаше да показва някаква емоция, различна от едва прикритата враждебност, и това изненада Йегер. — Но едва ли е чудно, че се отегчаваш в собствената си компания — неомощно продължи тя. — Ти си отегчителен. Красив, вярно. Но и много отегчителен...

Намекът за смях в очите ѝ бе задушен от пристъп на конвулсии.

Йегер положи главата ѝ в скута си. Знаеше какво се опитва да направи тя. Мъчеше се да го провокира, да го вбеси, за да я изостави, точно както му бе предложила. Но имаше едно нещо, което Нарова още не знаеше за него — той не изоставяше приятелите си.

Никога. Дори лудите си приятели.

— Ето какво ще направим заяви Йегер. Ще оставим тук всичко, освен най-необходимото, и отегчителният ще носи жалкия ти задник. И преди да си възрази — правя го, защото имам нужда от теб. Аз съм единственият, който знае координатите на падналия самолет. Ако с

мен стане нещо, мисията приключва. Сега ще ти дам координатите. Така ти ще можеш да продължиш, ако аз отпадна. Ясно?

Нарова сви рамене.

— Ама че героизъм. Но нищо няма да постигнеш. Само ще ме лишиш от раницата ми, а без вода и храна ще умра. Излиза, че си не само отегчителен, но и тъп.

Йегер се разсмя. Почти се изкушаваше да размисли и да я остави. Но вместо това стана и домъкна раниците, за да избере най-необходимите неща — медицинския пакет, храна за двамата за четиресет и осем часа, пончо, под което да спят, муниции за пушката, карта и компас.

Взе и две пълни бутилки вода, както и лекия филтър „Катадин“, с който бързо можеха да си осигурят питейна вода.

Взе раницата си и сложи на дъното няколко чувала за кану, върху които прибра леките неща. По-тежките — храна, вода, нож, мачете и патрони — постави отгоре, така че по-гол ямата част от тежестта да пада на раменете му.

Останалата екипировка щеше да си остане тук и джунглата бързо щеше да я погълне.

След като подреди багажа, Йегер нарами раницата и метна пушката на гърдите си. Нагласи оръжието на Нарова до своето. Накрая сложи трите най-важни неща — двете бутилки вода, компаса и картата — в джобовете на военния си колан.

Беше готов за път.

Джипиесът му работеше на принципа на телефона — приемаше сигнал от сателитите, така че бе почти безполезен под плътния балдахин на гората. Трябваше да измине близо трийсет километра през джунглата, като разчита на броене на крачки и ориентиране — метод, стар като света.

За щастие, в тази епоха на модерни технологии САС продължаваше да разчита на този метод и Йегер го владееше майсторски.

Преди да вземе Нарова, той ѝ съобщи координатите на падналия самолет, като я накара да ги повтори няколко пъти, за да е сигурен, че ги е запомнила. Знаеше, че ще ѝ бъде от полза, ако ѝ напомня, че има нужда от нея.

Част от него обаче се питаше дали наистина ще успее; подобен преход през такъв терен и с такъв товар можеше да убие всекиго и Йегер много добре го знаеше.

Наведе се, пое Нарова и я вдигна, метна я на рамо. Коремът и гърдите ѝ легнаха върху раницата и тя пое по-голямата част от тежестта ѝ, точно както го беше замислил. Йегер стегна колана и ремъците на гърдите, така че товарът да се разпредели по цялото му тяло, включително по ханша и краката.

Накрая се ориентира с компаса. Избра си едно характерно дърво на трийсет метра пред него, което щеше да е първата му цел.

— Добре — измърмори той. — Не трябваше да се случва по този начин, но това е положението.

— Без майтап? — Нарова се намръщи от болка. — Както казах, отегчителен и тъп.

Йегер не ѝ обърна внимание.

Тръгна с равномерно темпо, като броеше всяка крачка.

29.

Звуците на гората обгърнаха Уил Йегер — крясъците на животните високо в клоните на дърветата, бръмченето на хиляди насекоми в храсталака, ритмичното крякане на жабите, показващо, че някъде отпред има по-мокър терен.

Усещаше повишаването на влажността и леещата се от него пот. Гризеше го обаче нещо друго — нещо различно от сериозността на положението, в което се намираха в момента. Имаше странното чувство, че не са сами. Беше ирационално, но не можеше да се освободи от него.

Стараеше се да оставя колкото се може по-малко следи, тъй като с напредването на времето все повече се уверяваше, че ги наблюдават — мрачно усещане, което сякаш изгаряше тила и раменете му.

Но придвижването бе болезнено трудно, особено с тежестта, която носеше.

В много отношения джунглата бе най-трудната среда за действие. В снеговете на Арктика трябва да се тревожиш единствено да не губиш топлина. Ориентирането беше съвсем просто, тъй като почти винаги имаше джипиес сигнал. В пустинята основните предизвикателства бяха да се спасяваш от горещината и да пиеш достатъчно вода, за да останеш жив. Движиш се през нощта, а през деня лежиш на сянка.

Джунглата обаче криеше куп опасности, които нямаха еквивалент никъде другаде — изтощение, обезводняване, инфекции, окопна болест на краката, дезориентация, възпаления, ухапвания, порязвания, натъртвания, разнасящи болести насекоми и изгладнели комари, диви животни, пиявици и змии. В джунглата непрекъснато се бориш със затворен, задушаваш терен, докато Арктика и пустинята бяха открити във всички посоки.

Разбира се, не биваше да се забравят и паяците убийци — както и враждебните племена.

Йегер си припомни всичко това, докато си пробиваше път през гъсталака. Почвата под краката му бе хлъзгава и коварна. Ноздрите му бяха изпълнени с тежката миризма на плесен и разложение. Теренът започна да се спуска с приближаването към Рио де лос Диос. Скоро щяха да стигнат северния бряг на реката и тогава щеше да започне истинската веселба.

Колкото по-високо в джунглата се намираш, толкова по-лек е теренът — защото почвата винаги е по-суха, а растителността по-рядка. Но рано или късно трябваше да пресекат Рио де лос Диос, а това означаваше, че трябва да се спуснат в по-обрасъл и блатист терен.

Йегер спря за момент да си поеме дъх и да огледа пътя, който им предстоеше.

Пред него имаше дълбоко дърво, което несъмнено се превръщаше в приток на Рио де лос Диос по време на дъждовете. Изглеждаше влажно и мочурливо, земята тънеше в мрак. Дерето беше гъсто обрасло със средни по размер дървета с гадни на вид шипове, стърчащи от стволовете.

Йегер познаваше добре тези бодливи дървета. Шиповете не бяха отровни, но това не беше от особено значение. При едни учения в джунглата беше паднал върху такова дърво. Шиповете бяха пронизали ръката му на няколко места и раните бързо се инфектираха. Оттогава ги наричаше „копелдашки дървета“.

Между стволовете на дърветата се протягаха дебели лиани, покрити с жестоко извити бодли. Йегер направи бърза справка с компаса. Дерето водеше на юг, в посоката, в която трябваше да вървят, но той реши, че е по-добре да го избегне.

Затова се обърна на запад, избра си група високи дървета и тръгна натам. Смяташе да заобиколи дерето, после да поеме на юг и да стигне до реката. На всеки двамадесет минути оставяше Нарова, за да си поеме дъх и да пийне глътка вода, но почивките му никога не продължаваха повече от две минути.

Докато се изкачваше, нагласи Нарова така, че тежестта ѝ да пада повече на раменете му. За момент се запита как ли е тя. Не беше казала нито дума, откакто тръгнаха. Ако беше изгубила съзнание, прекосяването на реката ставаше невъзможно и щеше да бъде принуден да измисли друг план за действие.

Петнайсет минути по-късно се плъзна надолу по лек склон и спря пред плътна стена от растителност. От другата страна едва различаваше някаква движеща се маса — и от време на време по някое слънчево зайче.

Вода. Почти беше стигнал реката.

Зрялата джунгла, останала недокосната в продължение на векове, като цяло се състои от високи дървета и относително рядка растителност долу. Но там, където девствената гора се нарушаваше — при прокарване на пътища или покрай коритото на река разчистените терени се заемаха от вторична растителност.

Рио де лос Диос прорязваше тунел от слънчева светлина в джунглата и от двете ѝ страни растяха оплетени гъсталаци. Растителността пред Йегер беше като тъмна и недостъпна отвесна скала — високи горски гиганти и по-дребни, подобни на палми храсти, дървесни папрати и лиани, достигащи до самата земя. Беше почти невъзможно да мине през този гъсталак с подобен товар.

Обърна се на изток и продължи да следва реката, докато не стигна отново до дерето. Там, където то достигаше реката, теренът бе сравнително чист и имаше тесен каменист бряг, не по-широк от обикновен междуселски път в Англия.

Беше повече от достатъчно. Оттук можеха да пресекат реката — стига Нарова да бе в състояние да го направи.

Йегер я свали от раменете си и я положи на земята. Тя почти не показваше признаци на живот и за един ужасен миг Йегер се уплаши, че отровата на паяка я е убила, докато я е носил през джунглата. Но когато провери пулса ѝ, долови леко треперене и спазми в крайниците ѝ — отровата се опитваше да проникне по-дълбоко в нея.

Все пак Нарова се тресеше много по-малко, отколкото в началото, така че противоотровата очевидно действаше. Въпреки това тя изобщо не реагираше на външния свят. Йегер повдигна главата ѝ и се опита да я накара да пийне малко вода. Тя пое няколко глътки, но така и не отвори очи.

Йегер бръкна в раницата и извади джипиеса. Трябваше да провери дали устройството „вижда“ достатъчно небе, за да работи. Джипиесът изпиука веднъж, втори и трети път, а на екрана му замигаха икони на сателити. Свери позицията с картата и се оказа, че ориентирането му е било отлично.

Погледна реката и се замисли как да я пресекат. Тя беше широка петстотин метра, ако не и повече. Тъмните лениви води се прекъсваха тук-там от тесни плитчини, които едва се подаваха над повърхността.

По-лошото бе, че на една-две от тях Йегер забеляза нещо, от което се опасяваше най-много — източените тела на огромни, подобни на гущери създания, които се приличаха на слънце.

Това бяха най-големите хищници в Амазония. Крокодили.

Или по-точно, тъй като се намираха в Южна Америка — каймани.

30.

Черният кайман — *Melanosuchus niger* — може да достигне до пет метра дължина и тегло до четиристотин килограма, пет пъти повече от теглото на мъж. Невероятно силен и с кожа, дебела като кожата на носорог, той няма естествени врагове.

Което едва ли е учудващо, помисли си Йегер. Веднъж беше чувал да описват животното като „крокодил на стероиди“, а на един голям крокодил не му е нужно да става по-голям или по-агресивен, отколкото е по принцип. Бележка до себе си, помисли си Йегер: отваряй си очите на четири.

Въпреки това си напомни, че черните каймани имат сравнително слабо зрение, пригодено предимно за лов на тъмно. Под водата те почти не виждаха, особено в тинести реки като тази. Трябваше да подадат главите си на повърхността, за да видят какво атакуват — а това означаваше, че ставаха видими.

Най-често се ориентираха към плячката си по миризмата. За момент Йегер провери мястото, където Нарова го беше порязала, докато се опитваше да отбие ножа ѝ по време на онова безумно падане. Раната отдавна беше спряла да кърви, но най-добре бе да не я потапя във водата.

При липсата на алтернативен план той продължи с този, с който разполагаше. Свали раницата, отвори я и извади чувалите за канута. Изпразни съдържанието на раницата и го разпредели равномерно в тях.

След това сложи един от чувалите в раницата, наду го и го запечата, като нагъна отвора и го заципа, после повтори операцията с втория чувал.

С помощта на ремъците закрепил раницата към чувала. После взел двете оръжия и ги завързал с алпинистко въже за багажа, като направил хлабави възли в двата края на импровизираните поплавци.

Ако някое оръжие паднеше във водата, бързо можеше да го прибере.

Избра дебел бамбук от горичката до реката, отсече го с мачете и го нарязва на части, дълги по метър и половина. С помощта на острието разцепи две дължини бамбук, за да направи кръстачки. След това постави четирите цели парчета бамбук в редица, завърза за тях кръстачките и получи рамка, която прикрепи към надутите чували.

Вкара импровизирания сал на плиткото и седна отгоре му, за да провери дали ще го издържи. Салът спокойно пое тежестта му и се държеше високо над водата, точно както искаше. Реши, че е готов.

Не се съмняваше, че ще се справи с тежестта на Нарова.

Завърза сала и се зае да пречисти малко вода. Винаги беше добре да държиш бутилките пълни, особено когато се потиш толкова обилно. Мръсната кафява течност от реката мина през филтъра и напълни бутилката с бистра вода. Йегер пи колкото може, след което напълни отново бутилките.

Тъкмо приключи, когато неочакван звук наруши тишината. Изнемощял глас се разнесе в лепкавата жега — слаб, изпълнен с болка, дрезгав от изтощение.

— Отегчителен, тъп... и смахнат. Нарова беше дошла в съзнание и го бе гледала как изпробва сала. Тя посочи немощно към творението му. — Няма начин да ме качиш на онова нещо. Време е да приемеш очевидното и да продължиш сам.

Йегер не ѝ обърна внимание. Постави оръжията от двете страни на сала, насочени напред. После се върна при нея и клекна.

Посочи импровизирания сал.

— Капитан Нарова, каретата ви очаква. — Усмихна се насила. Стомахът му се свиваше при мисълта какво ги чака, но полагаше всички сили да потисне опасенията си. — Ще те пренеса върху сала. Сравнително стабилен е, но гледай да не се мяташ много. И не бутай оръжията зад борда.

Усмихна ѝ се окуражаващо, но тя едва поклати глава.

— Поправка — прошепна. — Не смахнат, а клинично луд. Но сам виждаш, не съм в състояние да споря.

Йегер я вдигна.

— Това е моето момиче.

Нарова го изгледа намръщено, но бе прекалено изтощена, за да измисли подobaващ отговор.

Йегер я положи внимателно върху сала, като я предупреди да свие дългите си крака. Тя зае зародишна поза; салът потъна петнайсет сантиметра под тежестта ѝ, но въпреки това по-голямата част от него остана над повърхността.

Можеха да тръгват.

Йегер нагази във водата, като буташе сала пред себе си. Дебелата тиня жвакаше под краката му. Водата беше хладка и мазна от тинята. Почти на всяка крачка краката му закачаха някаква гниеща растителност — най-вероятно клони, забити в дъното. Когато ги прескачаше, те изпускаха дълга серия мехури — газовете от разлагането излизаха на повърхността.

Щом водата стигна до гърдите му, Йегер се отблъсна. Течението бе по-силно, отколкото беше очаквал, и нямаше съмнение, че може да ги понесе бързо надолу. Но онова, което се спотайваше във водата, го изпълваше с желание час по-скоро да приключи с прекосяването на реката.

Зарита през първия участък открита вода, като държеше с две ръце сала. Нарова лежеше пред него, свита на кълбо и неподвижна. Беше много важно да продължава право напред и равномерно. Сигурно беше, че ако салът се завърти или разклати, Нарова ще падна във водата, а това ще е краят за нея.

Беше твърде слаба, за да се пази и дори да плува.

Йегер огледа реката от двете страни. Беше почти на нивото на водната повърхност и така имаше странна, неземна гледна точка. Помисли си, че по същия начин възприема света някой кайман от Рио де лос Диос, докато кръстосва реката и издебва плячката си.

Оглеждаше се наляво и надясно за нещо, което да се приближава към тях.

Намираще се на дващест метра от плитчината, когато видя първия. Движението привлече погледа му. Видя го как се плъзга в реката на стотина метра нагоре по течението. Тромаво на суша, едрото създание се движеше със смъртоносна грация и скорост във водата и Йегер усети как всеки мускул в тялото му се напегна в очакване на предстоящата схватка.

Но вместо да се насочи надолу по течението към тях, кайманът обърна муцуна на север и продължи петдесетина метра срещу

течението. После изпълзя на друга плитчина и продължи да се занимава с онова, което правеше и преди — да се прилича.

Йегер въздъхна с облекчение. Онзи кайман определено не беше гладен.

Малко по-късно краката му докоснаха дъното. Йегер продължи да бута сала към първата ивица суша, широка шест-седем метра. Мина пред сала и започна да го дърпа след себе си. Мускулите му пламнаха от борбата с мъртвото тегло и с всяка крачка краката му затъваха до коленете в черната лепкава кал.

На два пъти изпусна сала и падна на четири крака, като се омаза целия с вонящата мръсотия. За момент си спомни блатото, в което се беше крил с Раф на остров Биoko. Разликата бе, че в онази далечна мангрова гора нямаше каймани.

Когато стигна отново до по-дълбоки води, Йегер беше покрит от глава до пети с воняща черна кал и гниеща материя, а сърцето му биеше като картучница от напрегането.

Имаше още две плитчини, които не можеше да заобиколи, а трябваше да пресече. Не се съмняваше, че ще е напълно изцеден, когато стигнат до отсрещния бряг.

Ако стигнат отсрещния бряг.

Нагази отново във водата, като теглеше сала след себе си, после застана зад него. Когато се отгласна към средата на реката, течението го понесе по-силно. Йегер трябваше да напрегне всичките си сили, за да задържи сала да не се люлее, и краката му работеха енергично, за да продължи напред.

Надолу по течението реката бе по-плитка, но и по-бърза покрай брега. По-нататък ставаше буйна, докато минаваше през камъни, които я разпенваха. Трябваше да стигне до другия бряг, преди да са попаднали в бързеите.

Салът приближи втората плитчина. Внезапно Йегер усети неочакван допир. Нещо бе докоснало дясната му ръка. Погледна нагоре и видя ръката на Нарова. Пръстите ѝ се свиха около неговите и леко ги стиснаха.

Не разбираше какво се опитва да му каже — разчитането на изражението на тази жена бе направо невъзможно. Все пак имаше някаква нищожна вероятност Ледената кралица да започва да се топи.

— Знам какво си мислиш. — Гласът ѝ бе едва доловим шепот от изгарящата отрова във вените ѝ. — Не интимнича. Опитвам се да те предупредя. Първият кайман... идва.

Като придържаше сала, Йегер грабна двете оръжия. Хвана ги за дръжките и ги насочи наляво и надясно, с показалци на спусъците. Огледа водната повърхност.

— Къде? — изсъска той. — От коя страна?

— Единайсет часът — изхъхри Нарова. — Горедолу право отпред. Дванайсет метра. Приближава бързо.

Кайманът ги доближаваше откъм сляпото му петно.

— Дръж се — извика ѝ Йегер.

Пусна лявото оръжие, развърза възела на пушката си, грабна я и се гмурна под сала, като зарита силно с крака. Когато излезе от другата страна, видя едрата черна муцуна да цепи водата към него. Покритото с люспи бронирано тяло, което се виеше зад нея, беше дълго пет метра, ако не и повече.

Черен кайман, при това какъв — истинско чудовище.

Йегер насочи оръжието точно когато пастта на каймана зейна пред него. Гледаше право в гърлото му. Нямаше време да се прицелва. Натисна спусъка почти от упор, лявата му ръка дръпна затвора и вкара втори патрон, после трети.

От последователните изстрели главата на влечугото се вдигна във въздуха, но това не беше достатъчно да го спре. Стрелбата сигурно го беше убила моментално и оловните сачми бяха направили мозъка му на пихтия, но въпреки това окървавеното му тяло се блъсна в Йегер с всичките си четиристотин килограма.

Ударът изкара въздуха от дробовете му и той бе завлечен под сала, обгърнат от тъмната мътна вода.

Горе окървавената глава на каймана падна във водата с отвратителен плясък. Мъртвите очи сезираха жадно, назъбената челюст се стовари върху предния край на сала.

Лекият сал се люшна опасно и едва не се разпадна от удара. Секунди по-късно безжизненото тяло на влечугото започна да се плъзга под водната повърхност.

Салът се наклони още повече и мътната вода започна да се плиска около главата и раменете на Нарова, след което подскочи над един камък и попадна в първия бързей.

Нарова усети какво става. За момент мускулите ѝ се напрегнаха и тя се опита да се задържи.

Но усилието бе твърде голямо за нея.

Най-сетне Йегер успя да изскочи на повърхността, задавен от вонящата вода на Рио де лос Диос. Беше останал твърде дълго долу и едва не се беше удавил. Един дълъг миг се мъчеше да си поеме дъх, тялото му крещеше за глътка живителен кислород.

От двете му страни прииждаха още каймани, насочваха се към мъртвото тяло на чудовището, което беше убил току-що. Миризмата на кръв ги привличаше. Когато беше завлечен на дъното, Йегер бе изгубил пушката и сега беше напълно незащитен, но кайманите не му обръщаха особено внимание.

Можеха да пируват с един от себеподобните си и плътният вкус на кръв във водата ги подлудяваше.

Докато се опомни, Йегер също попадна в бързеите. За да защити тялото си от камъните, държеше краката си обърнати по течението, за да се отблъсква от препятствията, а ръцете разпери настрани, за да задържи ориентацията си.

Когато стигна до по-спокойните води в края на разпенения участък, той се завъртя в кръг, като се оглеждаше за сала. Не можеше да го открие. Лекият плавателен съд сякаш беше изчезнал безследно и от това кръвта му се смрази.

Продължи да се оглежда все по-трескаво, но салът не се виждаше никакъв.

Колкото до Ирина Нарова, от нея нямаше и следа.

31.

Йегер се измъкна на брега.

Свлече се на колене — подгизнал, изтощен, с пламнали ръце и крака, задъхан. Случаен наблюдател би го взел по-скоро за овалян в кал полуудавен плъх, отколкото за човешко същество — не че Йегер очакваше наоколо да има наблюдатели.

Часове наред беше кръстосвал Рио де лос Диос в търсене на Ирина Нарова. Оглеждаше бреговете на реката, търсеше навсякъде и я викаше по име, но така и не откри никаква следа нито от нея, нито от сала. А после попадна на онова, от което се страхуваше най-много — раницата си и надутия чувал, все още вързани заедно, но разкъсани от зъбите и ноктите на кайманите.

Опърпаните останки бяха заседнали в плитчините доста надолу по течението. На близката кална ивица Йегер откри изнервяща следа от жената, която така отчаяно се беше опитал да пази — небесносинята й лента за коса, сега мокра, скъсана и изцапана с кал.

Въпреки това продължи да претърсва бреговете, макар да се боеше, че усилията му са напразни. Вероятно Ирина е била изхвърлена от сала още когато мъртвото тяло на каймана го беше завлякло в тинята на дъното. Реката, бързеите и кайманите се бяха погрижили за останалото.

Самият той се беше борил близо минута с бързеите, но въпреки това времето не беше достатъчно, за да може реката да отнесе сала прекалено далеч. Ако още беше непокътнат, щеше да го види и да го настигне с плуване, после да го извлече на сушата.

И ако Ирина Нарова беше още на него, би могъл да я спаси.

Само че... Е, не му се искаше да мисли каква точно е била участта на Нарова, но нито за миг не се усъмни, че с нея е свършено. Тя беше мъртва — или се бе удавила в Рио де лос Диос, или бе разкъсана от лакомите черни каймани, а най-вероятно и двете заедно.

А той, Уил Йегер, не беше успял да направи нищо, за да я спаси.

Изправи се с мъка и тръгна със залитане по калния бряг. В този мрачен момент на шок обучените му рефлексии поеха контрол. Превключи напълно в режим на оцеляване — това бе всичко, което можеше да направи. Беше изгубил един човек — Нарова, — но останалите от експедицията още бяха някъде в джунглата. Осем души все още го чакаха на далечната пясъчна ивица и разчитаха на него.

Те нямаха координати, към които да вървят — не знаеха къде се намира катастрофираният самолет. А без посока нямаше лесен начин да се измъкнат от този вид Изгубен свят. Йегер много добре знаеше, че излизането от такова затънтено и явно прокълнато място като Кордилера де лос Диос изискваше много планиране и подготовка.

За да има някакъв смисъл от загубата на Нарова, трябваше да стигне при останалите и да ги поведе към мястото на катастрофата, а за да го направи, трябваше да се добере до пясъчната ивица — макар че шансовете му за успех бързо се стопяваха.

Изпразни съдържанието на джобовете си и на джобовете на колана. След хаоса на прекосяването на реката нямаше представа дали нещо от екипировката му е оцеляло. Раницата бе безполезна разкъсана от кайманите и изпразнена, — но докато оглеждаше мизерното си имущество, Йегер започна да мърмори благодарности.

Най-важното нещо — компасът, набутан дълбоко в джоба на панталона със закопчан цип — още беше тук. Уредът сам по себе си можеше да му помогне да се добере до далечната си цел. Извади картата от левия си джоб. Беше мокра и окъсана, но още можеше да се използва.

Разполагаше с карта и компас — все пак някакво начало.

Провери ножа на гърдите си. Още си беше на мястото — плътно в канията, същият, който му бе дал Раф — онзи, който беше използвал по предназначение в епичната битка на плажа на Фернао, битката, в която убиха малкия Мо.

Толкова много смърт, а сега и още една — Ирина Нарова.

Беше готов да даде всичко на света, само и само Раф да беше до него. Ако големият маор бе тук, Нарова сигурно щеше да е още жива. Нямаше гаранции, разбира се, но Раф щеше да му помогне с каймана и един от тях вероятно щеше да се измъкне невредим от първата атака и да опази сала и скъпоценния му товар.

Но Йегер беше сам. Ирина Нарова я нямаше и той трябваше да приеме суровата действителност. Нямаше избор. Не можеше да спре.

Продължи с проверката на инвентара. Разполагаше две пълни бутилки вода в колана си, макар че филтърът беше изчезнал. Имаше малко храна, въжето, с което бе спуснал Нарова и себе си от дърветата, както и две дузини патрони за пушката.

Изхвърли патроните. Бяха безполезен товар без оръжието.

Сред другите неща, които откри при проверката, беше и медальонът на пилота на С-130. Девизът на нощите сталкери проблесна на слънцето: „Смъртта дебне в мрака“. И още как — смъртта с окървавени зъби и нокти наистина се бе спотайвала в тъмните води на Рио де лос Диос.

И ги беше открила. Или поне беше открила Нарова.

Но това изобщо не беше по вина на пилота, разбира се.

Пилотът ги беше изкарал от самолета на точното място. Не им беше направил гаден номер. Последвалата катастрофа изобщо не беше по негова вина. Медальонът отиде при другото мизерно имущество на Йегер — дълбоко в джоба му. Той си напомни, че надеждата държи хората живи.

Последното нещо, върху което се замисли, беше и най-трудното — ножът на Ирина Нарова.

След като беше срязал въжетата с него, Йегер го бе затъкнал в колана си. Тогава постъпката му се стори правилна наред хаоса и като се има предвид, че Нарова бе извън строя след ухапването на паяка. Сега ножът беше единственото, което го свързваше с нея.

Държа го дълго в ръцете си. Погледът му проследи името, гравирано върху стоманената дръжка. Знаеше всичко за историята на оръжието, тъй като я беше проучвал заради ножа на дядо си.

През пролетта след блицкрига на Хитлер от 1940 г. — светкавичната война, принудила съюзническите сили да се оттеглят от Франция — Уинстън Чърчил наредил създаването на специална част, която да извършва терористични атаки и кланета в редиците на врага. Специални доброволци били обучавани да водят война по много небритански начин — бързо и мръсно, без никакви задръжки.

В строго секретната школа за поразии и убийства им показвали как да причиняват болка, да осакатяват, раняват и убиват с лекота. Инструктори им били легендарните Уилям Феърбеърн и Ерик Сайкс, с

прозвище Бил, които през годините усъвършенствали уменията да убиваш тихо, лице в лице.

Сайкс и Феърбеърн поръчали на „Уилкинсън Суорд“ изработването на боен нож за специалните доброволци на Чърчил. Той имал петнайсетсантиметрово острие, тежка дръжка за добро захващане, остри като бръснач ръбове и тънък профил, пригоден за наръгване.

Ножовете излизали от лондонската производствена линия на „Уилкинсън Суорд“ и на дръжката на всеки били гравирани думите „Боен нож Феърбеърн-Сайкс“. Феърбеърн и Сайкс учили доброволците, че няма по-смъртоносно оръжие от това при ръкопашен бой и че най-важното му качество е, че „никога не остава без муниции“.

Йегер така и не видя Нарова да използва ножа, когато е разгневена. Но фактът, че беше избрала точно него — същото оръжие, което бе използвал и дядо му, — по някакъв начин го беше привлякъл към нея, макар че така и не му се удаде възможност да я попита откъде се е сдобила с него и какво точно означаваше той за нея.

Запита се как ли се е озовал у нея. Рускиня, ветеран от Спецназ, въоръжена с нож на британски командос. И какъв беше онзи неин коментар — „Много добър за убиване на германци“? През войната всеки британски командос и войник от САС е получавал по един такъв нож и несъмнено оръжието е отнело живота на доста нацисти.

Но това е било преди много десетилетия, в една друга епоха.

Йегер затъкна ножа в колана си.

За момент се запита дали не е сгрешил с настояването си Нарова да дойде с него. Ако я беше послушал и я беше оставил, тя най-вероятно още щеше да е жива. В кръвта му обаче беше никога да не изоставя човек — а и колко дълго би издържала тя?

Не. Колкото повече мислеше, толкова повече се убеждаваше, че е постъпил правилно. По единствения възможен начин. Тя така или иначе щеше да загине. Ако я беше оставил, щеше да умира по-дълго и мъчително. И сама.

Йегер пропъди мислите за Нарова от съзнанието си.

Направи преценка. Очакваше го сериозно изпитание — двайсет и повече километра през гъстата джунгла, само с два литра чиста вода. Човек може да издържи без храна много дни, но не и без вода.

Трябваше да се ограничава много строго. По една глътка на час; девет глътки от бутилка, най-много осемнайсет часа вървене.

Погледна часовника си.

До падането на нощта оставаха само два часа. Ако искаше да стигне до пясъчната ивица навреме, най-вероятно щеше да му се наложи да върви през нощните часове, което беше крайно нежелателно в джунглата. Нощта под гъстия зелен балдахин бе абсолютно непрогледна.

Освен ръцете си и ножа не разполагаше с нищо, с което да се защитава. Ако се натъкнеше на сериозна неприятност, единствената му възможност бе да бяга. Имаше едно предимство — вече нямаше да носи Нарова и тежестта ѝ нямаше да го забавя.

Екипировката му беше съвсем оскъдна, което означаваше, че може да се движи бързо. Реши, че в общи линии разполага със сносна вероятност да успее. Но въпреки това предстоящият преход го изпълваше с ужас.

Изправи се, постави компаса в длан и се ориентира. Набеляза си едно паднало дърво, което лежеше повече или по-малко на юг посоката, в която трябваше да се движи. Прибра компаса, наведе се, събра десет камъчета и ги пхна в джоба си. На всеки десет крачки щеше да мести по едно камъче в другия си джоб. Когато преместеше всички, щеше да е изминал сто крачки.

От дълъг опит знаеше, че трябва да направи седемдесет крачки с левия крак, за да измине сто метра, ако теренът е равен и няма товар. С пълна раница, оръжие и боеприпаси му трябваша осемдесет крачки. А когато изкачваше стръмен наклон, крачките ставаха сто.

Прехвърлянето на камъчетата беше проста система, която му беше вършила работа безброй пъти при тежки преходи по труден терен. И местенето им от джоб в джоб щеше да държи ума му фокусиран и зает.

Направи едно последно нещо, преди да потегли — взе химикалка и отбеляза сегашното си местоположение. До него написа: „Последно известно местоположение на Ирина Н.“.

Така, ако му се удадеше възможност, можеше да се върне тук и да потърси методично останките ѝ с повече хора и време. Поне щяха да имат какво да върнат на близките ѝ — не че Йегер имаше представа кои и къде са те.

Накрая потегли — вървеше и броеше.

Навлезе навътре в гората, като прехвърляше камъче от единия джоб в другия на всеки десет крачки. След един час дойде време за бърза глътка вода и сверяване по картата.

Отбеляза позицията си — два километра на юг покрай реката, ориентира се и продължи нататък. На теория би могъл да измине целия път до пясъчната ивица през джунглата, като само брои и се ориентира. Дали щеше да успее само с два литра вода и без оръжие, беше съвсем друг въпрос.

Докато здрачът на джунглата поглъщаше самотната фигура на Йегер, той продължаваше да усеща онези загадъчни очи да го наблюдават от сенките.

Продължи през тъмната мрачна гора, лявата му ръка стискаше камъчетата в джоба, а устните му се движеха беззвучно и отброяваха крачките.

32.

— Сив вълк, тук Сив вълк шест — произнесе глас на няколкостотин километра от Йегер. — Сив вълк, Сив вълк шест. Чувате ли ме?

Говорещият беше наведен над радиостанция в палатка в маскировъчен цвят в края на неравна, готова за използване писта. От всичките страни я заобикаляха клюмнали дървета, а в далечината се виждаха хълмове, очертани на фона на сивото небе. Покрай листата чакаше редица черни хеликоптери с увиснали перки.

Иначе пистата пустееше.

Сцената приличаше на Сера де лос Диос, но някак не бе същата.

Подобна, но не съвсем.

Мястото се намираще в южноамериканската джунгла, но някъде по-високо в планините — отдалечено и непокътнато, скрито сред дивите, неподвластни на законите поли на Андите, които се издигаха към Боливия и Перу. Идеално място за секретна операция, чиято цел бе изчезването на военен самолет от Втората световна война, заличаването му от лицето на земята.

— Сив вълк, Сив вълк шест. Чувате ли ме?

— Сив вълк шест, тук Сив вълк — отвърна глас. — Приемам, край.

— Екипът е вкаран по плана — обяви мъжът с позивна Сив вълк шест. — Очакваме нови заповеди.

Заслуша се в онова, което му казваха в слушалките. Който и да беше този човек, този войник, върху убито зелената му униформа нямаше никакви отличителни знаци на военна част, ранг и дори националност. Палатката също нямаше никакви отличителни знаци. Дори хеликоптерите покрай пистата бяха без означения, номера и национални флагове.

— Тъй вярно — потвърди Сив вълк шест. — Разполагам с шейсет души на място. Не беше лесно, но успяхме.

Заслуша се за няколко секунди в инструкциите и ги повтори, за да потвърди, че ги е разбрал.

— На всяка цена да се научат координатите на самолета. Всички без изключение да търсят точното му местоположение. Разбрано.

Последва още някакво съобщение, след което мъжът даде последния си отговор.

— Разбрано. Групата им е от десет души, които трябва да бъдат елиминирани. Никакви оцелели. Сив вълк шест, край.

33.

Йегер падна на колене и хвана измъчената си туптяща глава.

Имаше чувството, че мозъкът ще пръсне челото му от напрежение и изтощение.

Изкривената чвореста растителност се размазваше пред очите му и се превръщаше в гърчеща се орда страховити чудовища. Знаеше, че е на път да изгуби съзнание. Дезориентацията бе настъпила преди часове, когато обезводняването достигна критично ниво, последвано от засилваща се болка и халюцинации.

Далеч от реката почти нямаше вода и още не беше валило, а Йегер разчиташе на дъжда. Бутилките му отдавна бяха празни, след което се наложи да пие собствената си урина в отчаян опит да не рухне. Но преди около час бе престанал напълно да пикае и да се поти, което бе сигурен знак за неизбежния срив. Ала въпреки това някак успяваше да продължи със залитане напред.

Единствено със силата на волята успя да се изправи и да закрачи отново.

— Аз съм, Уил Йегер! — Гласът му проехтя през оплетените дървета около него — дрезгав, гърлен, пресипнал. — Уил Йегер, идвам!

Предупреждаваше членовете на експедицията, които би трябвало да са точно пред него на пясъчната ивица, която се надяваше, че приближава — стига да не се е объркал при ориентирането. През последните няколко часа беше в такова състояние, че не беше сигурен дали се намира на правилното място. Малко открито пространство в огромната джунгла — нямаше никакво място за грешки.

Продължи напред с несигурна, изтощена, лъкатушеща походка; умът му пищеше, но въпреки това някак успяваше да брои крачките си. Още стискаше малките камъчета в дясната си ръка и ги прехвърляше от джоб в джоб, за да отброява изминатото разстояние.

Ясно беше, че никой не можеше да извърши преход през джунгла по права линия, особено човек в състояние като неговото, при това

принуден да върви през нощта. Затова двайсетте и седем километра бяха станали повече от четиресет и пет. Без никаква вода това си беше истински херкулесов подвиг.

Опита отново:

— Уил Йегер, идвам!

Никакъв отговор. Изправи се, помъчи се да застане неподвижно и да се ослуша, но се олюля от изтощение.

Опита отново, този път по-силно:

— Уил Йегер, идвам!

Последва кратка тишина, след което някой извика:

— Стой на място или ще стрелям!

Нямаше как да сбърка проехтелият през дърветата глас на Луис Алонзо, бившият тюлен.

Йегер се подчини, олюля се отново и рухна на колене.

Един силует се отдели от хрусталаците на шейсет метра от него — характерната едра и силна фигура на афроамериканеца. Алонзо съчетаваше телосложението на Майк Тайсън и външния вид и чувството за хумор на Уил Смит — поне така беше започнал да го възприема Йегер през двете кратки седмици, откакто го познаваше.

Но точно сега се взираше в дулото на автомата „Колт“, а пръстът на Луис Алонзо беше свит напрегнато около спусъка.

— Крачка напред и се идентифицирай! — заплашително извика Алонзо. — Крачка напред и се идентифицирай!

Йегер се насили да се изправи и направи крачка напред.

— Уилям Йегер. Йегер.

Може би не трябваше да се изненадва, че Алонзо не го позна. Гласът на Йегер беше задавен от умора, гърлото му бе така пресъхнало, че едва успя да изграчи думите. Дрехите му бяха станали на парцали, лицето му бе подуто, зачервено и окървавено от всички ухапвания и драскотини, беше оплескан с кал от главата до петите.

— Горе ръцете! — озъби се Алонзо. — Хвърли оръжието!

Йегер вдигна ръце.

— Уилям Йегер. Невъоръжен съм, мамка му.

— Камиши! Прикривай ме! — извика Алонзо.

Йегер видя втора фигура да излиза от хрусталака — Хиро Камиши, ветеранът от японските специални части, сега държеше Йегер на мушката на автомата си.

Алонзо тръгна напред, готов за стрелба.

— Долу! — извика той. — И разпери ръце.

— Господи, Алонзо, аз съм от нашите — възрази Йегер.

Отговорът на едрия американец беше да пристъпи и да го срита на земята. Йегер се просна с разперени ръце и крака.

Алонзо застана зад него.

— Отговори на въпросите — излая той. — С каква цел си дошъл тук с екипа си?

— Да открием катастрофирал самолет, да го идентифицираме и да го извадим от джунглата.

— Името на местното ни лице за контакт. На бразилския генерал-майор.

— Полковник — поправи го Йегер. — Полковник Евандро. Стефан Евандро.

— Имената на всички членове на екипа ти.

— Алонзо, Камиши, Джеймс, Клермон, Дейл, Крал, Краков, Сантос.

Алонзо клекна и го погледна в очите.

— Пропусна един. Бяхме десет.

— Не съм. Нарова е мъртва. Изгубих я, докато се опитвахме да прекосим Рио де лос Диос, за да стигнем до вас.

— Исус се просълзи. — Алонзо прокара пръсти през късата си коса. — Стават петима. — Той откачи бутилка от колана си и я подаде на Йегер. — Приятел, няма да повярваш през какво минахме през последните два дни. И за протокола, изглеждаш ужасно.

— Мога да кажа същото и за теб — изпъшка Йегер, докато вземаше предложената му бутилка. Отвори я и изгълта съдържанието ѝ на един дъх. Махна с празната бутилка на Алонзо, който даде знак на Камиши да приближи. Йегер изпи втора и трета бутилка, докато почти не утоли жаждата си.

Алонзо извика трета фигура от сенките.

— Дейл, Коледа подрани! Имаш зелена светлина. Действай!

Майк Дейл пристъпи напред, закрепил на рамото си малката цифрова камера. Йегер видя как при микрофона примигна червена светлина — снимаше.

Погледна към Алонзо. Американецът сви извинително рамене.

— Съжалявам, приятел, но направо ми извади душата. „Ако Йегер и Нарова успеят, трябва да заснема пристигането им... Ако Йегер и Нарова успеят, трябва да заснема пристигането им“.

Дейл спря на една стъпка пред тях и клекна, така че камерата се озова на нивото на очите им. Продължи да снима няколко секунди, после натисна стопа и червената светлинка угасна.

Еха, такова нещо не може да се скалпи — прошепна Дейл. — Страхотно. — Той погледна към Йегер зад камерата си. — Хей, но не можете ли да се върнете отново в храсталаците и да излезете по начина, по който го направихте? Само малко повторение. Разбирате ли, пропуснах тази част.

Йегер изгледа дълго и мълчаливо оператора. На двацет и пет, дългокос, красив по един изкуствен начин, винаги с дизайнерска тридневна четина, като нагизден папагал. В него имаше нещо, което не допаднаше на Йегер.

Или може би причината беше просто в инстинктивното му отвращение към камерата му. Беше толкова нахална и незачитаща личното пространство — което в общи описваше и самия Дейл.

— Да повтора думите си за камерата? — дрезгаво рече Йегер. — Не мисля. И знаеш ли какво? Видя ли те да снимаш и секунда повече, ще взема тая камера, ще я направя на парчета и ще те накарам да ги изядеш.

Дейл вдигна шеговито ръце, сякаш се предава — без да пуска камерата.

— Хей, ясно. Минали сте през ужасно изпитание. Разбирам. Но все пак камерата трябва да работи точно в такива моменти, когато нещата адски загрубават. Трябва да ги заснемем. Така се прави страхотен филм.

— Страхотен филм ли? — Йегер отново изгледа продължително Дейл. Въпреки изпитата вода продължаваше да се чувства ужасно и изобщо не му беше до глупости. — Още ли си мислиш за страхотни филми? Дейл, трябва да схванеш нещо. Целта вече е да се опиташ да останеш жив. Оцеляване. Твоето и на всеки друг. Това вече не е филм. Живееш го.

— Но ако не мога да снимам, няма да има телевизионни серии — възрази Дейл. — И хората, които финансират всичко това, шефовете, ще са хвърлили парите си на вятъра.

— Шефовете май не са тук изрѣмжа Йегер. А ние сме. — Пауза.
— Заснемеш ли и един кадър с това нещо без мое разрешение, филмът ти става история. И ти също, приятел.

34.

— Е, разказвайте. Какво е станало, по дяволите? — попита Йегер.

Седеше в импровизирания лагер, изсечен в джунглата от Алонзо и останалите, където гъстата растителност стигаше до откритата пясъчна ивица. Разположен в сянката на няколко надвиснали дървета, лагерът бе толкова удобен, колкото беше възможно на такъв терен.

Йегер беше успял да се измие набързо в реката, която си течеше мътна и ленива както винаги. Беше взел едnodневен пакет от контейнерите и основните неща, с които да се възстанови от епичния си преход през джунглата — храна, вода, сол и репелент срещу насекомите. Накрая отново започна да се чувства донякъде човек.

Екипът — или по-скоро онези, което бяха останали от него — се събра на съвещание. Във въздуха витаеше странно, осезаемо напрежение, усещане, че някакъв неприятел обикаля около лагера и се спотайва зад храстите. Йегер беше взел резервната си пушка от единия контейнер и не беше единственият, който държеше под око джунглата с ръка върху оръжието.

— Най-добре да започна от самото начало, когато ви изгубихме при скока. — Гласът на Алонзо бе дълбок и боботещ, характерен за афроамериканците.

Йегер вече беше започнал да разбира, че Алонзо е от хората, които изразяват свободно чувствата си. Докато говореше, думите му натезаха от мъка заради станалото.

— Изгубихме ви още в самото начало, така че аз поведох спускането. Приземихме се добре. Всички налице, никакви наранявания, живи и здрави. Направихме лагера, подредихме екипировката, организирахме стража и решихме, че не е станало кой знае какво и че ще ви изчакаме с Нарова да дойдете, както беше по план.

После един вид се разделихме на два лагера — продължи Алонзо. — Моята група, да я наречем бригадата на воините, искаше да

патрим патрули в посоката, в която според нас се намирахте. Да видим дали ще успеем да ви намерим — ако сте живи, разбира се... Другата група беше бригадата на прегръщачите на дървета...

Та бригадата на прегръщачите, водена от Джеймс и Сантос, искаше да тръгнем натам. — Алонзо посочи с палец на запад. — Бяха решили, че са открили покрай реката пътека, направена от индианците. Всички знаем, че някъде наоколо има племе. Усецахме очите им в джунглата. Прегръщачите искаха да стигнат до тях и да установят мирен контакт.

Мирен контакт! — изсумтя той и хвърли поглед към Йегер. — Знаеш ли, изкарах една година в миротворческа операция в Судан, в планините Нуба. На самия гъз на географията. Някои от местните племена още се мотаят по голи задници. Но знаеш ли какво — човече, обикнах тези хора. И от тях научих едно нещо — ако искат мирен контакт, ще го разбереш.

Алонзо сви рамене.

Казано накратко, Джеймс и Сантос потеглиха по обед на първия ден. Сантос твърдеше, че знае какво прави — нали е бразилка и от години е работила с амазонски племена. — Той поклати глава. — Джеймс пък беше луд за връзване. Беше надраскал някаква бележка за индианците, с картинки. Имаш ли запис? — обърна се към Дейл.

Операторът грабна камерата, отвори страничния екран и прелисти файловете. Пусна записа. На екрана се появи образ — близък план на бележката. Джо Джеймс я четеше със силния си новозеландски акцент.

— Йо! Амазонски жители! Вие обичате мира, ние обичаме мира. Да правим мир! — Образът се разшири и обхвана голямата като на Бин Ладен брада на Джеймс и набръчканото му рокерско лице. — Идваме при вас да ви кажем здрасти и да установим мирен контакт.

Дейл поклати слисано глава.

— Представяте ли си само? „Йо! Амазонски жители!“. Като че индианците четат английски! Пълна откачалка. Прекарал е твърде дълго в пущинака. Идеален за камерата. Но не и за мисията!

Йегер даде знак, че е видял достатъчно.

— Чудак е. Но кой не е такъв? Никой напълно нормален не би стъпил тук. Трябва да си малко луд.

Алонзо почеса четината си.

— Така е, човече, но Джеймс не е малко, а много откачен. Както и да е, двамата със Сантос тръгнаха. Двайсет и четири часа по-късно от тях нямаше и следа, но пък и не виждахме никакви признаци за нещо нередно. Затова втората група прегръщачи, французойката Клермон и колкото и да не ти се вярва, немецът Краков, дете никога няма да го помислиш за такъв, тръгнаха да търсят Джеймс и Сантос.

Не трябваше да ги пускам — изръмжа той. — Имах лошо предчувствие. Но пък ти и Нарова бяхте изчезнали и няхаме нито водач, нито заместник. По обед, около час след като Клермон и Краков тръгнаха, чухме викове и стрелба. Звучеше така, сякаш са им устроили засада и отвърщат на огъня.

Алонзо погледна към Йегер.

— Това беше — обявихме край на прегръщането и тръгнахме по следите на Клермон и Краков до една точка на по-малко от километър оттук. Там открихме изпочупени клони. Прясна кръв. Както и няколко от тези.

Алонзо извади нещо от раницата си и го подаде на Йегер.

— Внимавай. Мисля, че е някакъв вид отрова.

Йегер погледна предмета, който му беше дал американецът. Тънко парче дърво, дълго около петнайсет сантиметра, фино издялано, със заострен край. Върхът беше покрит с нещо тъмно и лепкаво.

— Продължихме нататък и хванахме следата на Джеймс и Сантос. Открихме лагера им, тях ги нямаше никакви. Нямаше и следи от борба. Никаква кръв. Никакви стрелички. Нищо. Сякаш са били телепортирани от извънземни.

Алонзо замълча за момент.

— А също и това. — Той извади една гилза от джоба си. — Намерихме я на връщане. Буквално се натъкнахме на нея. — Подаде я на Йегер. — Калибър 7.62. Най-вероятно лека картечница или АК-47. Не е от нашите, определено.

Йегер търкулна гилзата в ръката си.

Допреди няколко десетилетия 7.62 беше натовски калибър. По време на войната във Виетнам американците бяха експериментирали с по-малък калибър — 5.56. По-леките патрони означаваша, че пехотинецът може да носи повече боеприпаси, което пък означаваше по-плътен и продължителен огън нещо много важно, когато тръгваш на дълга мисия в джунглата. Оттогава 5.56 стана стандартен калибър

на НАТО и никой от събралите се на пясъчната ивица не използваше оръжие с калибър 7.62.

— Нямаше ли други следи от четиримата? — попита Йегер.

Алонзо поклати глава.

— Никакви.

— И какво е мнението ти? — попита Йегер.

Алонзо го погледна мрачно.

— Човече, не знам... Някъде в гората има неприятел, това е сигурно, но какъв точно е той, засега си остава загадка. Ако са индианците, какво търси при тях оръжие с такъв калибър? Откога изгубени племена се разкарват с такива играчки?

— А кръвта каква беше? — попита Йегер.

— На мястото на засадата ли? Каквато можеш да очакваш. На локви. Съсирена.

— Много ли беше.

Алонзо сви рамене.

— Достатъчно.

Йегер вдигна тънкото парче дърво.

— Стреличка за издухване от тръба, разбира се. Знаем, че индианците са въоръжени с такива. И вероятно с отровен връх. Знаеш ли с какво мажат стреличките си? С кураре, приготвяно от мъзгата на един вид лиана. Курарето убива, като блокира мускулите на диафрагмата. Иначе казано, задушаваш се до смърт. Гаден начин да си отидеш.

Научих това-онова за отровата, докато обучавах екипите на полковник Евандро. Племената я използват за лов на маймуни по дърветата. Стреличката улучва, маймуната пада, племето прибира маймуната и стреличката. Всяка се изработва ръчно и индианците не обичат да ги изоставят. Но най-важното е, че ако те улучат със стреличка с кураре, тя се забива в теб като карфица. И почти не кървиш.

Има и още нещо. — Йегер взе стреличката и я лапна, за да опита черната лепкава маса по острието. Останалите от екипа трепнаха.

— Не можеш да се отровиш, ако глътнеш кураре — увери ги Йегер. — То трябва да попадне в кръвта ти. Само че курарето има характерен горчив вкус. А ако питате мен, това е сироп от горена захар. — Той се усмихна мрачно. — Съберете две и две и какво ще получите?

Погледна лицата на останалите членове на експедицията. Алонзо — с четвъртита челюст, открито лице, излъчващо простодушна честност — тюлен откъдето и да го погледнеш. Камиши — тих, нащрек, с тяло като навита пружина. Дейл и Крал — две изгряващи звезди в медиите, решени да заснемат своя блокбъстър.

— Никой не е бил обстрелван със стрелички — отговори Йегер на собствения си въпрос. Кръвта го доказва. Така че си имаме неизвестен противник, освен ако племето не е успяло по някакъв начин да натрупа сериозен арсенал. Фактът, че са оставили това — той вдигна стреличката, — и са се постарали да приберат гилзите, означава, че са се опитвали да припишат престъплението на индианците.

Загледа се в стреличката.

— Тук не би трябвало да има друг, освен нас и онова изгубено племе. Нямаме представа кои са стрелците, как са дошли тук и защо са враждебно настроени. — Той ги погледна мрачно. — Едно обаче е ясно — характерът на тази експедиция се промени необратимо.

Петима ги няма — бавно обяви. Погледът му сега беше като студена стомана. Едва стъпихме в гората и вече изгубихме половината си членове. Трябва да обмислим възможностите си, и то много внимателно.

Йегер замълча. В погледа му имаше твърдост, каквато малцина бяха виждали преди. Не познаваше много добре изчезналите, но въпреки това се чувстваше лично отговорен за загубата им.

Беше харесал откритостта и честността на голямото смахнато киви Джо Джеймс. И болезнено си даваше сметка, че Летисия Сантос беше представителят на полковник Евандро в екипа.

Сантос беше поразителна красавица, по-отракана — поне в джунглата — версия на бразилската актриса Таис Араужо. Тъмноока, тъмнокоса, пламенна и опасно забавна, тя бе пълна противоположност на Ирина Нарова.

За Йегер загубата само на един — на Нарова — беше трагична катастрофа. Загубата на петима през първите четиресет и осем часа на експедицията бе нещо немислимо.

— Първа възможност — каза той със задавен от напрежение глас. — Решаваме, че мисията вече е неизпълнима и викаме екипа за евакуация. Имаме средства за връзка, мястото е подходящо за кацане и

могат лесно да ни приберат. Ще се махнем от опасността, но изоставяме приятелите си — а засега нямаме представа дали те са живи или мъртви.

Втора възможност: тръгваме да търсим изчезналите. Приемаме, че всички са живи, докато не се докаже обратното. Аргументи „за“ — постъпваме правилно към другарите си. Не им обръщаме гръб при първия знак за беда. Аргументи „против“ — ние сме малка, лековъоръжена група, изправена пред потенциално по-силен противник, без да имаме представа за числеността му.

Йегер направи пауза.

— Има и трета възможност — продължаваме експедицията според плана. Имам инстинктивното чувство, че така ще открием какво се е случило с изчезналите ни приятели. Напълно логично изглежда противникът да се стреми да ни попречи да достигнем целта си. Като продължим, ще ги принудим да действат.

Това не е военна операция — продължи той. — Ако беше, щях да наредя на хората си какво да правят. Ние сме група цивилни и трябва да вземем общо решение. Според мен има три възможности и трябва да гласуваме. Но преди това, някой има ли въпроси? Предложения? И говорете свободно, защото камерата не работи.

Йегер изгледа заплашително Дейл.

— Камерата не работи, нали, господин Дейл?

Операторът отметна настрани дългата си коса.

— Хей, вие й сложихте вето, нали така?

— Точно така. — Йегер огледа останалите за въпроси.

— Любопитно ми е — обади се Хиро Камиши. Говореше тихо, английският му беше съвършен, ако не се брой лекият японски акцент. — Ако това беше военна операция, коя възможност щяхте да изберете и да заповядате на хората си да изпълнят?

— Третата — отвърна Йегер, без да се замисля нито за миг.

— Бихте ли обяснили защо? — Камиши говореше по странен начин, внимателно, сякаш подбираше много точно всяка дума.

— Против интуицията е — каза Йегер. — Нормалната човешка реакция на стрес и опасност е да бягаш или да се биеш. Бягството е да поискаме да ни приберат. Боят е да тръгнем направо към лошите. Третата възможност е най-неочакваната и се надявам, че това ще ги

извади от равновесие, ще ги принуди да се издадат, да направят грешка.

Камиши леко сведе глава.

— Благодаря. Добро обяснение. Съгласен съм с него.

— Знаеш ли, приятел, не са петима — изръмжа Алонзо. — А шестима. С Анди Смит стават шестима. И за миг не съм си помислял, че смъртта на Смит е била нещастен случай. Още повече след онова, което се случи тук.

Йегер кимна.

— Със Смит стават шест има.

Вече нямаше смисъл да крие подозренията си, че Анди Смит е бил убит. След всичко станало Йегер беше повече или по-малко убеден, че убийците на Смит са извън участниците в експедицията.

— Е, кога ще получим координатите? — обади се глас. — Онези на катастрофиралия самолет?

Беше Стефан Крал, словашкият оператор. Говореше английски със силен скандинавски акцент. Йегер го погледна. Дребен, набит, почти албинос, със следи от шарка, Крал беше Звярът в сравнение с Красавицата Дейл. Беше с шест години по-възрастен от колегата си, макар да не му личеше, и като по-стар той би трябвало да режисира филма.

Но Карсън беше поставил начело Дейл и Йегер можеше да разбере защо. Дейл и Карсън си бяха лика-прилика. Дейл беше изкусен, непринуден и спокоен, майстор в оцеляването в медийната джунгла. За разлика от него Крал бе тромав и нервен като зубрач. Изглеждаше доста странна птица в телевизионната индустрия.

— След изчезването на Нарова определям за свой заместник Алонзо — каза Йегер. — Казах координатите на него.

— И какво? Ами ние? — настоя Карл.

Когато говореше, на лицето му заиграваше някаква странна крива полуусмивка, независимо колко сериозна бе темата. Йегер се досещаше, че тя се дължи на нервността му, но въпреки това му изглеждаше някак смущаваща.

Беше срещат достатъчно типове като Крал в армията — полуинтроверти, на които им е трудно да общуват с другите. Йегер винаги се бе старал да привлече в своята част всеки от тях. Почти

винаги те бяха верни докрай и истински демони по време на бой, когато се спускаше чернената пелена.

— Ако гласуваме за третата възможност, ще научите координатите на реката — каза му Йегер. — Такава е уговорката с полковник Евандро — ще получите координатите, когато стигнем Рио де лос Диос.

— И как успяхте да изгубите Нарова? — попита Крал. — Какво точно се случи?

Йегер го зяпна.

— Вече обясних как умря Нарова.

— Бих искал да го чуя отново — настоя Крал и кривата усмивка пролича още повече. — Нали се сещате, та да изясним нещата.

Загубата на Нарова измъчваше Йегер и той нямаше намерение да я преживява отново.

— Беше адска каша, всичко стана бързо и гадно. Не можех да направя нищо, за да я спася.

— Тогава защо сте така сигурен, че е мъртва? — упорито продължи Крал. — А не сте толкова убеден за Джеймс, Сантос и другите?

Йегер присви очи.

— Трябваше да си там — тихо рече той.

— Но все пак трябва да е имало нещо, което сте могли да направите. Било е през първия ден, пресичали сте реката...

— Искаш ли да го застрелям още сега? — със заплашителен тон го прекъсна Алонзо. — Или по-късно, след като му отрежа езика?

Йегер изгледа оператора. В гласа му се промъкна заплаха.

— Странна работа, господин Крал. Имам чувството, че ме интервюирате. Не го правите, нали? Кажете, че не ме интервюирате.

Крал нервно поклати глава.

— Просто повдигам някои въпроси. Опитвам се да изясня нещата.

Йегер премести погледа си от Крал върху Дейл. Камерата му беше оставена до него на земята. Ръката му крадешком се плъзна към нея.

— Знаете ли какво — дрезгаво рече Йегер. — И аз искам да изясня нещо. — Той погледна камерата на Дейл. — Залепил си червената лампичка с лепенка. Оставил си камерата на земята с

обърнат към мен обектив и съм сигурен, че си я включил, преди да я нагласиш.

Той се вторачи в младежа, който видимо се разтрепери.

— Ще го кажа само веднъж. Само веднъж. Извъртиш ли ми още веднъж този номер, ще ти навра камерата толкова навътре в задника, че ще можеш да си почистиш зъбите с обектива. Ясно ли е?

Дейл сви рамене.

— Ами, да. Само че...

— Никакво „само че“ — срязва го Йегер. — И след като приключим, ще изтриеш всичко записано, а аз ще те наблюдавам.

— Но ако не заснемам подобни сцени, няма да имаме шоу — възрази Дейл. — Възложителите... шефовете...

Погледът на Йегер беше достатъчен, за да го накара да млъкне.

— Искам да разбереш нещо. Точно сега не давам и пет пари за шефовете ти. Точно сега единственото, за което ме е грижа, е да опазя живота на колкото се може повече хора от екипа си. И точно сега имаме петима... шестима извън строя, така че положението ми никак не е розово.

А това ме прави опасен — продължи Йегер. — Прави ме бесен. Той посочи с пръст камерата. А когато съм бесен, нещата около мен се трошат. А сега, господин Дейл, изключете проклетото нещо.

Дейл посегна към камерата, натисна две копчета и я изключи. Бяха го хванали в крачка, но по намусената му физиономия човек можеше да си помисли, че той е онзи, към когото са се отнесли несправедливо.

— Ти ме накара да задавам куп тъпи въпроси — промърмори Крал на Дейл. — Поредната ти кретенска идея.

Йегер и преди беше срещал типове като тези двамата. Някои от другарите му от елитните части се бяха опитали да пробият в техния свят, света на телевизионното риалити шоу. И бяха открили със закъснение колко безмилостен може да бъде той. Сдъвкваше хората и ги изплюваше като шлюпки. А доброто настроение и верността бяха рядкост в него.

Това беше убийствен бизнес. Типове като Дейл и Крал, да не говорим за шефа им Карсън, трябваше да са нахъсани да успеят, често в ущърб на всички други. Това беше свят, в който трябва да си готов да снимаш как хора вземат решения на живот и смърт, когато си обещал

да не го правиш — защото това вървеше с територията; това бе нужно, за да се сдобиеш с история.

Трябваше да си готов да забиеш нож в гърба на колегата си, ако това ще ти даде дори мъничко преднина. Йегер мразеше подобни нрави и именно те до голяма степен определяха неприязънта му към медийния екип от самото начало.

Добави Крал и Дейл към списъка с неща, които трябва да следи изкъсо — наред с отровните паяци, гигантските каймани, дивите племена, а сега и неизвестните стрелци, решени да сеят насилие и да леят кръв.

— Добре, след като камерата е наистина изключена, да гласуваме — обяви той. — Първа възможност изтегляме се и зарязваме експедицията. Кой е за?

Никой не вдигна ръка.

Йегер изпита облекчение — поне нямаше да подвият опашки и да побегнат от Сера де лос Диос в близко бъдеще.

35.

— Нещо против да снимам? — обърна се Дейл към Йегер.

Йегер беше клекнал до водата и се занимаваше с вечерния си тоалет; пушката беше подпряна до него, за всеки случай.

Той плю в водата.

— Настоятелен си, не мога да ти го отрека. Водачът на експедицията си мие зъбите. Завладяващ материал.

— Не, сериозно. Трябва да заснема малко и такива неща. За фон. Просто да покажа как върви живота сред... — Той махна с ръка към реката и джунглата около тях. Сред всичко това.

Йегер сви рамене.

— Действай. Следва страхотно представление — сега ще измие вонящото си лице.

Дейл започна да снима опитите на Йегер да използва Рио де лос Диос като баня. Дори нагази в реката и приклепна, за да получи ракурс отдолу, като почти натика камерата в гърлото му.

Което накара Йегер да се надява някой петметров кайман да захапне Дейл за топките, но нямаше такъв късмет.

Освен Алонзо, който, естествено, искаше направо да тръгнат на лов за лошите, вотът бе единодушен. Всички избраха третата възможност — да продължат експедицията според плана. Йегер трябваше да изясни нещата с Карсън, но един кратък разговор по сателитния телефон се оказа достатъчен.

Карсън много бързо и много ясно изрази приоритетите си — нищо не биваше да попречи на експедицията. Още от самото начало всички знаеха и разбираха какво ги чака. Всички до един бяха подписали заявление, че доброволно се излагат на опасности. Петимата изчезнали бяха точно такива — изчезнали, докато не се докаже друго.

Карсън трябваше да се погрижи за глобален телевизионен спектакъл на стойност дващест милиона долара и бъдещето на „Уайлд Дог Медия“, както и на „Ендюро Адвенчърс“, до голяма степен

зависеше от успеха на шоуто. А за да има успех, Йегер трябваше да стигне с екипа си до катастрофирания самолет, да разкрие тайната му и при възможност да го извади от джунглата.

Ако някой пострадеше или умреше в хода на всичко това, нещастieto му щеше да остане в сянката на невероятното откритие — или поне Карсън твърдеше така. В края на краищата, напомни той на Йегер, това беше Последната голяма загадка на Втората световна война. Самолетът, който никога не е съществувал. Призрачният полет. Странно колко бързо бе присвоил изцяло фразите на архиваря Дженкинсън.

Карсън стигна дори дотам да го упрекне, че пречи на заснемането — което означаваше, че Дейл му се е обадил, за да се оплаче. Йегер го сръза той е шеф на експедицията на терен и в джунглата неговата дума е закон. Ако на Карсън не му харесва, да долети в Сера де лос Диос и да заеме мястото му.

След разговора с Карсън, Йегер проведе втори — с еърлендъра. На гигантския дирижабъл му трябваше повече време да долети от Великобритания, но сега се движеше към точката на орбитата си високо над тях. Йегер познаваше пилота Стив Макбрайд от времето, когато пътищата им се бяха срещнали в армията. Той беше добър и надежден човек, на когото можеше да се разчита.

Йегер имаше и друга причина да се доверява абсолютно на екипажа на дирижабъла. Преди да замине от Лондон, той бе сключил сделка с Карсън — щом не можеше да вземе Раф със себе си на земята, искаше той да бъде очите му в небето. Карсън бе капитулирал и едрият маор бе назначен за оперативен офицер на въздушния кораб.

Така че когато се обади, Раф го запозна с всички събития около експедицията като цяло. Още нямаше нищо ново от разследването на смъртта на Анди Смит, което не изненада Йегер. Новината за Саймън Дженкинсън обаче го шокира.

Някой беше проникнал с взлом в апартамента на архиваря в Лондон. Изчезнали три неща — досието за призрачния полет на JU-390, ай фонът, с който тайно бе снимал досието на Ханс Камлер, както и лаптопът му. Дженкинсън се уплашил от обира и едва не изпаднал в паника, когато отишъл в Националния архив.

Досието на Ханс Камлер било със сигнатура AVIA 54/1403. От Националния архив обаче заявили, че нямат данни за съществуването

на такъв документ. А Дженкинсън го беше виждал с очите си и дори го бе снимал. Но след обира в апартамента му и прочистването на архива AVIA 54/1403 изчезнал безследно.

Сега призрачният полет си имаше призрачно досие.

Дженкинсън бил уплашен, но не побягнал, обясни Раф. Тъкмо обратното. Зарекъл се да възстанови снимките на всяка цена. За щастие, запазил техни копия в няколко онлайн системи и щял да ги свали веднага щом се сдобие с нов компютър.

Новините за Дженкинсън можеха да означават само едно — противникът им имаше властта и влиянието да направи така, че цяло досие на британското правителство да изчезне. Заключениеята бяха много тревожни, но Йегер не можеше нищо да направи по въпроса от сърцето на Амазония.

Заръча на Раф да следи развитието на нещата и да го държи в течение всеки път, когато установяват връзка с дирижабъла.

След като приключи, Йегер прибра тоалетните си принадлежности в стегнат вързоп. Рано на следващата сутрин щяха да поемат по реката, а мястото в лодките беше ограничено. Дейл явно беше заснел достатъчно материал, защото изключи камерата си. Йегер обаче долови, че се бави, сякаш искаше да поговори с него.

— Вижте, знам, че много от това не ви допада — започна младежът. — Филмирането. И съжалявам за онзи инцидент. Беше наистина грубо от моя страна. Но съм си заложил тавата и мога да я изгубя, ако не заснема достатъчно материал.

Йегер не каза нищо. Не харесваше особено Дейл и неприязънта му се беше засилила след епизода с тайното снимане.

— Знаете ли, има една приказка в моята индустрия — продължи Дейл. — В телевизионната индустрия. На Хънтър С. Томпсън. Искате ли да я чуете?

Йегер метна пушката на рамо.

— Целият съм слух.

— „Телевизионният бизнес е жесток и плитък паричен окоп — поде операторът, — дълъг пластичен коридор, където крадци и сводници се разхождат свободно, а добрите хора мрат като кучета“. Може и да не е дума по дума, но... „Добрите хора мрат като кучета“. Това обобщава идеално индустрията.

Йегер го погледна.

— И в моя бизнес има подобна поговорка. „Потупването по гърба е само прелюдия към забиването на нож“. — Той замълча за момент. — Виж, не е задължително да те обичам, за да мога да работя с теб. Но не съм тук и за да те съсипвам. Стига да имаме няколко основни работещи правила, ще можем да се справим и без да се налага да се убиваме един друг.

— Какви правила?

— Разумни. Такива, към които с колегата ти да се придържате. Например, първо: не е нужно да искаш разрешението ми, за да снимаш. Снимай каквото си искаш и както си искаш. Но когато ти кажа да не го правиш, ще се подчиниш.

Дейл кимна.

— Става.

— Второ: ако някой друг от екипа те помоли да не снимаш, прави онова, което са те помолили. Може да се допиташ до мен, но на първо място трябва да уважаваш желанията им.

— Но това означава, че на практика всеки има право на вето — възрази Дейл.

— Не е вярно. Само аз имам. Това е моя експедиция, което означава, че ти и Крал сте в моя екип. Ако смятам, че може да ви се позволи да снимате, ще застана на ваша страна. Имате трудна и предизвикателна работа. Уважавам това и ще бъда честен арбитър.

Дейл сви рамене.

— Ами, добре. Май нямам особен избор.

— Нямаш — потвърди Йегер. — Трето правило: опитах ли номера от тази сутрин да заснемеш нещо, което си обещал да не снимаш, камерата ти заминава в реката. Не се шегувам. Изгубих петима души. Затова не ме предизвиквай.

Дейл разкаяно разпери ръце.

— Както казах, съжалявам.

— Четвърто и последно правило. — Йегер изгледа продължително Дейл. — Не нарушавай правилата.

— Разбрано — кимна Дейл и замълча за момент. — Може би има нещо, което можете да направите. За да станат нещата по-лесни от наша гледна точка. Ако позволите да ви интервюирам, да кажем тук, край реката, ще можете да преразкажете всичко от днес — онова, което не ни бе позволено да заснемем.

Йегер се замисли.

— А ако не искам да отговарям на въпроси?

— Не е нужно да го правите. Но вие сте водачът на експедицията. И като такъв сте подходящият човек, който да говори.

Йегер сви рамене.

— Добре. Ще го направя. Но не забравяй — правилата са си правила.

Дейл се усмихна.

— Разбрах. Разбрах.

После извика Крал. Поставиха камерата на лека тринога, сложиха на Йегер микрофон. Крал започна да снима, а Дейл се зае с интервюто. Настани се до камерата и помоли Йегер да говори на него и да се опитва да не забелязва взирацията се в него обектив.

След това полека започна да придумва Йегер да разкаже за случилото се през последните четиресет и осем часа. С напредването на интервюто Йегер трябваше да признае, че Дейл е добър в работата си. Умееше да изкопчи информация, но по такъв начин, че оставаш с впечатлението, че просто си бърбриш с приятел в някоя кръчма.

Петнайсет минути след началото на интервюто Йегер почти беше забравил за камерата.

Почти.

— Беше очевидно, че двамата с Ирина Нарова се дебнехте като лъвовете, готвещи се за битка — каза Дейл. — Защо тогава рискува всичко за нея с прекосяването на реката?

— Тя беше от екипа ми — отвърна Йегер. — Достатъчно по въпроса.

Но ти си влязъл в схватка с петметров кайман — не отстъпваше Дейл. — Едва не си изгубил живота си. Започнал си война за човек, който като че ли ти имаше зъб. Защо?

Йегер го изгледа.

— В моята професия има едно старо правило — никога да не говориш лошо за мъртвите. А сега нататък...

— Добре, нататък — съгласи се Дейл. — Да поговорим за онези стрелци. Имаш ли идея кои са те или каква с целта им?

— Нямам никаква представа кои са — отговори Йегер. — Толкова навътре в Сера де лос Диос не би трябвало да има никой друг, освен нас и индианците. Колкото до целта им, вероятно те също се

опитват да открият местоположението на падналия самолет или може би искат да ни попречат да стигнем до него. Не намирам друго логично обяснение. Но това е само интуиция, нищо повече.

— Доста интересно предположение — че конкурентна група е тръгнала да търси мястото на катастрофата — подхвърли Дейл. — Подозренията ти имат ли някакво основание?

Преди Йегер да отговори, Крал издаде странен сърбащ звук. Йегер беше забелязал, че словакът има навика да си смуче зъбите.

Дейл се обърна и го скастри.

— Приятел, опитвам се да взема интервю. Съсредоточи се и стига си вдигал шум.

Крал го изгледа кръвнишки.

— Съсредоточен съм. Стоя зад проклетата камера и натискам проклетите копчета, ако не си забелязал.

Страхотно, помисли си Йегер. Бяха в самото начало, а двамата от снимачния екип вече бяха готови да се хванат за гърлата. Какво ли щяха да правят след седмици в джунглата?

Дейл се обърна към Йегер и завъртя очи, сякаш искаше да каже: „Виж само с какво трябва да се занимавам“.

Та за конкурентната група... питах за подозренията ти.

— Помисли само — отвърна Йегер. — Кой знае точното местоположение на самолета? Полковник Евандро. Аз. Алонзо. Ако някой иска да намери самолета, той ще трябва да ни следи. Или да принуди някого от нашия екип да се разприказва. Имахме си опашка, докато летяхме насам. Така че е вероятно да ни следят през цялото време.

Дейл се усмихна.

— Отлично. Приключих. — Даде знак на Крал. — Изключи камерата. Беше страхотно — каза той на Йегер. — Свърши чудесна работа.

Йегер взе пушката си.

— Няма да е зле да не ровите толкова в мръсотията. Но така или иначе е за предпочитане, отколкото да се промъквате и да снимате тайно.

— Съгласен. — Дейл замълча. — Между другото... нещо против да снимаме по нещо подобно всеки ден? Един вид видеодневник?

Йегер тръгна по пясъчната ивица към лагера.

— Може би, ако времето позволява... — Той сви рамене. — Да видим как ще тръгнат нещата.

36.

Нощта настъпва бързо в джунглата.

С падането на мрака Йегер се наплеска с репелент срещу насекоми и напъха крачолите в кубинките си, за да се предпази от пълзящи гадина през нощта. Щеше да спи така напълно облечен, обут и гушнал пушката си.

И щеше да е готов за бой, ако ги нападнат в тъмнината.

Но тези мерки бяха безсилни срещу един корав противник в Сера де лос Диос — комарите. Йегер никога не бе виждал подобни чудовища. Чуваше свирепия им писък, докато кръжаха около него като миниатюрни прилепи вампири, твърдо решени да смучат кръв и да сеят болести. И определено можеха да пробият дебелия плат на панталона му — дори на няколко пъти усети как забиват хоботите си в него.

Настани се в хамака си. Ръцете и краката му горяха от изтощение. След борбата да спаси Нарова и прехода през джунглата беше останал без абсолютно никакви сили. Почти не беше почивал предишната нощ. Не се съмняваше, че ще спи като мъртвец, особено щом Алонзо беше обещал да остане на стража.

Бившият тюлен беше организирал караула и през цялата нощ щеше да има будни очи. Ако някой искаше да напусне лагера по някаква причина — дори по естествени нужди, — трябваше да го прави с придружител. Така всеки и по всяко време щеше да има пазач — за всеки случай.

Плътният кадифен мрак обгърна пясъчната ивица и с него започна какофонията от нощни звуци безмозъчното, ритмично пеене на цикадите, което щеше да продължи до изгрев-слънце, плътното бръмчене на по-големите бръмбари и другите летящи твари, почти недоловимия писък на гигантските прилепи, ловуващи ниско над водата.

Въздухът над Рио де лос Диос бе пълен с тях. Крилете им пляскаха в мрака; Йегер виждаше силуетите им, осветени от слабата

светлина на звездите, проникваща между листата. Призрачните им форми бяха в пълен контраст със свръхестественния пулсиращ блясък на светулките.

Светулките осейваха копринената нощ като звезден прах. Образуваха флуоресцентен синьо-зелен воал около бреговете на реката, който се спускаше от дърветата и се отдръпваше обратно към тях. От време на време по някоя от тях угасваше, уловена от атакуващ прилеп. Точно както четирима от екипа на Йегер изчезнаха в сенките на гората, отмъкнати от мрачен и призрачен противник.

Останал сам в нощните часове, Йегер бе нападнат от съмненията, които бе потискал през деня. Едва бяха започнали експедицията, а вече беше изгубил половината си хора. И въпреки това трябваше по някакъв начин да поправи нещата, макар че, честно казано, не знаеше как ще го направи.

Ала не му се случваше за първи път да затъва дълбоко в неприятности и досега винаги беше успявал да обърне нещата. Притежаваше вътрешна сила, родена от подобни ситуации, и част от него се чувстваше добре с несигурността, когато шансовете изобщо не бяха на негова страна.

В едно беше сигурен — отговорите на всичко, на всяко сполетяло ги злощастие, се намираха навътре в джунглата. При загадъчния катастрофирал самолет щяха да открият истината. Това бе единственото, което го караше да продължава напред.

Намести се и се протегна да развърже лявата си кубинка. Свали я, бръкна вътре и извади нещо изпод стелката. Освети го за кратко с фенерче и погледът му се задържа върху двете гледащи го лица — зеленооката чернокоса красавица и момчето, одрало кожата на Йегер, застанало закрилнически до нея.

Някои нощи — много нощи — той казваше молитва за тях. Беше го правил през дългите и празни години в Биoko. Направи го и сега, в хамака, опънат между две дървета на пясъчна ивица на Рио де лос Диос. Знаеше, че при онзи катастрофирал самолет ще намери отговори, дори може би и онези, които копнееше да научи най-много — за случилото се с жена му и сина му.

Отпусна се, притиснал снимката до гърдите си.

Докато се унасяше в сън, усети, че е обявено някакво примирие във войната, която се водеше тук. За първи път от скачането над Сера

де лос Диос не долови присъствието на наблюдатели, на враждебни очи в сенките на джунглата.

Но също така бе наясно, че това е само временно затишие. Първите сблъсъци бяха налице. Първите жертви — също.

Истинската война тепърва започваше.

37.

Беше третият им ден по Рио де лос Диос — три дни, през които Йегер бе размишлявал върху следващия етап от пътуването им — размишления, които почти го подлудяваха. Три дни плаване на запад по река, течаща със средна скорост от шест километра в час — по вода бяха изминали сто и двайсет километра от пътя.

Йегер беше доволен от темпото. Подобно разстояние щеше да отнеме много повече време и да е по-изтощително, както и много по-опасно, ако го бяха изминали по суша.

Към десет сутринта на третия ден видя онова, което търсеше Кръстопътя. Тук Рио де лос Диос се срещаше с малко по-малка река — Рио Оуро, или Златната река. Докато Рио де лос Диос носеше тиня от джунглата и водата ѝ бе тъмнокафява, почти черна, Рио Оуро бе златистожълта, тъй като водите ѝ бяха богати на пясъчен седимент, довлечен от планините.

При срещата на реките по-студените и плътни води на Рио Оуро трудно се смесваха с по-топлите води на Рио де лос Диос, което бе и причина за онова, което виждаше Йегер пред себе си — поразителен участък от реката, където черно и бяло се носеха редом в продължение на цял километър или повече, почти без да се преливат.

При Кръстопътя по-малката река — Рио Оуро — се вливаше в Рио де лос Диос и от това място Йегер и екипът му трябваше да се намират само на три километра от задължителната им спирка, тъй като по-нататък ги очакваше непреодолима преграда — Дяволският водопад, висок почти триста метра.

Дотук бяха пътували през високо плато, покрито с джунгла. Водопадът бележеше мястото, където платото бе разкъсано на две от неравен разлом. На запад земята се намираще на триста метра по-ниско и образуваше безкраен килим от джунгла.

Крайната им точка — загадъчният самолет — се намираще на около трийсет километра от Дяволския водопад, насред джунглата.

Йегер подкара кануто напред, греблото му се потапяше беззвучно във водата, почти без да прави вълни. Като бивш командос от Кралската морска пехота, се чувстваше като у дома си във водата. Беше водил преходите по реката, като помагаше на онези след него да се справят с по-коварните плитчини. Замисли се отново за следващия им ход. Решението, което трябваше да вземе, бе жизненоважно.

Пътуването по реката бе относително спокойно, поне в сравнение с онова, което бе станало по-рано. Йегер обаче се боеше, че щом стъпят на сушата, този преходен период на спокойствие ще приключи.

Вече долавяше нова заплаха във въздуха — до ушите му достигаше дълбок гърлен рев, сякаш сто хиляди антилопи гну препускаха устремно из африканска равнина.

Погледна напред.

На хоризонта се виждаше надигаща се високо мъгла, или по-скоро пръски, хвърляни от Рио де лос Диос, докато падаше през ръба на разлома, образувайки един от най-високите и страховити водопади на света.

Нямаше начин да преодолеят Дяволския водопад — това стана очевидно при изучаването на въздушните снимки. Единственият възможен маршрут бе по нещо като пътека, спускаща се по отвесната стена, но тя се намираше на един ден преход на север. Планът на Йегер бе да оставят реката и да изминат последния етап — включително и тристаметровото спускане — пеша.

Заобикалянето на Дяволския водопад щеше да ги отдалечи от маршрута, но не виждаше друга възможност. Беше изучил терена от всеки ъгъл и пътеката бе единственият начин да слязат долу. Колкото до това кой точно я е прокарал — то си оставаше загадка.

Може би диви животни.

Или индианците.

Или пък загадъчният противник, който се спотайваше някъде тук — въоръжен, враждебен и опасен.

Вторият проблем, пред който беше изправен Йегер, бе, че винаги си бяха представяли, че ще изминат последния етап като екип от десет души. Сега бяха само петима и Йегер не беше сигурен какво да правят с екипировката на липсващите. Бяха прибрали личните им вещи в лодките, но нямаше начин да ги носят нататък.

Зарязването на тази екипировка означаваше да приемат, че изчезналите членове на екипа са мъртви, но Йегер не виждаше друг изход от положението.

Погледна назад.

Останалите го следваха в колона. Бяха общо пет лодки — надуваеми каяци на „Адвенсд Елементс“, спуснати в контейнерите на Камиши и Краков. Всяка лодка тежеше по двайсет и пет килограма и можеше да се сгъне на куб със страна около половин метър, но в отворено състояние беше способна да носи двеста и петдесет килограма багаж.

На пясъчната ивица бяха разопаковали каяците, след което ги напюпаха и пушнаха във водата, натовариха багажа. Всяка лодка имаше много издръжлив на пробиви трислоен корпус, вграден алуминиев скелет за допълнителна здравина и меки седалки, които можеха да се нагласят според нуждата и позволяваха продължително гребане без гребците да си прежулят кожата.

С шестте си надуваеми камери и възглавници каяците бяха на практика непотопяеми — както се доказа няколко пъти, когато попадаха в бързеи.

Първоначалният план на Йегер бе във всеки каяк да пътуват по двама души, но след стопяването на екипа се наложиха промени и сега на всеки човек се падаше по една лодка. Дейл и Крал като че ли изпитаха най-голямо облекчение, че няма да им се налага да понесат тридневното плаване заедно.

Йегер смяташе, че враждебността помежду им се свежда до следното. Крал негодуваше заради старшинството на Дейл. Дейл ръководеше филмирането, докато Крал бе „само“ помощник — и понякога антипатията на словака се проявяваше. Колкото до Дейл, неприятният навик на Крал да си смуче зъбите го дразнеше ужасно.

Йегер беше участвал в достатъчно подобни експедиции и знаеше, че адът на джунглата може да накара и най-добрите приятели да се хванат за гърлата. Трябваше да реши по някакъв начин проблема с Дейл и Крал, защото подобни търкания можеха да застрашат цялата експедиция.

Колкото до останалите, Йегер, Алонзо и Камиши си пасваха доста добре. Нищо не свързваше алфа-мъжкарите по-здраво от знанието, че са изправени пред колкото неочакван, толкова и опасен

враг. Тримата бивши елитни войници бяха обединени срещу противника — само двамата от снимачния екип се дърлеха помежду си.

Докато подобната на стрела лодка оставяше бразда през Кръстопътя — златистобяла вода от едната страна и черна от другата, Йегер си помисли, че се чувства почти щастлив в реката.

Почти. Разбира се, загубата на петима души хвърляше тъмна и постоянна сянка върху пътуването им.

Но това бе едно от нещата, които Йегер бе очаквал с нетърпение в Лондон — дълго гребане в дива затънтена река, в сърцето на най-големите джунгли на планетата. Тук реките бяха коридори както на слънчевата светлина, така и на живота — дивите животни се струпваха по бреговете им и въздухът бе изпълнен с плясъка на безброй птичи криле.

Всеки каяк имаше еластични мрежи, осигуряващи бърз достъп до важно оборудване. Йегер беше сложил в тях пушката си, за да му бъде подръка. Ако някой кайман се опиташе да му причинява неприятности, можеше да я грабне и да стреля за секунди, ако се наложеше. Повечето каймани обаче предпочетоха да стоят настрана, защото лодките бяха горе-долу най-големите неща в реката.

По едно време сутринта Йегер бе оставил каяка си да се понесе тихо по течението, докато гледаше как един ягуар силен мъжкар — дебне жертвата си. Голямата котка се промъкваше покрай брега, като внимаваше да не издаде нито звук и да не вълнува водата. Беше приближил откъм сляпата зона на каймана и бе преплувал реката до плитчината, на която се припичаше влечугото.

Беше кайман якаре, по-дребен от черните каймани.

Голямата котка стигна до плитчината, издебна и скочи. Кайманът долови опасността в последния миг и се опита да се обърне и да щракне с челюсти, но котката бе далеч по-бърза. Ягуарът скочи върху раменете на каймана, заби дълбоко нокти в тях, захапа главата на звяра и зъбите му потънаха дълбоко в мозъка.

След мигновеното убийство ягуарът повлече жертвата си във водата и доплува обратно до брега. Йегер бе наблюдавал целия лов и му идеше да аплодира голямата котка. Резултатът бе едно на нула за ягуара и Йегер беше доволен от резултата.

След сблъсъка му с гигантските влечуги и загубата на Ирина Нарова бе развил омраза към кайманите, проникнала дълбоко в него.

Имаше и едно друго удоволствие от пътуването по реката — каяците на Дейл и Крал бяха последни. Йегер бе преценил, че те са най-неподготвените гребци и затова трябва да останат възможно най-далеч от евентуални неприятности. Като бонус нареждането им отзад го поставяше далеч от хищната камера на Дейл.

Ала през последния ден откри, че разговорите пред обектива му липсват. По някакъв шантав начин камерата се беше превърнала в отдушник, възможност да поговори, да се освободи от товара. Йегер никога преди не беше участвал в експедиция, в която да е така лишен от близка душа, от компания.

Алонзо се справяше добре като негов заместник. В много отношения му напомняше за Раф. Йегер не се съмняваше, че с масивното си телосложение бившият тюлен ще се окаже чудесен воин. След време реши, че Алонзо може да стане добър и верен приятел, но не и довереник — поне засега.

Същото се отнасяше и за Хиро Камиши. Йегер предполагаше, че може да сподели много с тихия японец, отдаден на мистичното воинско кредо на Изтока — бушидо. Първо обаче трябваше да го опознае. Дватамата с Алонзо бяха корави елитни войници, а на такива типове им трябваше време да свалят защитата си и да станат по-открити.

Всъщност, същата критика можеше да се отправи и към Йегер. След трите години на Биоко той ясно си даваше сметка колко удобно е започнал да се чувства в компанията единствено на себе си. Но принцип не беше типичен самотник, бивш военен, който не се доверява на никого, но бе станал опитен в оцеляването сам. Бе свикнал да е сам и понякога просто му беше по-лесно да кара така.

За момент се запита как ли биха се развили нещата с Ирина Нарова. Дали щеше да се окаже човек, с когото би могъл да говори? Сродна душа? Просто не знаеше. Така или иначе, беше я изгубил, при това много преди да успее да я прецени ако подобно нещо изобщо беше възможно.

В нейното отсъствие камерата се превърна в странен довереник. Но пък вървеше с един сериозен недостатък — към нея беше прикачен

Дейл, което означаваше, че не може да ѝ се довери особено. Но точно в момента камерата беше почти единственото, с което разполагаше.

Предишната вечер, когато се бяха устроили на лагер на брега, Йегер бе записал второ интервю с Дейл. По време на заснемането откри, че постепенно стопля отношението си към него. Дейл имаше — забележително умение да предразполага спокойно и с достойнство интервюираните към истинска откровеност.

Това бе рядък талант и въпреки неохотата си Йегер започваше да го уважава.

След интервюто Стефан Крал се задържа за разговор на четири очи. Докато прибираше оборудването, той заговори за епизода със забраненото снимане на пясъчната ивица.

— Дано не си помислиш, че говоря врели-некипели, но реших, че трябва да знаеш — започна Крал с онази своя крива усмивка. Тайното снимане беше по идея на Дейл. Той ме накара да задавам въпросите, докато държеше под око камерата.

Крал погледна неспокойно Йегер.

Казах му, че няма да се получи. Че ще ни разкриеш. Но Дейл не искаше и да чуе. Наумил си е, че е велик режисьор, а аз съм само някакъв си асистент, затова смята, че той трябва да взема решенията. — Гласът на Крал бе пълен с негодувание. — Аз съм по-възрастен от него. Правил съм много повече снимки в джунглата, но ето че съм му подчинен. И няма да се учудя, ако реши да извърти отново същия номер. Просто да знаеш.

— Благодаря — отвърна Йегер. — Ще си отварям очите на четири.

— Имам три деца и знаеш ли кой е любимият им филм? — продължи Крал, а кривата му полуусмивка стана по-широка. — „Шрек“. И знаеш ли какво? Дейл е проклетият чаровен принц. И го използва. Светът на телевизионните медии е пълен с жени — продуценти, администратори, режисьори. Върти ги на малкия си пръст.

През годините си в армията Йегер си бе спечелил репутацията на човек, способен да превърне кръглите нули в герои, което може би донякъде обясняваше защо имаше естествен афинитет към потиснатите, а Крал определено беше потиснатият в снимачния екип.

Но в същото време Йегер много добре разбираше защо Карсън е сложил Дейл начело. В армията често се случваше по-млади офицери

да командват много по-възрастни и опитни бойци просто защото имаха дарбата да водят. И ако беше на мястото на Карсън, Йегер би взел същото решение!

Все пак направи всичко по силите си да ободри Крал. Посъветва го, ако има сериозни проблеми, да се обръща към него. Но в крайна сметка от двамата зависеше как ще се разберат помежду си. И беше жизненоважно да го направят.

Подобно напрежение — направо кипяща неприязън — можеше да разедини експедицията.

Под носа на каяка белите и черните води вече се смесваха в мръсно сиво, а ръмженето на Дяволския водопад преминаваше в зловещ, оглушителен рев. Той върна Йегер обратно към приоритетите на момента.

Трябваше да слязат на брега, при това бързо.

Отпред и отдясно забеляза кална плитчина, наполовина скрита от надвиснали клони.

Даде сигнал с ръка и насочи носа на каяка към нея. Останалите лодки го последваха. Докато гребеше, забеляза мимолетно движение в растителността — несъмнено някакво животно побягваше от брега. Вгледа се в мрака под дърветата, за да види дали няма да се покаже.

В следващия миг от джунглата се появи фигура.

Човешка фигура.

Бос и гол, ако не се брои колан от плетена кора, мъжът стоеше гордо изправен и гледаше право към него.

Петстотин метра вода разделяха Йегер и война от досега непознатото амазонско племе.

38.

Нямаше съмнение, че воинът от джунглата се е показал нарочно. Въпросът беше защо? Индианецът бе излязъл от сенките и определено можеше да си остане в тях, ако искаше.

Мъжът носеше изящно извит лък и стрела в едната си ръка. Йегер бе запознат с тези оръжия. Всяка от дългите стрели имаше трийсетсантиметров плосък връх от бамбук, заострен като бръснач и с жестоки назъбени ръбове.

Едната страна на върха се намазваше с отровата на дървото *тики уба* — антикоагулант, а задният край бе украсен с пера от опашка на папагал, осигуряващи точния полет. При улучване с такава стрела антикоагулантът не позволява на кръвта да се съсери и човек умира от кръвозагуба.

Далекобойността на индианската тръба за духане беше не повече от трийсет метра — достатъчно, за да стигне до зеления балдахин на гората. Изстреляната от лък стрела пък можеше да прелети пет пъти по-голямо разстояние. Племето използваше тези оръжия, когато ловуваше по-едра плячка — може би каймани, ягуари със сигурност, а несъмнено и за хора, дошли неканени в земите им.

Йегер плесна с плоската страна на греблото си по водата, за да предупреди останалите, ако вече не бяха забелязали появата на индианеца.

После вдигна греблото и го положи надлъжно в лодката, като постави ръка върху пушката. Остана да се носи по течението няколко секунди, като гледаше война, който също не откъсваше поглед от Йегер.

Фигурата даде сигнал — един-единствен жест, първо на едната страна, после на другата. Отляво и отдясно изникнаха още фигури, облечени и въоръжени по същия начин.

Йегер наброи поне десетина индианци, а вероятно зад тях се криеха още. Сякаш за да потвърди подозренията им, първият воин,

който несъмнено беше водачът, направи втори жест с ръка, сякаш удряше нещо с щека.

Над реката проехтя вик.

Животински, гърлен, дълбок, той бързо премина в ритмичен боен зов, в предизвикателство. Викът се подчертаваше от невероятно силен тътен, сякаш някакъв огромен барабан отмерваше ритъм в джунглата: бум-бум-бум, бум-бум-бум!

Ударите отекваха над водата и Йегер ги разпозна. Беше чувал подобни, докато работеше с екипите на полковник Евандро. Някъде непосредствено зад линията на дърветата индианците блъскаха с тежките си бойни сопи огромен корен и ударите отекваха от стената от дървета като гръмотевица.

Йегер видя как индианският вожд вдигна лъка и стрелата и ги размаха заплашително към него. Войните викове се засилиха, ударите на „барабана“ подчертаваха всяко разтърсване на оръжието. Жестът — целият ефект — нямаше нужда от превеждане.

Не приближавайте.

Проблемът бе, че нямаше начин Йегер да обърне назад. Зад него имаше само сто и повече километра река, нагоре по течението и в неправилната посока, а отпред беше пропастта на Дяволския водопад.

Или трябваше да слязат на сушата тук, или Йегер и хората му щяха здравата да загазят.

Срещата едва ли можеше да се нарече най-добрият начин за установяване на пръв контакт, но Йегер нямаше особен избор. Още няколко секунди и щеше да се озове в обсега на стрелите, а този път не се съмняваше, че върховете им са отровни.

Вдигна пушката си, насочи я към реката пред кануто и стреля. Направи шест бързи предупредителни изстрела в дъга, които вдигнаха пръски високо във въздуха.

Реакцията на индианците бе мигновена.

Воините опънаха лъковете и стреляха, стрелите описаха високи дъги във въздуха и се понесоха към целта си, но паднаха пред носа на каяка на Йегер. Разнесоха се тревожни викове и за момент Йегер беше убеден, че племето е твърдо решено да не отстъпва и да се бие.

Последното, за което бе дошъл тук, бе да се сражава с това изгубено племе. Но ако нямаше друг избор, щеше да направи всичко необходимо и да защити екипа си до последния човек.

Един дълъг момент двамата с водача на войните се гледаха, сякаш водеха двубой на воли през водата. После фигурата отново даде знак — посочи назад към джунглата. Войните от двете му страни отстъпиха между дърветата и моментално изчезнаха.

Йегер беше виждал неведнъж подобни племена за миг да стават невидими, но въпреки това гледката не преставаше да го изумява. Никой, дори Раф не можеше да се сравнява с тях.

Но вождът не помръдна от мястото си — лицето му бе като буреносен облак.

Стоеше сам, обърнат към Йегер.

Каякът продължи да се носи към брега. Индианецът вдигна нещо в дясната си ръка и с яростен вик го заби дълбоко в калта. То остана да стърчи там — нещо като копие с боен флаг, завързан в края му.

След това фигурата се обърна и изчезна.

Йегер не искаше да рискува при слизането на сушата. Продължи напред, а Алонзо и Камиши го следваха плътно от двете страни с готови за стрелба автомати. Най-отзад бяха Дейл и Крал с камерата, двамата бяха твърдо решени да заснемат всяко движение.

Йегер знаеше, че е добре прикрит, и разчиташе, че демонстрацията на сила — изстрелите с пушката — ще въздейства възпиращо на племето. С няколко силни загребвания той измина последните няколко метра до брега. Вдигна пушката и опря приклада на рамото си, насочил заплашително зейналото дуло към тъмната линия на дърветата.

В гората нищо не помръдваше.

Йегер остана с вдигната пушка, като се заслушваше и се взираше напред.

Настрои всичките си сетива към средата, като се мъчеше да пресее шумовете, които не са напълно естествени. Ако можеше да изключи нормалните звуци и ритми на гората, нейния пулс, щеше да долови онова, което е чуждо — като човешка стъпка или воин, слагащ стрела на тетивата.

Само че не чу нищо подобно.

Племето сякаш се беше стопило със същата лекота, с която се появи. Ала все пак Йегер не повярва нито за миг, че са си отишли.

Без да сваля оръжието, той даде знак на Алонзо и Камиши да приближат. Когато лодките им почти се изравниха с неговата, той се

изправи и нагази в плитката вода с вдигната пушка, готов да отприщи истински ад.

Стигна до калния бряг и се отпусна на коляно, насочил пушката към мрака под дърветата. Даде знак на Алонзо и Камиши да го последват. Щом те се озоваха до него, Йегер продължи напред, докато не стигна до копието на индианския воин и го изтръгна от земята.

Летисия Сантос, изчезналата бразилка от екипа на Йегер, бе носила поразителен разноцветен копринен шал с надпис „Carnivale!“. Йегер говореше прилично португалски от времето, когато обучаваше БСО екипите, и бе отбелязал как шалът допълва горещия й латиноамерикански дух. Тя му бе казала, че ѝ бил подарен от сестра ѝ по време на карнавала в Рио предишния февруари и че го носи, за да донесе късмет на експедицията.

Именно шалът на Летисия Сантос висеше завързан за края на индианското копие.

39.

Йегер прибираше екипировката в раницата си и говореше бързо и напрегнато.

— Първо: как са успели да ни изпреварят, без да използват реката? Второ: защо искаха да ни покажат шала на Сантос? Трето: защо после просто изчезнаха?

— За да ни предупредят, че рано или късно ще се справят с всички ни. — Каза го Крал и Йегер долови в характерната му усмивка тревога, граничеща с ужас. — Цялата работа устремно отива по дяволите.

Йегер не му обърна внимание. Макар в общи линии да бе реалист. Крал имаше склонност към черногледство, а сега трябваше да бъдат позитивни и съсредоточени.

Ако изпуснеха нервите си тук, наред пустошта, с тях беше свършено.

Издърпаха лодките на брега и устроиха импровизиран лагер. Йегер продължи да прибира нещата си колкото се може по-бързо.

— Това означава, че имат място, от което да ни следят — отбеляза той. — Така че е още по-важно да тръгваме и да се движим бързо и с малко багаж.

Погледна купчината вещи върху брезента — нещата, които смятаха да изоставят. Това беше допълнителната им екипировка парашутите, средствата за плаване, резервните оръжия.

— Оставяме тук всичко ненужно — повтарям, всичко. Ако се колебаете за нещо, зарежете го.

Йегер погледна петте лодки, изтеглени на брега.

— Ще изпуснем въздуха на лодките и ще оставим и тях. Оттук нататък ще продължим пеша.

Останалите закимаха.

Йегер погледна към Дейл.

— Вие двамата вземете една „Турая“. Това е сателитният телефон на „Уайлд Дог Медия“. Аз ще взема друг. Алонзо, ти вземи трети.

Останалите ще оставим тук.

Другите изсумтяха в знак на съгласие.

— И още нещо. — Йегер погледна Дейл и Крал. — Знаете ли как да боравите с оръжие?

Дейл сви рамене.

— Все едно играеш на компютъра.

Крал завъртя очи.

— Сериозно ли говориш? Казвам ти, всеки в Дания се учи да стреля. — Настроението му като че ли се пооправи малко. — В Клитмолер, откъдето съм аз, всички се учим да ловуваме, особено през зимата.

Йегер вдигна палци.

В такъв случай грабвай автомат и шест резервни пълнителя. Едно оръжие за двамата. Най-добре разпределете товара помежду си — имате да мъкнете също камери и тъй нататък.

За момент Йегер задържа ножа на Нарова в ръката си. Той също беше добавен към купчината. На теория оставяха нещата тук, за да си ги приберат по-късно — скрити по възможно най-добрия начин, на познато място. На практика не можеше да си представи кой би дошъл тук за багажа.

Щом оставяха нещо, то беше загубено.

Размисли и добави ножа на Нарова към екипировката си. Направи същото с медальона на пилота. И двете решения бяха емоционални — нито ножът, нито медальонът бяха жизненоважни за онова, което предстоеше. Но Йегер си беше такъв — малко суеверен, виждаше поличби и трудно изхвърляше неща, които имаха някакво лично значение за него.

— Поне сега знаем кой е врагът ни — отбеляза той, мъчейки се да повдигне малко духовете. — Едва ли биха могли да отправят по-пряко послание, направо го написаха върху пясъка.

— И какво беше посланието им според теб? — попита Камиши с типичния си тих, премерен и спокоен глас. — Аз си мисля, че то може да бъде тълкувано по различни начини.

Йегер го погледна с любопитство.

— Шалът на Сантос, завързан за забито в пясъка копие? Според мен това е съвсем ясно — не приближавайте, или ви очаква същата участ.

— Може да има и друг превод — възрази Камиши. — Не е задължително това да е директна заплаха.

— Как ли пък не — изсумтя Алонзо.

Йегер му махна да замълчи.

— Какво е твоето мнение?

— Няма да е зле да погледнем от тяхната гледна точка — каза Камиши. — Мисля, че индианците вероятно са уплашени. Сигурно им приличаме на пришълци от друга планета. Падаме от небето в изолирания им свят. Плъзгаме се по водата с вълшебните си лодки. Носим гръмовни пръчки, които карат самата река да експлодира. Ако никога не си виждал подобни неща, няма ли да се уплашиш? А основната човешка реакция на страха е гневът, агресията.

Йегер кимна.

— Продължавай.

Камиши погледна останалите. Всички бяха зарязали заниманията си и го слушаха — или снимаха, както правеше Дейл.

— Знаем, че това племе е било обект единствено на агресия от пришълци — продължи Камиши. — Малкото им контакти с широкия свят са били с онези, които са искали да им навредят — дървосекачи, миньори и други, желаещи да откраднат земите им. Защо да очакват нещо различно от нас?

— Накъде биеш? — притисна го Йегер.

— Мисля, че е най-добре да приложим двоен подход — тихо предложи Камиши. — От една страна, да бъдем още по-нащрек, особено щом навлезем в джунглата, която е изцяло тяхна територия. От друга, трябва да привлечем амахуака, да намерим начин да им покажем, че намеренията ни са само приятелски.

— Сърца и умове? — попита Йегер.

— Сърца и умове — съгласи се Камиши. — Има и още едно преимущество, което бихме получили, ако спечелим сърцата и умовете на племето. Предстои ни продължително и тежко пътуване. А никой не познава джунглата по-добре от индианците.

— Стига, Камиши, слез на земята! — възрази Алонзо. — Убили са една от нас, нищо чудно да са я сварили и изяли, а ние ще тръгнем да им се подмазваме, така ли? Не знам от коя планета идваш, но в моя свят отвърщаме на огъня с огън.

Камиши леко се поклони.

— Господин Алонзо, винаги трябва да бъдем готови да отвърнем на огъня с огън. Понякога това е единственият начин. Но в същото време трябва да сме готови да протегнем приятелски ръка. Понякога това е по-добрият начин.

Алонзо се почеса.

— Човече, не знам... Йегер?

— Да бъдем готови и за двата сценария — каза Йегер. — Да протегнем ръката с огъня или ръката на приятелството. Но никой да не рискува ненужно и да привлича индианците. Никакви повторения на онова, което е станало преди.

Йегер посочи купчината багаж.

— Камиши, избери някои неща, които биха могли да им харесат. Подаръци. Ще ги вземем с нас. И ще се опитаме да ги примаим.

Камиши кимна.

— Ще подбера това-онова. Мушамы, мачете, тенджери — едно затънтено племе винаги би намерило приложение на подобни неща.

Йегер погледна часовника си.

— Добре, сега е 14:00 Зулу. До началото на пътеката, която слиза надолу, има ден и половина път, освен ако не ускорим темпото. Ако тръгнем сега, утре вечер би трябвало да стигнем.

Той извади компаса си и подбра няколко камъчета като онези, които беше използвал преди.

— Ще се движим през гората, така че ще се ориентираме само по компаса и с броене на крачки. Предполагам, че някои от вас — той погледна Крал и Дейл — не са запознати с тази техника, така че не изоставайте. Но и да не ми се лепнете за гърба.

Йегер погледна останалите.

— Не искам да сме скупчени и да представляваме лесна мишена.

40.

Преходът през джунглата мина толкова добре, колкото можеха да се надяват. Пътят им вървеше покрай линията на разлома, тук земята бе камениста и по-суха, а гората — не толкова гъста. В резултат на това успяха да изминат доста прилично разстояние.

Първата нощ се установиха на лагер в джунглата и приложиха на практика стратегията си — удвоиха постове и в същото време се опитаха да примамят индианците да установят мирен контакт.

През годините в армията Йегер неведнъж беше участвал в операции по спечелване на сърцата и умовете — опит да се сприятелиш с местното население там, където са те изпратили. Местните имаха безценни знания за действията на противника, познаваха най-добрите маршрути, по които да го издебнеш и да му устроиш засада. Така че беше напълно логично да се опиташ да ги привлечеш на своя страна.

С помощта на Хиро Камиши Йегер окачи на въже подаръците за индианците в гората на известно разстояние от лагера, на място, откъдето той да не се вижда. Няколко ножа, две мачете, тенджери — все неща, които самият Йегер би оценил по достойнство, ако беше член на затънтено племе, живеещо в най-голямата джунгла на света.

Двамата с Камиши не си направиха труда да пишат бележки, както бе сторил Джо Джеймс. Племената, които нямаха контакт с външния свят, по принцип не четяха. Добрата новина бе, че на сутринта няколко от предметите липсваха.

На тяхно място индианските войни бяха оставили подаръци — пресни плодове, два амулета от кости, дори колчан за стрелички от кожата на ягуар.

Йегер се обнадежди. Изглежда, бяха направили първите стъпки към мирен контакт. Въпреки това бдителността им не биваше да отслабва. Индианците определено бяха наблизко. Следяха екипа, а това означаваше, че заплахата си оставаше съвсем реална.

Йегер ги поведе към втория набелязан пункт за лагеруване, на самия ръб на тристаметровата пропаст, край пътеката, която водеше надолу. Когато намериха подходящо място за нощувка, вече започваше да се стъмва.

Даде знак на екипа си да спре. Свалиха раниците и седнаха върху тях, без да разменят нито дума. Йегер ги накара да прекарат десет дълги минути в сгъстяващия се здрач, като се вслушват и настройват към гората, за да доловят евентуална заплаха.

Всичко изглеждаше спокойно.

Накрая даде знак да разположат лагера.

Работеха пипнешком в тъмното, тъй като светлините щяха да издадат точното им местоположение на индианците. След като лагерът беше готов, Йегер и Камиши смятаха да оставят още подаръци, но този път по-далеч, за по-голяма сигурност.

Йегер извади пончото си от раницата и го завърза за четири дървета, за да направи непромокаем „покрив“. След това свали подгизналите си от пот дрехи. Всички от екипа имаха по един чифт сухи дрехи — бойна риза, панталони и чорапи. Нощта беше време за сухия комплект — безценни няколко часа, през които тялото да се възстанови мъничко.

„Сухите часове“ бяха жизненоважни. Ако останеше постоянно мокра, кожата бързо започваше да загнива в горещия и влажен климат.

След като се преоблече, Йегер опъна хамака си под пончото. Беше ушит ръчно от парашутна коприна — яка, лека и издръжлива. Имаше два пласта коприна — един, върху който да легнеш, и втори, с който да се завиеш в нещо като пашкул. Така гадините оставаха навън, а топлината вътре — защото джунглата нощем можеше да бъде изненадващо мразовита.

В двата края на въжетата на хамака имаше пришити две половини на топка за скуош, обърнати с отвора към дървото. Целта им беше да не позволяват водата да потича по въжетата и да мокри хамака. Йегер беше напръскал въжетата под импровизираните чашки със силен репелент той щеше да се просмуче във влакната им и да отблъсква пълзящите насекоми.

Прибра компаса в джоба си. Ако се наложеше да бягат посред нощ, важният уред трябваше да му е подръка. Дрехите за преход бяха напъхани в найлонова торба и завързани под капака на раницата.

Самата раница беше поставена под хамака, а оръжията лежаха върху нея.

Така при нужда можеше лесно да посегне към пушката през нощта.

Течеше шестият ден от експедицията и от постоянното физическо натоварване и необходимостта от постоянна бдителност всички бяха сериозно изтощени. Но поддържането на сух и мокър комплект дрехи и редовната им смяна бе жизненоважно. Йегер от опит знаеше, че ако някой не облича сухите си дрехи на дълга експедиция като тази („Прекалено съм уморен, не ми е до това“), с него е свършено. Същото важеше и ако допуснат да намокрят сухия си комплект. Окопната болест на краката и загниването на слабините нямаше да закъснеят и щяха да забавят темпото почти толкова ефективно, колкото и куршум.

Преди да се оттегли в хамака си, Йегер натри с пудра против гъбички най-уязвимите части от тялото си — между пръстите на краката, подмишниците и слабините. Това бяха местата, където се задържаха най-много мръсотия, влага и бактерии, и те първи започваха да загниват и да се инфектират.

На сутринта той и екипът му щяха да повторят цялата процедура в обратен ред — обличане на мокрия комплект, прибиране на сухия, поръсване на чорапите и дрехите с талк и подготовка за дневния преход. Отнемаше време, но само така можеха да поддържат телата си функциониращи в подобни условия.

Накрая Йегер провери лепенките върху зърната на гърдите си. Постоянното търкане на мокрия комплект жулеше кожата на гърдния кош. Той отрязва нови лепенки, сложи си ги и прибра старите в един страничен джоб на раницата. Колкото по-малко „следи“ или боклук оставяха, толкова по-трудно беше да ги проследят.

След като приключи с всичко, беше готов да остави вечерните подаръци за индианците. Двамата е Камиши повториха стореното предишната нощ — завързаха няколкото останали подаръци на ниските клони на дърветата и се върнаха в лагера, където щяха да поемат първата смяна на пост. През цялата нощ щеше да има по два чифта будувачи очи, сменящи се на всеки два часа.

Йегер и Камиши заеха позиции и наостриха всичките си сетива — най-вече слуха и зрението, най-добрите им системи за ранно

предупреждение. Ключът към оцеляването в джунглата беше бдителност във всеки смисъл на думата.

Настройването към тъмната гора беше като медитация — и Йегер усещаше как Камиши прави същото до него.

Йегер отвори ума си за евентуални промени в обстановката, стана свръхчувствителен към всеки намек за заплаха. Ако ушите му доловяха и най-малкия шум, различен от оглушителното ритмично жужене на насекомите, очите му незабавно се насочваха в посока към източника на звука.

Напрежението се усилваше, когато двамата с Камиши усещаха движение в мрака. При всеки шум откъм притихналите храсталаци пулсът на Йегер се ускоряваше. От джунглата се чуваха множество странни, подобни на животински звуци, които Йегер не бе чувал досега. А тази нощ бе сигурен, че някои от тях са издадени от хора.

Странни, неестествени, пронизителни писъци и стонове отекваха между дърветата. Много животни крещяха по подобен начин, особено маймуните. Но същото се отнасяше и за амазонските индианци, когато си подаваха сигнали един на друг.

— Чуваш ли това? — прошепна Йегер.

Зъбите на Камиши проблеснаха на слабата лунна светлина.

— Да, чувам го.

— Животни? Или индианци?

Камиши го погледна.

— Мисля, че са индианци. Може би са радостни от новите подаръци?

— Ако са радостни, добре — промърмори Йегер.

Но тези викове не бяха нормалните радостни възгласи, които бе чувал досега.

41.

Йегер се събули.

Беше някъде посред нощ. Отначало не беше сигурен какво го е събудило.

Когато сетивата му се настроиха за обстановката, долови спотаено, призрачно напрежение в лагера. И тогава с периферното си зрение видя как някаква сянка се отделя от тъмната джунгла. Почти в същия миг усети, че измежду дърветата излизат още десетки подобни фигури.

Видя как голите тела изплуват от мрака и се устремяват безшумно към лагера. Движеха се целенасочено, с вдигнати оръжия. Йегер посегна надолу и пръстите му докоснаха студената стомана на бойната пушка. Хвана я и я придърпа в хамака до себе си.

Видя, че единственият буден, освен него е Алонзо. Погледът му срещна очите на едрия афроамериканец и двамата се разбраха без думи. По някакъв начин стоящите на пост не си бяха свършили работата и индианците се промъкваха незабелязано в лагера им.

Противникът ги превъзходеше многократно, в това нямаше спор. И Йегер беше сигурен, че в гората са скрити още много повече. Ясно беше също какви ще бъдат последиците, ако двамата с Алонзо открият огън. Щеше да настане истинска касапница, но благодарение на численото си превъзходство индианците в крайна сметка щяха да ги избият.

Принуди се да не стреля и даде знак на Алонзо да направи същото.

Секунди по-късно до него се материализираха три фигури. Безмълвни, облечени само с ленти от кора и украсени с пера и амулети от кости, вдигнали към главата на Йегер дървени тръби за изстрелване на стрелички. Бяха идеални за бой от близко разстояние и Йегер не се съмняваше, че са заредени със стрелички, намазани с кураре.

Останалите членове на експедицията бяха сръчкани, всички се събудиха и осъзнаха с ужас, че са пленници. Единствено Камиши го

нямаше в хамака му. Бяха нагласили стражата така, че да се сменят по различно време, и Йегер реши, че Камиши е бил на пост, но не е успял да забележи нападателите.

Но защо е бил сам на пост? Уговорката беше през цялата нощ да има по двама на стража. Така или иначе, Камиши вероятно също бе пленник наред с останалите.

Йегер нямаше време да размишлява върху това повече. С жестове и груби гърлени команди, чието значение бе кристално ясно, му бе наредено да слезе от хамака. Докато двама индианци го държаха под прицел с тръбите, третият изтръгна пушката от ръцете му.

Накараха го да прибере хамака и пончото и да нарами раницата си. След това го бутнаха силно в гърба, с което недвусмислено му показаха какво се иска от него. Трябваше да върви, при това нямаше да има преобличане в мокрия комплект преди прехода, накъдето и да ги водеха.

Докато излизаше от лагера, видя водача на индианската група беше същият воин, който се бе появил на брега на реката. Йегер и хората му бяха принудени да се подредят в колона и ги подкараха към очакващия ги мрак.

Докато Йегер минаваше покрай водача, погледите им се срещнаха. Йегер се взираше в напълно пусти очи — безизразни, тъмни, неразгадаеми.

Като очите на ягуар.

На ловуващ ягуар.

Йегер се изравни с Хиро Камиши. Ветеранът от Токуша Сакусен Гун, японските елитни части, не посмя да го погледне в очите. Знаеше, че е подвел целия екип и това може би щеше да има фатални последици.

— Много съжалявам — промърмори той и поклати засрамено глава. — Беше втората ми смяна, затворих очи само за миг и...

— Всички сме уморени — прошепна в отговор Йегер. — Не се обвинявай. Но къде беше другият, който трябваше да е на пост?

Камиши го погледна за миг.

— Трябваше да те събудя, но те оставих да спиш. Реших, че съм достатъчно силен да изкарам смяната сам. И резултатът е това — Камиши посочи похитителите им. — Не изпълних дълга си на воин. Гордостта ми посрами моето наследство на бушидо.

— Виж, те взеха някои от подаръците ни — напомни му Йегер. — Което доказва, че не са против приятелски контакт. И може би дори го търсят. А ако не беше ти, сигурно никога нямаше да се свържем с тях. Не е нужно да се срамуваш, приятелю. Трябваш ми силен...

Думите му бяха прекъснати от болезнен удар в главата. Един от индианците го беше забелязал, че разговаря с Камиши, и го бе наградил с удар със сопа. Явно от тях не се очакваше да разговарят, а да вървят.

Докато се отдалечаваха от лагера, от сенките излязоха още индианци. По някакъв необясним начин те успяваха да останат невидими дори отблизо — или поне докато не решат да се покажат.

Йегер беше добре запознат с техниките за камуфлаж на елитните части. Беше прекарал в джунглата дни наред в наблюдение, оставайки почти невидим за минаващите покрай него. Но индианците не използваха камуфлаж — а нещо далеч по-дълбоко и трудно за разбиране. По някакъв начин те използваха сила, някаква неуловима енергия и умения, за да станат едно с джунглата.

В една свръхсекретна школа на САС Йегер беше инструктиран от човек, прекарал години сред най-затъntenите племена на света. Целта на обучението беше да се научиш как да се движиш и биеш в подобна среда така умело, както го правят местните. Но никой не си правеше илюзии, че наистина е овладял тези умения.

Начинът, по който племената можеха да използват тази сила, беше невероятен. И въпреки положението, в което се намираха. Йегер гледаше като омагьосан как действаша индианците. Движеха се безшумно и без да стъпят нито веднъж накриво, дори в пълен мрак. За разлика от тях повечето от неговата група — опитни, елитни войни — се препъваха слепешката в корените или се блъскаха в дървета.

Йегер знаеше, че най-добрият — и понякога единствен — шанс за измъкване е веднага след залавянето. Тогава пленниците все още имаха енергията и духа да се опитат да се освободят, а похитителите бяха най-малко готови и екипирани да се справят със заловените. Като цяло похитителите са войни, а не стражи — а разликата е голяма. Въпреки това Йегер изобщо не се съмняваше какво ще се случи, ако някой от тях се опита да побегне — само миг по-късно щеше да бъде надупчен с отровни стрелички.

И все пак, докато вървеше, Йегер мълчаливо броеше крачките си. В едната си ръка държеше компаса, чиято слаба светлина едва се виждаше в мрака, а с другата прехвърляше камъчетата от джоб в джоб.

Много важно беше да следи къде се намират, защото това можеше да им даде възможност да се измъкнат.

42.

Започваше да се развиделява, когато стигнаха селото на индианците — не че от него се виждаше много.

В центъра на малка поляна се издигаше единствената видима постройка — голяма кръгла сграда за събрания. Покривът беше от тръстика, която се спускаше почти до земята, а от открития център на постройката се издигаше тънка струйка сив дим.

Цялата сграда беше скрита от дърветата и бе почти невидима от въздуха. За момент Йегер се зачуди къде всъщност живеят жителите на селото, но точно тогава чу гласове някъде отгоре. Погледна и откри отговора. Племето беше построило домовете си на дърветата, най-вероятно за да ги защитават по-добре.

Правоъгълните колиби бяха накацали на осемнайсет и повече метра височина, скрити от най-горните клони на високите дървета. Стълби от лиани се спускаха до земята, а между някои колиби имаше паянтови на вид мостчета.

Йегер беше чувал за племена, живеещи по подобен начин. Беше участвал в експедиция в Папуа Нова Гвинея, където местните короуан бяха прочути с това, че живеят по дърветата. Явно не бяха сами в предпочитанията си да прекарват времето си високо над джунглата.

Колоната спря.

От всички страни ги гледаха.

Мъжете останаха по местата си, но жените побързаха да се махнат, притиснали новородените бебета към гърдите си. Деца — прашни, голи, наполовина любопитни, наполовина ужасени, надничаха иззад дърветата с ококорени от почуда и страх очи.

Някакъв невероятно слаб и съсухрен старец закрета към тях.

Изправи се и доближи лицето си на косъм от лицето на Йегер, като се взираше в очите му — сякаш можеше да погледне направо в черепа му. Продължи да се взира така няколко секунди, после избухна в смях. Изживяването беше странно обезпокоително, почти грубо.

Каквото и да бе видял старият индианец в главата му, Йегер остана слисан и объркан.

Сега от всички страни започнаха да прииждат войни, въоръжени с копия и тръби, докато Йегер и екипът му не бяха обкръжени напълно. От тълпата се отдели втора фигура — възрастен мъж с прошарена коса. Когато той заговори, Йегер разбра, че е човек с някаква тежест и положение в селото.

Думите звучаха странно — езикът имитираше птичи и животински крясъци, тук-там примесени с извивки, цъкване и квичене. От лявата му страна стоеше по-млад мъж, който внимателно слушаше думите на старейшината. Каквото и да ставаше тук, Йегер оставаше с обезпокоителното впечатление, че той и хората му са подложени на нещо като съд.

След близо две минути говорене старейшината най-сетне млъкна. Младият мъж до него се обърна към Йегер и спътниците му.

— Добре сте дошли. — Изговаряше думите бавно, на несигурен, но напълно разбираем английски. — Вождът на нашето племе казва, че ако идвате с мир, сте добре дошли. Но ако идвате с гняв и желаете злото на нас или на горския ни дом, ще умрете.

Йегер се постара да събере мислите си след изпитания шок. Никое племе, което не е установявало контакт с външния свят, нямаше младеж, способен да говори така английски. Някой или ги беше излъгал, или най-малкото бяха силно подведени.

— Моля да ни простите, ако изглеждаме изненадани — започна Йегер, — но ни беше казано, че племето ви не е имало връзки с външния свят. На около четири дни път на запад има паднал самолет, който вероятно се е разбил по време на война. Вероятно това е станало преди седемдесет години или повече. Целта ни е да намерим този самолет, да го идентифицираме и да се опитаме да го вдигнем. Навлязохме в земите ви само с тази цел и искаме да минем съвсем мирно през тях.

Младият мъж преведе, старецът каза няколко думи в отговор и младежът преведе отново на Йегер.

— Вие ли сте онези, които паднаха от небето?

— Да — потвърди Йегер.

— Колко бяхте, когато паднахте? И колко изгубихте по пътя?

— Бяхме десетима — отвърна Йегер. — Изгубихме един почти веднага, в реката. Други двама изчезнаха същия ден, а още двама на следващия. Не знаем къде са отведени и каква е съдбата им, но един от вашите хора... — Йегер огледа тълпата и погледът му се спря върху водача на воините — остави това. Той извади шала на Летисия Сантос от раницата си. — Може би вие ще ни кажете повече?

Въпросът му беше подминат.

Вождът и младежът размениха няколко думи.

— Казвате, че идвате с мир. Защо тогава носите оръжия като онези, които видяхме?

— За самозащита — обясни Йегер. — В гората има опасни животни. Изглежда, че има и опасни хора, макар че не сме сигурни кои точно са те.

Очите на стареца блеснаха.

— Ако предложим да ви покажем злато, ще го вземете ли? — остро попита той чрез преводача. — За нас подобни неща не са ценни. Не можем да ядем злато. Но белият човек е готов на всичко, за да се добере до него.

Йегер разбираше, че го изпитват.

— Дойдохме за самолета. Това е единствената ни цел. Ако има злато, то най-добре да си остане тук, в гората. В противен случай ще ви донесе единствено неприятности. А това е последното, което бихме искали да допуснем.

Старецът се разсмя.

— Много от вашите казват така. Но едва след като повали последното дърво, убие последното животно и улови последната риба, белият човек най-сетне ще разбере, че не може да яде нари.

Йегер запази мълчание. В думите имаше мъдрост, с която не можеше да спори.

— А онзи самолет, който търсите, няма ли също да ни донесе неприятности, ако го намерите? — попита старейшината. — Няма ли да е по-добре белият човек да не си върне онова, което е било негово, а го да си остане в джунглата, също като златото?

Йегер сви рамене.

— Може би. Но аз не мисля така. Ако ние не успеем, ще дойдат други. Изгубеното се намира. И ако трябва да съм честен, според мен ние сме най-доброто, което ще получите. Знаем, че самолетът е

отровил гората около себе си. А тя — той посочи джунглата — е ваш дом. Нещо повече от дом. Тя е вашият живот. Вашата самоличност. Ако махнем самолета, ще прекратим отравянето на гората.

Йегер остави мълчанието да увисне помежду им.

Старейшината се обърна и посочи общата сграда.

— Виждате пушека, който излиза от Къщата на духовете. Приготвя се угощение. По една или друга причина — или да ви посрещнем като приятели, или да кажем сбогом на враг. — Той се разсмя. — Е, да отпразнуваме приятелството!

Йегер благодари на вожда. Наистина предпочиташе да продължат мисията. Но знаеше също, че в подобни култури нещата се правят по определен начин, с определено темпо и ритъм. Щеше да уважи това и да се довери на съдбата си. Пък и си даваше сметка, че няма голям избор.

Докато вървеше до вожда, вниманието му привлече група, стояща отстрани. Сред тях беше водачът на воините, с когото се бе сблъскал при речния бряг. Май не всички бяха доволни от резултата от разпита на вожда. Йегер си помисли, че воинският лидер и хората му си подострят копията и се готвят да отърват гората си от врага.

Разсеян за момент, не видя как Дейл вади камерата си. Когато го забеляза, младият мъж вече я беше вдигнал на рамото си и снимаше.

— Престани! — изсъска му. — Прибери проклетата камера!

Но вече бе късно белята бе сторена.

Напрежението премина през тълпата като електрически ток, когато индианците видяха какво става. Вождът се обърна към Дейл с каменно лице и разширени от страх очи. Произнесе задавено няколко думи и копията моментално се насочиха към Дейл, Йегер и останалите от екипа.

Младежът замръзна с камерата на рамото, лицето му побеля като платно.

Вождът се приближи и посегна за камерата. Ужасеният Дейл му я даде. Индианецът я завъртя наопаки, поднесе обектива към окото си и дълго се визира вътре, сякаш се мъчеше да открие какво точно е било откраднато от него.

Накрая даде камерата на един от воините си и без нито дума се обърна отново към Къщата на духовете. Копията се отдръпнаха.

Преводачът им каза:

— Никога повече не правете така. Можете да развалите всичко добро, което направихте.

Йегер изостана една-две крачки, за да се изравни с Дейл.

— Извъртиш ли отново този номер, ще те накарам да си свариш главата и да я изядеш. Или по-скоро ще оставя вожда да я свари и изяде.

Дейл кимна. Зениците му бяха разширени от шок и страх. Разбираше, че са се разминали на косъм с катастрофата и като никога устатият оператор не обели и дума.

Йегер последва вожда в задимената Къща на духовете. Тя нямаше истински стени, а само стълбове, които поддържаха покрива, но тъй като тръстиката стигаше почти до земята, вътре цареше полумрак. На Йегер му потрябваха няколко секунди, докато очите му свикнат с тъмнината.

Още преди да привикне към сумрака, отнякъде прозвуча невъзможно познат глас.

— Е, казвай. Ножът ми у теб ли е?

Йегер се закова на място. Мислеше, че никога вече няма да чуе този глас, а ето че сега той му говореше сякаш от оня свят.

Когато очите му свикнаха с тъмното, видя характерната фигура, седнала на земята. Зави му се свят, докато се мъчеше да проумее как се е озовала тук и как изобщо би могло да е жива.

Фигурата бе на жената, която отдавна бе приел за мъртва — Ирина Нарова.

43.

Нарова седеше с двама други — Летисия Сантос, бразилката, и гиганта Джо Джеймс. Йегер изгуби ума и дума и пълното му объркване не остана незабелязано за индианския вожд. Всъщност, Йегер усещаше, че възрастният племенен първенец го наблюдава внимателно и изучава всяко негово движение.

Приблужи тримата.

— Но как...

Погледна ги един по един и по лицето му бавно плъзна усмивка. Ако не друго, брадата на Джо Джеймс беше станала още по-гъста и рошава. Йегер протегна ръка.

— Ах, ти, голямо киви такова! Мислех си, че повече няма да те видя.

Джеймс не обърна внимание на протегнатата ръка и сграбчи Йегер в смазваща прегръдка.

— Пич, трябва да научиш нещо — истинските мъже се прегръщат.

Летисия Сантос бе следващата, тя се хвърли в обятията му с типичната невъздържана латиноамериканска топлота.

— Е, нали ти обещах — да се срещнеш с моите индианци!

Нарова беше последна.

Тя застана пред Йегер, два-три сантиметра по-ниска от него, с безизразни както винаги очи, които избягваха неговите. Йегер я огледа критично. Каквото и да бе преживяла, след като я бе изгубил в реката изгаряна от болка от ухапването на паяка и свита на кълбо върху импровизирания сал, — рускинята изглеждаше като нова.

Тя протегна ръка.

— Ножът.

За момент Йегер погледна ръката ѝ. Беше лявата и ужасното подуване и следите от ухапването почти бяха изчезнали.

Леко се наведе и прошепна в ухото ѝ:

— Дадох го на вожда. Налагаше се. Това беше единственият начин да откупя живота ни.

— *Schwachkopf*. Това намек за усмивка ли беше? — Ножът ми е у теб. Гледай да е у теб. Иначе вождът ще е най-малката ти грижа.

Вождът покани с жест Йегер да се настани.

— Имате приятели тук. Прекарайте с тях. Ще донесат храна и напитки.

— Много съм ви благодарен.

Вождът кимна към преводача.

— Пурувехуа ще остане с вас, поне докато не се почувствате като у дома.

И с тези думи излезе при хората си.

Йегер седна с останалите. Джеймс и Сантос първи разказаха историята си. В деня на приземяването в джунглата се разположили на лагер в гората на около час път от пясъчната ивица. Окачили подаръци по дърветата — най-различни дреболии — и зачакали.

И наистина индианците дошли — но не точно по начина, по който се надявали. През нощта и двамата били заловени.

Отвели ги в селището — индианците знаели тайни пътеки през гората и можели да се движат безшумно и бързо. Тук били разпитани от вожда горе-долу по същия начин като Йегер — дали са дошли с гняв или с мир и каква е целта им.

След като разказали всичко, което можели, Джеймс и Сантос останали с чувството, че са минали някакъв неписан тест. Едва тогава вождът ги събрал с Ирина Нарова. Преди това ги държал отделно, за да се увери, че историите им съвпадат.

А разпитът на Йегер беше трето ниво на проверка. Вождът беше скрил изчезналите членове на екипа, за да провери дали всички казват едно и също. Определено не беше вчерашен.

На практика беше изиграл Йегер — бе изиграл всичките — като опитен картоиграч.

— Ами Краков и Клермон? — попита Йегер и се огледа в полумрака на Къщата на духовете. И те ли са някъде тук?

Отговори преводачът. Пурувехуа.

— Имаме да говорим за много неща. Но най-добре вождът да ви разкаже за двамата ви липсващи приятели.

Йегер погледна останалите. Джеймс, Сантос и Нарова кимнаха сериозно. Каквато и участ да бе сполетяла Краков и Клермон, новината едва ли щеше да е добра.

— А ти? — Той погледна Нарова. — Кажи, как успя да се върнеш от оня свят, за бога?

Тя сви рамене.

— Явно си подценил способността ми да оцелявам. Или пък така ти се е искало.

Думите ѝ го жегнаха. Може би беше права. Може би можеше да стори повече, за да я спаси. Но когато си припомни изтощителните усилия и последвалото претърсване на реката, просто не можеше да си представи какво повече би могъл да направи.

Гласът на Пурувехуа запълни тишината.

— Тази *я'гуара* намерихме вкопчена в бамбука. Отначало помислихме, че се е удавила, че е *ахегуера*, призрак. Но после видяхме, че е била ужилена от *каявурия*, паяка, който изяжда душите на хората.

Познаваме растение, което може да лекува това ухапване — продължи той. — Така че се погрижихме за нея. И я пренесохме през джунглата тук. После дойде момент, когато разбрахме, че няма да умре. Това беше моментът на нейното *ма'е-ма'е* — на нейното събуждане.

Пурувехуа обърна тъмните си очи към Йегер. Нещо в погледа му напомни за погледа на водача на войните. Поглед на дебнеца котка, пусти очи на ягуар — неразгадаеми, изучаващи жертвата си. Всъщност нещо в погледа му по някакъв начин напомняше за... Нарова.

— Изглежда, че ти е ядосана — продължи Пурувехуа. — Но ние вярваме, че тя е едно от децата духове. Оцеля от нещо, от което никой не би могъл да оцелее. Тя има много силен *а'ага*, дух. — Преводачът замълча за момент. Дръж я близо до себе си. Трябва да цениш много тази *я'гуара*. Този ягуар.

Йегер се смути. И преди беше ставал свидетел на подобна тенденция при откъснатите племена. При тях повечето мисли и изживявания бяха колективни. Те почти не признаваха граници между общото и личното — между онова, което може да се обсъжда пред всички, и нещата, които бе най-добре да се казват на четири очи.

— Ще направя всичко по силите си — тихо отвърна Йегер. — Не че изглежда достатъчно... Кажи ми, Пурувехуа, как така едно „непознато“ племе има младеж, който говори английски?

— Ние сме амахуака, братовчеди на съседното племе уру-еу-вау-вау — отвърна Пурувехуа. — Ние и уру-еу-вау-вау говорим един и същи език, тупи-гуарани. Преди двайсет години уру-еу-вау-вау решили да установят контакт с външния свят. След време те ни казаха какво са научили. Казаха ни, че живеем в страна на име Бразилия. Казаха, че трябва да научим езика на другите, защото те рано или късно ще дойдат.

Посъветваха ни да научим португалски и английски, езика на Бразилия и езика на света. Аз съм най-младият син на баща ми, вожда. Най-големия, който е един от най-добрите ни войни, го срещнахте при реката. Баща ми смята, че моите качества са в главата ми, а не в ръката, която мята копието. Че трябва да съм воин на ума.

С помощта на уру-еу-вау-вау той ме изпрати да се образовам — завърши историята си Пурувехуа. — Прекарах десет години навън и учих езици. После се върнах. И сега съм прозорецът към външния свят за племето.

— Радвам се, че е така — каза му Йегер. — Мисля, че днес спаси живота ни...

Угощението продължи до късно вечерта. От време на време мъжете и жените от племето танцуваха в открития център на Къщата на духовете. По ръцете и краката си имаха нанизани от семена на горския плод *пекиа* с формата на лунен сърп. Когато тропяха с крака и размахваха ръце в унисон, семената се удряха едно в друго и отмерваха ритъм, който пулсираше през сгъстяващия се мрак.

Поставиха пред Йегер кратуна, пълна със странна червена паста. Отначало той се обърка не знаеше какво да прави с нея. Летисия Сантос му показа. Обясни, че пастата се правела от кората на определено дърво и когато се размажела по кожата, действала като силен репелент.

Йегер реши, че няма да е зле да го използва. Остави Сантос да намаже с пастата лицето и ръцете му и със задоволство забележа неудобството — може би ревността? — в очите на Нарова. Пуснаха да обикаля някаква по-голяма купа, пълна със сива, пенлива течност с остра миризма. Сантос обясни, че това било *масата*, алкохолно питие,

характерно за амазонските племена. Да го откажеш, означавано да обидиш домакина.

Едва след като Йегер отпи няколко големи глътки от гъстата, топла и лепкава течност, Сантос му каза как точно я правят. Говореше на португалски, така че изключи останалите от разговора, включително Нарова. По този начин двамата с Йегер останаха изолирани заедно, докато се смееха с отвращение на онова, което бяха погълнали току-що.

За да приготвят напитката, жените от селото вземали сурова маниока — подобен на картоф, богат на нишесте корен — и го сдъвквали. Изплювали кашата в купа, добавяли вода и оставяли да ферментира няколко дни. Получената смес била въпросната *масата*, която бяха пили току-що.

„Гадост“.

Гвоздеят на вечерта беше печено, чийто аромат изпълни Къщата на духовете. На огнището в центъра на постройката се въртяха на шиш три едри маймуни и Йегер трябваше да признае, че ароматът е изкусителен, макар че печената маймуна не попадеше в челните места от списъка му с мечтаните ястия. Но пък след цяла седмица сухоежбина се чувстваше изгладнял.

От сборището се надигна вик. Йегер нямаше представа какво означава той, но Нарова като че ли разбра.

Тя протегна ръка към Йегер.

— За трети и последен път — дай ми ножа.

Йегер вдигна шеговито ръце в знак, че се предава, бръкна в раницата и извади бойния нож „Феърбеърн-Сайкс“.

— Предпочитам да изгубя него, отколкото живота си.

Нарова го взе. Извади го почтително от канията и впери продължително поглед в него.

— Изгубих другия в Рио де лос Диос — тихо рече тя. — И заедно с него изгубих хиляди спомени. — Изправи се на крака. — Благодаря, че го върна. — Не гледаше към Йегер, но думите й прозвучаха искрено. — Приемам това като първия ти успех в тази експедиция.

Обърна се и отиде в центъра на Къщата на духовете. Йегер не откъсваше поглед от нея. Нарова се наведе над огнището с ножа в ръка и започна да реже парчета димящо месо. По незначайна причина

амахуака отстъпваха правото на тази чужденка, на тази жена, на тази *я'гуара* първа да вземе от храната.

Раздадоха парчетата месо и не след дълго по брадичката на Йегер се стичаше горещ мазен сок. Заситен, той се облегна доволно на раницата си. Имаше обаче и нещо друго, нещо много по-ценно и ободряващо от храната, което го радваше — чувството, че този път не му се налага да бъде нащрек. Че като никога не са заплашвани от загадъчния враг, спотайващ се в сенките.

За момент Йегер можеше да си позволи да се отпусне и да се почувства спокоен.

44.

Храната и чувството за сигурност го бяха унесли. Събуди се и откри, че в огнището светят тъмночервени въглени. Пиршеството отдавна беше приключило. Високо в небето проблясваше по някоя звезда, а в колибата се бе възцарил топъл покой, в който обаче се долавяше нещо — очакване.

Йегер забеляза, че мършавият съсухрен старец, който се бе взирал дълбоко в очите му, сега е в центъра на вниманието. Беше се навел над нещо, което приличаше на по-къса и тънка версия на тръбите за изстрелване на стрелички. Старецът тъпчеше нещо в единия ѝ край.

Йегер погледна въпросително Пурувехуа.

— Това е нашият шаман — обясни Пурувехуа. — Приготвя *някуана*. Мисля, че може да се нарече нещо като „енфие“. Това е... не се сещам точната дума. От него получаваш видения.

— Халюциноген — подсказа Йегер.

— Халюциноген — потвърди Пурувехуа. — Прави се от семето на дървото *себия*, изпечено и стрито на прах, смесено със сушени черупки на гигантски горски охлюв. Който го поеме, изпада в транс и може да посети света на духовете. Смъркаме по около половин грам. — Пурувехуа се усмихна. — Но за теб ще е по-добре да опиташ много по-малко.

Йегер го зяпна.

— Аз ли?

— Да, разбира се. Когато стигне дотук, някой от групата ти трябва да приеме тръбата. Не го ли направите, всичко добро, постигнато тази нощ, ще отиде на вятъра.

— Аз и дрога... — Йегер се опита да се усмихне. — Имам предостатъчно грижи и без главата ми да е замаяна. Мисля да пропусна, благодаря.

— Ти си водач на групата — тихо изтъкна Пурувехуа. — Можеш да оставиш някой друг да приеме честта. Но ще бъде... необичайно.

Йегер сви рамене.

— Мога да правя необичайни неща. Не ми пречи.

Загледа как тръбата обикаля Къщата на духовете. При всяко спиране някой допираше единия край до ноздрата си, а шаманът издихваше праха дълбоко в носа. Минути по-късно човекът скачаше на крака и започваше да припява и танцува, явно преселил се в някакъв друг свят.

— Чрез *някуана* общуваме с нашите прадеди и с духовете — обясни Пурувехуа. — Онези, които са свързани със света на джунглата — животните, птиците, дърветата, реките, рибите и планините.

Индианецът посочи един от надрусаните.

— Този човек разказва история за духовете. „Имало едно време жена амахуака, която се превърнала в луната. Изкатерила се на дърво, но решила да остане в небето, защото приятелят ѝ намерил друга любима, и така се превърнала в луната...“.

Докато Пурувехуа говореше, тръбата приближаваше. Йегер забеляза, че вождът следи внимателно какво ще стане, когато дойде неговият ред. Шаманът спря пред тях и клекна, стиснал дългата, богато украсена тръбичка с посипан по нея прах.

Докато старецът приготвяше дозата, Йегер си спомни за една друга тръба лулата, предложена му много отдавна и в другия край на света. За момент се върна в кабинета на дядо си Тед в Уилтшър и усети богатия аромат на тютюна „Латакия“.

Щом дядо му беше сметнал за подходящо да предложи на шестнайсетгодишно момче лула, може би Йегер можеше да приеме и друга, приготвена от други ръце, от друг възрастен мъж.

За момент се поколеба.

Шаманът го погледна въпросително. В същия миг Джо Джеймс буквално разблъска всички, за да стигне пръв.

— Пич, помислих си, че никога няма да предложиш! — Той седна по турски пред шамана. Огромната му брада почти достигаше до земята. Грабна края на тръбата, напъха я в носа си и смръкна. Секунди по-късно умът на едрия киви явно се изстреля нанякъде.

Браво на Джеймс, помисли си Йегер. Кавалерията пристигна в последния момент.

Шаманът обаче не помръдна. Вместо това приготви втора доза и я зареди в тръбата.

— Вие сте две групи — обясни Пурувехуа. — Онези, които дойдоха първи, вече отвориха умовете си за *някуана*. Това не е първата среща на Джеймс с тръбата. А вие сте новодошлите. Втората доза е за вас.

Шаманът го погледна.

Очите му — същите, които бяха надникнали дълбоко в черепа на Йегер — го фиксираха. Изпитателно. Йегер пристъпи сякаш против волята си напред. Предложената тръба го привличаше неумолимо. Озова се седнал по турски пред шамана, точно като Джеймс преди малко.

Умът му отново се понесе към кабинета на дядо му. Но Йегер вече не беше шестнайсетгодишно момче. Подобно на дядо си, сега той беше водач, лидер, макар и на много различно място и в друго време, но въпреки това свързан с него чрез общия враг.

Мъжете и жените, които водеше, имаха нужда той да бъде силен, последователен и буден. Въпреки индианските обичаи и гостоприемство, Йегер беше дошъл тук да върши работа и бе твърдо решен да се придържа към задачата си. Той вдигна ръце пред себе си в жест, означаващ „дотук“.

— Мисля, вече знаеш, че тая много призраци в себе си — тихо каза той. — Но точно сега водя мисия. Затова тези призраци трябва да останат скрити, поне докато не изведа всички от джунглата и не ги върна у дома. — Той замълча за момент. — Не мога да приема тръбата.

Докато Пурувехуа превеждаше, шаманът се взираше в очите на Йегер, сякаш държеше ключа към отприщването на демоните, които така го измъчваха в сънищата. Но когато Пурувехуа завърши, старецът кимна и за миг в очите му се мярна уважение.

Той свали тръбата.

Мина известно време, преди отново да дойде на себе си.

Лежеше облегнат на раницата си, със затворени очи. След като му беше опростена дрогата, явно беше заспал пълният стомах и топлината в Къщата на духовете го бяха унесли дълбоко. Умът му сега беше напълно празен — с изключение на един хипнотизиращ образ, който сякаш бе прогорен по вътрешната страна на клепачите му.

Явно беше сънувал тази сцена, несъмнено провокирана от близката среща с шамана. Беше започнал да я смята за напълно невъзможна, но точно сега изглеждаше абсолютно реална.

Образът бе на красива зеленоока жена и дете, застанало закрилнически до нея. Жената му твореше тихо, гласът ѝ го зовеше през изминалите години. А детето... изглеждаше много по-високо. Изглеждаше на единайсет години.

И още повече си личеше, че е одрало кожата на Уилям Йегер.

45.

Йегер нямаше много време да размишлява върху този необичаен, преследващ го сън. Междувременно тръбата беше направила пълна обиколка на Къщата на духовете и вождът дойде при него и екипа му. Заговори, Пурувехуа започна да превежда и сериозността на думите привлече вниманието на всички.

— Преди много луни, твърде много, за да ги запомним, белите хора дошли за първи път. Чужденци със страховити оръжия навлезли в земите ни. Заловили група наши войни и ги отвели в отдалечена част на джунглата. Там били принудени под смъртна заплаха да секат гората и да трупат дърветата на едно място.

Отначало Йегер не беше сигурен дали вождът разказва някакъв племенен мит, епизод от историята на народа си, или думите му са поредното видение под въздействието на *някуана*.

— Накарали ги да разчистят цялата растителност — продължи вождът — и да изравнят земята, сякаш е река. Всичко това е против нашите вярвания. Ако вредим на гората, вредим на себе си. Ние и земята сме едно; споделяме една и съща жизнена сила. Мнозина се разболели и умрели, но накрая ивицата земя била разчистена и гората била унищожена.

Вождът погледна през отвора в покрива към обсипаното със звезди небе.

— Една нощ от небето пристигнало чудовище. Огромен орел от дим, гръм и мрак. Кацнал на мъртвата ивица земя и свил там гнездото си. Небесното чудовище избълвало от търбуха си още чужденци. Онези от воините, които оцелели, били накарани да разтоварват тежки товари от корема на звяра.

Имало метални варели — продължи вождът — и летящото чудовище започнало да смуче течност от тях като огромен гладен комар. След като приключило, то отново се издигнало в небето и изчезнало. Пристигнали още две, същите като първото. Всяко кацало

на ивицата, смучело от течността и отлитало натам — вождът посочи на юг, — към планините.

Той помълча.

— После от мрака с рев приближило четвърто чудовище. Но този път нямало достатъчно кръв, която да засити изгладнелия комар. Варелите били пресъхнали. Чудовището останало там в очакване на нови, с надеждата, че ще пристигнат и други. Но това така и не станало. А белите от въздушното чудовище подценили гнева на гората и колко отмъстителни могат да бъдат духовете, задето са я наранили.

Белите започнали един по един да измират. Накрая последните двама оцелели затворили металния небесен звяр и си тръгнали, като взели със себе си малкото, което можели да носят. Нашите хора ги проследили. Те също загинали в джунглата.

През годините гората си възвърнала разчистената ивица, дърветата се извисили над въздушното чудовище, докато то не било забравено от външния свят. Но никога не изчезнало от паметта на амахуака, защото историята се предава от баща на син. А после чудовището донесе още мрак. Мислехме си, че е мъртво, че е труп на нещо, донесено от белите. Но то — или по-скоро нещо в него — още е живо и още е способно да ни вреди.

Вождът замълча. Йегер бе забелязал, че един от хората му е абсолютно погълнат от разказа. Попиваше всяка дума като обсебена, очите ѝ горяха напрегнато. За първи път Йегер виждаше Ирина Нарова наистина запленена — и в същото време му се стори, че в погледа ѝ има нещо, граничещо с безумието.

— Животните пострадали първи — продължи вождът. — Онези, които си направили леговища под крилете на летящия звяр. Някои се разболели и умрели. Други родили ужасно обезобразено потомство. Войните амахуака, които ловували в района, се разболявали, след като пиели от реките. Самата вода била прокълната, отровна. После всички растения наоколо започнали да умират.

Вождът посочи най-младия си син.

— По онова време бях още млад, на годините на Пурувехуа. Помня добре всичко. Накрая дори дърветата станаха жертва на въздушното чудовище. Сега там останаха само голи скелети — мъртва дървесина, побеляла като кост на слънцето. Но въпреки това ние знаем, че историята на въздушния звяр не е приключила.

Той погледна към Йегер.

Знаехме, че белите ще се върнат. Знаехме, че ще се опитат веднъж завинаги да премахнат проклятието на въздушното чудовище от земите ни. Затова наредих на хората си да не ви нападат, а да ви доведат тук. За да ви кажа. За да съм сигурен.

Но за съжаление, вие не сте сами. Друга група също навлезе в земите ни. Дойдоха веднага след вас, сякаш са ви проследили дотук. Боя се, че тяхната цел далеч не е така добра. Боя се, че са дошли да вдъхнат нов живот на злото, донесено от летящото чудовище.

Йегер изгаряше от желание да зададе хиляди въпроси, но усещаше, че вождът още не е приключил.

— Наредих на хората си да ги следят — продължи той. — Наричаме ги „Тъмната сила“, и то с основание. Те си проправят път през джунглата направо към леговището на въздушния звяр. Двама от воините ми бяха заловени. Телата им бяха оставени обесени на дърветата, а по гърбовете им бяха изрязани странни символи като предупреждение.

Боят с тях ще бъде труден — добави вождът. — Те са много, може би десет пъти повече от вас. Носят много гръмовни пръчки. Боя се, че ако се стигне до открит сблъсък, племето ми ще бъде изтребено. В гъстата гора може би бихме могли да победим. Може би. Дори тогава не е сигурно. Но на открито, при бърлогата на чудовището, хората ми ще бъдат изклани.

Йегер понечи да каже нещо, но вождът му махна да замълчи.

— Единствената гаранция за успех е да стигнете първи до чудовището. — Той погледна проникателно Йегер. — Няма начин да победите Тъмната сила. Не и сами. Но ако приемете помощта на амахуака, ще успеете. Ние познаваме тайните на гората. Можем да се движим бързо. Само онези с храбри сърца трябва да се заемат това начинание. Пътуването ще включва „пряк път“, известен единствено на амахуака.

Никой чужденец не е опитвал такова пътуване — продължи вождът. — Трябва да тръгнете направо към Дяволския водопад и оттам... Ами, ще трябва да рискувате живота си. Но това е единственият начин да стигнете до онзи въздушен звяр преди Тъмната сила и да победите.

Гората ще ви води и пази — обяви той. — По зазоряване онези от вас, които са готови, ще тръгнат. Пурувехуа ще ви бъде водач, а с вас ще дойдат и двайсетина от най-добрите ми войни. Остава да разберем дали ще приемете предложението ми и кой от вас ще тръгне.

За момент Йегер не знаеше какво да отговори. Всичко се развиваше така бързо, а в главата му се тълпяха безброй въпроси. Джо Джеймс реагира пръв.

— Дай да шмръкна още веднъж от тръбата и ще ви последвам навсякъде — изръмжа той.

Разнесе се смях. Коментарът на Джеймс върна всички в настоящия момент.

— Един въпрос — обади се Йегер. — Ами другите двама от хората ми? Какво е станало с тях?

Вождът поклати глава.

— Съжалявам. Приятелите ви бяха заловени и пребити до смърт. Прибрахме телата им и ги изгорихме. Според нашата традиция смесваме пепелта на мъртвите с вода и я изпиваме, така че близките ни да останат завинаги с нас. Запазихме останките от приятелите ви, за да постъпите с тях, както намерите за добре... Съжалявам.

Йегер се загледа в огъня. Толкова много загуби. Още добри мъже и жени. Под негово командване. Стомахът му кипна от гнева и безсилието, граничещо с отчаяние. Закле се, че ще накара виновниците да си платят. Че ще намери отговори и справедливост. Дори да е справедливост според неговите условия.

Решимостта го успокои и го подготви за онова, което предстоеше.

46.

Йегер погледна вожда. Тревогата замъгляваше очите му.

— Мисля да пръснем праха им сред дърветата — тихо каза той. После се обърна към хората си: — Колкото до другото... мисля, че е по-добре да го направя сам. Сам, с войните на вожда. Мога да се движа по-бързо сам и не искам някой от вас да нагазва още повече в...

— Типично — прекъсна го глас. — Може и да имаш сърце на лъв, но мозъкът ти е като на маймуната, която току-що изяде. — Говореше Ирина Нарова. — Смяташ се за по-як от всички други. Самотникът. Самотният герой. Трябва да правиш всичко сам. Всички други са товар. Пречка. Не виждаш стойността у другите, а това означава предателство към целия екип.

Думите ѝ жегнаха Йегер. Загубата на жена му и сина му и последвалите години в Биоко го бяха направили недоверчив и той го знаеше. Но точно сега не това беше причината да иска да тръгне сам — а страхът да не изгуби още хора от екипа, страхът, че е почти безсилен да ги пази.

— Двама вече са мъртви възрази той. Това вече не е експедиция в изгубен свят, а нещо много по-гадно. Никой от вас не се е съгласявал да участва в подобно нещо.

— *Schwachkopf*. — Гласът на Нарова поомекна. — Казах ти го малко след като едва не умряхме при скока: трябва да се научиш да се доверяваш на екипа си. И знаеш ли какво? Чрез примера си ти заслужи правото да водиш. заслужи го. А сега докажи, че заслужаваш да ти вярваме. Да ти се доверим.

Какво беше така особено у тази жена? Как успяваше само с няколко изречения да влезе така дълбоко под кожата му? Говореше по начин, който докосваше направо сърцевината на въпроса — и майната им на обичайните любезности.

Йегер погледна хората си.

— А вие?

— Лесно е — сви рамене Джеймс. — Попитай. Онези, които искат да дойдат, да дойдат. Другите остават.

— Да — добави Алонзо. — Попитай за доброволци. И нека да сме наясно — няма нищо срамно, ако някой предпочете да остане.

— Добре съгласи се Йегер и се обърна към вожда.

— Можете ли да пазите онези, които останат? Поне докато приключим?

— Добре дошли са при нас — потвърди индианецът.

— Нашият дом е техен дом, докато им е нужен.

— Добре, в такъв случай питам за доброволци — обяви Йегер.
— Всички знаете опасностите.

— Брой ме — заяви Джеймс, преди Йегер да е завършил.

— Доста лайняна почивка се очертава — изръмжа Алонзо. — Но какво пък, брой и мен.

Камиши вдигна поглед.

— Вече се провалих веднъж. Боя се, че мога... — Йегер постави ръка на рамото му, за да го накара да млъкне. Камиши се оживи. — Ако приемеш...

Алонзо го тупна по гърба.

— Брат Камиши се опитва да каже, че е вътре!

Дейл погледна към вожда, после към Йегер.

— Ако се включа, ще мога ли да снимам? Или ще ме надупчите с копия веднага щом извадя камерата?

Йегер се обърна към Пурувехуа.

— Сигурен съм, че можем да се разберем някак с вожда и воините му.

Пурувехуа кимна.

— По-възрастните вярват, че камерата наранява душата. Колкото до по-младите, воините, определено можем да ги убедим, че това не е така.

Дейл се поколеба за момент, разкъсван между желанието да тръгне и страха от неизвестното. Накрая сви рамене.

— В такъв случай предполагам, че ще е филм, за който си заслужава да се умре.

Йегер продължи с хората си.

— Летисия?

Тя сви леко рамене.

— Много ми се иска да дойда. Но съвестта ми казва, че е по-добре да остана тук, с моите индианци. Какво мислиш?

— Щом смяташ, че трябва да останеш, значи трябва да останеш.
— Йегер извади копринения й шал. — И си носи шала. И той умее да оцелява, също като теб!

Развълнуваната Сантос го взе.

— Но всъщност ти трябва да го носиш, нали така? За... късмет в предстоящото пътуване.

Тя се надигна на пръсти и върза шала на врата му, а след това го целуна по бузата.

На Йегер му се стори, че едва ли не вижда как Нарова кипи отвътре. Това само затвърди решението му да не сваля шала през цялото време. Беше готов на всичко, за да я изкара от равновесие, да открие начин да стигне до скритата в нея личност.

— Четирима се включват, един остава — обобщи той. — А останалите?

— Имам три деца у дома — обади се Стефан Крал. — В Лондон. Грешка. Вече не са там. Тъкмо се изнесохме от чудния Лондон, точно до летището. — Той изгледа с негодувание Дейл. — Не мога да си позволя да живея в Лондон със заплатата на *асистент*. Искам да остана жив и да се върна невредим у дома. — Обърна се към Йегер. — Няма да дойда.

— Разбрано — отвърна Йегер. — Прибери се жив и здрав у дома и бъди таткото, от когото децата ти се нуждаят. Това е по-важно от всеки паднал в джунглата самолет.

Докато изричаше думите, усети как в гърлото му се надига горчилка. Преглътна я. Цяла година бе търсил собственото си семейство след изчезването им. Обиколи всички пътища, преобърна всеки камък. Проследи всяка улика и следа, но напразно. Ала дали наистина бе направил всичко възможно, за да ги намери?

Дали не беше изоставил семейството и живота си, когато е трябвало да продължи? Пропъди тази мисъл. Погледна Нарова.

— Ти?

Тя срещна погледа му.

— Нужно ли е да питаш?

Той поклати глава.

— Май не. Ирина Нарова се включва.

Вождът погледна към небето.

— И тъй, екипът е налице. Тръгвате по изгрев-слънце, след около три часа. Ще наредя на войните да се приготвят.

— Още нещо — обади се глас. Беше Нарова и думите ѝ бяха насочени към вожда. — Били ли сте някога при въздушния звяр?

Вождът кимна.

— Да, я'гуара, бил съм.

Я'гуара. Името ѝ отиваше и отразяваше невероятната ѝ способност да оцелява.

— Добре ли го помните? — продължи Нарова. — Можете ли да ми нарисувате някакви знаци, ако сте видели такива?

Вождът започна да рисува нещо по пясъчния под на колибата. След няколко неуспешни опита върху пясъка постепенно се появи мрачно познат образ — силует на орел с разперени криле, закривен клюн над дясното рамо и със странен кръгъл символ върху опашката.

Reichsadler.

Символът бил поставен в задната част на фюзелажа, малко преди опашката. Бил същият като онзи, изрязан върху кожата на войните му, добави вождът — онези, които били заловени и убити от Тъмната сила.

Йегер впери поглед в изображението. Мислите му препускаха. Усещаше, че приближават — към някакъв край, към разплата. И в същото време бе обхванат от непреодолим ужас, сякаш съдбата го връхлиташе от всички страни, а той не можеше да направи нищо...

— До орела има щамповани думи — обади се Пурувехуа. — Записах ги. — Той надраска в пясъка: *Kampfeswader 200* и *Geschwaderkommodore A3*... — Говоря английски, португалски и родния си език — добави младият мъж. — Но предполагам, че това сигурно е немски.

Отговори му Нарова — с тих глас, изпълнен с изгаряща, едва сдържана ненавист.

— Има известни правописни грешки, но *Kampfgeschwader 200* са били специалните части на Луфтвафе. А *Geschwaderkommodore A3* е една от титлите на генерал Ханс Камлер от СС, командир на въпросните части. Един от най-могъщите хора в нацисткия райх след Хитлер.

— Бил е пленипотенциарий на Хитлер — добави Йегер, припомняйки си имейла на архиваря. Към края на войната е бил

направен такъв.

— Да — потвърди Нарова. — Но знаеш ли какво означава статутът на пленипотенциария?

Йегер сви рамене.

— Нещо като специален пълномощник?

— Много повече... Пленипотенциарият е човек, разполагащ с пълната власт да действа от името на режима, напълно безнаказано. След Хитлер Камлер е бил най-могъщият и зъл човек в една уникално зла група. Към края на войната ръцете му са били изцапани с кръвта на хиляди. Освен това е станал и най-богатият човек на света.

Безценни произведения на изкуството, златни кюлчета, диаманти, пари в брой — продължи Нарова. — Нацистите са ограбили всичко, до което са могли да се доберат в завладените страни на Европа. А знаеш ли какво е станало с *Oberstgruppenführer* Ханс Камлер и съкровищата му след войната?

Горчивият гняв зад думите ѝ се усещаше съвсем ясно.

— Изчезнал е. Буквално се е изпарил от лицето на земята. Това е една от най-големите загадки, а също и скандали на Втората световна война — какво е станало с Ханс Камлер и заграбеното от него богатство? Кой го е скрил? Кой го защитава?

Изгарящият ѝ поглед обходи присъстващите и се спря върху Йегер.

— Много е вероятно онази машина да е личният самолет на Камлер.

47.

Малко след първата светлина на деня бяха готови да тръгнат от селището на амахуака. Йегер и екипът му се съпровождаха от двайсет и четирима индианци, сред които бяха Пурувехуа, най-младият син на вождя, както и най-големият, водачът на войните. Името му беше Гуайхутига, което на езика на амахуака означаваше „най-голямото прасе в стадото глигани“.

Йегер си помисли, че името му подхожда много добре — дивото прасе беше едно от най-ценените и бъдещи страх животи в джунглата. Никой амахуака не можеше да се нарече истински воин, преди да се изправи пред глиган и да го убие.

Гуайхутига очевидно вече беше приел, че баща му, вождът, не желае Йегер и хората му да бъдат убити — а да бъдат отведени колкото се може по-бързо до самолета и да бъдат пазени по пътя.

Но Йегер се радваше да види, че най-големият син на вождя все още е в настроение за бой, стига да е срещу правилния враг. Той бе въоръжен с копие, лък и сгрели, тръба и сопа, а на врата си носеше огърлица от къси пера — *гуираг'уая*, както обясни Пурувехуа; всяко перо означаваше убит в сражение противник. Младият мъж оприличи огърлицата на резките по прикладите на белите — нещо, което бе видял във филмите, докато живеел извън племето.

В последния момент в екипа на Йегер настъпи неочаквана промяна. Летисия Сантос реши, че в крайна сметка ще дойде. Вихрена, импулсивна, типична пламенна латиноамериканка, тя не можеше да понесе да гледа как останалите се приготвят да заминат без нея.

По-рано сутринта Йегер даде на Дейл и Крал Кратко интервю, за да опише всичко случило се през последните двайсет и четири часа. Това беше и последната сцена, която Стефан Крал щеше да заснеме с тях. След като прибра камерата и триногата, словакът поиска да поговори насаме е Йегер.

Обясни причините да отпадне от експедицията. Никога не би приел подобен контракт. Години наред бил по-старши от Дейл и имал

далеч по-голям опит в снимането в отдалечени райони; съгласил се единствено заради парите.

— Само си представи — изсумтя той. — Да си подчинен на нахакан младок като Дейл и да знаеш, че си по-добър професионалист от него. Ти би ли го търпял?

— Подобни гадости са нещо обичайно при военните — каза му Йегер. — Често висотата на ранга не отговаря на способностите. Понякога просто се налага да търпиш.

Не изпитваше неприязън към Крал, но ако трябваше да е откровен, чувстваше облекчение, че се отървава от него. Словашкият оператор беше много докачлив и заядлив и беше по-добре да минат без него. Разбира се, Дейл щеше здравата да се изпоти без помощта му, но по-добре да имаш един човек вместо двама, които непрекъснато се дърлят помежду си.

Един от двамата трябваше да отпадне — и словакът бе правилният избор, ако искаха да се получи добър филм.

— Каквото и да стане оттук нататък с експедицията, мисля, че разбираш основанията ми — каза Крал. — Или поне повечето от тях. Каквото и да стане.

— Опитваш се да ми кажеш нещо ли? — попита Йегер. Ти ни напускаш. Можеш да говориш напълно спокойно.

Крал поклати глава.

— Каквото имах за казване, казах го. Успех с онова, което ви чака. Найясно си с причините да не продължа с вас.

Двамата се сбогуваха горе-долу приятелски и Йегер обеща да се видят в Лондон на бира, след като всичко свърши.

Десетки амахуака се събраха да ги изпратят — почти цялото село. Но докато водеше хората си към тъмната джунгла, едно нещо направи особено силно впечатление на Йегер — определено тревожното изражение на Крал.

Беше свикнал с кривата полуусмивка на словака, но за един съвсем кратък момент го видя да гледа към Дейл с поглед, който смразяваше кръвта. В бледосините му очи се четеше някакво странно тържество.

Йегер нямаше време да размишлява върху видяното, нито какво означаваше. Пред тях се отвори пътека — която небрежният

наблюдател не би забелязал — и те бързо бяха погълнати от джунглата. Една мисъл обаче продължаваше да се върти в ума му.

На няколко пъти — и особено при реката, когато Крал беше съобщил за тайното снимане на Дейл — му се беше сторило, че нещо не е наред. Едва сега започваше да му се изяснява. В поведението на Крал имаше нещо прекалено благочестиво — нежеланието му да вижда, да чува и да говори за лошото. Праведното му възмущение изглеждаше пресилено, сякаш поведението му беше някакво прикритие.

Но прикритие на какво? Йегер не знаеше.

Изтика мисълта — тази гризяща го тревога — в дъното на съзнанието си.

Още щом навлязоха в джунглата, осъзна какво убийствено темпо ще наложат воините амахуака. Те се затичаха в бавен тръс, като отмерваха ритъма с гърлено припяване. Йегер трябваше да се съсредоточи напълно, за да поддържа такава скорост.

Погледна към Пурувехуа, който тичаше до него.

— Е, а твоето име означава ли нещо?

Младият мъж се усмихна стеснително.

— Пурувехуа е голяма червеникавокафява жаба с гладка кожа, с черни и бели пръски по корема. Много тлъста жаба се настанила на корема на майка ми точно преди да ме роди. — Той сви рамене. — Често кръщаваме децата си на подобни неща.

Йегер се усмихна.

— Това означава ли, че на корема на майка ти се е настанило голямо диво прасе, когато е раждала Гуайхутига?

Пурувехуа се разсмя.

— Майка ми е била отличен ловец на младини. Влязла в жестока схватка с едно диво прасе. Накрая го пронизала с копието си и го убила. И искала първородният ѝ син да носи духа на прасето. — Той погледна към по-големия си брат, който водеше колоната. — Гуайхутига наистина носи този дух.

— А жабата? Онази, на която си кръстен? Какво станало с нея?

Пурувехуа изгледа Йегер с тъмните си, непроницаеми очи.

— Майка ми била гладна. Убила я и я изяла.

Продължиха мълчаливо няколко минути, след което Пурувехуа посочи нещо високо в короните на дърветата.

— Онзи зелен папагал, който кълве плод, се нарича *туитигуху'я*. Държим ги като домашни любимци. Могат да се научат да говорят и предупреждават, когато ягуар се кани да нападне селото.

— Много полезно — отбеляза Йегер. — Как ги опитомявате?

Първо трябва да намериш храст *кари'рипохага*. Отрязваш наръч листа и удряш папагала с тях по лицето няколко пъти. Така той става питомен.

Йегер повдигна вежда.

— Толкова ли е лесно?

Пурувехуа се разсмя.

— Разбира се! Много неща са лесни, когато знаеш как да се оправяш в гората.

Продължиха напред и минаха покрай гниещ дънер. Пурувехуа докосна някаква тъмночервена гъба и поднесе пръсти към носа си.

— *Гуайпева*. Има характерна миризма. — Потупа корема си. — Много добра за ядене.

Откъсна гъбата и я прибра в плетената торба, която носеше на рамото си.

Няколко крачки по-нататък посочи голямо черно насекомо върху ствола на едно дърво.

— *Тукурувана'ара*. Кралят на скакалците. Грize дървото, докато не го повали.

Докато минаваха покрай дървото, Пурувехуа предупреди Йегер да стъпва внимателно, защото по пътеката се виеше някаква лиана.

— *Гуакагуа'ива* — водна бодлива лиана. От кората ѝ правим вървите, с които изплитаме хамаците си. Семенниците ѝ са с формата на банани и когато се пръснат, семената се понасят по вятъра.

Йегер беше поразен. Винаги беше гледал на джунглата като на нещо напълно неутрално колкото повече научаваш тайните ѝ, толкова повече можеш да я направиш свой съюзник и приятел.

Малко по-късно Пурувехуа поднесе длан към ухото си.

— Чуваш ли? Онова *прррих-прррих-прррих-прррих*. Това е *гуаре'ия*, голямо кафяво колибри с бели гърди и дълга опашка. Пее само когато види диво прасе. — Той посегна за стрела. — Храна за селото...

Докато посягаше за пушката си, Йегер видя как Пурувехуа се превръща от преводач в ловец и слага стрелата в тетивата на лъка,

който беше дълъг почти колкото него. Пурувехуа бе само два-три сантиметра по-нисък от брат си и със също толкова силни и широки рамене.

Когато се стигнеше до битка, Пурувехуа щеше да е жаба, която нямаше да позволи така лесно да бъде изядена.

48.

Далеч зад тях селото на амахуака бе притихнало и пусто. Само една самотна фигура стоеше на откритото пространство в центъра му.

Мъжът погледна към утринното небе и се премести на място, където нямаше никакви дървета и никой не можеше да го чуе. Извади от джоба си сателитен телефон, постави го на един пън, клекна в храстите и зачака.

Телефонът изпиука веднъж, втори, трети път — беше засякъл достатъчно сателити. Човекът натисна копчето за бързо набиране и една-единствена цифра.

Телефонът извъня два пъти, след което от другата страна отговориха.

— Сив вълк. Слушам.

На лицето на Крал се появи тънка усмивка.

— Тук Бял вълк. Седмина потеглиха с двайсетина индианци на юг, към водопада. След това ще продължат на запад към целта по маршрут, известен единствено на местните. Преди нямах възможност да се обадя, но успях да ги подхлъзна. Можете да действате.

— Разбрано.

— Мога да потвърдя, че това е самолетът на оберстгрупенфюрер Камлер. Съдържанието му е повече или по-малко непокътнато. Поне колкото може да се очаква след седемдесет години.

— Разбрано.

— Имам точните координати на самолета. — Пауза. — Извършихте ли третото плащане.

— Вече разполагаме с координатите. Разузнавателният ни дрон го намери.

— Добре. — По лицето на Крал премина раздразнение. — Тези, които получих аз, са: 964864.

— 964864. Съвпадат.

— А третото плащане?

— Ще бъде в цюрихската ви сметка, както се договорихме. Похарчете парите бързо, господин Бял вълк. Човек никога не знае какво може да му донесе утрешният ден.

— *Wir sind die Zukunft* — прошепна Крал.

— *Wir sind die Zukunft* — потвърди гласът.

Крал прекъсна връзката.

Човекът от другата страна свали слушалката и я остави да стои дълго опряна до врата му.

Погледна снимката в рамка на бюрото си. На нея имаше мъж на средна възраст в сив костюм на тънки райета. Лицето му бе хищно, с орлов нос, очите гледаха надменно и в същото време дръзко, погледът говореше за неограничена власт и влияние — нещо, което му придаваше небрежна увереност в собствените му способности, които щяха да се запазят до дълбока старост.

— Най-сетне — прошепна Сив вълк. — *Wir sind die Zukunft*.

Отново вдигна слушалката до ухото си и натисна 0.

— Ана? Свържи ме със Сив вълк шест. Да, веднага, ако обичаш.

Изчака няколко секунди, след което чу глас.

— Сив вълк шест.

— Имам координатите — съобщи той. — Съвпадат. Елиминирайте всички. Не бива да остане нито един оцелял. Включително Бял вълк.

— Разбрано — потвърди гласът.

— Действайте чисто и от разстояние. Използвайте безпилотния самолет. Искам да бъде опровержимо. Разполагате с проследяващо устройство. Използвайте го. Следете и системите им за комуникация. Намерете ги. Унищожете всички.

— Разбрано, сър. Но ще имаме проблеми с проследяването им под короните на дърветата.

— Тогава направете каквото трябва. Пуснете псетата си. В никакъв случай не бива да доближават самолета.

— Разбрано, сър.

Мъжът прекъсна връзката. След кратък размисъл се наведе напред и чукна клавиш на лаптопа си, за да го събуди. Написа кратък имейл.

Скъпи Ферди, *Adlerflug Vier* е открит. Скоро ще бъде прибран и оправен. Операцията по почистване е в ход. Дядо Борман щеше да се гордее с нас.

Wir sind die Zukunft.

ХК

Изпрати съобщението, облегна се назад в стола си и сплете пръсти зад тила. На стената зад гърба му имаше снимка в рамка, на която се виждаше по-млада версия на самия него, облечена в униформата на американски полковник.

Водени от воините амахуака, Йегер и хората му стигнаха два пъти по-бързо до Дяволския водопад. Излязоха на брега на Рио де лос Диос само на около километър надолу по течението от мястото, където бяха оставили екипировката си.

Пурувехуа им даде знак да спрат под дърветата в края на гората, където във въздуха се носеше постоянен облак от водни пръски. Посочи към реката — пред тях имаше дълбока клисура с отвесни стени, изсечена от буйната вода през безбройните хилядолетия. Трябваше да вика, за да го чуват през оглушителния рев на Рио де лос Диос, която прехвърляше ръба на пропастта и падаше към долината на триста метра под тях.

— Натам има мост до първия остров — каза той. — От него продължаваме с въже. Две прехвърляния до двата следващи *евигуа*, острова, и ще стигнем до отсрещния бряг. Там започва пътека, изсечена много отдавна от предците ни в скалата на водопада. След час или по-малко би трябвало да сме долу.

— А колко път има до самолета? — попита Йегер.

— Един ден, с темпото на амахуака. — Пурувехуа сви рамене. — А с темпото на белите, не повече от ден и половина.

Йегер пристъпи до пропастта и затърси с очи моста. Известно време не можа да го види, толкова добре беше замаскиран. Накрая се наложи Пурувехуа да му покаже.

— Там. — Индианецът посочи надолу към малко, паянтово на вид съоръжение. — *Пихама*, въже от лиани, с такива се катерим по

дърветата. От него стават и чудесни речни мостове. Покрит е с листа на дървото *гуи'ва*, от чиято дървесина изработваме стрелите си. Така е почти невидим.

Йегер и хората му нарамиха раниците и последваха индианците надолу по скалата към началото на прехвърлянето. Пред тях имаше смахнат, опасен на вид въжен мост, минаващ над първата бездна. Мостът свършваше на скалист остров, първия от трите, кацнали на самия ръб на водопада.

Тук ревът на водата не позволяваше да разговарят. Йегер последва Пурувехуа и бе първият от екипа, който стъпи на несигурното съоръжение. Сграбчи въжените парапети от двете страни и се застави да пристъпва напред от напречно въже до напречно въже — те бяха разположени на една крачка едно от друго.

За момент направи грешката да погледне надолу.

На шейсет метра под краката му кафявите гневни води на Рио де лос Диос се носеха яростно, преди да се превърнат в кипнала бяла пяна и да полетят в пропастта. Йегер реши, че е най-добре да гледа напред. Забил поглед в раменете на Пурувехуа, той заповяда на краката си да се затърят напред.

Приближаваше средата на моста, следван от повечето си хора, когато го долови.

Без никакво предупреждение невъзможно гладка ракета раздра с оглушителен вой мъглата над тях. Тя се понесе към средата на въжения мост и миг по-късно се заби в Рио де лос Диос далеч долу, и експлодира, вдигайки огромен стълб пяна.

Йегер се вираше като хипнотизиран към белия стълб, който се издигаше нагоре; трясъкът от експлозията тътнеше в ушите му и отекваше напред-назад в пропастта.

Всичко приключи за по-малко от секунда. Мостът се люлееше бясно, а хората се бяха вкопчили в него, облепени от ужас. Йегер бе виждал достатъчно удари с „Хелфайър“, за да разпознае пронизителния, измъчен писък на ракетата — но за първи път самият той играеше ролята на мишена.

— „Хелфайър“! — изкрещя Йегер. — „Хелфайър“! Връщайте се! Обратно на брега! Под дърветата!

В странния, но характерен начин, по който времето сякаш забавяше хода си по време на битка на живот и смърт, Йегер имаше

чувството, че всяка секунда се точи столетие. Умът му обработи хиляда и една мисли, докато буташе фигурите пред себе си, за да стигнат до прикритието на джунглата.

Толкова навътре в Амазония — намираха се в западния край на щата Акре, в окръг Асис Бразил, на самата граница с Перу — ракетата можеше да е изстреляна единствено от самолет, летящ някъде над тях. При това безпилотен самолет, защото единствено дрон имаше обхвата и възможността да кръжи над джунглата достатъчно дълго, за да ги открие.

Йегер знаеше колко време е нужно на един „Предатор“ — най-често използваните военни дроне по света — за презареждане и повторно засичане на целта. Самото изстрелване на ракетата разклащаше силно дрона и прекъсваше видеовръзката между безпилотния самолет и оператора.

Нужни бяха около шейсет секунди за стабилизиране и възстановяване на връзката.

Следващата „Хелфайър“ — а повечето „Предатор“ носеха най-много три — щеше да бъде готова за изстрелване всеки момент. В зависимост от височината на полета — най-вероятно седем хиляди и шестстотин метра — ракетата щеше да достигне земята за не повече от осемнайсет секунди и това бе максималното време, с което разполагаха.

Първата ракета не успя да се взриви, когато удари моста и преряза едно въже с лекотата, с която нагорещен нож минава през масло.

Но втория път можеха и да не извадят такъв късмет.

Последната фигура — най-големият син на вожда — мина тежко покрай него и Йегер го бутна назад към брега. Самият Йегер също пое обратно към защитата на джунглата. Затича се, кубинките му драскаха по въжетата, а гората се приближаваше с всяка крачка.

— Скрийте се под дърветата! — изкрещя той. — Под дърветата!

Зеленият балдахин нямаше да ги защити от ракетния удар. Бяха безсилни срещу него. Но самолетът не можеше да ги види през гъстата растителност и нямаше да засече мишена.

Йегер продължи да тича. Беше последният, останал на моста.

И тогава дойде вторият удар.

Йегер усети попадението миг преди писъкът да разреже ушите му — ракетата летеше с Мах-1.3, по-бързо от скоростта на звука. Тя експлодира в самата среда на въжения мост и структурата се разпадна в огнено кълбо. Навсякъде около него профучаваха остри шрапнели.

Миг по-късно Йегер усети как пада.

С последни сили той се обърна, сграбчи парапетите на въжения мост, уви ръце около тях и се приготви за сблъсък. В продължение на около секунда неговата половина на моста падаше отвесно, преди краят, който още бе закрепен за ръба на пропастта, да понесе устремно остатъците към отвесната скала.

Йегер стегна максимално всичките си мускули, тялото му се превърна в парче стомана.

Удари се в стената и сблъсъкът раздра кожата на ръцете му, а главата му отскочи напред.

Челото му се блъсна с ужасна сила в скалата.

В мозъка на Йегер избухнаха ослепителни звезди и миг по-късно светът потъна в мрак.

49.

Йегер се свести.

Виеше му се свят. В слепоочията му сякаш се забиваха нажежени пирони. Картината пред очите му се размазваше. Имаше чувството, че ще повърне.

Постепенно започна да осъзнава къде е. Над него беше разпънат широк тъмнозелен чадър.

Джунгла.

Корони на дървета.

Високо горе.

Като защитно одеяло.

Което ще ги скрие от безпилотния самолет.

— Изключете всичко! — изкрещя той. Помъчи се да се надигне на лакът, но нечии ръце се опитаха да го задържат прикован долу. — Махнете всичко от себе си, по дяволите! Проследяват нещо! Махнете всичко!

Безумните му кървясали очи се стрелнаха към хората му и те започнаха да ровят в джобовете на панталони и колани.

Йегер изпъшка, когато нов пристъп на болка прониза главата му.

— „Предатор“! — викна той. — Носят по три ракети!

Махнете всичко! Изключете всичко, по дяволите!

Докато крещеше, погледът му се спря върху един от групата. Дейл. Операторът бе клекнал на самия ръб на пропаст, подпрял камерата на коляното си, и заснемаше разиграващата се драма.

С титанично усилие Йегер се отскубна от онзи, който го държеше на земята. Втурна се напред с убийствено проблясващи очи и окървавено лице, като пълен безумец.

От гърлото му се изтръгна вик като животински вой.

— Изключи проклетото нещо!

Дейл вдигна неразбиращо глава — целият му свят се бе съсредоточил в обектива.

В следващия миг Йегер го блъсна като ръгбист с всичките си осемдесет килограма и двамата се затъркаляха към гъстата растителност, а камерата отлетя в противоположната посока. Тя се търкулна веднъж и изчезна през ръба на клисурата. Падна върху тесен скален корниз.

Секунди по-късно се разнесе вой, сякаш портите на самия ад се бяха отворили, и третата ракета проблесна надолу. Тя разкъса мъглата над водата... и се заби в корниза, на който бе паднала камерата на Дейл. Детонацията изпепели малкото растителност по него, но отвесната скала отгоре предпази екипа на Йегер от ударната вълна.

Експлозията беше насочена нагоре, към небето се понесе залп от шрапнели, а оглушителният гръм отекна напред-назад през широката Рио де лос Диос.

Когато ехото заглъхна, над клисурата се възцари относителна тишина. Във въздуха тегнеше миризма на изгорена скала и растителност, примесена със задушаващата парлива миризма на експлозив.

— Ракета номер три! — извика Йегер от мястото, където се бяха приземили двамата с Дейл. — Трябва да е последната! Проверете обаче багажа си целия — и извадете всичко!

Всички се втурнаха да изпразват раниците си.

Йегер се обърна към оператора.

— Камерата ти записва датата, часа и мястото, нали? Има вграден джипиес.

— Да, но накарах Крал да го изключи. И на двете камери. Никой оператор не желае картината му да се разваля от дата и час.

Йегер посочи с палец към скалния корниз, където камерата беше срещнала края си.

— Каквото и да е направил Крал, онзи джипиес не беше изключен.

Очите на Дейл се обърнаха към раницата му.

— Вътре имам втора. Резервна.

— Тогава бягай под дърветата и провери дали джипиесът е изключен!

Дейл хукна към раницата си.

Йегер се изправи с мъка. Чувстваше се ужасно, главата и ръцете му пулсираха от болка, но точно сега имаше по-сериозни проблеми за

решаване. Трябваше да претърси собствената си раница. Запрепъва се към нея и започна да рови в съдържанието ѝ. Беше сигурен, че всичко е изключено, но и най-малката грешка можеше да означава смърт за всички.

Пет минути по-късно проверката беше приключена.

Никой нямаше нито включен джипиес, нито сателитен телефон по времето на ракетните удари. Движеха се бързо, следваха маршрута и темпото, наложено от индианците амахуака. Никой от хората на Йегер нямаше нужда да се ориентира, а освен това бяха под плътния балдахин на джунглата, където нямаше никакъв сателитен сигнал.

Йегер събра екипа си.

— Нещо е задействало безпилотния самолет — процеди през зъби той, още измъчван от болката. — Излязохме от гората при самия водопад и хоп! Сигналът се е появил на екрана. Нужен е сателитен телефон, джипиес или някакво подобно устройство. Нещо, което може моментално да се проследи.

— Тези самолети имат инфрачервени камери — изтъкна Алонзо. — С тях могат да засичат топлинните излъчвания.

Йегер поклати глава.

— Не и под трийсет метра гъста растителност. Но дори да проникне толкова дълбоко — а не може да го направи, повярвай, — какво ще види? Куп неясни петна, които спокойно могат да бъдат както хора, така и диви прасета. Не, следил е нещо. Нещо, което моментално е изпратило проследим сигнал.

Той погледна към Дейл.

— Снимаше ли, когато ни удари първата ракета? Камерата включена ли беше?

Операторът поклати глава.

— Майтапиш ли се? На онзи мост? Направо бях обезумял от страх.

— Добре, искам всички да направите повторна проверка на багажа си — мрачно каза Йегер. — Претърсете джобовете на раниците. Джобовете на панталоните. На ризите. По дяволите, претърсете и бельото си. Проследяват ни по нещо. Трябва да го намерим.

Самият Йегер също прерови раницата си за втори път, след което провери дрехите си. Пръстите му докоснаха гладкия медальон на

нощните сталкери, напъхан дълбоко в джоба на панталона. Странно, беше се огънал, навярно при удара в канарата.

Извади го и се вгледа внимателно. По обиколката на медальона имаше тънка пукнатина. Йегер пъкна окървавен нокът в нея.

Медальонът се раздели на две.

Едната му половина беше куха.

Йегер не можеше да повярва на очите си.

В кухата вътрешност на медальона беше скрита миниатюрна платка.

50.

— Смъртта дебне в мрака — процеди Йегер девиза на нощните сталкери, гравирани върху едната страна на медальона. — Определено дебне, когато носиш нещо такова.

Постави „медальона“ върху камък, с платката нагоре, после взе втори камък. Щеше да го направи на парчета. Вдигна юмрук, готов да замахне надолу, съсредоточил в удара цялата насъбрала се ярост и изгарящото чувство за *предателство*, когато нечия ръка го спря.

— Недей. Има по-добър начин — каза Ирина Нарова. — Всички проследяващи устройства имат батерия. А също и копче за включване и изключване. — Тя посегна към устройството и превключи мъничък ключ. — Сега е изключено. Няма сигнал. — Погледна го. — Въпросът е откъде се сдоби с него?

Йегер сви пръсти около „медальона“, сякаш можеше да го смачка в юмрука си.

— От пилота на онзи С-130. Разбъбрихме се. Каза, че е ветеран от АПСО. Нощен сталкер. Познавам ги добре. Няма по-добра част от тях. И му го казах. — Помълча мрачно. — А той ми даде медальона.

— Тогава да предложи сценарий — каза Нарова. Гласът ѝ бе студен и пуст като замръзнала арктическа пустош. — Пилотът ти е подхвърлил проследяващо устройство. Вече е ясно. Ние — ти и аз заедно — бяхме препънати при скока. Диспечерите са го направили нарочно, за да изпаднем във въртене. Освен това са разхлабили оръжието ти, за да ни дестабилизира още повече.

Тя замълча за момент.

— Екипажът на самолета е имал задача или да ни убие, или да позволи на някого да ни следи. И онзи, който ни следи чрез този „медальон“, се опитва и да ни убие.

Йегер кимна. Сценарият на Нарова беше единственият, който имаше някакъв смисъл.

— Тогава кой се опитва да ни убие? — продължи Нарова. — Въпросът е риторичен. Не очаквам да отговориш. Но точно сега това е

въпрос за милион долара.

В тона ѝ имаше нещо, което накара Йегер да настръхне. Понякога бе така студена и механична, досущ робот. А това бе страшно смущаващо.

— Радвам се, че не очакваш отговор — изхриптя той. — Защото, знаеш ли какво? Ако пилотът ми е пробутал проследяващото устройство, вече нямам абсолютно никаква представа кой е приятел и кой враг.

Той посочи с палец индианците.

— Те са горе-долу единствените, на които мога да се доверя в момента. Така нареченото непознато племе амазонски индианци. Колкото до това кой е врагът, знам само, че разполага със сериозен хардуер — безпилотен самолет, проследяващи устройства и бог знае какво още.

— Карсън ли е наел самолета и екипажа? — попита Нарова.

— Да.

— В такъв случай е заподозрян. И без това не го харесвах. Арогантен *Schwachkopf*. — Тя го погледна. — Има два вида *Schwachkopf*. Готини и такива, които не мога да понасям. Ти си от поготините.

Йегер я изгледа кръвнишки. Така и не можеше да разбере тази жена. Флиртуваше ли, или си играеше с него, както котката си играе с мишка? Така или иначе реши, че може да приеме двусмисления комплимент.

Алонзо се приближи до тях.

— Май ще трябва да извикаш ХЕВ — каза едрият афроамериканец. — Дирижабъла. Те правят постоянно въздушно наблюдение с широк обхват, нали така? Би трябвало вече да са на място. Попитай ги какво са видели.

— Забравяш нещо — възрази Йегер. — Обадя ли се, получаваме „Хелфайър“ в задника.

— Прати съобщение — предложи Алонзо. — В режим на импулсен сигнал. На един „Предатор“ му трябва деветдесет секунди да открие, проследи и засече целта. Импулсният сигнал се предава за миг.

Йегер се замисли.

— Да, може и да се получи. — Той погледна към ръба на пропастта. — Но ще го направя там. Лично. И сам.

Йегер включи сателитния телефон и бързо написа съобщението. После трябваше само да открие сателитите, за да го изпрати, когато излезе на открито.

Зона 964864. Прехваната комуникация.

Обстрелваха екипа с „Хелфайър“. Засечен дрон? Комуникация вече само с кодирани съобщения. Какво е видял дирижабълът?

Край.

Йегер закрачи към ръба на клисурата.

Излезе от гората и задържа телефона с протегната напред ръка, като гледаше как иконите на сателитите се появяват на екрана. Веднага щом получи сигнал, изпрати съобщението, изключи апарата и се шмугна обратно в джунглата.

Зачакаха напрегнато в сенките, като отброяваха секундите. Мина минута. После две. Нямахте ракетни удари.

— Три минути, приятел — най-сетне изръмжа Алонзо. — И никакви ракети. Май мигновените съобщения вършат работа.

— Така е — съгласи се Йегер. — Е, сега какво?

— Първо трябва се погрижа за главата ти — обади се Летисия Сантос. — Прекалено е красива, за да я оставяме така очукана и ранена.

Йегер се предаде и остави бразилката да си свърши работата. Тя почисти драскотините по ръцете му, намаза ги с йод и сложи дебела марля на челото.

— Благодаря — каза й той. — И знаеш ли, като медик си много по-приятна гледка от обичайните космати командоси, с които съм свикнал.

Сетне отиде при Пурувехуа и му обясни какво се беше случило. Малцина от индианците имаха представа какво е ракета. Подобна смърт от небето за тях можеше да е и гръм, пратен от боговете. Единствено Пурувехуа, който бе изгледал куп военни филми, май разбираше какво става.

— Обясни на твоите хора какво означава — заръча му Йегер. — Искам да са напълно наясно с какво си имаме работа. Срещу „Предатор“ тръбите и лъковете са абсолютно безполезни. Ако предпочетат да се върнат, няма да ги виня.

— Ти ни спаси на моста — изтъкна Пурувехуа. — Дължим ти живота си и трябва да върнем този дълг. Всеки път, когато отиваме на бой, нашите жени ни изпращат с думи, които могат да се преведат като „върни се победител или мъртъв“. Да се върнеш в селото жив, но без слава, е голям позор. Няма какво да се обсъжда. С теб сме.

Вълна на облекчение заля Йегер. Точно сега загубата на индианците щеше да бъде разгромяващ удар.

— Виж, искам да те питам нещо. Каж ми, как оцелях и не паднах от моста?

— Беше в безсъзнание, но въжетата бяха увити около ръцете ти. — Пурувехуа погледна към Гуайхутига. — Ние с брат ми слязохме да те вземем. Гуайхутига те освободи от въжетата и те качи горе.

Изуменият Йегер поклати глава. Омаловажаването в думите на индианеца скриваше момент, изпълнен със смразяващ ужас.

Погледна младия воин амахуака — защото вече в неговите очи Иурувехуа не беше просто преводач.

— Иначе казано, Пурувехуа, най-храбрата проклета жаба в цялата джунгла, аз също ви дължа живота си.

— Така е — потвърди младежът.

— Но защо Гуайхутига? — попита Йегер. — Така де, нали той ни искаше мъртви.

— Баща ми нареди друго, *Коти'ар*.

— *Коти'ар!*

— *Коти'ар* е името, което ти даде баща ми. Означава „постоянен спътник“ или „приятел, който е винаги до теб“.

Йегер поклати глава.

— По-скоро ти си *коти'ар* за нас.

— Истинското приятелство е взаимно. И от гледна точка на Гуайхутига сега ти си един от племето.

— Пурувехуа хвърли поглед към Нарова. — Както и *я'гуара*, дребният мъж от Япония и Големия брадатко от екипа ти.

Йегер се почувства смирен. Прекоси краткото разстояние до Гуайхутига. Воинът амахуака се изправи при приближаването му.

Двамата застанаха един срещу друг, лице в лице, почти еднакви по ръст и телосложение. Йегер протегна ръка на Гуайхутига, за да му благодари от все сърце.

Индианецът погледна ръката, после Йегер. Очите му бяха тъмни и пусти. Неразгадаеми. Отново.

В един дълъг миг Йегер се боеше, че жестът му е бил отхвърлен. Но после Гуайхутига се пресегна, пое двете ръце на Йегер и ги събра в дланите си.

— *Епенхан*, коти'ар — каза Гуайхутига. — *Епенхан*.

— Означава добре дошъл обясни Пурувехуа. Добре дошъл на приятеля, който е винаги до нас.

Йегер усети как вълнението се надига в гърдите му. Моменти като този бяха много редки. Стоеше лице в лице с войн от едно почти непознато племе — войн, който бе рискувал живота си, за да спаси един абсолютно непознат, при това и чужденец. Йегер грабна Гуайхутига в кратка прегръдка, след което се отдръпна.

— Е, момчета, някаква идея как да слезем долу? — попита той, не знаеше какво друго да каже. — Въжения мост вече го няма.

— Точно това обсъждахме — каза Пурувехуа. — Няма как да пресечем реката и да продължим надолу. Остава единствено пътеката, която възнамерявахте да използвате. Но това означава тридневен отклонение, ако не и повече. Ще стигнем целта много след онези, които се опитваме да изпреварим...

— Значи нямаме време за губене — намеси се Алонзо. — Ще тичаме през целия път, ако се наложи. Да тръгваме.

Йегер вдигна ръка, за да го накара да замълчи.

— Един момент.

Погледна лицата пред себе си и на устните му заигра смахната усмивка. За специалните части беше обичайно да предприемат нещо нестандартно и неочаквано, за да надхитрят противника. Е, точно сега Йегер възнамеряваше да извърши нещо наистина неочаквано.

— Сред оставената екипировка са и парашутите ни, нали? — каза той. Десет на брой. — Замълча за секунда. — Някой да е правил бейзджъмтинг^[1]?

— На няколко пъти — обади се Джо Джеймс. — Почти толкова смахнато е, колкото смъркането на оня прах на амахуака!

— Аз също съм скачала — заяви Летисия Сантос. — Не е лошо, но далеч не е така вълнуващо като зайците на карнавала. Защо?

— Бейзджъмпингът е всъщност съкратена версия на скоковете от голяма височина, само че вместо от самолет скачаш от скала или от небостъргач и имаш съвсем малко време да отвориш парашута си. — Очите на Йегер вече горяха възбудено. — Точно това ще направим. Грабваме парашутите и скачаме от Дяволския водопад.

Нужни бяха няколко секунди, докато проумеят думите му. Хиро Камиши беше онзи, който повдигна първото — и напълно основателно възражение.

— Ами амахуака? Пурувехуа, Гуайхутига и техните братя войни? Би било... неразумно да ги оставим.

— Ние сме седмина, така че имаме три свободни парашута. Освен това можем да скачаме по двойки, по този начин ще свалим доста от тях долу. — Йегер погледна Пурувехуа. — Искал ли си някога да летиш? Като онзи орел, който ми показва — *топена*, нали така се казваше? Голямата бяла птица, която може да отмъкне кокошка?

— *Топена* — потвърди Пурувехуа. — Летял съм високо като него, когато взема *някуана*. Над просторни океани и до далечни планини. Но това са планини в ума ни.

— Не се и съмнявам, че си летял — разпалено рече Йегер. — Но днес ще се научиш да летиш наистина.

Погледът на Пурувехуа си остана безизразен, лишен от какъвто и да било намек за страх.

— Ако това е единственият и най-бързият начин да се слезе, ще скочим.

— Със сигурност можем да свалим седем от вас, дори и повече, ако някой се съгласи да скочи сам обясни Йегер. — И по този начин можем да стигнем първи до самолета.

— Ще скочим — просто заяви Пурувехуа. — Останалите ще се спуснат по дългия маршрут и после ще преследват и тормозят Тъмната сила. Така ще ги ударим от две страни.

Гуайхутига изрече няколко думи и разтърси оръжията си.

— Брат ми казва, че след случилото се днес ще те последваме навсякъде, дори през водопада — преведе Пурувехуа. — И използва ново име за теб — *Кахухара'га*. Ловеца.

Йегер поклати глава.

— Благодаря, но в джунглата вие сте истинските ловци.

— Не. Мисля, че Гуайхутига е прав — обади се Нарова. В края на краищата, Йегер на немски означава ловец, нали така? А ето че днес, в джунглата, получаваш това име за втори път — при това от войн амахуака, който не би могъл да знае значението на първото ти име. Това трябва да означава нещо. Започваш да оправдаваш името си — *Кахухара'га*.

Йегер сви рамене.

— Добре. Но точно сега се чувствам не като ловец, а като плячка. Засега бих предпочел да избегна сблъсък с противника, който и да е той. Просто трябва да стигнем първи до самолета. И има само един начин да го направим. Той погледна към водопада. Така че да се размърдаме.

— Май има един проблем — каза Нарова. — Нямам нищо против летенето, но приземяването е друга работа. Нямам желание отново да увисна на клоните и разни паяци да ме ядат жива. Къде смяташ да се приземим?

В отговор Йегер приближи до самия край на Дяволския водопад.

Надникна през ръба и посочи надолу.

— Виждате ли това там? Онзи вир под водопада? Когато планирахме експедицията, това беше алтернативната точка за приземяване. Изключихме я поради ред причини. Но в момента нямаме друг избор. Трябва да скочим там.

Една от причините да изключим вира — продължи Йегер беше вероятността в него да има каймани. Пурувехуа? Там долу има ли каймани?

Пурувехуа поклати глава.

— Не. Няма каймани.

Йегер то изгледа.

— Но има нещо друго, нали?

— Има *пираихунухуа*. Как я наричате вие? Черна риба, която яде по-големи риби. А понякога и големи животни?

— Пирания?

— Пирания — потвърди Пурувехуа и се разсмя. Няма каймани заради пирания.

— Човече, мразя ги проклетите — изръмжа Алонзо. — Мразя ги. Скачаме от скала, летим покрай водопад и цопваме в река, за да бъдем

изядени живи от най-смъртоносните риби на света. Класика в стил Йегер.

Очите на Йегер блеснаха.

— О, не. Ако ме следвате плътно и се приземите на същото място като мен, всичко ще бъде наред. Всичко. Така че да не се помайваме. Времето не е чудесно за къпане, но можем да го направим, повярвайте ми.

Той изгледа хората си един по един. Лицата им бяха целите в пот и мръсотия, покрити с ухапвания от насекоми и с дълбоки бръчки от напрежението и умората. Погледът му спря върху оператора. Макар че само той не беше бивш военен, Дейл сякаш имаше неизчерпаеми резерви от сила наред със смелостта и решителността.

Колкото и да беше невероятно, все още нищо не го беше победило.

— Резервната камера — каза Йегер. — Провери отново дали джипиес функцията ѝ е изключена. Искам да снимаш, когато го направим. Искам да снимаш скока. И всичко, което можеш, отсега нататък. Искам запис на всичко, за всеки случай.

Дейл сви рамене.

— Приемам, че ще си пръв. Ще включа камерата, когато скочиш от Дяволския водопад.

[1] Скок от фиксирана точка — сгради (*Buildings*), антени (*Antennas*), мостове (*Spans or bridges*), земя или скали (*Earth or cliffs*). — Б.пр. ↑

51.

Йегер застана на самия ръб.

Екипът му се бе скупчил плътно зад него. Отляво и отдолу огромни водни маси преливаха през ръба на водопада и скалата под краката му бе мокра и хлъзгава. Като погледнеше към стената от падаща вода, имаше чувството, че самата земя се движи.

Обърна се към пустотата, където имаше единствено водни пръски и мъгла, както и мощни възходящи потоци топъл тропически въздух.

Пурувехуа бе здраво привързан за него — щяха да скачат в тандем.

Всеки от хората му, с изключение на един щеше да скача в тандем с воин амахуака.

Джо Джеймс, един от най-силните в екипа и най-опитният в подобни скокове, също щеше да извърши краткия полет с допълнителна тежест — с каяк. На Нарова ѝ хрумна, че лодката може да им свърши добра работа, след като преодолеят Дяволския водопад.

Тъй като трябваше да снима, Дейл щеше да скочи последен. Той бе най-неопитният парашутист от всички и имаше доста предизвикателната задача да заснеме всички скокове. За да го улесни поне малко, Йегер му беше предложил да скочи сам.

Той се наведе още повече към пропастта и побутна Пурувехуа напред. Последна пауза, дълбоко поемане на въздух, след което прекрачиха точката, от която няма връщане, и се понесоха надолу.

Както беше очаквал, нямаше нужда да се засилват, преди да скочат от ръба. Скалата стърчеше доста над бездната и двамата падаха стабилизирани. Но въпреки това беше добре, че Пурувехуа не изпадна в паника и не започна да се мята и да размахва ръце и крака, което можеше да доведе до въртеливо падане. Сега спокойствието на младия воин показваше достойнствата си.

Телата им се ускоряваха, а издигачият се топъл и влажен въздушен поток ги подхвана и ги понесе от отвесната скала към бялата

мъгла.

„Две хиляди, три хиляди...“ — броеше наум Йегер.
— Дърпай!

Сам беше сгънал парашута си, което едва ли можеше да се нарече идеален вариант. За момент се уплаши, че парашутът няма да се отвори — и че двамата с Пурувехуа ще свършат много мокри и много мъртви, при това много бързо. Но в следващия миг усети познатото рязко дърпане и коприната се разгъна над тях, а отделните панели на парашута се издуха от топлия въздух.

Ревът на падащата вода едва не го оглушаваше и Йегер усети как въздушното течение ги задърпа нагоре, докато не се зареяха в лепкавата влажна мъгла на сто и петдесет метра под ръба.

За момент Йегер се озова пред дъгоцветна стена — водните пръски пречупваха силната светлина. В следващия миг дъгата изчезна, когато Йегер се завъртя с гръб към водопада, към ширналата се джунгла.

Дърпна десните въжета за управление и започна да се спуска в спирала, като внимаваше да стои далеч от разлепената вода, падаща свободно до него.

Ако попаднеш в нея, двамата с Пурувехуа бяха обречени.

Продължи да се спуска към вира. Пираня. Малко неща плашеха Уил Йегер — и перспективата да бъде наръфан до смърт от черните риби с остри зъби беше едно от тях. Спрямо размерите си пиранята имаше по-силна ухапка от тази на тиранозавър и три пъти по-силна от ухапката на кайман.

Погледна надолу.

Вирът беше на около сто и двайсет метра под тях и приближаваше бързо.

Дърпна ципа на джоба на гърдите си и пръстите му се свиха около студения метал на ръчната граната.

През трите изгубени години, прекарани на Биоко, Йегер беше овладял недооцененото изкуство да убива времето. Един от начините да го прави бе проучването на съдбата на „Дукесата“ — онзи загадъчен кораб от Втората световна война, за чието залавяне Великобритания сякаш е била готова да рискува всичко.

Друг начин за убиване на времето бе риболовът.

Винаги ловеше риба в компанията на някой селянин от Фернао, само че местните жители не използваха често традиционните мрежи и въдици. Те предпочитаха да ловят риба с динамит. Методът беше лош за природата и пречеше на разговорите, но пък не можеше да се отрече, че бе ефективен от гледна точка на улова — направо изхвърляше рибата от водата.

Йегер извади гранатата и дръпна със зъби халката, като стискаше лоста на взривателя. Трябваше да благодари на полковник Евандро за няколкото гранати, които носеше — макар никога да не си беше представял, че ще ги използва по начина, по който възнамеряваше да го направи сега.

Когато прецени, че времето и разстоянието са подходящи, Йегер пусна гранатата.

Тя полетя надолу към вира. Щеше да експлодира след шест секунди, когато според преценката на Йегер щяха да са на около два метра над водата.

Видя как гранатата пада и вдига вълнички по повърхността. Секунда-две по-късно тя експлодира и във въздуха се вдигна стълб пяна, който след това падна обратно в кипналата вода.

Докато се насочваше към центъра на експлозията, Йегер в последния момент пусна втора граната. Веднъж инструкторът по взривове му беше казал, че ако някога се съмняваш колко експлозив да сложиш, винаги слагай повече.

Втората граната избухна и този път водните пръски стигнаха до краката им. Йегер вече виждаше зашеметените риби да се носят по повърхността с коремите нагоре. Молеше се с всички сили опитът му да успее.

Кубинките му стигнаха до водата и в същия миг Йегер дръпна ремъка за освобождаване на парашута. Ирина Нарова падна във водата от лявата му страна, Летисия Сантос — от дясната. Алонзо ги последва отпред, а Камиши отзад — и всеки от тях бе скочил с един воин амахуака.

Петима приземили се — общо десет с индианците.

Време беше да стигнат до брега.

След като огледа внимателно водата отгоре, Пурувехуа го бе посъветвал къде точно да скочат — непосредствено до една *евигуа* — място, където земята се вдаваше в реката.

С няколко мощни загребвания Йегер стигна до сушата, излезе и се обърна назад. Още и още зашеметена риба изплуваше на повърхността, а екипът му и индианците гребяха усилено към брега.

Горе характерната фигура на Джо Джеймс се спускаше по спирала за предпоследното приводняване. Към него беше привързан най-големият син на вожда Гуайхутига, а каякът висеше на въже под него. Лодката падна първа във водата, Джеймс и индианецът я последваха, освободиха се от парашута и се насочиха към сушата, като Джеймс влачеше каяка след себе си.

Последен беше Дейл.

Беше останал горе, за да заснеме всички скокове. След това изключи камерата си, прибра я в непромокаема торба и я напъха дълбоко в раницата.

Йегер проследи как Дейл скача и отваря парашута, как се понася надолу към вира.

Внезапно се разнесе тревожен вик.

— *Пуруг!* Рибите! Скачат!

Беше Пурувехуа. Йегер погледна в посоката, в която сочеше младият воин. И наистина, една блестяща черна риба скочи високо над повърхността. Сред блестящата вода Йегер различи зейналата уста с два реда страховити остри зъби под огромните, черни като смъртта очи.

Приличаше на миниатюрна и невероятно злобно изглеждаща версия на акула, цялата мощно тяло и челюсти. Миг по-късно водата на мястото, където се бяха приземили, завря.

— *Пираихунухуа!* — извикаха индианците.

Йегер нямаше нужда да го предупреждават. Черните пирани разкъсваха мъртвите и умиращите риби, зашеметени от гранатите. Бяха стотици, а Дейл се спускаше право към тях.

За момент Йегер понечи да хвърли трета граната, но Дейл бе твърде ниско и експлозията щеше да го засегне.

— Пирани! — извика Йегер. — Пирани! — Той замаха с ръце и започна да сочи енергично водата пред себе си. — Насам! Насам! Ще те изтеглим!

За един ужасен момент си помисли, че Дейл не го е чул и ще цопне наред побеснелите риби — за да бъде разкъсан за секунди.

В последния момент младежът рязко — прекалено рязко — зави наляво и се понесе устремно към Йегер и останалите. Беше твърде високо и се спускаше под неправилен ъгъл. Парашутът му се закачи за върховете на дърветата, надвиснали над водата.

Най-горните клони се счупиха от удара и в следващия миг Дейл увисна над водата, като се люлееше напред-назад.

52.

— Да го свалим! — подкани Йегер.

Думите му бяха заглушени от гръмовен пукот, когато главният клон, който държеше Дейл, се прекърши. Операторът полетя надолу — парашутът му беше раздран — и миг по-късно цопна във водата.

— Издърпайте го! — извика Йегер. — Изкарайте го!

Навсякъде около Дейл черните сенки се стрелкаха насам-натам, точно под повърхността. Беше достатъчно само едно ухапване и пускане на кръв, и пиранята щеше да усети, че Дейл е плячка и да прати сигнал през водата към останалите: елате да ядем, елате да ядем.

Алонзо и Камиши бяха най-близо и се хвърлиха първи.

Още докато скачаха, Дейл нададе уплашен вик.

— Мамка му! Мамка му! Мамка му! Извадете ме! Извадете ме!

С едно-две загребвания Алонзо и Камиши сграбчиха Дейл за ремъците и го помъкнаха към брега. Очите му бяха облепени от ужас — и болка. Двамата изкараха крещящия оператор на сушата.

Йегер се наведе да го огледа. Беше ухапан на няколко места. И пребледнял като платно, най-вече от шока. Йегер не можеше да го вини — още няколко секунди забавяне и щеше да бъде наръфан до смърт. Помоли Летисия Сантос да извади медицинския си комплект от раницата, а Алонзо и Камиши докладваха за собствените си поражения.

— Леле! Проклетата дивотия ме ухапа по задника! — оплака се Алонзо. — Що за риба прави такива неща?

Джо Джеймс поглади огромната си брада.

— Пиранята, пич. Повече не стъпвай във водата. Вече познават вкуса ти. Ще те надушат, че идваш.

Камиши вдигна поглед от раната на бедрото си.

— Интересно ми е дали тази риба е толкова вкусна, колкото аз съм бил вкусен за нея. Той погледна Йегер. — Бих искал да хвана една и да я изям, за предпочитане със сос усаби.

Йегер не се сдържа и се усмихна. Въпреки всичко екипът му не беше разколебан. Въпреки че ги преследваха безпилотни самолети и пирани, духът си оставаше висок.

Време беше да се захванат със следващата задача.

— Нарова, Джеймс, да приготвим лодката.

Тримата разопаковаха каяка, надуха го и го пуснаха във водата. Сложиха няколко камъка за баласт и добавиха сгънатите парашути за обем. Накрая Нарова хвърли вътре раниците и оръжието си и се качи на борда.

Канеше се да потегли в посоката, където Рио де лос Диос се вмъкваше в гъстата джунгла, но спря и се обърна към Йегер. Погледът ѝ се спря върху вързания на врата му шал — шала на Летисия.

— Трябва ми нещо, в което да увия проследяващото устройство — каза тя. — За да го предпазя от удари. То е чупливо и му трябва нещо меко. — Протегна ръка за шала. — Това е безполезно украшение, но ще свърши идеална работа.

Йегер поклати глава.

— Боя се, че не мога да го дам. Летисия заяви, че е талисман за късмет. „Изгубиш ли шала ми, скъпи, ще ни сполетят нещастия“, това бяха думите ѝ. Каза го на португалски, така че сигурно не си я разбрала.

Нарова се намръщи. После се нацупи като дете.

Йегер се ободри. Дразнеше я, влизаше под кожата ѝ, а това май бе единственият начин да започне да разплита загадката Ирина Нарова.

Толкова много неща у нея не се връзваха — странната ѝ привързаност към ножа от Втората световна война, отличното владение на немски, сякаш енциклопедичните ѝ познания за всичко, свързано с нацистите, изгарящата ѝ омраза към наследството на Хитлер, както и пълната ѝ на пръв поглед емоционална неграмотност и липса на съпричастие към другите. Йегер бе твърдо решен по един или друг начин да разбере какво задвижва Ирина Нарова. И към какво се стреми тя.

Без изобщо да се сбогува, рускинята се обърна намусено и потопа греблото в гъмжащите от пирани води.

След като се отдалечи достатъчно и течението подхвана каяка. Нарова се насочи към брега. Слезе от лодката, извади от джоба си фалшивия „медальон“ на нощните сталкери, включи проследяващото

устройство и залепи двете половини с изолирбанд. Сложи „медальона“ в затваряща се найлонова торбичка, която напъха в едно от товарните отделения на каяка, и понечи да бутне лодката в реката.

За момент се поколеба.

Очите ѝ блеснаха — озари я внезапна идея. Порови в раницата си и извади един от малките телефони за еднократна употреба, които държеше в „торбата за спешни случаи“. Носеше няколко като последно възможно средство за връзка, ако ѝ се наложеше да бяга.

Включи телефона и го напъха в найлоновата торбичка при проследяващото устройство. Съмняваше се, че в радиус от хиляда километра има телефонна кула. Но може би това нямаше значение. Може би самото търсене на сигнал от устройството беше достатъчно, за да бъде засечено и проследено.

Прибра торбичката и оттласна каяка от брега.

Течението го пое и секунди по-късно лодката се понесе надолу. С тройно защитения си корпус, шест надуваеми камери и надуваем и възглавници каякът нямаше да потъне, независимо на какво се натъкнеше. Можеше да се преобърне, да се надупчи на камъни и пак щеше да продължи, което означаваше, че проследяващото устройство все така ще подава сигнала си.

Нарами раницата, взе оръжието и тръгна обратно към групата, като внимаваше да стои по-далеч от водата и под прикритието на джунглата.

Десет минути по-късно беше отново при Йегер.

— Готово — обяви тя. — Оттук Рио де лос Диос завива на север. Нашият маршрут е на юг. Сигналът от проследяващото устройство би трябвало да обърка враговете ни.

Йегер я погледна.

— Които и да са те.

— Да, които и да са те — повтори Нарова и замълча за момент. — Добавих и един последен щрих от себе си. Мобилен телефон. Доколкото знам, могат да бъдат проследени дори ако не хващат сигнал.

Йегер се усмихна.

— Добър щрих. Да се надяваме.

— Сив вълк, тук Сив вълк шест — монотонно изрече глас. — Сив вълк, тук Сив вълк шест.

Говорещият се беше навел над същата радиостанция като миналия път, в същата палатка в маскировъчен цвят в края на същата неравна, готова за използване писта. От всички страни я заобикаляше джунгла, подредени в редица черни хеликоптери без означения чакаха покрай пистата, а в далечината се издигаха мрачни планини.

— Сив вълк шест, тук Сив вълк — отговори глас.

— Сър, изгубихме ги за цял час. Проследяващото устройство замлъкна. — Говорещият погледна лаптопа пред себе си. На екрана се виждаше карта на Сера де лос Диос с различни икони по нея. — Появиха се отново в подножието на Дяволския водопад и продължават по реката в джунглата.

— Което означава?

— Успели са да се спуснат по водопада. Движат се по вода, вероятно с лодка, но са се насочили на север. Самолетът се намира повече или по-малко право на юг от позицията им.

— Което означава?

Говорещият сви рамене.

— Сър, движат се в погрешна посока. Нямам представа защо. Насочих един „Предатор“ към позицията им и веднага щом получа картина, ще ви я пратя. Ако са те, ще ги довършим.

— Какво искате да кажете с това „ако са те“? Кой друг би могъл да бъде?

— Сър, в този участък от реката няма никой друг. Щом получим картина, ще сме напълно сигурни и ще унищожим целта.

— Крайно време беше. А сега ми пратете снимки от последния удар. Онзи на моста.

Сър. Говорещият затрака на лаптопа и на екрана се появиха няколко образа.

Безпилотният самолет беше заснел ракетните атаки. Първата ракета бе улучила моста. Картината се разпадна на пиксели, после пак се стабилизира и за миг камерата улови лицето на самотната фигура, останала на моста.

— Върнете — нареди гласът. — Спрете на кадъра с човека. Да видим с кого си имаме работа.

— Сър. — Сив вълк шест изпълни заповедта, спря записа и увеличи образа.

— Вземете няколко кадъра напред и назад от този. — Гласът бе станал по-твърд и настоятелен. — Изпратете ми ги по кодирана линия. Веднага, моля.

— Веднага — отзова се радистът.

— И още нещо, Сив вълк шест. Бих искал следващото ви съобщение да гласи „мисията е изпълнена“. Разбрахте ли? Не обичам да чакам и да бъда многократно разочарован.

— Разбрано, сър. Следващия път „Предатор“ няма да пропусне.

— И не забравяйте. Онзи самолет никога не е летял. Дори не е съществувал. Ще заличите всички следи от него. Разбира се, след като приберем онова, което търсим.

— Разбрано, сър.

Връзката беше прекъсната.

Човекът от другата страна — с позивна „Сив вълк“ — се облегна назад в стола си и се умисли. Погледна снимката на бюрото. Приликата между него и мъжа на средна възраст в сивия раиран костюм, с арогантните, уверени, излъчващи абсолютна власт очи, бе поразителна.

Не беше трудно да се приемат за баща и син.

— Оказаха се много трудни за убиване промърмори той, сякаш говореше на мъжа от снимката.

В пощенската му кутия се появи съобщение. Сив вълк шест му бе пратил криптирания имейл. Щракна върху прикачения файл и на екрана се появи лицето на Уил Йегер, обърнато нагоре към небето.

Мъжът се загледа продължително в зърнестото изображение. Лицето му потъмня.

— Той е — промърмори. — Трябва да е той.

Избра частен имейл адрес и започна да пише трескаво съобщението.

Ферди.

Нещо ме тревожи. Пращам ти снимки. Лицето на една от мишените в района на *Adlerflug Vier*. Изглежда ми неприятно познато. Боя се, че това е Уилям Йегер.

Каза, че е бил ударен от твоите хора извън Лондон. Каза, че си го оставил жив, „за да се измъчва от загубата на семейството си“. Напълно подкрепям отмъщението. *Herr Kamerade*. Но за такива като Йегер отмъщението отдавна е закъсняло.

А сега се оказва, че той е в Амазония и търси самолета ни. Да се надяваме, че не е продължил делото на дядо си.

Както знаеш, Йегер старши ни причини безброй неприятности.

Опитът ме е научил да не вярвам на съвпадения. Изпращам ти снимките.

Wir sind die Zukunft.

ХК

Натисна бутона за изпращане.

Погледът му се върна към изображението на екрана. Очите му сякаш се фокусираха навътре мрачни и замислени, мастиленочерни, изсмукващи цялата енергия... и живот.

53.

Гората блестеше от влага. Отвсякъде долиташе звукът на течаща и капеща вода. Заради скупчените ниско над дърветата облаци и проливния дъжд до земята достигаше още по-малко светлина.

Първите буреносни облаци, които се спуснаха от планината, донесоха истински мраз. След няколко часа проливен дъжд бе станало тъмно, мокро и кално, а също и изненадващо студено.

Йегер бе подгизнал до кости, но въпреки това се радваше на промяната. Мислено благодари, докато капките капеха от периферията на шапката му. Пурувехуа го беше предупредил, че това е *кирапо'а* — дъжд, който може да продължи дни наред — за разлика от многото други видове дъжд, които различаваха тук.

Имаше *кирахи'ви* — лек дъждец, който отминаваше бързо; *ипи'и* — шибаш, гонен от вятъра дъжд; *кума'е* — дъжд, който продължава не повече от ден, след което бързо ставаше горещо; *кипоакгуху* — ситен, непостоянен дъжд или по-скоро ръмеж; *япа* — дъжд и слънце едновременно, при който се образува постоянна дъга. И още много други видове дъжд.

Всеки, преминал подбора на Британските специални части, става познавач на дъжда. Планините Брекън Бийкънс в Южен Уелс са безрадостна, мрачна, брулена от вятъра височина, където сякаш вали по 364 дни в Годината. Според спомените на Йегер в онези сурови възвишения имаше повече видове дъжд, отколкото в джунглата на Амазония. И се радваше, че човешката кожа е почти непромокаема.

Това според Пурувехуа определено беше *кирапо'а* — дъжд, който ще се лее непрекъснато дни наред. И Йегер се радваше и на това.

Нямаше да се отрази добре на ухапванията на Дейл, Алонзо и Камиши. Мокри и търкани от мръсните дрехи, превръзките не помагаха за заздравяването на раните. Но точно сега това бе най-малката тревога на Йегер.

Преди да се махнат от пълния с пирани вир в подножието на Дяволския водопад, той бе рискувал да приеме съобщение от

дирижабъла. Раф бе отговорил сбито и изцяло по същество.

Потвърждаване на зоната: 964864. Заемаме ПОЗИЦИЯ. „Предатор“ засечен 10 км северно от вас. Наблюдавай Крал; Нарова. Отварям си ушите. Край.

Разшифровано, краткото съобщение означаваше следното:

Дирижабълът се придвижваше към тях. Както можеше да се очаква, имаше поне един „Предатор“ в небето над тях — макар че сегашното му местоположение на десет километра на север вероятно означаваше, че следи примамката — празния каяк, носещ се по течението на реката.

„Отварям си ушите“ означаваше, че Раф ще следи денонощно за съобщения от Йегер. Освен това беше посочил кои са заподозрените в екипа — Крал и Нарова.

Преди да напусне Англия, Йегер почти нямаше възможност да провери хората си. След смъртта на Анди Смит смяташе, че има пълното право да го направи, но времето така и не му стигна. Беше оставил на Раф да порови и явно тези двамата — Крал и Нарова — бяха събудили съмненията му.

Йегер беше открил, че чувствата му към Дейл постепенно стават по-приятелски, но донякъде съчувстваше и на словашкия оператор, който несъмнено беше малкият човек на „Уайлд Дог Медия“. Ала все пак в миналото му явно имаше нещо, което даваше повод за тревога.

Освен това го гризеше фактът, че Крал не беше изключил джипиесите на камерите на Дейл. Нарочно ли го беше направил? Нямахме как да разбере, а Крал не беше наблизо, за да го разпита.

Колкото до Нарова, тя наистина се оказваше загадка, скрита в мистерия, скрита в енигма, досуц като онзи самолет в джунглата. Йегер подозираше, че тя би объркала и затруднила и самия Чърчил. Имаше чувството, че я познава по-малко, отколкото след първата им среща. Беше твърдо решен по един или друг начин да счупи нейната на вид гранитна обвивка и да стигне до истината, скрита вътре — каквато и да е тя.

После мислите му се върнаха на дъжда.

Дъждът беше добре дошъл, защото валеше от облаци, а облациите скриваха гората от онова, което дебнеше високо горе. При наличието на облаци Йегер се чувствате в далеч по-голяма безопасност от враждебните очи, гледащи от небето. Те образуваха защитно одеяло; докато държаха всичките си уреди за комуникация и ориентирание изключени, той и хората му щяха да си останат невидими.

За момент Йегер се постави на мястото на командира на противника. Последната сигурна следа от Йегер и хората му — от пляката — би трябвало да е на ръба на Дяволския водопад. Там той бе засякъл сигнала както от „медальона“, така и от джипиеса на камерата.

След това беше настъпил един час мълчание, а после сигналът на проследяващото устройство, а вероятно и на мобилен телефон, бе продължил надолу по течението на Рио де лос Диос.

Командирът на противника трябваше да работи с допускането, че Йегер и екипът му се движат по реката, тъй като не разполагаше с друга информация. И Йегер залагаше най-много на тази заблуда — заблудата, измислена от Ирина Нарова.

Реши, че всеки умен командир, а Йегер никога не подценяваше противника си — би се подсигурил. Щеше да проследи каяка и да изчака пролука в облациите, за да провери кой се намира в него, преди да нанесе ракетен удар.

Но същевременно щеше да нареди на наземните си части да удвоят темпото и да достигнат първи целта.

Така че надпреварата бе в ход. Според преценката на Пурувехуа ги очакваше едnodневен преход. Самолетът се намираше на по-малко от осемнайсет часа път оттук. Ако всичко вървеше гладко, щяха да стигнат до него на сутринта. Но Йегер не се заблуждаваше, че пътуването дотам ще е лесно.

Дъждът извикваше най-лошата страна на джунглата.

Докато вървяха, Пурувехуа посочи промените, предизвикани от пороя. Някои бяха очевидни — понякога се налагаше да газят във вода до кръста. Неизвестно какви животни пляскаха, шляпаха и пълзяха в плитчините, а в сенките се виеха пъстроцветни змии.

Пурувехуа посочи една особено зловеща на вид. Беше на ивици — черни, сини и в два нюанса на червеното.

Тази не представлява голяма заплаха — обясни той. — *Мбойовухуа*. Яде жаби и дребни риби. Хапе, но отровата ѝ не убива.

После добави:

— Трябва обаче да се внимава с *мбойухуа*. Дълга е колкото пет души и дебела като кайман. Черна на бели петна. Захапва те, увива се около теб и стиска. Натискът троши всички кости на тялото, а тя не спира да стиска, докато не усети, че сърцето ти е спряло. След това те поглъща целия.

— Чудничко промърмори Йегер. — Удушвач и половина. Любимец номер две след пираните.

Пурувехуа се усмихна. Личеше му, че му доставя удоволствие да кара екипа да настръхва.

— Още по-лош е *тенхукикиухуа* — продължи той. — Чувал ли си за него? Гущер с размерите на диво прасе, има черни правоъгълни петна по гърба. Стъпалата му са като длани, със смукала. Много е отровен. Ухапването му е по-лошо и от ухапването на змия.

— Не ми казвай — изсумтя Йегер. — Излиза само когато вали, напи?

— По-лошо. Живее в наводнената гора. Много добър плувец е и се катери отлично по дърветата. Очите му са бели като на призрак и ако се опиташ да го уловиш за опашката, тя се къса. Така успява да се измъкне.

— Защо му е на някого да го *хваща*? — обади се глас. Алонзо, едрият американец, изглеждаше отвратен от описанието, също като Йегер.

— За да го изяде, разбира се — отвърна Пурувехуа. — Стига да не те ухапе, *тенхукикиухуа* е много вкусен. Нещо средно между риба и пиле.

Алонзо изсумтя.

— Пиле от „Кентъки“. Нещо не ми се вярва.

Беше нещо като клише да описваш храната, която ядеш само за да оцелееш, като „подобна на пиле“. И Йегер, и Алонзо знаеха, че това рядко отговаря на истината.

Други донесени от дъжда промени не бяха толкова очевидни и се разпознаваха единствено от индианците. Пурувехуа посочи една тясна дупка в земята. Йегер предположи, че е на някакъв гризач. Всъщност, обясни Пурувехуа, дупката била на *тауривухуа* — риба, която живеела под земята, вцепенявала се в калта и оживявала само по време на дъжд.

Един час преди свечеряване спряха да се нахранят. След като бяха научили от вожда на амахуака кой е преследвачът им — Тъмната сила. — Йегер реши да „затегне режима“. Паленето на огън и готвенето бяха забранени — така щяха да оставят по-малко следи за противника. Но затегнатият режим никак не беше забавен.

Затегнатият режим означаваше готова храна, която се яде направо от пакета, без да можеш да я стоплиш.

Може и да утоляваше глада, но с нищо не помагаше за повдигане на бойния дух.

54.

Йегер седна на едно повалено дърво и задъвка пакетираната храна, която минаваше за пилешко с паста, но имаше вкус на полузасъхнало лепило. Припомни си кейка с моркови на хипарката Ани на нейната баржа в Лондон. Сигурно и там вали, унило си помисли той.

Завърши с няколко сухара, но въпреки това гладът продължаваше да гризе стомаха му.

Алонзо свали раницата си и се плъсна до Йегер.

— Ох! — извика и разтърка задника си на мястото, където го беше ухапала пиранята.

— Какво е да те наръфа риба? — подразни го Йегер.

— Шибани пирани — изръмжа Алонзо. — Не мога да клекна да се издрискам, без да мисля за проклетите риби.

Йегер погледна листата, от които капеше вода.

— Е, съдбата най-сетне ни се усмихна.

Имаш предвид дъжда ли? Проклетата дъждовна гора определено си оправдава името. Да се надяваме, че ще се задържи така.

— Пурувехуа твърди, че този дъжд продължава дни наред.

— Би трябвало да го знае. — Алонзо се потупа по празния си стомах. — Леле, направо убивам за „Макдоналдс“. Двоен „Биг Мак“ със сирене, пържени картофи и троен шоколадов шейк.

Йегер се усмихна.

— Минем ли през това, аз черпя.

— Става. — Алонзо замълча за момент. — Знаеш ли, въртят ми се разни неща в главата. Рядко се случва, така че слушай. Преследва ни „Предатор“. Само няколко правителства на света разполагат с подобен хардуер.

Йегер кимна.

— Не може да са бразилците. Дори да имат „Предатор“, в което се съмнявам, полковник Евандро ни пази гърба. — Той погледна афроамериканеца. — Най-вероятно е да са твоите сънародници.

Алонзо се намръщи.

— Човече, на мен ли го казваш. Южна Америка е като задния ни двор. Винаги е било така. Но знаеш как е — има много агенции, които са на ръба на закона. — Той помълча. — Който и да управлява безпилотния самолет, как ще приеме дирижабъла? Замислял ли си се за това?

— За дирижабъла има добро обяснение — отвърна Йегер. — Полковник Евандро го е писал като специална мисия на неговите части. Тук е тера инкогнита, а бразилците от месеци летят и наблюдават границите. Дирижабълът лети под бразилски флаг и с отличителните знаци на БСО, все едно провежда наблюдателна мисия.

— Мислиш ли, че прикритието ще проработи? Че лошите няма да надушат нещо, което им е под носа?

— Дирижабълът обикаля на височина три хиляди метра. Безпилотният самолет е на два пъти по-голяма височина. Дирижабълът е пред очите на всички, така че едва ли ще го заподозрат. Освен това има такова оборудване, че изобщо не е нужно да е близо до нас. Може да води наблюдението от километри.

— Дано да си прав, Йегер, иначе здравата ще си изпатим.

Йегер погледна Алонзо, който също беше отворил пакета си храна.

— Имаш ли някой познат, на когото да се обадиш? — попита той. — Например в Специалните части? За да разбере кой е по петите ни? И евентуално да го убеди да си прибере хората?

Алонзо сви рамене.

— Аз съм запасняк от тюлените, обикновен старши сержант. Не познавам хора от ония кръгове. Но имаш ли представа колко специални агенти се навъдиха след единайсети септември?

— Стотици? — предположи Йегер.

Алонзо изсумтя.

— В момента има осемстотин и петдесет хиляди американци с достъп до свръхсекретна информация. И хиляда и двеста правителствени агенции, работещи по секретни проекти, най-вече „контратероризъм“, както и две хиляди частни компании, работещи по договор за правителството.

— Това е... трудно за вярване. — Йегер поклати глава. — Ама че каша.

— Не, мой човек. Не и това. Онова, което следва, е наистина невероятно. — Алонзо го погледна. — През две и трета убедиха президента да подпише изпълнителен указ, с който благославя въпросните осемстотин и петдесет хиляди души да правят на практика каквото им скимне. Могат да провеждат операции без специално разрешение. Иначе казано, да действат без президентски контрол.

— Значи онзи със самолета може да е, от която и да е от онези хиляда агенции?

— В общи линии, да — потвърди Алонзо. — И който и да е онзи, който се опитва да ни затрие, кучият син ще действа точно по този начин — на тъмно. Повярвай, никой не знае какво става тук. И с президентския изпълнителен указ никой и не помисля, че има право да оспорва каквото и да било, че дори и да пита.

— Дива работа.

— Именно. — Алонзо изсумтя. — Виж, мога да се обадя на този онзи. Но ако трябва да съм честен, ще е само загуба на време. — Той помълча. — Е, ще ме запознаеш ли със стратегията за изнасяне от това място?

— Представи си „Еърлендър“ като огромен ромбовиден дирижабъл започна Йегер. Има четири двигателя, по един във всеки край, чрез които може да се движи във всяка посока — нагоре, надолу, назад, напред и странично. Летателната палуба се намира в центъра отдолу, между две системи за приземяване — най-общо казано, кораби на въздушна възглавница от двете страни на корпуса.

Йегер взе един цял сухар, за да онагледя думите си.

— Може да се движи или да увисне на всяка височина и във всяка посока. Оборудван е с вътрешни лебедки и кранове, с които да товари и разтоварва. В основната кабина има място за петдесет души. В най-добрия случай потвърждаваме от земята, че е безопасно за дирижабъла да дойде. Той се спуска, увисва над джунглата, ние връзваме самолета и дирижабълът го вдига — заедно с нас.

Това е сценарият, ако стигнем доста преди лошите — продължи Йегер. — И ако токсичната заплаха е поносима. Дирижабълът е бавен. Лети с около двеста километра в час. Но пък има обхват от три хиляди и петстотин километра. Повече от достатъчно да ни върне до „Качимбо“ и полковник Евандро.

После сви рамене.

— Най-лошият сценарий е токсичността да е убийствено висока, дирижабълът да не може да ни вземе и да се налага да се спасяваме с бягство.

Алонзо замислено потърка брадичката си.

— Определено се надявам да не сме се запътили към втория сценарий.

— *Ево'ипева* — обади се глас. Беше Пурувехуа, който стискаше между пръстите си нещо тъмно и кърваво. — Не знам английската дума. Излизат при дъжд и смучат кръв.

— Пиявици — промърмори Йегер. — Проклети пиявици.

Алонзо потръпна.

— Аха, че и истински чудовища на всичкото отгоре.

Пурувехуа посочи краката и слабините си.

— Амахуака не носим панталони, така че можем да ги видим и махнем. Но вие... Ще трябва да се проверите.

Йегер и Алонзо се спогледаха.

— Рангът преди красотата — обяви Алонзо. — С парче като моето имат предостатъчно материал за пируване.

Йегер се изправи с неохота, разкопча панталона и се събу. Дори на слабата светлина видя, че краката и слабините му са покрити с гърчещи се лъскави тела, подобни на къси дебели пипала. Тигрови пиявици. Господи, как ги мразеше само. Черно тяло на противни жълти ивици. Вече бяха станали пет пъти по-големи от нормалните си размери.

Когато първата пиявица е плъзнала по крака му в търсене на нещо топло и влажно, където да се закрепил, тя е била не по-голяма от капачката на химикалка. Сега, след няколко часа хранене, бяха станали като маркери, подути от кръвта на Йегер.

— Запалка? — предложи Алонзо.

Най-задоволителният начин да се отървеш от тях беше да изгориш гадините. Вторият най-задоволителен бе да ги напръскаш с репелент и да ги гледаш как се гърчат.

Йегер протегна ръка за запалката.

— Благодаря.

Знаеше, че не бива да го прави. Пиявиците отделяха анестетик в слюнката си, така че жертвите не усещаха ухапването им. След като се закрепваха, вкарваха във вените на жертвата си мощния ензим

хирудин, който спира съсирването на кръвта и им позволява да се тъпчат до пръсване.

Ако доближиш пламък до пиявица, тя моментално се свива, изкарва зъбите си и пада, но наред с това изхвърля съдържанието на стомаха си в кръвта ти. Иначе казано, повръща изпитата кръв обратно във вените, наред с болестите, които пренася.

Но Йегер мразеше с цялата си душа тигровите пиявици и не можеше да се стърпи да не им отмъсти. Щракна запалката, приближи я и загледа как първото подуто черно пипало започна да цвърчи и да се гърчи.

— Опитаха се да ни видят сметката с „Хелфайър“... така че с радост ще рискувам и ще изгоря няколко от тези гадини.

Алонзо се разсмя.

— Да. Поне тази битка можем да спечелим.

След няколко секунди мъчения пиявицата падна, оставяйки кървава струя да се стича по крака на Йегер. Раната щеше да кърви известно време, но си заслужаваше.

Беше измъчил пиявицата двойно — първо, беше се лишила от скъпоценната си храна и второ, никога нямаше да се възстанови от изгарянията.

55.

Когато приключиха с горенето на пиявици, вече се стъмваше. Йегер реши да лагеруват на място. Но докато опъваха хамаци и навеси между мокрите дървета, той забеляза, че един от групата е загазил.

Отиде при Дейл, който още не беше облякъл сухите си дрехи. Операторът беше свил краката си на Хамака и се бе излегнал, готов да заспи. Държеше камерата на гърдите си и я продухваше с флакон със сгъстен въздух в опит да махне най-голямата мръсотия и влагата.

Не беше лесно да поддържаш подобно оборудване в работещо състояние в тези условия. Дейл изпълняваше вечерния ритуал по почистването като религиозен фанатик и понякога се случваше да заспи от изтощение, притиснал камерата към гърдите си, сякаш бе плюшено мече.

— Дейл, не ми изглеждаш добре каза Йегер.

Главата на оператора се подаде над хамака. Лицето му беше ужасно бледо и изпито. Май тепърва му предстоеше да открие своите пиявици, когато свали мократа екипировка.

— Тотално съм скапан — промърмори той. — Почиствам камерата и заспивам.

Деветте дни в джунглата бяха взели своето. И двойно повече от Дейл, който освен част от експедицията имаше и задачата да я заснеме. Докато останалите намираха малко време за основна хигиена. Дейл посвещаваше всяка свободна минута на чистене, смяна на батерии и копиране на записите на резервен харддиск.

Плюс това носеше допълнителен товар. На няколко пъти Йегер му предложи да поемат част от багажа му, но Дейл се опъваше. Извинението му бе, че оборудването трябва да му е винаги подръка, но в действителност Йегер си мислеше, че младежът е просто горд и решителен — и уважаваше това.

— Не си се преоблякъл — посочи му Йегер. — Не го ли направиш, с теб е свършено.

Дейл го погледна. По очите му личеше, че е смазан от умора.

— Блъснах се в стената. Направо се блъснах в стената.

Йегер бръкна в джоба си и извади енергийно блокче от извънредните си запаси.

— Изяж това. Има и още нещо, за което трябва да се погрижиш. Няма как да ти го кажа внимателно — пиявици.

Това бе първата близка среща на Дейл с отвратителните паразити и тя се оказа силно травмираща. Поради навика си да спира често и да кляка, за да снима „от нисък ъгъл“, той беше най-лесната мишена. В резултат целият му задник беше в пиявици.

Йегер му предложи запалката и се опита да му помогне с махането на гадините. Докато ужасеният Дейл гореше пиявиците, Йегер завърза разговор, за да го разсее.

— Е, как е без Крал?

Дейл го погледна.

— Честно ли?

— Честно.

Лошото е, че имам повече товар за мъкнене, защото иначе го поделяхме. Доброто е, че не ми се налага да слушам непрекъснатото му мърморене. Вечно е огорчен, ядосан и гледа само себе си. Така че в крайна сметка така ми е по-спокойно. — Той се усмихна уморено. Но бих минал и без тропически пиявици.

— Едно е сигурно — от самото начало между вас имаше търкане. На какво се дължеше?

— Ще ти разкажа една история отговори Дейл, докато приближаваше пламъка към поредната тлъста пиявица. — По рождение съм австралиец, но нямам никакъв акцент, защото баща ми ме прати в чудесен английски пансион, където разкараха всичко австралийско от мен. Училището беше известно със спортната си дейност. Проблемът бе, че мразех отборните игри, като ръгби, хокей и крикет. И хич не ме биваше в тях. С две думи, бях голямо разочарование за баща си. Физически ме биваше само в две неща. Едното беше скалното катерене. А другото — боравенето с камера.

Баща ми е преуспяващ адвокат в Сидни — продължи Дейл. — Когато отказах да тръгна по пътя му и предпочетох медийна кариера, той реагира все едно започвам търговия с дрога или нещо такова. Отрязва ме напълно. Затова се хвърлих в басейна с медийни акули в Лондон — за да го ядосам още повече. Имах само три възможности —

да потъна, да изплувам или да бъда изяден. Реших да специализирам филмиране в отдалечени райони с рискови ситуации. Но с това едва връзвам двата края. Като цяло Крал може да си позволи да побегне при първия признак за опасност. Аз не мога. Не и ако искам да докажа на отрицателите — на баща си, — че не са прави.

Заснемане на опасни приключения — това ми е работата. Ако се откажа, когато стане напечено, с какво ще остана? С нищо. — Дейл погледна Йегер право в очите. — Така че майната му на Крал с неговото негодувание и завист. Но ако трябва да съм честен, направо се насирам от страх.

След като приключиха с пиявиците, Йегер предложи да поеме дежурствата на Дейл, за да може младежът да се наспи през нощта. И като никога австралиеца прие предложението. Това беше знак, че между двамата се завързва приятелство, колкото и невероятно да изглеждаше.

Докато стоеше през първата смяна и се взираше в тъмната гора, Йегер се запита дали не е преценил неправилно оператора. Дейл беше независим, имаше странно и нестандартно мислене — все качества, които Йегер ценеше у хората си в армията.

Ако животът им се беше развил по друг начин, напълно възможно бе Йегер да стане военен оператор, а Дейл — воин от елитните части.

А Йегер много добре знаеше колко лесно може да се преобърне съдбата.

56.

Когато смяната му свърши, Йегер откри, че един в лагера е все още буден — Летисия Сантос.

Отиде при нея с идеята да ѝ напомни да се провери за пиявици. Сантос вече се бе погрижила за проблема и намери смущението му — особено когато я посъветва да провери интимните си части — за много забавно.

— Осем години в БСО и пет години в Националната фондация за индианците — напомни му тя. — Свикнала съм да проверявам тези места!

Йегер се усмихна.

— Отдъхнах си. Защо направи тази промяна? — любопитства той и клекна до нея. — От преследването на лоши към спасяването на индианци?

— Поради две причини — отвърна Сантос. — Първо, дадох си сметка, че не можем да спрем наркобандите, ако не защитим джунглата. Именно там те произвеждат дрогата си и се крият. И за целта трябва да помогнем на амазонските племена. Според бразилските закони техните земи, техният горски дом, трябва да бъде защитен. Така че ако можем да установим връзка с тях и да ги пазим, по този начин ще спасим и Амазония.

Тя погледна Йегер.

— Ако тази страна беше твоя и разполагаше с такова чудо като Амазония, нямаше ли да искаш да го опазиш?

— Разбира се. А втората причина? — попита Йегер.

— Съсипах брака си заради работата в БСО — тихо сподели Сантос. — Кариера в специалните служби никога не е рецепта за дълъг и щастлив брак, нали? Винаги си на разположение. Имаш много тайни за пазене. Никога не можеш да планираш каквото и да било. Куп отменени почивки, пропуснати рождени дни и годишнини. Съпругът ми се оплакваше, че никога не съм до него. — Тя помълча. — Не искам един ден дъщеря ми да порасне и да ми отправи същите обвинения.

Йегер кимна.

— Разбирам. Аз напуснах армията малко след като се ожених. Не е лесно, определено.

Сантос погледна лявата ръка на Йегер, на която проблясваше тънка златна халка.

— Женен си, нали? И имаш деца?

— Женен съм. С един-единствен син. Макар че... Дълга история.

— Йегер се загледа в мрачната джунгла. — С две думи, изгубих ги...

Гласът му замря.

Сантос постави ръка върху неговата и го погледна с искрена топлота.

— Трудно е да си сам. Ако имаш нужда от приятелско ухо, знай, че можеш да разчиташ на мен.

Йегер й благодари и се изправи.

— Трябва да починем. *Dorme ben*, Летисия. Сладки сънища.

Събуди се часове по-късно, плувнал в пот, свит на кълбо, крещящ.

Хамакът му се люлееше силно — беше се мятал в него, докато се биеше с чудовищата, които така често се нахвърляха отгоре му в сънищата.

Беше повторение на кошмара същия, който бе сънувал за последно в Уордър Касъл. Отново стигна до момента, когато му отнеха жената и детето, след което се блъсна в непреодолима стена.

Огледа се. Мракът беше толкова пълен, че едва виждаше ръката си, когато я вдигна пред себе си. И тогава чу. Движение. Някой — или нещо — се промъкваше през гъстата растителност.

Ръката му се плъзна навън и затърси пипнешком пушката.

От тъмното се разнесе глас.

— Аз съм, Пурувехуа. Чух те да крещиш.

Йегер се отпусна.

Не беше изненадан, че виковете му са събудили индианеца. Пурувехуа бе закачил своя хамак до неговия. И по-добре, че го бе чул той, а не някой от другите — защото точно сега Йегер се доверяваше на война амахуака повече, отколкото на всеки друг.

Пурувехуа клекна до него.

— Изгубените спомени са си там. *Коти'ар* — тихо рече той. — Просто трябва да си позволиш да ги отключиш. Да идеш при тях.

Йегер се загледа в мрака.

— Всеки завърнал се войник и провалил се баща има кошмари.

— Но въпреки това носиш в себе си много мрак — изтъкна Пурувехуа. — Много болка.

Йегер не отговори. Мълчанието се проточи.

— Имаш ли светлина? — попита индианецът.

Йегер включи фенера си, но го остави скрит в хамака, за да хвърля слаба зеленикава светлина. Пурувехуа му подаде чаша, пълна до ръба с някаква течност.

— Изпий това. Цяр от джунглата. Ще ти помогне.

Йегер прие чашата и му благодари.

— Съжалявам, че те събудих, приятелю воин. Да почиваме, за да сме готови за утре.

С тези думи пресуши чашата. Но спокойствието, което очакваше, така и не дойде.

Вместо това в главата му избухна силна болка, сякаш някой го беше изритал с всички сили в слепоочието. В следващия миг сетивата му започнаха да се изключват. Усети, че нечии ръце го държат и характерният глас на Пурувехуа замърмори успокояващи думи на езика на амахуака.

Изведнъж под клепачите му експлодира калейдоскоп от цветове, които постепенно преляха в яркожълто.

Картината се фокусира и стана по-ясна. Йегер лежеше по гръб в палатка, в два закопчани заедно спални чувала, на топло и уютно място с жена си и детето си. Но нещо го беше събудило, беше го изтръгнало от дълбокия сън и го бе запратило в студената реалност на уелската зима в планината.

Лъчът на фенера заигра по жълтото платно на палатката, докато се опитваше да открие източника на заплахата. Най-неочаквано дълъг нож раздра тънката стена. Докато Йегер се опитваше да се освободи от спалния чувал, се чу съскане от дюза, пъхната през отвора.

Гъст дим изпълни палатката. Йегер се просна по гръб и крайниците му се вцепениха. Ръце посегнаха вътре, последвани от тъмни лица с противогази, и в следващия миг жена му и детето му бяха измъкнати от топлината навън в тъмното.

Не можеха дори да изкрещят — газът ги беше парализирал също като Йегер. Самият той беше безпомощен; безпомощен да защити себе си, безпомощен да помогне на жена си и детето си.

Чу изръмжаването на мощен двигател, викове, затръшване на врати, докато влачеха нещо, по-скоро някого към колата. Със свръхчовешко усилие на волята Йегер запълзя към разрязаното място в палатката и подаде глава навън.

Видя съвсем малко, но достатъчно. На ярката светлина на фаровете, отразяваща се от скрежа и снега, видя две фигури — едната слаба и момчешка, другата гъвкава и женска, — вързани в багажника на голям джип.

В следващия миг някой се извиси над него и го сграбчи за косата. Ръката вдигна главата му нагоре към стъклата на противогаза, зад които гледаха тъмни, изпълнени с омраза очи. Облечен в ръкавица юмрук се стовари в лицето на Йегер със страшна сила — веднъж, два, три пъти. Кръвта от счупения му нос опръска снега.

— Виж хубаво — изсъска лицето зад маската, докато завърташе жестоко главата на Йегер към джипа. Думите бяха приглушени, но въпреки това разбра смисъла им. Гласът му прозвуча смразяващо познато. — Нека този момент се запечата в паметта ти. Жена ти и детето ти са наши.

Фигурата се наведе и противогазът почти докосна окървавеното лице на Йегер.

— Никога не забравяй. Не успя да защитиш жена си и детето си. *Wir sind die Zukunft!*

Зениците зад стъклата бяха разширени от прилива на адреналин и Йегер осъзна, че познава човека с безумния поглед. Познаваше го и в същото време не го познаваше — не можеше да свърже изкривеното от злоба лице с някакво име. Мигове по-късно ужасната сцена, непоносимият спомен, избледня, но един образ остана ярък в ума му...

Когато най-сетне дойде на себе си в хамака, Йегер се чувстваше абсолютно, тотално изнемощял. Най-трайният образ изобщо не го изненада. В сърцето си го очакваше, ужасяваше се от него. Боеше се, че е там, част от мрака на онзи покрит със сняг склон в Уелс.

Върху дръжката на ножа, разрязал палатката, беше гравирен мрачен, незабравим символ — *Reichsadler*.

57.

Пурувехуа остана да бди до хамака му през цялата нощ. Единствено той разбираше през какво минава Йегер. Питието, което му бе дал, бе подправено с *някуана*, ключа към многото силни образи, погребани дълбоко в съзнанието. Пурувехуа знаеше, че белият мъж ще бъде разтърсен до дъното на душата си.

На зазоряване никой от двамата не спомена за случилото се. Нямаше нужда от думи. Но през цялата сутрин Йегер бе мрачен и необщителен, затворен в черупката си с изкараните на повърхността спомени.

Физически поставяше крак пред крак през мократа джунгла, но мислено се намираше на съвсем друго място, в онази раздрана палатка в ледените възвишения на Уелс.

Екипът му нямаше как да не забележи промяната в настроението му, макар че малцина можеха да проумеят причините. Намираха се съвсем близо до самолета, откритието беше в ръцете им и те очакваха Йегер да бъде преизпълнен с енергия, да крачи бодро начело. А всъщност беше точно обратното — той изглеждаше затворен в някакво мрачно и самотно минало, изключващо всички останали.

Беше преди близо четири години. Йегер се готвеше за „Пен Уай Фен Чалъндж“ — двайсет и четири километровата надпревара през планините на Уелс. Беше Коледа и той, Рут и Люк бяха решили да прекарат празника по нов начин, на палатка в подножието. Чудесен повод да бъдат заедно в планината — нещо, което малкият Люк обожаваше, и възможност Йегер да потренира допълнително. „Комбинирано семейно приключение“, както шеговито бе казал на Рут.

Разположиха се на лагер недалеч от старта на надпреварата, в подножието на прословутия Пен Уай Фен. Състезанието беше вдъхновено от подбора на Британските специални части. В един от най-тежките моменти на подбора кандидатите трябваше да изкачат

почти отвесната стена на „Фена“, да се спуснат по „Стълбата на Яков“, да продължат по висшия се римски път и в края му да направят кръгом и да повторят цялото упражнение в обратен ред.

Състезанието бе станало известно като „танца на Фена“ и бе брутално изпитание за скорост, издръжливост и добра физическа подготовка — неща, които бяха естествени за Йегер. Макар да бе напуснал армията, той често обичаше да си припомня на какво е способен.

Когато си легнаха, цялото тяло го болеше от здравата тренировка; жена му и синът му също бяха изтощени от планинското колоездене по заснежените низини. Следващият спомен на Йегер беше как идва на себе си седмица по-късно, в интензивното отделение — само за да научи, че Рут и Люк са изчезнали.

Използваният срещу тях агент бе идентифициран като „Колокол-1“ — малко известен руски газ, който действаше след една до три секунди. Като цяло не беше смъртоносен — освен ако жертвата не е изложена на него дълго време в затворено помещение, — но въпреки това на Йегер му бяха нужни месеци, за да се възстанови напълно.

Полицията беше открила багажника на Йегер пълен с коледни подаръци за семейството — подаръци, които никога нямаше да бъдат отворени. Като се изключат следите от джипа, от жена му и детето му нямаше и следа. Отвлечането — а може би и убийството изглеждаше абсолютно немотивирано.

Макар да не бе точно главният заподозрян за изчезването им, понякога разпитите го караха да се чуди дали не е така. Полицаяте се ровеха в миналото му да търсят мотиви или причини, които можеха да го накарат да пожелае изчезването на жена си и сина си.

Бяха проучили военното му досие и за силни травми, които биха могли да предизвикат посттравматично стресово разстройство — нещо, което би могло да обясни такова необяснимо поведение. Разпитаха най-близките му приятели. Освен това измъчваха неуморно роднините му и най-вече родителите му с въпроси за брака на Йегер.

Това донякъде стана причина майка му и баща му да се преместят на Бермудите в желанието си да се спасят от неканени гости. Родителите му бяха останали до Йегер, докато не премина през най-лошото, но когато той „изчезна без предупреждение“ и се качи на

самолета за Биоко, те също използваха момента да започнат на чисто. Междувременно следата беше изстинала напълно. Жената и детето на Йегер липсваха вече почти година, смятаха се за мъртви, а в неуморното им издирване той едва не рухна напълно.

Бяха нужни дни, месеци — и вече години — скритите спомени от онази черна нощ да започнат да излизат мъчително на повърхността. А сега и това — беше си възвърнал някои от последните си спомени, най-дълбоко погребаните, благодарение на един воин амахуака и конска доза *някуана*.

Разбира се, на онзи нож не беше видял просто някакъв стар *Reichsadler*. А същия символ, който така бе ужасил прачичо му Джо в колибата сред шотландските хълмове. Думите му прозвучаха в ума на Йегер, докато вървеше през мократа джунгла — придружени с ужаса, изписан на лицето му.

„И после скъпото ми момче идва с това. *Ein Reichsadler!* С това гадно, отвратително проклятие! Злото отново е надигнало глава...“.

Според вожда на амахуака същият *Reichsadler* бил изрязан на гърбовете на двамата заловени войни от същата сила, с която Йегер и хората му в момента се бореха на живот и смърт.

Ала най-смущаващото и изумителното бе, че Йегер като че ли беше познал гласа зад противогаса. Но колкото и да измъчваше мозъка си, така и не се сещаше за никакво име или лице.

Дори да познаваше отнякъде мъчителя си, самоличността му си оставаше напълно неизвестна.

58.

Наближаваше пладне на десетия им ден в джунглата, когато Йегер започна да се отърсва от унинието. Приближаването до падналия самолет го извади от мрачното, неспокойно минало.

Въпреки сутрешния смут Йегер все още държеше в ръка компаса и камъчетата. Прецени, че се намират на около три километра от мястото, където започва мъртвата гора. След тази линия щяха да вървят само сред избелелите останки на отровени дървета до самия самолет.

Навлязоха в един особено мокър район в джунглата.

— *Япоруамухуа* — обяви Пурувехуа, когато нагазиха още по-дълбоко. — Наводнена гора. Когато водата се надигне толкова високо, пираните излизат от реките и ядат всичко, което им попадне.

Тъмната вода достигаше до кръста на Йегер.

— Благодаря за предупреждението — промърмори той.

— Агресивни са само когато са гладни — опита се да го успокои Пурувехуа. — След подобни дъждове би трябвало да имат предостатъчно храна.

— Ами ако все пак са гладни? — попита Йегер.

Индианецът погледна най-близкото дърво.

— Трябва да излезеш от водата. Възможно най-бързо.

Йегер забеляза как нещо лъскаво и сребристо се стрелна в плитчините до него. Последваха го други, едно-две докоснаха краката му. Телата изглеждаха копринено зелени на гърба, с големи, обърнати нагоре жълти очи и два реда стърчащи като шипове зъби.

— Навсякъде около нас са — изсъска Йегер.

— Не се безпокой. Това е добре. Много добре. *Андирапепотигухуа*. Рибя вампир. Яде пиранни. Пронизва ги с дългите си зъби.

— Ясно, в такъв случай да ги държим до себе си поне докато стигнем до самолета.

Водата стана по-дълбока. Вече достигаше почти до гърдите.

— Скоро ще трябва да плуваме като *пирату'ндия* — отбеляза Пурувехуа. — Това е риба, която застава вертикално, с глава над водата.

Йегер не отговори.

Вонящата вода, комарите, пиявиците, кайманите и рибешките зъби му бяха достатъчни за цял живот. Искаше по-скоро да стигне до онзи самолет, да се махне оттук с екипа си и да започне да издирва изчезналото си семейство.

Време беше да приключва с тази експедиция и да започне наново живота си. Сигурен бе, че в края на този смахнат път ще разбере по един или друг начин участта на жена си и сина си. Животът в зоната на здрача не беше никакъв живот. Това му беше показало онова пробуждане.

Усещаше погледа на Пурувехуа върху себе си, докато вървяха мълчаливо напред.

— Сега умът ти по-ясен ли е, приятелю?

Йегер кимна.

— Време е да си върнем контрола от онези, които се опитват да съсипят света ти, Пурувехуа. И моя свят.

— Ние го наричаме *хама* — разбиращо отбеляза Пурувехуа. — Съдба или орисия.

Продължиха да газят мълчаливо напред.

Йегер усети нечие присъствие до себе си. Беше Ирина Нарова. Подобно на всички от екипа му, тя се движеше, вдигнала основното си оръжие снайперистка пушка „Драгунов“ — високо над водата в опит да я запази чиста и суха. Усилията бяха мъчителни, но с приближаването на самолета Нарова сякаш се изпълваше с все повече неизтощима енергия.

Изборът ѝ на оръжие беше странен за джунглата, където сблъсъците неизменно се случваха лице в лице, но тя бе настояла именно на него. Все пак бе проявила достатъчно разум да предпочете по-компактния и лек вариант на пушката, със сгъваем приклад.

Йегер обаче не пропусна да забележи, че двете ѝ оръжия — ножът и снайперистката пушка — често са инструментите на убиец. На убиец единак. У Нарова определено имаше нещо, което я отделяше от останалите, но част от Йегер намираще тези нейни особености за странно познати.

Най-добрият приятел на сина му Люк бе момче на име Даниел. Даниел имаше някои от характеристиките на Нарова — говореше странно прозаично и прямо, понякога почти грубо. Често не долавяше нормалните социални знаци, които се възприемаха естествено от повечето хлапета. И му беше болезнено трудно да гледа човек в очите, докато не го опознае наистина и не започне да му се доверява.

На Даниел му отне доста време да се научи да харесва и да се доверява на Люк, но след това той се оказа най-верният му и постоянен приятел. Съревноваваха се във всичко — ръгби, въздушен хокей, дори в местния клуб за пейнтбол. Но това винаги бе съревнование между най-добри приятели и двамата се защитаваха един друг срещу всички останали.

Когато Люк изчезна от живота му, Даниел беше съсипан. Бе изгубил единствения си истински боен другар. Също като Уил Йегер.

Йегер и Рут постепенно се бяха сприятелили с родителите на Даниел. Те бяха споделили с тях, че Даниел има синдром на Аспергер, аутизъм на висшите функции. Специалистите не били сигурни на кои точно. Подобно на много други подобни хлапета, Даниел беше обсебен и много добър в една област математиката. Освен това беше истински вълшебник в общуването с животни.

Йегер си спомни отново близката им среща с *фонеутрията*. Тогава нещо му беше направило впечатление, макар че не разбираше какво точно. Нарова беше действала така, сякаш едва ли не имаше някаква връзка с отровните паяци — сякаш ги разбираше. И не искаше да убива нито един от тях, докато не остана без друг избор.

И ако имаше нещо, от което Нарова беше обсебена и в което бе особено добра, то вероятно бе ловът и убиването.

— Още колко остава? — попита тя и гласът ѝ изтръгна Йегер от мислите му.

— До кое?

— До самолета, разбира се.

Йегер посочи напред.

— Около осемстотин метра. Нали виждаш как натам става по-светло. От онази точка нататък гората започва да умира.

— Толкова близко — прошепна тя.

— *Wir sind die Zukunft*. — Йегер повтори думите, които бе чул в края на видението си под въздействието на *някуана*. — Ти говориш

немски. *Wir sind die Zukunft*. Какво означава това?

Нарова се закова на място. Изгледа го продължително, с леден поглед.

— Къде си го чул?

— Ехо от миналото ми. — Защо тази жена винаги отговаряше на въпроса с въпрос? — Е, да се върнем на темата — какво означава това?

— *Wir sind die Zukunft* — бавно и много отчетливо повтори Нарова. — Ние сме бъдещето. Това е бил лозунгът на *Herrenrasse*, нацистката „господарска раса“. Когато му писвало от „*Denn heute gehört uns Deutschland*“, и „*Und morgen die ganze Welt*“, Хитлер минавал на „*Wir sind die Zukunft*“. Хората прегръщали безрезервно лозунга.

— Откъде знаеш толкова много? — попита Йегер.

— Познавай врага си — загадъчно отвърна Нарова.

— Работата ми е да знам. — Тя го изгледа почти обвинително. — Въпросът е защо ти знаеш толкова малко? — Направи пауза. — Толкова малко за собственото си минало.

Преди Йегер да успее да отговори, отзад се чу писък. Обърна се и видя изкривеното от ужас лице на Летисия Сантос, докато нещо я завличаше под водата. Тя изскочи на повърхността, размахала отчаяно ръце, после отново изчезна.

Йегер успя да зърне за миг нещото, което я държеше — една от огромните водни змии, за които ги бе предупредил Пурувехуа. Той се втурна през плитчините, метна се към змията, сграбчи я за опашката и трескаво я задърпа в опит да освободи Сантос.

Не можеше да използва пушката от такова разстояние. Ако стреляше, щеше да улучи и Сантос. Водата кипеше, Сантос и змията бяха оплетена маса от змийски люспи и крайници. Сантос никога не би могла да победи сама в този двубой. Ала каквито и усилия да полагаше Йегер, чудовищната змия продължаваше да стяга хватката си около нея.

Изведнъж зад него се чу трясък — характерният гърмеж на снайперистка пушка. В същия миг нещо в плетеницата между човек и змия избухна в кръв и разкъсана плът.

Секунда-две по-късно борбата приключи, главата на змията клюмна безжизнено. Йегер видя, че по-голямата част от черепа ѝ липсва. Мощният куршум беше оставил характерна изходна рана.

Един по един душещите пръстени започнаха да се отпускат. Йегер хвана Сантос и с помощта на Алонзо и Камиши я освободи.

Докато тримата се опитваха да изкарат водата от белите и дробове, Йегер погледна назад към Нарова. Тя стоеше в блатото, все още вдигнала пушката си, в случай че ѝ се наложи да стреля отново.

Сантос се задави и се върна към живот, като кашляше неудържимо. Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха трескаво. Бе силно травмизирана и още се тресеше от ужас.

Алонзо и Камиши се разбраха да я носят през останалото разстояние до самолета и Йегер се върна при Нарова начело на групата.

— Добра стрелба — ледено отбеляза той, след като отново потеглиха. — Но откъде беше сигурна, че ще отнесеш главата на змията, а не на Летисия?

Нарова го погледна хладно.

— Ако никой не беше стрелял, тя щеше да умре. Дори с твоята помощ битката бе предрешена. А с това тя потупа пушката си, — имаше поне някакъв шанс. Петдесет на петдесет, но пак е по-добре от нищо. Понякога куршумът спасява живот, а не го отнема.

— Значи си хвърлила монетата и си дръпнала спусъка... — поде Йегер и млъкна.

Не беше пропуснал факта, че куршумът на Нарова можеше със същата лекота да улучи и него, но тя не се бе поколебала да стреля. Това си бе чист хазарт. Не знаеше дали постъпката ѝ я правеше върховен професионалист или психопат.

Нарова погледна през рамо към убитата змия.

— Жалко за удушвача. Правеше само онова, което бе естествено за нея — опитваше се да си улови храна. *Boa constrictor imperator*. Императорска боа удушвач. Включена е в Приложение II на Конвенцията за международна търговия със застрашени видове, което означава, че е силно застрашена от изчезване.

Йегер я погледна косо. Нарова изглеждаше по-загрижена за мъртвата змия, отколкото за Летисия Сантос. Реши, че ако е убийца — убийца на хора, — сигурно ѝ е много по-лесно, ако я е грижа единствено за животните.

С приближаването на мъртвата зона теренът започна да се издига.

Отпред вече се виждаше как растителността отстъпва, за да се смени с голи, побелели от слънцето стволоче, подобни на безкрайни редици надгробни камъни. Над тях имаше скелетна решетка от мъртва дървесина, остатък от някогашния зелен балдахин, а отгоре се спускаха навъсени сиви облаци.

Спряха в началото на зоната, където животът свършваше.

Йегер чуваше как дъждът барабани оглушително отпред, вместо да капе от листата високо над главите им. Звучеше някак неестествено. Мъртвата зона изглеждаше ужасно пуста и оголена.

Стоящият до него Пурувехуа потръпна.

— Гората никога не би трябвало да умира — просто отбеляза индианецът. — Когато гората умира, амахуака умират с нея.

— Само не ми умирай, Пурувехуа — промърмори Йегер. — Ти си нашият *коти'ар*, забрави ли? Имаме нужда от теб.

Двамата впериха поглед към мъртвата зона. Далеч отпред Йегер можеше да различи нещо тъмно и голямо, наполовина скрито сред костеливите пръсти, протегнати към облациите. Сърцето му се разтуптя по-бързо. Това бе силуетът на военен самолет. Въпреки видението от предишната нощ или може би заради него, — той копнееше да влезе вътре и да разкрие тайните му.

Погледна Пурувехуа.

— Хората ти нали ще ни предупредят, ако противникът приближи? Вашите войни следят Тъмната сила, нали така?

Пурувехуа кимна.

— Да. И сме по-бързи от тях. Ще бъдем предупредени много преди да приближат.

— С колко време разполагаме според теб? — попита Йегер.

— Хората ми ще се опитат да ни дадат един ден. След един изгрев и един залез работата ни тук трябва да приключи.

59.

— Добре, моля за внимание — извика Йегер и даде знак на всички да приближат.

Събраха се под прикритието на последните няколко метра жива гора. Намираха се на по-висока земя и по всичко личеше, че при наводнения, водата не стига дотук.

— Първо, никой да не продължава напред без защитна екипировка. Трябва да идентифицираме заплахата, да разберем с какво си имаме работа. След като научим каква е отровата, ще можем да разработим режим, за да се предпазим по-добре от нея.

На първо място — продължи той, — трябва да вземем проби от водата, въздуха и каквото друго намерим тук. Имаме три пълни защитни комплекта. Щом разберем каква е заплахата, можем да се сменяме според необходимостта. Но трябва да сведем опасността от замърсяване до минимум.

Ще разположим лагера си тук. Ще опънем хамаците си далеч от мъртвата зона. И да сме наясно — положението е сериозно. Според Пурувехуа разполагаме с двайсет и четири часа преди лошите да ни дойдат на гости. Индианците би трябвало да ни предупредят предварително, но въпреки това искам охранителен кордон около обекта. Алонзо, най-добре ти да се заемеш с това.

— Дадено — кимна Алонзо и посочи към самолета в далечината. — Човече, тръпки ме побиват от онова нещо. Нямам нищо против да съм последният, който ще го види.

— Можеш ли да стоиш на пост? — обърна се Йегер към Летисия Сантос. — Или искаш да ти опънем навеса и хамака? Имаше сериозно преживяване с онази змия.

— Готова съм да пазя, стига да стоя по-далеч от водата — храбро отвърна Сантос, после хвърли поглед към Нарова. — И стига лудата казачка да държи пушката си обърната в друга посока, а не към мен.

Вниманието на Нарова обаче беше насочено другаде. Изглеждаше като хипнотизирана, не можеше да откъсне поглед от

далечния силует на самолета.

Йегер се обърна към Дейл.

— Предполагам, че искаш да заснемеш това — и да сме наясно, аз искам да го направя. Първото отваряне на самолета след седем десетилетия. Просто трябва да бъде заснето. Получавах втория защитен костюм, така че да можеш да ме последваш.

Младежът сви рамене.

— Колко лошо може да бъде? Едва ли е по-зле, отколкото да цопнеш наред с пирани или чаталът ти да е целият в пиявици.

Йегер очакваше подобен отговор. Дейл изобщо не криеше страха си, но това нямаше да го спре да направи необходимото.

Йегер погледна Нарова.

— Имам чувството, че знаеш повече за онзи самолет от всички останали, така че третият костюм е за теб. Можеш да ни помогнеш да се ориентираме в онова, което намерим вътре.

Нарова кимна, без да откъсва очи от самолета.

— Пурувехуа, разположи хората си навътре в гората, за да ни предупредят в случай на неприятности. Останалите — на пост с Алонзо. И не забравяйте, никакво използване на средства за комуникации и джипиеси. Не бива да изпращаме сигнал на онези, които наблюдават.

След като даде нарежданията, Йегер разопакова защитната екипировка. Тъй като бяха принудени да носят цялото си оборудване на гръб, можах да вземат само три пълни комплекта.

Заплахата от токсичното вещество, изтичащо от самолета, беше двойна — първо, можеше да бъде вдишано и второ, да бъде поето през живата пореста мембрана на кожата.

Носеха със себе си олекотени защитни костюми, произведени от британската компания „Ейвън“. Те бяха предназначени да защитават тялото от капки или изпарения във въздуха. Противогазът пък трябваше да предпазва лицето и очите и да не позволява да вдишват отровни вещества.

С костюма вървеше и маска „Ейвън С50“, която прилепваше плътно към лицето и осигуряваше отлична защита. С екипировката щяха да бъдат напълно предпазени от всякаква химическа, биологична или радиоактивна заплаха, както и от токсични химикали — иначе

казано, от всякакви мислими опасности, които можеха да се спотайват във военния самолет.

Като бонус всяка маска имаше вграден предавател и приемник, което означаваше, че можеха да разговарят помежду си по радиото с къс обхват.

След като влезе в неудобния костюм, Йегер реши да включи сателитния телефон и да провери за съобщения. След слагането на маската и ръкавиците нямаше да му е лесно да борави с апарата.

Излезе на открито и на екрана се появи иконата за съобщение. Върна се под прикритието на джунглата, за да прочете новините от Раф.

08:00 Зулу — звъннах на всички сателитни телефони. +882 16 78654378 вдигна и моментално затвори. Даде позивна (?), звучеше като Бял вълк (?). Славянски акцент. Крал? Хайде — спешно потвърдете локстат.

Йегер прочете съобщението три пъти, докато го проумее. Раф явно се тревожеше за местоположението и състоянието им („локстат“ на военен жаргон), иначе не би рискувал да звъни на телефоните. Трябваше да му изпрати бързо текстово съобщение, за да го уведоми, че всички са налице и са стигнали до самолета.

По-скоро всички без един — Стефан Крал.

А съдейки по съобщението, май над отсъстващия словашки оператор се бе спуснал тъмен облак.

Прегледа номерата в списъка за бързо избиране. На теория имаха само три сателитни телефона — на Йегер, на Алонзо и на Дейл. Останалите бяха зарязани с багажа над Дяволския водопад.

И наистина, номер +882 16 78654378 беше на телефон, който би трябвало да е изоставен.

Помисли си за 08:00 Зулу сутринта. Тъкмо бяха прибрали лагера и продължиха прехода. Никой не беше в състояние да получи обаждането на Раф. Но ако Крал е скрил телефон в раницата си, спокойно би могъл да приеме обаждането на поляната в центъра на селото.

Да не говорим, че и самият той би могъл да звъни на някого.

Въпросът бе защо му с било на Крал да крие сателитен телефон? И какво беше онова кодово име Бял вълк — стига Раф да го е чул правилно? И защо веднага е прекъснал връзката, след като е разбрал, че го търси Раф от дирижабъла?

Обзе го ужасно подозрение. Като се имаше предвид, че не беше изключил джипиесите на камерите на Дейл, единственото заключение бе, че Стефан Крал е врагът сред тях. Ако словашкият оператор наистина бе предател, Йегер се чувстваше двойно предаден. Беше прекаран здравата от играта на Крал, представящ се за обичащ семейството си човек, на когото никак не му е леко.

Повика Пурувехуа и му обясни по възможно най-бързия начин какво е станало.

— Може ли някой от твоите да се върне в селото и да предупреди вожда? — попита го Йегер. — Да задържи Крал, докато не стигнем до него. Да го разпита. Не твърдя, че е виновен със сигурност, но всички улики сочат натам. И да му вземат всичко, освен основните вещи, за да не може да избяга.

Ще изпратя човек отвърна Пурувехуа. Някой, който може да се движи бързо. Щом той е твой враг, значи е враг и на моя народ.

Йегер благодари на индианеца. Изпрати бързо съобщение на Раф и се върна към непосредствената си задача.

Разтвори противогаса и го надяна, увери се, че гумата е прилепнала до кожата на врата. Стегна ремъците и усети как маската обхваща плътно лицето му.

Постави длан върху филтъра на дихателя и вдиша дълбоко, за да провери дали маската е напълно прилепнала. После пое няколко пъти дъх през филтъра и чу хриптенето на собственото си дишане.

Вдигна качулката на защитния костюм и ластикът обхвана краищата на маската. Надяна обемистите гумени ботуши върху кубинките си и ги върза здраво на глезените. Накрая сложи белите памучни ръкавици, над които тежките гумени.

Светът му се сведе до онова, което можеше да вижда през маската — също като водолаз. Двойният филтър се намираше отпред и отляво, за да не му пречи да вижда, но Йегер вече изпитваше клаустрофобия и усещаше как започва да му става горещо и крайниците му се сковават.

Екипирани, трите фигури излязоха от живата джунгла и навлязоха в пустошта.

60.

Направи му впечатление, че е зловещо тихо. Беше напълно затворен в защитния костюм и противогаза, така че беше по-скоро усещане, отколкото нещо друго — сякаш това, в което навлизаха, беше мъртво във всеки смисъл на думата.

След бърборенето на птиците и бръмченето на насекомите в зелената джунгла мъртвата зона ги посрещна с оглушителна тишина. Равномерният тропот на дъжда по качулката на Йегер отмерваше зловещ ритъм заедно с хриптенето на дихателната маска. Навсякъде около тях теренът изглеждаше напълно лишен от живот.

Изгнили клони и кора хрущяха под краката му.

Видя, че там, където ботушите му разместваха отпадъците, насекомите са започнали да колонизират отново мъртвата зона. Покрити с броня мравки щъкаха гневно под краката му. Имаше ги и старите приятели на Йегер от затвора „Блек Бийч“ хлебарките.

Мравки и хлебарки. Ако избухнеше някаква световна война с използването на ядрени или химически оръжия, земята щеше да бъде наследена най-вероятно от насекомите. Те бяха до голяма степен неуязвими за повечето създадени от човека отрови, най-вероятно и за онази, която изтичаше от военния самолет.

Трите фигури продължиха мълчаливо напред.

Йегер усещаше напрежението, излъчвано от вървящата до него Нарова. Дейл ги следваше една-две крачки назад и снимаше, но му беше трудно да държи картината в кадър с дебелите ръкавици и противогаза, който ограничаваше полезрението му.

Спряха на петнайсетина метра от целта си — оттук можеха да възприемат огромните размери на онова, което лежеше пред тях. То все още беше наполовина скрито от мъртвите дървета, останали без никакви листа и кора, мъртви до сърцевината си, но въпреки това нямаше как да сбъркат източените елегантни линии на гигантския самолет, лежал скрит в джунглата в продължение на седем десетилетия или повече.

След епичното пътуване дотук им оставаше единствено да гледат в захлас.

Дори Дейл спря да снима и зяпна.

Толкова много неща бяха довели до този момент — толкова много проучвания, толкова много планиране, инструктажи и предположения що за самолет може да е това. А през последните няколко дни толкова много смърт и страдания по пътя, наред със студената стомана на предателството.

Вперил поглед в почуда, Йегер се възхити в колко добро състояние изглеждаше самолетът. Сякаш само се нуждаеше от горивото, което е липсвало през пролетта на 1945 г., за да запали двигателите и отново да полети в небето.

Много добре разбираше защо Хитлер е кръстил този модел *Amerika Bomber*. Както беше заявил архиварят Дженкинсън, той изглеждаше специално пригоден да хвърля бомби със зарин над Ню Йорк.

Йегер стоеше като омагьосан.

Какво правеше това нещо тук? Каква е била мисията му? И щом е бил последният от четири подобни, както им каза вождът на амажуака, какъв е бил товарът му? Какъв е бил товарът на всички?

Досега беше виждал само една фотография на „Юнкерс“ JU-390.

Беше стара черно-бяла снимка, която му бе пратил Дженкинсън — една от малкото съществуващи снимки на самолета. На него се виждаше тъмна, източена машина с шест двигателя, толкова огромна, че суетящите се около нея войници и пилоти приличаха на мравки работнички.

Носовата част на самолета бе като жестока орлова глава в профил с издигнатата пилотска кабина и множеството подобни на амбразури прозорци отстрани. Единствената по-голяма разлика между самолета от онази снимка и този пред него беше мястото и отличителните знаци.

Старата снимка показваше JU-390 на последната му известна дестинация — замръзнала, покрита със сняг pista в Прага, в окупираната Чехословакия през една студена февруарска сутрин на 1945 г. Върху огромните криле на самолета беше изрисуван характерният черен кръст на бял фон — символът на германската

Луфтвафе; същият знак можеше да се види и върху задната част на фюзелажа.

За разлика от онзи, самолетът пред Йегер бе маркиран с характерен рондел — петолъчна бяла звезда върху червени и бели ивици — добре познатите отличителни знаци на военновъздушните сили на Съединените щати. Ронделите бяха толкова избелели от слънцето, че едва се виждаха, но си оставаха ясно различими за Йегер и хората му.

Гигантските гуми на четирите масивни колела бяха почти омекнали, но въпреки това достигаха горе-долу до раменете на Йегер. Колкото до пилотската кабина, тя се издигаше на една трета от височината на някогашните корони на дърветата, където сега имаше само мъртви клони.

Както бе казал Карсън в лондонския офис на „Уайлд Дог Медия“, в сравнение с този самолет модерният С-130 „Херкулес“, с който долетяха Йегер и екипът му, изглеждаше като джудже. И като се изключат изсъхналите пълзящи растения по фюзелажа и падналото мъртво дърво върху крилете с размах петдесет метра, самолетът изглеждаше невероятно запазен — доказателство, че наистина се е приземил тук.

Разбира се, седемдесетте години в джунглата бяха оставили своите следи. Йегер виждаше, че някои от нитовете по корпуса са ръждясали, а на някои места покритието на двигателите беше паднало. Целите криле и фюзелажът бяха покрити с плесен, а горната част на машината беше засипана с останките на мъртви листа.

Но тези поражения бяха предимно козметични.

Структурно самолетът изглеждаше здрав. Йегер си помисли, че след бързо стягане ще бъде почти готов да полети отново.

Отгоре се чу силен крясък и ято яркозелени папагали прелетя над мъртвата гора. Звукът изкара Йегер от транса му.

Той се обърна към Нарова.

— Има само един начин да се влезе.

Думите му бяха приглушени от противогаза, но се чуваха ясно благодарение на вградения интерком. Посочи от опашката по дължината на фюзелажа до кабината.

Нарова го погледна.

— Аз ще съм първа.

Гумата на опашното колело беше спаднала и Нарова можеше да достигне задната част само ако стъпи на едно паднало дърво. Тя се хвана за хоризонталната опашка и се набра горе.

Йегер я последва. Спря, за да вземе камерата на Дейл и да му помогне да се качи на равната повърхност. Нарова забърза напред и изчезна от поглед.

Долната част на фюзелажа бе почти плоска, докато горната беше извита. Йегер стъпи на нея и тръгна след Нарова.

Забърза по гърба на самолета и заобиколи купола, който се намираше точно зад пилотската кабина — там бе седял навигаторът, заобиколен от всички страни от стъкло. Именно оттук той е следил положението на звездите, за да насочва машината през хилядите километри океан и джунгла.

Йегер забеляза, че гуменото уплътнение на прозорците на купола е поддало и някои стъклени панели са паднали. Стигна пилотската кабина, спусна се надолу и застана до Нарова на самия нос на самолета.

Намираха се опасно високо — земята беше на около дванайсет метра под тях. Носът на самолета бе гладък и аеродинамичен, но покрит с останки от джунглата. Йегер направи всичко възможно да махне повечето боклуци, за да стъпи що-годе стабилно.

Дейл се появи над тях с камера в ръка и седна, за да снима.

Йегер извади парашутно въже от джоба си, метна го на Дейл и му каза да го върже за радиоантената, която стърчеше от задната част на пилотската кабина. Операторът изпълни нареждането и хвърли въжето обратно, Йегер направи два клупа, така че двамата с Нарова да имат за какво да се държат.

Нарова се вираше през единия от предните прозорци. Йегер видя размазаните следи от мястото, където се беше опитвала да изчисти стъклото от мръсотията и плесента.

Тя му хвърли бърз поглед.

— Мисля, че страничният прозорец е оставен отключен. Можем да влезем през него.

Нарова се пресегна към страничния прозорец, хванала ножа си. Пъхна сръчно острието в полуизгнилото гумено уплътнение и натисна. Повечето подобни самолети имаха плъзгащи се прозорци, за да могат пилотите да говорят с техниците долу на пистата.

Нарова се опитваше да избута прозореца.

Започна да го отваря сантиметър по сантиметър, докато не се получи достатъчно широк отвор, за да се провре през него. След това хвана клупа на въжето и се прехвърли в кабината с гъвкавостта на котка. Изчезна, без почти да погледне Йегер.

Той също хвана въжето и я последва. Ботушите му издумкаха силно, когато се приземи на голия метален под.

На очите му бяха нужни няколко секунди, за да свикнат с полумрака.

Първото му впечатление бе, че е влязъл в някаква капсула на времето. Разбира се, не надуваше нищо през филтъра на противогаса, но много добре можеше да си представи застоялата, плесенясала миризма на кожените седалки, примесена с острия дъх на разяден алуминий от десетките циферблати по огромния преден панел.

Зад него се намираще седалката на бордовия асистент, завряна в тясна ниша и обърната назад, към множество циферблати и лостове. Следваше мястото на навигатора, издигнато нагоре в купола, а отзад се намираще стената, отделяща пилотската кабина от товарния отсек.

Вътрешността на самолета изглеждаше плашещо недокосната — сякаш екипажът го беше напуснал само преди няколко часа. До пилотската седалка имаше плосък термос, а до него беше оставена чаша с някаква тъмна спечена маса на дъното, вероятно кафе.

На седалката имаше оставен чифт пилотски очила, сякаш пилотът ги беше захвърлил, когато е станал да побъбри с екипажа в задния отсек. Цялото впечатление бе направо призрачно, но какво друго можеше да се очаква?

Над пилотската седалка имаше завинтено нещо, което привлече вниманието на Йегер. Беше странно, почти извънземно приспособление, монтирано върху въртящ се лост, сякаш можеше да се спуска пред очите на пилота. Погледна към мястото на втория пилот и там също видя подобен уред.

Усети, че Нарова го гледа.

— Какво според теб е това? — попита Йегер.

— *Zielgerät 1229*, или *Vampir* отвърна тя. Уред за нощно виждане, както бихме го нарекли днес. За приземяване и излитане в пълен мрак.

Явно приборът не представляваше изненада за нея. Но през по-голямата част от зрелия си живот Йегер бе смятал, че уредите за

нощно виждане са изобретени от американските военни, при това само преди няколко десетилетия. Да види работещ прибор в германски самолет от времето на Втората световна война беше зашеметяващо.

На бюрото на навигатора Йегер откри плесенясалите останки на карта, до която лежах молив и пергел. Навигаторът очевидно е бил страстен пушач — пепелникът беше пълен с полуразпаднали се фасове, а до него стоеше забравен кибрит на Луфтвафе.

В папката на навигатора имаше стара пожълтяла снимка. Йегер я взе. Беше въздушна фотография и той почти моментално осъзна, че на нея се вижда пистата, каквато трябва да е била при изсичането ѝ преди седем десетилетия.

Върху снимката имаше отбелязани на немски различни места, до едно от които, означено като *Traubstoff Ager*, имаше нарисуван варел. Явно това беше складът за гориво — същият, който се беше изпразнил, поради което самолетът бе останал завинаги тук.

Йегер се обърна да покаже снимката на Нарова, но тя бе с гръб към него и нещо в позата ѝ изглеждаше странно. Беше се навела над кожена чанта и трескаво прелистваше някакви документи. От езика на тялото ѝ Йегер реши, че е намерила онова, за което е дошла, и че никой няма да може да отнеме от Ирина Нарова съдържанието на чантата.

Тя явно усети погледа му. Без да каже нито дума, свали раницата си, напъха чантата в нея и се обърна към задния отсек. Погледна към Йегер. Доколкото можеше да се прецени, лицето ѝ зад маската бе зачервено от възмущение. В очите ѝ обаче се долавяше и нещо друго, някаква предпазливост.

— Намери ли онова, което търсеше? — многозначително подметна Йегер.

Мислено си отбеляза да си поговори сериозно с нея за документите, след като вдигнат самолета оттук. Точно в момента нямаше никакво време за това.

Нарова подмина въпроса му и посочи към товарния отсек.

— Натам — ако наистина искаш да видиш тайните на този самолет.

61.

В задната стена на кабината имаше овална врата, която беше залостена с дръжка, намираща се във вертикална позиция. До дръжката имаше стрелка надолу и надпис *ZU ÖFFNEN*.

Нямаше нужда от превод.

Йегер посегна към дръжката. За секунда се поколеба, после бръкна в джоба на гърдите си, извади фенер и го закрепил с ремъците над качулката си.

Завъртя лоста надолу в хоризонтално положение и бутна тежката врата.

В огромния товарен отсек на самолета цареше пълен мрак.

Йегер посегна към фенера и завъртя предната му част, за да го включи. Ослепителните синкави лъчи на двете ксенонови крушки пронизаха тъмнината и заиграха като лазери из просторния трюм, осветявайки нещо като пластове гъста мъгла.

„Мъглата“ сякаш посегна към Йегер, пушна призрачни пипала около него.

Той се вгледа напред. Усмихна се вътрешно. „Влизането забранено, как ли пък не“. Винаги му беше харесвало да нарушава правилата.

В предната си част товарният отсек на самолета беше висок поне два човешки ръста, а ширината му бе още по-голяма. Целият беше пълен с контейнери. Всеки беше закрепен със стоманени скоби за пода, за да не се размести по време на полета.

Йегер предпазливо пристъпи напред. Беше напълно уверен в качествата на защитния костюм, но въпреки това навлизането в зона с неизвестна опасност си беше плашещо. Нямаше известен токсин, способен да проникне през тези костюми и противогазите, но ако в самолета бяха заложени бомби?

Ами ако попаднеш в някакъв капан?

Товарният отсек се спускаше пред него — опашката на самолета беше по-ниска от носовата част. Докато се оглеждаше, лъчът на фенера

освети някакви дълги сребристи нишки, опънати от едната страна до другата. Отначало Йегер си помисли, че е открил препъващи жици, заложени от изоставилите самолета и свързани с експлозиви.

Но после забеляза, че всяка нишка бе част от по-голяма геометрична структура, която се виеше по спирала към нещо черно, застанало в самия ѝ център.

Паяци.

Защо винаги трябваше да има паяци?

— Фонеутрията е известна и като „скитащ паяк“ прозвуча гласът на Нарова по интеркома. — Влизат навсякъде. Внимавай.

Тя пристъпи пред него с нож в ръката.

Макар и ухапана веднъж от отровния паяк, Нарова не показваше никакви признаци на страх. Прерязваше нещо паяжините и проправяше път напред. Правеше пируети, срязваше копринените нишки и перваше паяците настрани; движеше се с грацията на балерина.

Гледката беше завладяваща. Йегер не откъсваше поглед от нея. Нямахме как да не забележи храбростта ѝ. Тя наистина беше уникална — и опасна? — като паяците, с които така майсторски се справяше.

Йегер тръгна по разчистената пътека, като търсеше пипнешком опънати жици ниско над пода. Погледът му се спря върху обемист контейнер, лежащ точно пред него. Беше толкова голям, че трябваше да се промуши покрай едната му страна, за да продължи към опашката. За момент се запита как ли са го качили на самолета. Вероятно с помощта на тежки машини през задната рампа.

Докато разглеждаше контейнера, Йегер забеляза щампования върху него надпис.

Kriegsentscheidend: Aktion Adlerflug
SS Standortwechselkommando
Kaiser-Wilhelm Gesellschaft
Uranprojekt — Uranmaschine

Под него се мъдреше характерната тъмна форма на...
Reichsadler.

Някои от думите — както и символът — бяха повече от ясни, но Нарова трябваше да допълни липсващото. Тя клекна пред контейнера и освети думите със собственото си фенерче.

— Е, едва ли е изненадващо...

Йегер клекна до нея.

— Някои думи са ми известни — каза той. — *Kriegsentscheidend* означава свръхсекретно. *SS Standortwechselkommando* е команда по преместването на СС. А останалото?

Нарова прочете и преведе думите; стъклата на противогаса ѝ проблясваха под лъча на фенера на Йегер.

— *Aktion Adlerflug* е операция „Орлов полет“. *Kaiser-Wilhelm Gesellschaft* е дружеството „Кайзер Вилхелм“, най-важният център за ядрени изследвания на нацистите. *Uranprojekt* е проектът за разработка на ядрени оръжия, а *Uranmaschine* — атомен реактор.

Тя се обърна към Йегер.

— Компоненти от ядрената им програма. Нацистите са експериментирали с ядрената енергия и овладяването ѝ за военни цели по начини, за които не сме си и представяли.

Нарова отиде до друг контейнер и освети подобен надпис и *Reichsadler*.

Kriegsentscheidend: Aktion Adlerflug
SS Standortwechselkommando
Mittelwerk Kohnstein
A-9 Amerika Rakete

— Горните два реда са същите посочи тя. Под тях: „Мителверк“ е подземен комплекс в планината Концайн, в самото сърце на Германия. Хитлер натоварил Ханс Камлер да прехвърли там производството на ракети, след като изследователският център Пеенемюнде бил унищожен при бомбардировки от съюзниците.

През зимата на 1944-та и пролетта на 1945-а двацет хиляди работници от съседния концентрационен лагер „Мигелбау-Дора“ умрели при строежа на „Мителверк“ от изтощение, глад и болести. Били принуждавани да работят до смърт или ги екзекутирали, когато оставали без сили и не ставали за нищо.

Нарова посочи контейнера.

— Както виждаш, част от злото от „Мителверк“ е оцеляло след края на войната.

Ръката на Йегер проследи последния ред.

— Какво е А-9?

— Наследникът на Фау-2. *Amerika Rakete* можеш и сам да си го преведеш. По проект можела да развива над четири хиляди и осемстотин километра в час и да достигне Северна Америка. Към края на войната имало работещи версии в аеродинамична тръба и дори извършили успешни изпитания. Както виждаш, не са искали А-9 да загине с Райха.

Йегер усещаше, че Нарова знае много повече от онова, което казва. Така беше от самото начало на експедицията. А сега бяха направили серия зашеметяващи открития — секретен германски самолет с американски отличителни знаци, изгубен за десетилетия в Амазония и натъпкан не с друго, а е нацистки ужаси.

И все пак това сякаш изобщо не изненадваше или шокираше Ирина Нарова.

62.

Продължиха напред в мрака. Горещината в товарния отсек беше задушаваша и дискомфортът се утрояваше от тромавия костюм и противогаса, но Йегер не се съмняваше, че екипировката несъмнено спасява живота му. Ако той, Нарова или Дейл се бяха опитали да влязат без такава защита, сега сигурно щяха да са мъртви или да се гърчат в агония от токсичните пари, изпълващи самолета.

Йегер се обърна да погледне към Дейл.

Операторът закрепваше малка лампа за камерата си. Включи я, за да може да снима, и товарният отсек се изпълни с като отрязани с нож сенки.

От всеки ъгъл в тях се визираха онези ужасни светещи точки — очите на паяците.

Йегер някак очакваше рязката светлина да събуди призрачния екипаж на самолета, той да излезе от сенките с пистолети „Люгер“, за да защити до последно най-мрачните си тайни.

Изглеждаше почти немислимо самолетът да е бил така напълно изоставен заедно с всичко скрито в него.

Нарова клекна пред трети контейнер и почти мигновено Йегер долови промяна в поведението ѝ. Докато ръката ѝ проследяваше надписа, тя изпъшка задавено и Йегер си помисли, че са попаднали на нещо, което дори тя не е очаквала.

Наведе се да прочете отпечатаните върху контейнера думи.

Kriegsentscheidend: Aktion Adlerflug
SS Standortwechselkommando
Plasmaphysik — Dresden Röntgenkanone

— Това не го очаквахме — промърмори Нарова и се обърна към Йегер. — Всичко е ясно, освен последното, нали? Разбираш ли третия ред?

Йегер кимна.

— Физика на плазмата — Дрезден.

— Именно — потвърди Нарова. — Колкото до *Röntgenkanone*, думата няма точен превод на английски. Може да го наречеш „лъч на смъртта“ или „насочено енергийно оръжие“. Изстрелва лъч от частици, електромагнитна радиация или дори звукови вълни. Звучи като нещо от научната фантастика, но отдавна се носят слухове, че нацистите са разполагали с подобно оръжие и са го използвали, за да свалят съюзнически самолети.

Нарова го погледна зад противогаса си.

— Изглежда, че слуховете са верни и че са разчитали на своя *Röntgenkanone* до самия край.

Йегер усещаше как потта се стича по лицето му. Жегата вече беше непоносима и дъхът му започна да кондензира вътре в маската и да му пречи да вижда. Реши, че е най-добре да продължат към края на самолета и да се опитат да отворят някоя от страничните врати, които се намираха при самата опашка.

Докато вървяха напред, Нарова посочи други контейнери, пълни със зашеметяващо модерно оръжие.

— Летяща бомба BV-246. Има обхват от двеста километра и е можела да се насочва по радарния сигнал на целта... Управляема бомба Фриц-X с топлинно или радио насочване. Най-общо казано, това са предшествениците на съвременните „умни бомби“.

Тя се наведе до редица дълги ниски контейнери.

— *Rheintochter* R-1. Управляема ракета земя-въздух за сваляне на съюзнически бомбардировачи... X-4 — ракета въздух-въздух, насочвана към целта от пилота. *Feuerlilie* или „Огнената лилия“, управляема противовъздушна ракета...

Тя спря пред група по-малки сандъци.

— Активни уреди за нощно виждане *Sehund*. Използвани с инфрачервен прожектор, обхватът им е неограничен... А това тук са стелт материали, създадени от ИГ „Фарбен“ за програмата *Schwarzes Flugzeug*, „Черният самолет“. Предшественик на съвременните стелт самолети.

А това са материали за покритието на стелт подводницата им XXI. Поглъщат радарния и сонарния сигнал и прави съда абсолютно невидим. — Тя погледна към Йегер. — XXI е била толкова

революционна, че китайското копие, подводницата клас „Мин“, се използва и до днес. Освен това руският „Проект 633“, подводницата от техния клас „Ромео“, е пряко копие на XXI и била в употреба през цялата Студена война.

Тя изтри прахта от друг контейнер, за да прочете надписа.

— Зарин, табун и туман. Най-модерните нервнопаралитични агенти на нацистите, с които световните сили продължават да се запасяват и до днес. През четиресет и пета не сме имали никаква ефективна защита срещу тях — най-вече защото изобщо не сме знаели, че съществуват.

Нарова рязко си пое дъх.

А това тук е контейнер с биологични агенти. Хитлер кръстил програмата за биологично оръжие *Blitzableiter*, или „Гръмоотвод“. Била е дело на нацисткия учен Курт Блуме. Нацистите винаги отричали съществуването ѝ и я маскирали като програма за изучаване и борба с рака, но ето че имаме категорично доказателство за съществуването на *Blitzableiter* — чума, тиф, холера, антракс и агенти, поразяващи бъбреците. Явно са искали да продължат програмата си и след края на войната.

Когато стигнаха опасната част на самолета, на Йегер вече му се виеше свят — както от задушаващата жега, така и от всичко, което бяха открили. Абсолютната вяра на Хитлер в технологията убеждението, че тя ще спечели войната за Райха въпреки всичко — бе дала плод, при това по начини, за които Йегер не бе и помислял.

В школата и в тренировъчния център на Кралските морски пехотинци, където бе завършил офицерското си обучение, Йегер бе учил, че съюзниците са надвили нацистите както във военно, така и в технологично отношение. А ето че съдържанието на този самолет доказваше недвусмислено, че онзи урок е бил всичко друго, но не и истина.

Управляеми ракети, умни бомби, невидими самолети и подводници, уреди за нощно виждане, химично и биологично оръжие, дори лъчи на смъртта. Зашеметяващите постижения на нацистите се демонстрираха нагледно от контейнерите в огромния товарен отсек на този самолет.

63.

Задните врати на JU-390 се оказаха типична демонстрация на немското качество. От двете страни те бяха двойни с височина около метър и осемдесет и се отваряха навън. Бяха залостени с две метални резета, които минаваха през средата им и влизаха в дупки в пода и тавана.

Пантите и заключващият механизъм изглеждаха добре смазани и Йегер реши, че би трябвало да се задвижат с лекота. Натисна един от лостовете и той дори не изскърца, докато се вдигаше нагоре и освобождаваше вратите. Бутна ги и те веднага се отвориха широко. В същия миг гъстата „мъгла“, която изпълваше вътрешността на самолета, започна да изтича навън.

Йегер с изненада установи, че тя е по-тежка от въздуха. Изливаше се от машината, пълзеше по земята и се събираше на локви като някаква гъста отровна супа. Когато слънчев лъч освети газа, той сякаш засия отвътре със странен металически блясък.

Гледката напомни на Йегер, че една от задачите му беше да проведе тестове и да установи източника на отровата, изтичаща от самолета. Откритията вътре така го бяха запленили, че почти бе забравил.

Но имаше достатъчно време.

Точно сега направо изгаряше и имаше нужда от няколко минути почивка и малко „въздух“. Седна от едната страна на отворената врата, а Нарова се настани от другата. С крайчеца на окото си виждаше, че Дейл снима, твърдо решен да не пропусне нито едно от невероятните им открития.

На светлината, нахлуваща от отворените врати, Йегер забеляза стилизирана рисунка върху един сандък. Наведе се да го разгледа по-добре — и наистина, изображението показваше изстрелвана от рамо ракета земя-въздух.

Нарова посочи надписа върху сандъка.

— *Fliegerfaust*. Буквално преведено „пилотски юмрук“. Първата изстрелвана от рамо ракета земя-въздух, предназначена за сваляне на противникови самолети. За щастие, появили са се твърде късно, за да повлияят на изхода от войната.

— Направо не е за вярване... — промърмори Йегер. — Толкова много първи неща... Ще ми трябва цяла вечност да каталогизираме всички тайни, скрити тук.

— Какво точно те изненадва толкова? — попита Нарова, загледана в белите кости на мъртвата джунгла.

— Че нацистите са разполагали с такава технология ли? Имали са тези и още много други неща. Ако претърсим из основи самолета, кой знае какво още ще излезе.

Тя замълча за момент.

— Или си изненадан от американските отличителни знаци? Съюзниците са подкрепяли усилията на нацистите да преместят оръжията си, своите *Wunderwaffe*, в затънтени кътчета на света. В края на войната вече се е появил нов враг — Съветска Русия. Типичен пример за принципа „врагът на моя враг е мой приятел“. Преместването е ставало с благословия от най-високо ниво, затова са и отличителните знаци на американските военновъздушни сили. Съюзниците и най-вече американците междувременно са владеели небето и никой не би могъл да стигне дотук без тяхното съдействие...

В края на войната противопоставянето е било срещу руснаците — продължи Нарова. — Заграбването на нацистките тайни, технологии и най-добрите им учени ни е помогнало да победим в Студената война, да не говорим за космическата надпревара. Навремето това е оправдавало всичко.

— На *нас* ли? — прекъсна я Йегер. — Но ти си рускиня. Сама го каза — в края на войната вие сте били врагът.

— Нищо не знаеш за мен — промърмори Нарова и замълча. — Може и да ти изглеждам рускиня, но кръвта ми е британска. Родена съм в твоята страна. Иначе корените ми са германски. А сега живея в Ню Йорк. Аз съм гражданин на свободния свят. Това враг ли ме прави?

Йегер извинително сви рамене.

— Откъде да знам? Нищичко не си ми казвала за себе си...

— Моментът едва ли е подходящ — прекъсна го Нарова и посочи товарния отсек на JU-390.

— Съгласен. Както и да е, продължавай — за самолета.

— Вземи например подземния комплекс „Мителверк“ — заговори Нарова, като продължи оттам, докъдето бе стигнала. — В началото на май четиресет и пета, американците го овладели и първите ракетни системи Фау-2 били изпратени в Щатите. Само няколко дни по-късно пристигнали офицери от Съветската армия, защото комплексът се намирал в съветската зона за окупация. Американската лунна програма „Аполо“ била изградена въз основа на технологиите на Фау-2.

Или вземи Курт Бломе, директора на *Blitzableiter*. Програмата им за биологични оръжия е била толкова развита, защото нацистите са имали хиляди затворници в концентрационните лагери, върху които да експериментират. В края на войната Бломе бил заловен и съден в Нюрнберг. По някакъв начин бил оправдан, след което американците го наели да работи за техния Химически корпус по свръхсекретна оръжейна програма.

Сключваме сделки — добави Нарова, неспособна да скрие горчивината в гласа си. — И да, сключвали сме сделки с най-отвратителните, най-гадните нацисти. — Тя погледна Йегер. Чувал ли си за операция „Кламер“?

Йегер поклати глава.

— Това е кодовото име на американски проект за привличане на хиляди нацистки учени в Съединените щати. Там те получавали нови имена, нова самоличност, важни и влиятелни постове — стига да работят за новите си господари. Вие сте имали подобна програма, но с типичната си британска ирония сте я кръстили операция „Дарвин“. Оцеляване на най-приспособените.

И двата проекта били напълно „опровержими“ — продължи Нарова. — Съществуването на операция „Кламер“ било отричано дори пред американския президент. — Тя замълча за момент. — Но е имало и още по-секретни неща. Върху всеки контейнер и сандък в товарния отсек ще откриеш надписа *Aktion Adlerflug*, операция „Орлов полет“. Така се наричал планът на Хитлер за преместване на нацистките технологии на места, където те ще могат да се използват за възстановяване на Райха. Ние, съюзниците, сме подкрепяли този проект, стига да е насочен срещу Съветите.

С две думи, седнал си в самолет, който лежи в сърцето на най-мрачната конспирация на всички времена. Секретността е била... е такава, че повечето британски и американски документи, свързани с тази дейност, да не говорим за руските досиета, си остават затворени и до днес.

И се съмнявам, че някога ще бъдат отворени. — Нарова сви рамене. — Това не би трябвало да те изненадва. Така наречените добри момчета сключили сделка с дявола. Направили го, защото смятали, че е необходимо. За доброто на свободния свят.

Йегер махна към контейнерите в товарния отсек.

— Което прави всичко това още по-невероятно. Този самолет трябва да е най-голямата колекция от нацистки военни тайни, събирана някога. Така че е още по-важно да го вдигнем оттук и да го преместим на място, където ще можем...

— Ще можем какво? — прекъсна го Нарова и го изгледа със студените си очи. Да кажем на света ли? Голяма част от тази технология вече е налице и е модернизирана. Вземи например *Röntgenkanone*, „лъча на смъртта“. Неотдавна американците усъвършенстваха точно такова нещо. Кодовото му име е МАРОДЕР. От „Магнитно ускорен пръстен за получаване на ултрависока насочена енергия и радиация“. Най-общо изстрелва сфери от затворена в магнитно поле плазма. Нещо като кълбовидни мълнии.

Това е секретна програма със забранен достъп — продължи Нарова. — Иначе казано, граалът на всички тайни. Колкото до директния предшественик на МАРОДЕР, той е нацистският *Röntgenkanone*. Така че не, господин Уилям Едуард Майкъл Йегер, изобщо няма да представим това откритие на света. Но това не означава, че не трябва да направим всичко по силите си да го спасим, при това с основателни причини.

Йегер я зяпна. *Уилям Едуард Майкъл Йегер*. Защо използваше пълното му име?

— Знаеш ли, имам един милион въпроси. — Гласът му се извиси над хриповете на маската. — И повечето от тях са свързани с теб. Нещо против да ми кажеш откъде знаеш всички тези неща? Нещо против да ми кажеш всичко, което знаеш? Нещо против да ми кажеш коя си всъщност? Откъде идваш? За кого работиш? А, да — нещо против да ми кажеш откъде е онзи командоски нож?

Нарова отговори, без да откъсва поглед от мъртвата гора.

— Може и да ти кажа някои неща, след като всичко това приключи. След като сме в безопасност. Но точно сега...

— А също и чантата с документите — продължи Йегер. — Онази, която прибра от пилотската кабина. Нещо против да ми кажеш какво имаше в нея? Летателен манифест? Карти? Крайната дестинация на този и другите самолети?

Нарова подмина въпроса.

— Точно сега, Уилям Едуард Майкъл Йегер, според мен трябва да знаеш само това. Познавах Едуард Майкъл Йегер. Дядо ти. Или по-скоро „дядо Тед“, както го наричахме всички. Той бе вдъхновение и водач за всички нас.

Работих с дядо ти, или по-скоро в негова памет. Работех с наследството му. — Нарова извади ножа си.

И тъкмо дядо ти ми остави това. Беше ми любопитно да се срещна с живото му наследство — с теб. И все така ми е любопитно. Не зная дали ти си всичко — или изобщо нещо, — което съм се надявала, че ще бъдеш.

Йегер беше онемял. Преди да успее да измисли подходящ отговор. Нарова заговори отново.

— Той беше дядото, когото никога не съм имала. Когото не бих могла да имам. — За първи път откакто се познаваха, Нарова се обърна и го погледна с много прям, пронизващ поглед, който можеше да прикове човек на мястото му. — И знаеш ли какво? Винаги съм негодувала срещу връзката, която ти имаше с него... и че беше оставен свободен да следваш мечтите си.

Йегер вдигна ръце.

— Чакай малко... Това пък откъде ти хрумна?

Нарова се извърна.

— Дълга история. Не знам дали съм готова. Дали ти си готов... А и сега не е времето...

Думите ѝ бяха прекъснати от уплашен вик, който отекна през интеркома и в товарния отсек на самолета.

— Ааааа! Разкарайте го! Разкарайте го!

Йегер се обърна и видя, че Дейл е нагазил здравата в паяците. Операторът беше така захласнат да снима, че не бе гледал къде стъпва. Сега бе целият покрит с яки лепкави паяжини и се мъчеше да удържи

камерата си и в същото време да махне задушавашите нишки — и ордите паяци.

Йегер се втурна да му помогне.

Нямаше голяма вероятност дори челюстите на скитащия паяк да пробият ръкавиците или противогаза на Дейл, а защитният костюм беше още поздрав. Но Дейл сигурно не знаеше това и ужасът му бе неподправен.

Зае се да маха с гумените си ръкавици гърчещата се маса паяци. С помощта на Нарова освободиха Дейл, който все така отчаяно се бе вкопчил в камерата си. И докато го вадеха от паяжините, Йегер разбра каква е истинската причина за страха на оператора.

Сред разкъсаните копринени нишки лежеше призрачен скелет — лишеното от плът лице бе зейнало в писък на ужас, костите на тялото все още бяха покрити с полуразложена униформа на офицер от СС. Докато се взираше в мъртвеца — несъмнено един от пътниците на JU-390. — Йегер чу глас по интеркома.

— Не беше от проклетите паяци! — изпъшка Дейл. — А това, че ме награби някакъв мъртъв нацистки генерал!

— Виждам го — потвърди Йегер. — И знаеш ли какво? В сравнение с него си почти красавец. Хайде, да се разкарваме оттук.

Йегер много добре си даваше сметка, че са прекарали в задушавания самолет вече близо час. Време беше да се махат. Но докато водеше Дейл и Нарова обратно към пилотската кабина, изведнъж го порази шокиращата мисъл, че тепърва трябва да открие как този самолет може да държи ключа към участта на жена му и детето му.

Люк и Рут — тяхното изчезване бе свързано по някакъв заплетен начин с откритието им тук. Зловещият *Reichsadler*, печатът на злото, бележеше всичко тук, както и отвличането на семейството му.

И той трябваше да започне да търси следите, които да го отведат до отговора.

64.

Йегер стоеше в края на все още здравата джунгла и говореше на екипа си — Луис Алонзо, Хиро Камиши, Летисия Сантос, Джо Джеймс, Ирина Нарова и Майк Дейл, който продължаваше да снима, както и на Пурувехуа, Гуайхутига и останалите индианци. Беше свалил противогаза, макар че продължаваше да носи тромавия защитен костюм.

— Добре, всички знаете какво следва — обяви той с глас, натезал от напрежение и умора. — Започваме вдигането. От дирижабъла смятат, че ще им трябва около час, за да освободят самолета. Това е времето, което искам да ни осигурите. Направете всичко възможно да задържите лошите, но без героизъм. Основната мисия е всички да останем живи. И не забравяйте — веднага щом се озовем във въздуха, се раз карайте отгук.

Йегер погледна към гигантския дирижабъл, който изпълваше небето над тях. Гледката будеше благоговение. Дирижабълът бе увиснал на по-малко от трийсет метра над изпочупените голи клони на мъртвите дървета като огромен бял кит, спуснат от облаците.

Беше четири пъти по-дълъг от фюзелажа на JU-390 и десет пъти по-широк; огромният му корпус бе пълен с над четиресет хиляди кубически метра хелий.

В сравнение с него военният самолет на земята изглеждаше като джудже.

Пилотът на дирижабъла не можеше да рискува да се спусне повече, тъй като горните клони на мъртвата гора стърчаха към небето като назъбени върхове на копия. Корпусът беше от „интелигентна“ кожа, която можеше да се възстанови, ако е продупчена, но множество рани щяха да причинят сериозни неприятности.

Не биваше да забравят и неизвестната отрова, изтичаща от германския самолет. Никой от екипажа нямаше желание да я приближава особено.

Според последното съобщение от Раф рано сутринта наоколо нямаше безпилотни самолети. Примамката им — какъът с проследяващото устройство и мобилния телефон — явно беше подмавило наблюдението далеч на север. Така безпилотният самолет се оказваше извън обхвата на наблюдение на дирижабъла, който и без това се намираше под облачна покривка с дебелина две хиляди и петстотин метра.

Въпреки това дирижабълът все още можеше да бъде открит електронно и оставяше топлинна следа с четирите си двигателя. Достатъчно бе само едно подобно засичане и безпилотният самолет щеше да се насочи към тях. Точно сега времето беше от особена важност — най-голяма от самото начало на експедицията.

Беше утрото на единайсетия ден и ако всичко минеше по план, това щеше да е последният им ден, преди да се върнат в някакво подобие на цивилизация. Или поне щеше да е последен за Йегер, Нарова и Дейл. През изминалите осемнайсет часа той и хората му се надпреварваха бясно с времето, а също и с неизвестния противник.

Предишната вечер един амахуака дотича в лагера им с тревожна новина — Тъмната сила била на по-малко от осемнайсет часа път отгук. Ако продължали и през нощта, щели да пристигнат още по-рано. Били около шейсет души, всички тежковъоръжени.

Следващите ги индианци се опитвали да осуетят напредъка им, но лъковете и отровните стрелички не можели да се сравняват с леките картечници и гранатометите. Основната група индианци продължавала да ги следва и тормози, но не била в състояние да ги забави повече.

От получаването на новината Йегер и хората му работеха трескаво и няколко неща започнаха да се изясняват. Първо, отровният коктейл, изтичащ от самолета, изглежда бе някаква форма на облъчена живачна плазма. Йегер обаче не бе в състояние да я идентифицира поточно, тъй като заплахата бе непозната за детекторите му.

Уредите работеха, като сравняваха засечената химична сигнатура с познат списък агенти. Това, с което се сблъскваха тук, не фигурираше в списъка. Което означаваше, че никой не биваше да рискува и да приближава самолета без пълна защитна екипировка.

Второ, макар че успя да спусне въжета Йегер и останалите ги бяха прокарали под местата, където крилете на самолета се свързваха с

корпуса, — дирижабълът не можеше да вдигне и екипа му от джунглата.

Въздушният кораб имаше възможност да прибере хората от височина шейсет и няколко метра, но просто не разполагаха с достатъчно защитни костюми, нито с време. През нощта индианците бяха изпратили разузнавачи. Последният се бе върнал малко след изгрев-слънце с предупреждението, че врагът е на два часа път оттук и приближава бързо.

Йегер бе принуден да приеме неизбежното — екипът му трябваше да се раздели. Основната част — Алонзо, Камиши, Сантос и Джо Джеймс, както Пурувехуа, брат му Гуайхутига и шестима войни амахуака, трябваше да заемат позиции между самолета и лошите.

Гуайхутига предложи да води атаката. Щеше да излезе напред с повечето си войни, за да устрои първата засада. Пурувехуа, Алонзо и всички останали щяха да образуват втори отбранителен пояс, по-близо до самолета. По този начин имаше вероятност да спечелят така необходимото време за вдигане.

Колкото до Йегер, Нарова и Дейл, те щяха да останат в самолета, докато дирижабълът го изкарва от джунглата. Такъв беше планът.

Дейл беше избран, тъй като някой трябваше да заснеме вдигането на юнкерса. Като водач на експедицията Йегер трябваше да се придържа към целта — самолета. Летисия Сантос бе изтъкнала, че трябва да е третата, тъй като е бразилка, а самолетът беше открит в Бразилия.

Нарова обаче моментално скочи и ясно даде да се разбере, че никой няма да я отдели от безценния ѝ самолет. Йегер сложи край на конфронтацията с довода, че е най-добре Сантос да се придържа към основната си мисия — опазването на индианското племе.

Освен това посочи, че тримата Йегер, Дейл и Нарова — вече са екипирани и че размяната на костюма, противогаза и ръкавиците може да замърси онези, които се преобличат. Опасността беше съвсем реална и бе логично вече екипираните да са онези, които ще се качат в самолета.

Накрая Сантос отстъпи с неохота.

— Алонзо, ти поемаш командването — продължи инструктажа си Йегер. — Пурувехуа обеща да направи всичко възможно, за да ви измъкне на сигурно място. Ще се върнете в селото и ще продължите

към земите на съседното племе. То поддържа контакт с външния свят и ще ви помогне да се върнете у дома.

— Дадено — съгласи се Алонзо. — Пурувехуа, оставяме се в твоите ръце.

— Ще ви върнем у дома — увери го индианецът.

— Ако всичко мине добре, ще откараме самолета до „Качимбо“ — каза Йегер. — По пътя ще предупредя полковник Евандро да отцепи район за кацане, в който самолетът да бъде изолиран, поне докато товарът му бъде изнесен на сигурно място.

Пътят е хиляда и четиристотин километра, което означава, че на дирижабъла ще му трябват най-малко седем часа, особено щом тегли подобно чудо. — Той посочи към огромния JU-390. — Стига генерал Ханс Камлер и приятелчетата му да не са го претоварили, вдигането би трябвало да е осъществимо и в такъв случай ще се приземим на „Качимбо“ някъде привечер.

Щом стигнем, ще изпратя съобщение от една-единствена дума — „Успех“. Надявам се, че някъде по пътя ще имате достатъчно добър сигнал, за да го получите. Ако не го получите, значи нещо е станало, но на този етап единственият ви приоритет трябва да бъде да се махнете отгук и да продължите към дома. — Йегер погледна часовника си. Добре, а сега да действваме.

Сбогуването бе емоционално, но времето ги притискаше и трябваше да са кратки.

Гуайхутига спря за момент пред Йегер. Повтори жеста, който бе направил над Дяволския водопад, след като го спаси на възжения мост — събра ръцете му в своите, но този път произнесе и няколко думи.

— *Помбокуав, еки'ура. Помбокуав, Кахухара'га.*

След това се обърна и поведе хората си в бърз тръс, като започна да припява някаква бойна песен, която бе подета от воините му и отекна мощно между дърветата.

Йегер погледна въпросително Пурувехуа.

— *Помбокуав* означава сбогом — обясни Пурувехуа. — Мисля, че нямате точна дума за *еки'ура*. Това е син на баща ми, или мой по-голям брат. Така че „сбогом, мой по-голям братко“. Знаеш какво е *Кахухара'га*, така че — „сбогом, ловецо“.

За пореден път след срещата си с това племе Йегер се почувства наистина смирен.

Пурувехуа връчи на Йегер великолепен подарък за довиждане — собствената си тръба за стрелички. Йегер сериозно се затрудни с избора на отведен подарък — нещо, което да даде на Пурувехуа и брат му в знак на благодарност за всичко, което бяха направили. Накрая се спря върху ножа, с който се бе сражавал на плажа на Фернао на остров Биоко.

— С този нож имаме история — обясни Йегер, докато го закопчаваше на гърдите на индианеца. — Веднъж се сражавах с него на едно далечно място, в Африка. Той спаси живота ми и живота на един от най-близките ми приятели. Сега броя и теб сред най-близките си приятели — теб и сънародниците ти.

Пурувехуа извади ножа и докосна острието му.

— На моя език е *кихе'я*. Остър, като срязано странично копие. — Той погледна Йегер. — Този *кихе'я* е пуснал кръвта на врага. Ще го направи отново, *Коти'ар*. Обещавам.

— Благодаря ти, Пурувехуа. За всичко — каза Йегер. — Обещавам, че един ден ще се върна. Ще се върна в селото ви и ще изям най-голямата печена маймуна в Къщата на духовете — но само ако ми позволиш да не опитвам *някуана*!

Пурувехуа се разсмя и обеща. Уилям Йегер нямаше никакво намерение в скоро време да опитва психотропни вещества.

След това прегърна поред всеки от екипа си. Запази особено топла прегръдка за Летисия Сантос. В отговор тя го хвана за онзи карнавален шал, придърпа го към себе си и му лепна огромна топла бразилска целувка.

— И да внимаваш, нали? — прошепна в ухото му. — Особено с онази... онази *я'гуара*, Нарова. И обещавай, че ще ми дойдеш на гости за следващия карнавал в Рио! Ще се напием заедно и ще танцуваме!

Йегер се усмихна.

— Разбрахме се.

С това екипът, командван от Луис Алонзо, но воден от индианците амахуака, нарами раниците и оръжията и изчезна в джунглата.

65.

Съобщението беше съвсем типично за Раф — кратко и по същество: „Готови за потегляне. Закопчайте се. Вдигане след три минути, 08:00 Зулу“.

Точно навреме, помисли си Йегер. През последните няколко минути чуваше стрелба в джунглата южно от тях — от посоката, от която идваше Тъмната сила.

Разнесе се внезапен свиреп трясък на автомати, вероятно от дебнещия в засада екип, но ответният огън беше ужасно силен; доколкото можеше да съди по гърмежите, противникът използваше леки автомати, към които се добавяха и по-тежки откоси на картечници и глух тътен на гранати.

Подобни оръжия можеха да оставят широка кървава диря през джунглата.

Каквато и да беше онази Тъмна сила, Йегер бе прав — противникът бе тежковъоръжен, готов и решен да се бие до смърт. И въпреки усилията на екипа му врагът приближаваше към Йегер и самолета тревожно бързо.

Времето изтичаше — дирижабълът щеше да започне вдигането след сто и осемдесет секунди и Йегер като никога очакваше с нетърпение да се откъснат от земята.

Забърза през тъмния отсек, затвори задните товарни врати и ги заключи. Пое отново напред, като заобикаляше контейнери и сандъци, затръшна вратата на преградната стена и я залости здраво.

Дейл и Нарова бяха отворили страничните прозорци на кабината — след издигането течението щеше да проветри помещението от токсичните изпарения. Йегер седна на мястото на втория пилот и се закопча. Дейл беше в пилотското кресло до него беше заел мястото, за да може най-добре да заснеме самолета, докато го измъкват от джунглата.

Нарова се бе навела над масата на навигатора и Йегер имаше отлична представа какво прави. Изучаваше един от документите от

чантата, която бе взела от пилотската кабина. Беше успял да хвърли бърз поглед на пожълтелите страници. Бяха изписани на немски, което за Йегер означаваше, че със същия успех можеха да са и на марсиански.

Все пак успя да разпознае някои думи от титулната страница. Обичайните щампи „Строго секретно“ и думите *Aktion Feuerland*. От уроците в училище имаше смътен спомен, че *Feuer* означава огън. Операция „Огнена земя“. А под това пишеше *Liste von Personen*.

Това също нямаше нужда от превод — „Списък на персонала“.

Доколкото беше видял, всички сандъци в товарния отсек бяха щамповани с *Aktion Adlerflug* — операция „Орлов полет“. Какво тогава беше *Aktion Feuerland*, операция „Огнена земя“? И защо Нарова проявяваше такъв огромен интерес към документа, че почти се беше изключила от всичко друго?

Ала точно в момента нямаше време да мисли за тези неща.

Вдигането, което щеше да опита дирижабълът — вдигането на пълен с товар JU-390, щеше да се осъществи чрез комбинация фактори. Първо, чрез аеростатична сила — поради простия факт, че пълният с хелий корпус беше по-лек от въздуха.

Второ, с тяга — използването на четирите огромни перки, задвижвани от газови турбини с мощност 2350 конски сили. Все едно четири тежкотоварни хеликоптера да напругат всичките си сили, за да вдигнат самолета за четирите му краища.

И трето, чрез аеродинамично издигане, осигурено от ламинирания корпус на дирижабъла. Формата му беше като напречно сечение на конвенционално самолетно крило, с по-платка долна и по-заоблена горна част. Тази форма щеше да осигури 40% от тягата, но едва след като дирижабълът започне да се движи хоризонтално.

Първите няколко десетки метра щяха да се издигат вертикално и изцяло да зависят от хелия и перките.

Йегер чу как едва доловимото мъркане на дирижабъла се смени с глух рев, докато се готвеха да потеглят. В момента четирите перки бяха обърнати в хоризонтална позиция, за да осигурят максимална вертикална тяга.

Вятърът от перките се засили до силата на буря и понесе вихър от клонки навсякъде около самолета. Йегер имаше чувството, че е

застанал зад някакъв чудовищен комбайн, който жъне огромно поле с пшеница и изхвърля нежеланата плевела в лицето му.

Затвори страничния прозорец и даде знак на Дейл да стори същото, когато в кабината започнаха да вдигат гнили клонки. Всеки момент щяха да започнат най-рискованата операция от цялото това безумно начинание.

Стандартната товароподемност на JU-390 беше петдесет и три хиляди килограма. С капацитета си от шейсет хиляди килограма дирижабълът би трябвало да се справи — стига Ханс Камлер и хората му да не са преговаряли самолета.

Йегер бе напълно уверен в якостта на въжетата, прехвърлени под крилето. Беше също толкова сигурен в пилота на дирижабъла Стив Макбрайд. Големият въпрос беше дали ще успеят да се измъкнат от мъртвата гора. И дали творението на германските инженери е издържало през седемте десетилетия гниене и корозия в сърцето на джунглата.

Всяка грешка от тяхна страна щеше да се окаже катастрофална. Самолетът — а вероятно и дирижабълът — щеше да полети като камък към джунглата.

През нощта Йегер и хората му бяха повалили някои от най-големите дървета с помощта на пластични експлозиви. Бяха обаче ограничени от времето и от количеството боеприпаси. Около половината от мъртвите дървета си останаха непокътнати.

Бяха взривили предимно най-големите и най-малко изгнилите — онези, които можеха да създадат най-значителен проблем. Залагаха на факта, че останалите дървета са изгнили и ще се счупят, когато дирижабълът вдигне самолета от гората.

Ревът на перките премина в оглушителен вой, а вятърът от тях стана ураганен. Усещаше се, че дирижабълът приближава максималната си тяга. Нещо падна отгоре и тъмна, издължена сянка профуча през кабината.

Тежък клон се стовари върху горната част на прозореца, където се срещаха предните панели. Вертикалната стоманена подпора помежду им се смачка от удара, дебелият плексиглас се огъна. Когато клонът се счупи на две и падна, върху плексигласа се появи назъбена пукнатина, подобно на светкавица.

Но поне засега прозорецът издържа.

Ревът на двигателите и трясъкът бумтяха в главата на Йегер. Тежки, повлечени от вятъра отломки заваляха по металната обшивка на JU-390. Имаше чувството, че са го напъхали в гигантски стоманен варел.

През фюзелажа премина продължителна вибрация, когато турбуленцията от перките намери някакъв резонанс с яките стоманени възета около самолета. Йегер усещаше как дирижабълът напъва всичките си сили да вдигне машината и сякаш самият самолет се мъчеше някак да се освободи.

Внезапно всичко се разтресе, кабината се килна напред, опашката на самолета се завъртя и освободи. Задната част на фюзелажа се надигна, отърсвайки се от нападалите по нея клони.

Сега осемте колосални гуми на четирите двойни колесника бяха единственото, което задържахше самолета на земята. Масивната машина се тресеше и мяташе като чудовищна птица, опитваща се да се освободи от тресавище и да полети в небето.

Изведнъж се чу звук като от отлепяне на огромна ивица велкро и JU-390 се понесе във въздуха.

Рязкото освобождаване прикова Йегер в седалката и го хвърли напред, но предпазните ремъци го удържаха. В продължение на няколко секунди гигантският самолет се издигаше във въздуха, сякаш гравитацията внезапно беше престанала да действа, като с всеки момент се приближаваше все повече към скелетните корони на мъртвите дървета.

Мъртвата дървесина хвърляше паяжина от сенки в кабината; горната част на самолета достигна най-долните клони и се блъсна в тях на височина около двайсет метра над земята. Чу се трясък и от резкия сблъсък Йегер отново щеше да излети от седалката, но ремъците го удържаха и този път.

Навсякъде около него костеливите клони посягаха към кабината, сякаш някаква огромна ръка се опитваше да се добере вътре, да хване Йегер, Дейл и Нарова и да ги запрати на земята. Докато самолетът продължаваше да се издига нагоре, един особено дебел мъртъв клон проби плексигласовия страничен прозорец, като едва не изби камерата на Дейл от ръцете му и се понесе право към Йегер.

Той се сниши и счупеният край на клоната се заби в седалката му там, където преди миг беше главата му. От удара клонът се прекърши

на две и счупената част остана да стърчи от прозореца.

Йегер усети, че издигането се забавя. Осмели се да хвърли поглед наляво. Видя гигантските перки на лявото крило, два пъти по-високи от човешки ръст, да се оплитат в короните на дърветата. Миг по-късно мъртвите клони стегнаха хватката си около самолета и той рязко спря.

Бяха заседнали на трийсет метра над земята.

66.

В протежение на няколко секунди грамадният JУ-390 остана увиснал в гнездо от изсъхнали клони.

Йегер чу как ревът на перките се промени и вдиганият от тях ураганен вятър премина в бриз. За момент се уплаши, че пилотът се отказва, принуден да признае, че мъртвата гора го е победила — и в този случай Йегер, Нарова и Дейл щяха много скоро да се изправят срещу противник, наброяващ шейсет или повече души.

Рискува да включи сателитния телефон и веднага получи съобщение от Раф.

Пилотът ще се опита да обърне перките и да даде напред, за да ви освободи. Бъдете готови.

Йегер изключи телефона.

Корпусът на дирижабъла осигуряваше почти половината от подемната тяга. С подобна маневра тягата можеше почти да се удвои.

Йегер извика на Нарова и Дейл да се държат здраво. В следващия миг настъпи рязка промяна в посоката на упражняваната върху самолета сила, когато дирижабълът пое напред с пълна мощност.

Атакуващите ръбове на крилете се забиха в мъртвата дървесина, острият конус на носа трошеше клони. Йегер и Дейл се скриха под панела, докато кабината си пробиваше път през оплетената стена от клони, побелели от тропическото слънце.

Секунди по-късно клоните видимо оредяха и слънчевата светлина изпълни кабината. С оглушителен трясък огромният самолет се освободи и се понесе във въздуха. Гнила дървесина и останки заваляха от крилете и фюзелажа надолу към гората.

След внезапното освобождаване самолетът се люшна тежко напред, после назад, докато не увисна непосредствено под гондолата на дирижабъла.

Веднага щом люлеенето стана поносимо, мощните хидравлични лебедки започнаха да вдигат самолета нагоре, докато той не се озова в сянката на дирижабъла. Крилете докоснаха долната част на огромните въздушни възглавници. Сега JU-390 беше на практика закрепен за гигантския „Еърлендър“.

Пилотът на дирижабъла вече можеше да даде пълен напред и започна дългото издигане до крайцерска височина. Насочиха се към летище „Качимбо“; оставаха им само седем часа полет до крайната цел.

Йегер триумфално взе седемдесетгодишния термос на втория пилот, напъхан в страничния джоб на седалката му, и помахаша с него на спътниците си.

— Някой да желае кафе?

Дори Нарова не се сдържа и се усмихна.

— Сър, самолета просто го няма — повтори човекът с позивна Сив вълк шест.

Говореше по радиостанция от същата отдалечена безименна писта с редицата хеликоптери с клюмнали перки, които търпеливо очакваха заповеди.

Английският на мъжа бе достатъчно добър, но с ясно доловим акцент; от време на време се чуваха онези резки гърлени интонации, така характерни за източноевропейците.

— Как така го няма? — избухна гласът от другата страна.

— Сър, екипът се намира на посочените координати. В район е мъртва джунгла. Открили са следи от нещо тежко и изпотрошени сухи клони и дървета. Сър, впечатлението е, че нещо е вдигнало самолета от джунглата.

— Какво го е вдигнало? — недоумяващо попита Сив вълк.

— Сър, нямаме никаква представа.

— Разполагате с „Предатор“ в района. Имате хора на място. Как е възможно да пропуснете вдигането от джунглата на самолет колкото „Боинг 727“?

— Сър, безпилотният самолет кръжеше на север и очакваше визуален контакт с проследяващото устройство. Освен това има облачна покривка на височина до три хиляди метра. Не можем да

видим нищо през нея. Вдигането е извършено при пълно комуникационно мълчание и под прикритието на облаците. — Пауза. — Сър, зная, че изглежда невероятно, но повярвайте, самолетът е изчезнал.

— Добре, ето какво ще направим. — Гласът на Сив вълк беше ледено спокоен. — Разполагате с „Блек Хоук“. Вдигнете ги във въздуха и претърсете въздушното пространство. Ще — повтарям, *ще* — намерите самолета. Ще вземете онова, което трябва да се вземе. И после ще унищожите самолета. Ясно ли е?

— Разбрано, сър.

— Да смятам ли, че това е работа на Йегер и хората му?

— Предполагам, че да, сър. Нанесохме ракетни удари при реката. Проследяващото устройство и телефонът замлъкнаха. Но...

— Йегер е — прекъсна го гласът. — Трябва да е той. Ликвидирайте всички. Не бива да остава нито един свидетел. Разбрахте ли? И заредете самолета с толкова експлозиви, че да не остане нито едно парче от него. Искам да изчезне. Напълно и завинаги. Този път никакви каша, *kamerade*. Разчистете. До последния човек. Избийте всички.

— Разбрано, сър.

— Добре, а сега вдигайте хеликоптерите. И още нещо — тръгвам към вас. Това е твърде важно, за да се остави на... аматьори. Ще взема един от самолетите на агенцията. Ще пристигна след по-малко от пет часа.

Владимир сви устни. „Аматьори“. Как само презираше американския си работодател. Все пак парите си ги биваше, както и вероятността за кръвопролития и хаос.

И през следващите часове той, Владимир Установ, ще покаже на Сив вълк на какво е способен, като и така наречените му „аматьори“.

67.

Йегер прие съобщението и изключи телефона. То гласеше:

Полк. Евандро потвърждава подготовката на карантинна зона за приземяване.

Пристигане в ЗП 16:30 Зулу. ПЕ праща въздушен ескорт за остатъка от пътя.

Погледна часовника си. Беше 09:45 Зулу. Имаха шест часа и четиресет и пет минути полет, преди да кацнат в онази част от летище „Качимбо“, която им бе приготвил директорът на бразилските специални части. „Карантинна“ означаваше зона, в която Йегер и екипажът ще могат да обеззаразят себе си, а после и самолета. Полковникът дори им изпращаше някакъв въздушен ескорт, най-вероятно двойка реактивни изстребители.

Всичко вървеше чудесно.

През следващия час продължаваха да набират височина, докато дирижабълът не достигна тавана си от три хиляди метра. Колкото по-високо се издигаха, толкова по-рядка ставаше атмосферата и толкова по-ефективно въздушният кораб използваше горивото си, а това беше особено важно, за да се доберат до „Качимбо“.

Най-сетне се издигнаха над облаците и слънчевата светлина нахлу през прозорците на кабината. Йегер можа да види каква невероятна гледка представляваха — футуристичен дирижабъл и издължен самолет от Втората световна война под него, летящи като едно цяло.

Поради леко заоблената долна повърхност на дирижабъла крилете на самолета стърчаха на петнайсетина метра от двете страни, като се стесняваха в краищата. Йегер реши, че те ще започнат да създават своя подемна сила, когато дирижабълът развие двеста

километра в час, и така ще помогнат за придвижването им по-бързо до целта.

Нарова беше погълната от документите, Дейл снимаше всичко, което ставаше за снимане, и на Йегер не му оставаше нищо друго, освен да се възхищава на гледката. Пухкави бели облаци се стелеха под тях чак до хоризонта, а синьото небе бе зейнало широко отгоре. За първи път от цяла вечност Йегер имаше време да помисли за всичко, което се бе случило, и за онова, което ги очакваше.

Шокиращото откровение на Нарова — *че е познавала дядо му и е работила с него, че е била третирана едва ли не като роднина* — се нуждаеше от сериозно проучване. Разкритието отваряше още куп неизвестни. След като кацнат на „Качимбо“, след като бъдат „в безопасност“, както се изрази тя, двамата с Ирина Нарова трябваше да си поговорят надълго и нашироко. Но на височина три хиляди метра, с противогазите и радиостанциите, едва ли можеха да проведат разговор на четири очи.

Основният приоритет на Йегер бе да измисли какво точно да правят с JU-390 и товара му. Намираха се в нацистки самолет от Втората световна война, пълен с най-големите военни тайни на Хитлер, носещ отличителните знаци на американските ВВС, открит на територия, която се водеше бразилска, но спокойно можеше да е на Боливия или Перу, и изваден от джунглата от една наистина международна експедиция.

Въпросът бе кой има най-основателни претенции към него?

Йегер предположи, че всички възможни агенции ще се съберат в базата „Качимбо“, след като научат за откритието. Полковник Евандро беше добър професионалист и със сигурност им беше избрал част от огромния комплекс, която е далеч от любопитните очи на широката публика и пресата.

Най-вероятно въпросните агенции щяха да настояват — и да получат — информационно затъмнение, докато не решат каква версия на историята да представят на световната общественост. Йегер от опит знаеше, че нещата като цяло се правят по този начин.

Американското правителство щеше да иска да потули напълно ролята си в подпомагането на подобен полет. Същото важеше и за съюзниците от Втората световна война, и най-вече за Великобритания, които несъмнено са участвали във всичко това.

Както бе споделила Нарова, поне част от технологиите в JU-390 най-вероятно бяха все още засекретени и със сигурност трябваше да си останат такива. Те щяха да бъдат изключени от изявлението, предназначено за световната публика.

И Йегер много добре си представяше що за история ще се появи в крайна сметка в пресата:

След като е лежал забравен в джунглата на Амазонка в продължение на седемдесет години, отличителните белези на самолета от Втората световна война едва могат да се различат, но машините с подобни размери са били единици. Дръзките изследователи, които го откриха, незабавно го разпознаха като „Юнкерс“ JU-390, макар че малцина биха могли да си представят изумителния му товар и какво ви могъл да ни каже той за предсмъртните гърчове на нацисткия режим на Хитлер...

Камлер и другарчетата му щяха да бъдат представени като опитващи се да спасят най-добрите си технологии от пепелищата на Третия райх без помощта на съюзниците и независимо от тях. Или нещо подобно. Колкото до телевизионното представление на „Уайлд Дог Медия“, Дейл снимаше като луд и много добре осъзнаваше, че това е шансът на живота му.

Очертаваше се завладяваща история, включваща приключения и загадки, съвсем в стила на Индиана Джоунс. Идеята да играе героя на Харисън Форд не блазнеше особено Йегер, но Дейл беше успял да заснеме доста интервюта с него.

Заснетото си беше заснето и Йегер си представяше много добре изчистената версия на телевизионната поредица — несъмнено със замазка върху част от съдържанието на товарния отсек на самолета, да не говорим за американските отличителни знаци. Може би в крайна сметка наистина щеше да се получи нещо завладяващо.

Другото, което несъмнено се нуждаеше от цензуриране, беше Тъмната сила, която ги преследваше. Имаше достатъчно драма с „изгубените племена“ и Изгубения свят на джунглата, които щяха да бъдат далеч по-апетитни за семейната телевизионна аудитория.

Вероятно Тъмната сила вече се беше отказала от лова, след като наградата им беше откъсната. Но наличието най-малко на един безпилотен самолет и тежковъоръжен отряд на място означаваше, че зад всичко това стои някоя секретна американска агенция, действаща на своя глава.

Когато създаваш толкова много тайни агенции и им предоставяш пълна власт и никаква отговорност, няма как да не очакваш „ответен удар“, както го наричаха в занаята.

Някога и някъде ще изгубиш напълно контрол и една от въпросните агенции ще престъпи границите на допустимото.

68.

Дори командирът на Тъмната сила да беше прекратил лова, Йегер нямаше да направи същото. Инстинктът му се беше оказал безпогрешен — в края на експедицията той беше открил убийците на Анди Смит. Йегер бе сигурен, че приятелят му е бил измъчван до смърт, за да може Тъмната сила да стигне първа до военния самолет.

Йегер беше изгубил още двама души от екипа си — Клермон и Краков, станали жертви на същата Тъмна сила. Имаше да урежда сметки — най-малкото с онзи, който бе наредил изтезанията и екзекуцията на най-добрия му приятел, а после и на членовете на експедицията. Както се бе зарекъл пред Дулсе в семейния им дом в Уилтшър, той не изоставяше приятелите си.

Но първо трябваше да се погрижи останалите от екипа му, водени от Луис Алонзо, да напуснат живи и здрави Сера де лос Диос, а това означаваше, че трябва да се справя с истински логистичен кошмар. И покрай всичко друго трябваше да намери време да потърси отговорите, които искаше, от които се нуждаеше най-много — онези, които биха го отвели до изчезналото му семейство.

Имаше натрапчивата увереност, че Рут и Люк са живи. Не разполагаше с никакви доказателства, само със спомените, събудени от психотропната напитка, но въпреки това беше уверен, че уликите за съдбата им са скрити някъде в този самолет.

Потупване по рамото го изтръгна от унеса. Беше Дейл.

Операторът се усмихна изтощено.

— Става ли да ми кажеш няколко думи? От рода на какво е да седиш тук в момента, в пилотската кабина на самолет, който предстои да бъде представен на света?

— Добре, но нека е кратко.

Докато Дейл нагласяше камерата, Йегер забеляза как Нарова рязко вдигна глава от масата на навигатора. Най-задните прозорци на кабината гледаха откъм бордовете на самолета и Нарова се взираше напрегнато през нейния.

— Имаме си компания — обяви тя. — Три хеликоптера „Блек Хоук“.

— Ескортът на полковник Евандро — заключи Дейл. — Трябва да са те. Той погледна към Йегер. — Секунда. Задръж интервюто, докато ги заснема.

Дейл отиде до страничния прозорец и започна да снима. Йегер го последва.

И наистина, три дундести черни хеликоптера летяха успоредно с тях на около триста метра от десния борд на дирижабъла. Докато ги гледаше, Йегер си помисли, че нещо не е наред. Машините бяха покрити с някакъв матов стелт материал и по тях нямаше никакви отличителни знаци.

Бразилските ВВС наистина имаха „Блек Хоук“. Може би разполагаха и с необозначени стелт варианти, но не това очакваше Йегер. Най-логично бе полковник Евандро да е вдигнал няколко изтребителя от „Качимбо“, най-вероятно F-16, които да ги ескортират тържествено до базата.

Необозначени стелт хеликоптери — просто не се връзваше.

Макар да бе тежковъоръжен, „Блек Хоук“ беше предимно транспортна машина и не би могъл да стигне до военновъздушната база „Качимбо“. Бойният обхват на хеликоптера бе по-малко от шестстотин километра, по-малко от половината на онова, което бе нужно.

Нямаше начин Йегер да повярва, че това е ескортът на полковник Евандро.

Обърна се към Нарова. Погледите им се срещнаха.

Той поклати разтревожено глава — „Нещо не е наред“.

Нарова повтори жеста му.

Йегер включи сателитния телефон и набра Раф. Мълчанието вече отпаднаше. Или това беше ескорт и в този случай се намираха в безопасност, или бяха открити от врага. И в двата случая беше безсмислено да се крият.

Веднага щом телефонът получи сигнал, Йегер чу извъняване, на което отговори моментално. Но по линията не се разнесе гласът на Раф. Вместо него се чуваше радиосъобщение от онзи, който командваше мистериозните хеликоптери. Раф използваше сателитния телефон, за да предаде съобщението на Йегер и екипа му.

— „Блек Хоук“ до „Еърлендър“ по общ канал — монотонно изрече гласът. — Потвърдете, че ме чувате. „Блек Хоук“ до „Еърлендър“. Отговорете.

„Общ канал“ беше сборното название на всички радиочестоти, следени от летателните апарати. Странно, но в гласа на пилота се долавяше някакъв източноевропейски, може би руски акцент — плосък и гърлен, който за момент напомни на Йегер за... начина на говорене на Нарова.

Тя също слушаше напрегнато гласа от сателитния телефон, но за миг вдигна очи към Йегер. И в тях той видя нещо, което изобщо не беше очаквал да види някога. Страх.

69.

Йегер написа бързо съобщение:

На линия съм.

Веднага щом го изпрати, в ефира се разнесе дрезгавият глас на едрия маор.

— „Блек Хоук“, тук „Еърлендър“. Чуваме ви.

— С кого говоря? — попита командирът на хеликоптера.

— Такавеси Рафара, оперативен офицер, „Еърлендър“. А аз с кого разтварям?

— Господин Рафара, въпросите задавам аз. Аз държа картите. Свържете ме с господин Йегер.

— Отхвърлено. Аз съм оперативният офицер на този съд. Всички комуникации минават през мен.

— Повтарям, свържете ме с господин Йегер.

— Отхвърлено. Всички комуникации минават през мен — повтори Раф.

Водещият „Блек Хоук“ откри огън.

Използваше страховитата шестцевна картечница „Гатлинг“ 50-и калибър. През краткия трисекунден откос въздухът под хеликоптера почерня от изхвърлените гилзи. За тези три секунди той бе изстрелял над сто бронебойни куршума, всеки с размерите на детски юмрук.

Откосът мина на цели триста метра пред гондолата на дирижабъла, но посланието бе кристално ясно. Можем да ви направим на решето сто пъти за нула време.

— Следващият откос ще бъде по гондолата — заплаши командирът на хеликоптера. — Свържете ме с Йегер.

— Отхвърлено. На борда няма Йегер.

Раф подбираше внимателно думите си. Технически погледнато, бе казал истината — Йегер не се намираще на борда на дирижабъла.

— Слушайте много внимателно, господин Рафара. Навигаторът ми откри разчистен терен на сто и петдесет километра на изток, с координати 497865. Ще кацнете на тези координати. И да сме наясно — когато го направите, искам да проверя всеки член на екипажа ви. Потвърдете, че разбирате инструкциите ми.

— Изчакайте.

Чу се сигнал за получено съобщение:

Отговор?

Йегер написа:

Кацнем ли, мъртви сме. Всички. Възрази.

— „Блек Хоук“, тук „Еърлендър“ разнесе се гласът на Раф. — Отхвърлено. Продължаваме по планирания курс. Ние сме международен екип на цивилна експедиция. Не пречете, повтарям, не пречете на този полет.

— В такъв случай погледнете хубаво отворената врата на водещия хеликоптер — каза командирът на „Блек Хоук“. — Виждате ли фигурата на нея? Това е един от любимите ви индианци. И като бонус държим и един от хората ви.

Мислите на Йегер запрепускаха. Щом като на хеликоптера имаше амахуака и някой от екипа му, значи врагът беше обкръжил една от групите и бе заловил поне няколко души. Нататък бе лесно да ги натоварят на хеликоптера, като използват разчистената зона, където бе лежал самолетът.

— Мисля, че някои от вас познават този дивак — насмешливо каза командирът. — Името му означава „голямото прасе“. Много подходящо. А сега го вижте как лети.

В следващия миг една тънка като пръчка фигура полетя от първия хеликоптер.

Дори от това разстояние се виждаше, че е воин амахуака, който крещи безмълвно, докато пада към земята. Тялото бързо бе погълнато

от облаците, но миг преди това на Йегер му се стори, че разпознава огърлицата на врата му — *гуираг'уая*, украшението от къси пера, всяко символизиращо убит неприятел.

През цялото му същество премина ослепителна ярост, докато тялото на брата на Пурувехуа изчезваше от поглед. Гуайхутига беше спасил живота на Йегер на възжения мост, а сега летеше към смъртта си, задето Йегер и хората му се опитваха да спасят собствените си кожи. Заби юмрук в стената на самолета, обхванат от влудяващо безсилие.

— Имам още няколко диваци продължи командирът на хеликоптера. — За всяка минута, през която отказвате да промените курса към координати 497865, ще изхвърлям по един. О, членовете на експедицията ви също ще ги последват. Изпълнете нареждането. Променете курса. Една минута. Времето тече.

— Изчакайте.

Йегер отново получи съобщение:

Отговор?

Погледна към Дейл и Нарова. Какво трябваше да каже, по дяволите? Нарова вдигна чантата с документи.

— Те искат нещо, което е на самолета — заяви тя. — Нещо, което им трябва. Не могат да ни свалят.

Ръката на Йегер увисна над клавиатурата на телефона, докато събираше сили да напише онова, което трябваше. Накрая, въпреки надигащото се гадене, набра съобщението:

Самолетът им трябва непокътнат. Няма да ни свалят.

Не изпълнявай.

— Продължаваме по планирания си курс — разнесе се гласът на Раф. — И ви предупреждаваме, че заснемаме всичко и прехвърляме материала на сървър, откъдето ще бъде пуснат по интернет. — Не беше съвсем вярно, разбира се, а класически блъф и импровизация на Раф.

— Снимаме ви и ще бъдете изправени пред съда и обвинени за престъпленията ви...

— Дрън-дрън — прекъсна го командирът. — Това са необозначени хеликоптери. Не схващаш ли, задник такъв? Ние не съществуваме. Мислиш си, че можеш да съдиш призраци за военни престъпления. Глупак. Промени курса според нареждането, или посрещни последиците. Кръвта е върху твоите ръце...

Още една кльоцава фигура полетя от хеликоптера.

Докато индианецът се премияташе през ослепителната синева, Йегер се опита да прогони мисълта как Пурувехуа се забива в джунглата далеч долу. Беше невъзможно да разбере кой точно е изхвърленият от хеликоптера воин, но смъртта си беше смърт, убийството — убийство.

Умът му крещеше.

Колко много кръв щеше да има върху ръцете му...

— Дотук добре — продължи командирът на хеликоптера. Използвахме двама от квотата диваци. Остава ни още един. Ще изпълните ли заповедта, господин Рафара, или и последният ще трябва да се учи да лети?

Раф не отговори. Ако променят курса и кацнат със самолета на координатите, както им бе наредено, с тях беше свършено. Знаеха го. По време на курсовете по крав мага Раф и Йегер бяха научени да не изпълняват две заповеди — да бъдат местени другаде и да бъдат връзвани. И двете вещаеха катастрофа. Изпълняването на подобно нареждане нямаше да доведе до добър край за никого.

Йегер извърна очи, когато и трета фигура се запремята в небето, размахвайки безпомощно ръце в опит да се хване за редкия въздух. В ума му проблесна спомен. Пурувехуа му казваше, че често е летял като *топена*, големия бял орел, реещ се над планините.

„Много пъти съм летял високо като *топена* — беше му казал Пурувехуа. — Над просторни океани и до далечни планини“.

Споменът измъчваше Йегер повече, отколкото можеше да понесе.

— А сега, господин Рафара, преминаваме към наистина интересната част. Второ действие, в което главните герои ще бъдат вашите другари. Първа сцена — погледнете фигурата на вратата. Не изгаря от желание да се учи да лети. Променете курса към указаните

координати, иначе приятелят ви ще поеме по еднопосочния път към размазгедон. — Командирът се засмя на собственото си остроумие. — Една минута. Времето тече.

Сигнал за получено съобщение.

Отговор?

Йегер виждаше светлорусата коса, която блестеше на слънцето, докато замъкваша насила фигурата до вратата на хеликоптера. Макар да смяташе, че Стефан Крал е предателят сред групата, Йегер не можеше да е напълно сигурен в това, а при мисълта за малките му деца у дома в Лондон стомахът му се сви още повече.

Насили се да напише отговора.

Предупреди ги, че ПЕ е пратил изстребители.
Карай го да говори.

— Продължаваме по планирания курс — разнесе се гласът на Раф. — И ви предупреждаваме, към нас лети ескорт от изстребители на Бразилските военновъздушни сили...

— Знаем за другарчетата ви от БСО — прекъсна го командирът на хеликоптера. — Мислите си, че имате приятели на високи места! — Той се изсмя. — Няма да повярвате какви високопоставени приятели имаме ние. Така или иначе, самолетите на полковника са на поне на деветдесет минути път оттук. Изпълнете заповедта, или ще умрат още хора.

— Отхвърлено — повтори Раф. — Продължаваме по курса си.

— Добре, тогава ще приближа хеликоптера още малко заяви командирът. За да можете да пожелаете на приятеля си приятен полет.

Трите хеликоптери приближиха, без да развалят стегнатата си формация, докато се озоваха на не повече от сто и петдесет метра от дирижабъла и самолета. Когато заеха позиция, фигурата на словашкия оператор бе избутана до самия ръб на отворената врата.

— Последен шанс — изхриптя командирът. — Променете курса.

— Отхвърлено упорито повтори Раф. — Продължаваме според плана.

Стефан Крал беше блъснат навън.

Докато тялото му летеше и се премяташе надолу в ослепително синьото небе, Йегер чу как Дейл повърна на пода зад него. Самият Йегер имаше чувството, че го разкъсват.

Предател или не, никой не биваше да свършва живота си по такъв начин — особено един млад баща.

70.

— Поздравления, господин Рафара — обяви командирът на „Блек Хоук“. — Имахте щастието да видите как четирима ваши приятели умират. И тъй, последният кандидат за препускане към смъртта — госпожица Летисия Сантос! О, да, всички знаем, че бразилските дами обожават ездата. Променете курса, господин Рафара. Подчинете се на заповедта ми. Или смъртта на сладката госпожица Сантос ще ви преследва до края на дните ви.

Сателитният телефон получи съобщение.

Отговор?

Йегер впери поглед в екрана. Мислите му препускаха диво. Но както и да го погледнеше, нямаше избор. Избиването трябваше да престане. Нямаше да позволи Летисия да бъде хвърлена на вълците. Но каква беше алтернативата?

Свободната му ръка неволно посегна към шала на врата му. Внезапно го осени идея, която постепенно придоби плътност. Беше безумна, откачена идея, но точно сега едва ли можеха да се надяват на нещо по-добро.

Набра бързо отговора.

Престори се, че се подчиняваш. Промени курса. Бъди готов.

Гласът на Раф отново се разнесе в ефира.

— Разбрано, изпълняваме заповедта. Промяна на курса на 0845 градуса. Пристигане на координатите след петнайсет — повтарям, едно-пет — минути.

— Отлично, господин Рафара. Радвам се, че най-сетне започвате да се научавате как да запазите хората си живи...

Йегер не чу последните думи. Вместо това сграбчи ръката на Нарова, отключи вратата към товарния отсек и спринтира към опашката на самолета.

Наведе се над дългия сандък с *Fliegerfaust* — „пилотския юмрук“, изстрелваните от рамо ракети. Посегна за ножа си, но се сети, че го е подарил на Пурувехуа. Миг по-късно Нарова клекна до него със седемнайсетсантиметровия „Феърбеърн-Сайкс“ в ръка.

Здравите придържачи въжета бяха прерязани и след като извадиха пироните с острието, двамата заедно вдигнаха дървения капак.

Бръкнаха вътре и извадиха първата от двете ракетни установки. Беше изненадващо лека, но точно сега не теглото притесняваше Йегер. А механизмът на оръжието. Повечето съвременни ръчни ракети използваха електронна система за изстрелване, която работеше на батерии. Ако механизмът на *Fliegerfaust* беше подобен, батериите отдавна щяха да са изтощени и надеждите им отиваха на вятъра.

Йегер се надяваше, че оръжието от епохата на Втората световна война ще има проста механична система, която би могла да се използва и сега. Огледа предната дръжка и спусъка в задния край. Постави установката на рамото си и погледна през мерника — обикновена метална релса, минаваща по дължината на оръжието.

Както се беше надявал, системата на *Fliegerfaust* беше стопроцентова механична. Оръжията бяха добре смазани и по тях не се виждаше никаква ръжда. Дори множеството цевии изглеждаха абсолютно чисти. Въпреки прекараните седем десетилетия в сандъка нямаше причина да не работят чудесно.

Нарова извади комплект от девет ракети — 20-милиметрови снаряди с дължина около 20 см. Докато Йегер държеше оръжието, тя зареди комплекта в цевите.

— С едно дърпане на спусъка правиш два залпа — с напрегнат глас обясни тя. — Първият е от четири ракети, вторият от пет, в бърза последователност.

Йегер кимна.

— И двете установки трябва да са заредени и готови. Нещо против да използваш втората.

Очите на Нарова проблеснаха и на лицето ѝ се появи убийствена усмивка.

— С удоволствие, *Кахухара'га*.

Двамата заредиха второто оръжие и отидоха до товарната врата. Само преди около час Йегер я беше затворил, преди да ги вдигнат от джунглата. Изобщо не беше помислял, че ще се наложи да я отваря толкова скоро, при това с подобна цел.

Йегер грабна телефона и написа съобщение:

Атакувам два пъти хеликоптерите от опашката на JU-390. Няма да стрелям по машината на Сантос. Бъди готов.

Веднага получи отговор.

Разбрано.

Йегер погледна Нарова.

— Готова?

— Готова — потвърди тя.

— Аз поемам онзи на девет часа, а ти онзи на три. Не стреляй по хеликоптера със Сантос.

Нарова кимна отсечено.

— Веднага щом отворим вратата, действаме — каза Йегер.

Той махна резето на товарната врата. Седна на пода и намери опора за краката си; Нарова направи същото от другата страна. Йегер не вярваше, че командирът на хеликоптерите подозира, че в самолета има сила, с която ще трябва да се съобразява.

Щеше да разбере, че греша.

— Сега!

Двамата напънаха с всички сили. Двойната врата се отвори и Йегер зае позиция за стрелба от коляно, вдигнал *Fliegerfaust* на рамо. Най-близкият „Блек Хоук“ бе на не повече от двеста метра. Той се прицели с простия мерник, помоли се наум оръжието да работи и дръпна спусъка.

Четири ракети полетяха, изпълвайки със задушлив дим товарния отсек на самолета. Йегер задържа прицела си и миг по-късно другите пет ракети също излетяха и се понесоха към целта. До него Нарова стреля със своето оръжие и деветте ракети се устремиха през небето към втория „Блек Хоук“.

Всяка бронебойна ракета се стабилизираше от набор малки дупки по опашката. През тях излизаха част от отработените газове, като завъртаха снаряда около надлъжната му ос. Въртенето гарантираше, че ракетата ще лети право към целта си по същия начин, по който куршумът получава въртеливото си движение, докато излиза от цевта на пушката.

Пет от ракетите на Йегер се отклониха от целта си, но четири я поразиха. 20-милиметровите снаряди вдигнаха сиви облачета дим по корпуса на хеликоптера, когато бронебойните върхове пробиха металната му обшивка. Миг по-късно зарядите експлодираха, изпълвайки вътрешността на машината с ураган от нажежени шрапнели.

Взривът изби предното стъкло на пилотската кабина и пръсна страничните прозорци, шрапнелът разкъса телата вътре. Хеликоптерът се отклони от курса си и започна да пада почти отвесно, оставяйки след себе си колона от гневен сив пушек.

Цел номер две бе сполетяна от още по-лоша участ. В момента на най-голяма нужда снайперистът — убиецът? — в Нарова излезе на преден план. Осем от ракетите й улучиха, само една профуча покрай целта си.

Поне една от ракетите беше попаднала в резервоара на хеликоптера — а той беше зареден е достатъчно гориво за шестстотин километровия боен полет. Яростен оранжев пламък изригна от машината и миг по-късно тя изчезна в огромно, ослепително огнено кълбо.

Горещината от ударната вълна премина през Йегер, докато горящите шрапнели се разлихаха от епицентъра на експлозията. За момент пламъците едва не достигнаха дирижабъла, след което горящите останки се посипаха към облаците далеч долу и изчезнаха от поглед.

Разбитата черупка на втория „Блек Хоук“ полетя към земята като камък. От двете машини остана единствено черен облак дим, понесен

от горещия тропически въздух.

В небето сега имаше само един „Блек Хоук“ срещу дирижабъла и закачения под него JU-390.

Оцелелият хеликоптер рязко зави и се отдалечи ма безопасно разстояние от евентуални нови залпове. Не че Йегер и Нарова можеха да стрелят отново — ракетите им бяха свършили. Освен това Летисия Сантос беше в онзи хеликоптер, а Йегер не искаше и тя да стане жертва.

— Господин Рафара, ще ви се иска да не го бяхте правили! — яростно изкрещя гласът. — Сега започвам да стрелям по двигателите ви!

— Направите ли го, падаме — отвърна Раф. — Заедно с безценния ви самолет. Ще се разбие в джунглата...

Откос убийствено точен огън от картечницата на оцелелия хеликоптер заглуши последните думи на маора. Куршумите се забиха в предния десен двигател на дирижабъла. Йегер усети как самолетът рязко се килна надясно, когато едната от четирите гигантски перки на дирижабъла се разлетя на парчета.

Екипажът в гондолата сигурно се мъчеше да задържи машината във въздуха с трите перки, като нагласяше посоката и силата на тягата, за да уравни товара на поразения гигант, и пренасочваше хелий между трите огромни камери.

— „Еърлендър“ до „Блек Хоук“ — каза Раф. — Извадите ли от строя още един двигател, няма да сме годни за летене с такъв товар и ще бъдем принудени да го изхвърлим. От височина три хиляди метра. Разкарайте се.

— Не мисля — отвърна командирът на хеликоптера. — Имате хора на борда на самолета и не смятам, че ще ги жертвате. Изпълнявайте инструкциите ми или ще открия огън по още някой двигател.

Сателитният телефон получи съобщение.

Отговор?

Йегер не знаеше как да отговори. Вече наистина нямаха ход. Бяха изпаднали в патова ситуация.

71.

Картечницата на хеликоптера откри огън за трети път.

Свирепият откос се заби в задния ляв двигател на дирижабъла. Йегер и Нарова вече се бяха върнали в пилотската кабина, когато самолетът рязко се килна наляво, щом и втората перка излезе от строя.

Няколко безумни секунди гигантският дирижабъл се опитваше да се изправи, двете оцелели перки в противоположните му краища се мъчеха да изравнят невъзможния товар. Но когато дирижабълът постигна някакво равновесие, стана ясно, че вече не притежава нужната сила, за да се справи с тежестта на самолета.

Почти моментално скоростта започна рязко да намалява, тъй като хоризонталната тяга бе спаднала наполовина. Освен това губеха височина. Със закачения под гондолата товар дирижабълът се плъзгаше надолу към неизбежна катастрофа.

Хеликоптерът зае позиция отзад, извън полезрението на пилотската кабина на самолета. Йегер нито за миг не допусна, че командирът е дал отбой, така че какво беше замислил сега?

Сателитният му телефон прие съобщение:

БХ зае позиция зад вас. Приближава към лявото ви крило. Опит за абордаж?

Йегер впери поглед в екрана. Опит за какво?

Погледна през левия прозорец.

И наистина, пилотът на хеликоптера приближаваше машината към върха на лявото крило. Десетина тежковъоръжени фигури с черни защитни костюми и противогази се бяха скупчили при отворената врата.

Нарова грабна снайперистката си пушка, готова да свали агентите, ако се опитат да атакуват самолета.

— Недей! — Йегер хвана цевта и я дръпна надолу. — Засега нямат представа къде сме. Откриеш ли огън, ще направят кабината на решето.

— Тогава нека сваля пилота на хеликоптера! — запротестира Нарова. — Поне него!

— Ще убиеш пилота, вторият пилот ще поеме управлението и ще ни направи на решето. И не забравяй, че Сантос е там.

— Понякога трябва да отнемеш живот, за да спасиш живот хладно отвърна Нарова. — Или да отнемеш живот, за да спасиш *много животи*, както е в този случай.

— Не! — решително поклати глава Йегер. — Не! Трябва да има по-добър начин.

Огледа отчаяно пилотската кабина. Погледът му се спря върху купчината прашни раници под седалката на навигатора. Върху всеки от тях пишеше *Fallschirm*. Макар и да не знаеше думата, Йегер се досети какво означава. Посегна и грабна една.

„Прави неочакваното“.

Махна на Нарова.

— Това е парашут, нали?

— Парашут — потвърди Нарова. — Но...?

Йегер погледна през прозореца. Първата черна фигура скочи през отворената врата на хеликоптера върху гигантското крило на самолета и се приземи в клекнало положение. Миг по-късно скочи втора фигура и двете бавно тръгнаха напред — скоростта на самолета бе паднала значително и не заплашваше да ги изхвърли във въздуха.

Йегер тикна един парашут в ръцете на Нарова, даде втори на Дейл и взе един за себе си.

— Слагайте ги — извика той. — И се молете и в този случай немците да са произвеждали нещата така, че да издържат вечно!

Докато се мъчеха да си сложат парашутите, получиха ново съобщение:

Врагът се събира при фюзелажа. Залагат експлозиви.

Черните фигури се готвеха да пробият дупка в центъра на самолета и да влязат в товарния отсек.

Йегер написа:

Щом всички лоши влязат, откачи ни. Остави ни да паднем. И никакви възражения. Раф.
Знам какво правя.

Отговорът не закъсня:

Разбрано. Ще се видим в Рая.

Слава богу, че Раф беше на дирижабъла. Никой друг не би изпълнил безпрекословно подобна заповед. Такава бе уникалната връзка между двамата, изградена през тежката служба в продължение на години.

Някъде отзад се чу приглушена експлозия. Самолетът потръпна за миг, когато зарядите пробиха дупка във фюзелажа. Йегер мислено видя как черните фигури се изсипват в тъмния, пълен с дим товарен отсека с готови за стрелба оръжия.

Щяха да им потръбват няколко секунди, докато се ориентират и претърсят опасната част за Йегер и другарите му. След това щяха да продължат към преградната стена и да зложат нови взривове, тъй като вратата на пилотската кабина можеше да се отваря само отвътре.

Но въпреки това Йегер, Нарова и Дейл разполагаха само с няколко секунди.

— Добре, ето какъв е планът — каза Йегер. — Всеки момент дирижабълът ще ни откачи. Като всеки добър самолет, освободен в движение, нашият ще набере скорост и ще започне да планира. Веднага щом ни откачат, изхвърляме тези неща навън — той посочи останалите парашути — и скачаме.

Не отваряйте парашутите, докато не навлезете в облаците — продължи Йегер. — В противен случай хеликоптерът ще може да ни настигне. Гледайте да стоите заедно по време на падането. Ред на скачане — Дейл, Нарова, аз. Готови?

Нарова кимна. Очите ѝ горяха от притока на адреналин и жаждата за бой.

Дейл пък беше пребледнял като платно и сякаш се канеше за втори път да си изповръща червата. Но въпреки това събра сили да вдигне палци. Този тип изумяваше Йегер — беше минал през ужаси, способни да извадят от строя и опитни войници, но въпреки това бе издържал изпитанието, при това доста добре.

— Не забравяй камерата или поне картите памет — заръча му Йегер. — Каквото и да стане, не бива да губим филма!

Той измъкна останалите парашути и ги натрупа до стената. Отвори двата прозореца, за да имат максимално място за изнасяне.

Обърна се към Нарова.

— Не забравяй документите си, каквито и да са те. Закрепи здраво чантата и не я изпускай от поглед...

Трябваше да преглътне последните си думи, защото самолетът внезапно се разтресе.

Изпита чувството, че съдържанието на стомаха му тръгва нагоре към устата, докато самолетът се понасяше свободно надолу. Дирижабълът го беше откачил и за няколко изпълнени с ужас секунди големият JU-390 сякаш пропадеше вертикално, после крилете му уловиха въздуха и падането премина в стръмно, спиращо дъха спускане.

— Давай! Давай! Давай! — извика Йегер, докато изхвърляше първия парашут през прозореца.

Една по една раниците изчезнаха във виещата бездна.

Дейл отиде до прозореца, подаде половината си тяло навън и замръзна. Въздушната струя заплашваше да го разкъса, но краката му сякаш бяха залепнали за металния под.

Не помръдваше.

Йегер не се поколеба нито за миг. Наведе се, грабна Дейл за краката и го вдигна с всички сили, като го изхвърли — крещящ с пълно гърло — навън.

От другата страна на преградната стена вече се чуваха виковете. Черните фигури се готвеха да си пробият път. Нарова скочи на пилотската седалка, хвана се за тавана и изкара краката си през прозореца.

Погледна назад към него.

— Идваш, нали?

Явно прочете колебанието в очите на Йегер. За миг мислите му се върнаха обратно към онзи тъмен планински склон през зимата, когато му отнеха жената и детето. Не беше направил всичко по силите си — по дяволите, не беше направил нищо, за да претърси самолета за улики кой и защо беше отвлякъл любимите му хора.

За една мъчителна секунда в съзнанието му онзи глас зад противогаса — гласът, който изглеждаше така познат на Йегер, изрече: „Никога не забравяй. Не успя да защитиш жена си и детето си. *Wir sind die Zukunft!*“.

Йегер се беше заковал на място. Не можеше да помръдне.

Дълбоко в сърцето си отчаяно се нуждаеше от отговори.

А ако изоставеше самолета, може би щеше да ги изгуби завинаги.

— Отивай при прозореца! — изкрещя Нарова. — Веднага!

Йегер откри, че се вира в дулото на пистолет. Нарова беше извадила къса компактна „Берета“ и я бе насочила в главата му.

— Знам всичко! — извика тя. — Убиха дядо ти. После са посегнали на теб и семейството ти. Направил си нещо, което ги е предизвикало. Ще открием отговорите. Но ако умреш сега в самолета, те ще спечелят!

Йегер се помъчи да принуди крайниците си да се раздвижат.

— Скачай! — изкрещя Нарова. Пръстът ѝ бе побелял върху спусъка. — Няма да позволя да пропилиеш живота си!

Внезапно отзад се разнесе оглушителен грохот. Преградната стена отлетя, изпълвайки кабината с гъст, парлив дим. Силата на взрива изхвърли Йегер до прозореца и му помогна да се свести. Докато се измъкваше навън, Нарова откри огън с пистолета по масата черни фигури, които се изсипваха през зейналата дупка.

Миг по-късно Йегер се хвърли във виещата синя бездна.

72.

Веднага след като скочи, Йегер се запремята надолу. Както бе сторил при скока от С-130, той разпери широко ръце и изви тялото си в дъга, за да се стабилизира. След като успя, зае делта позиция — плътно прилепени към тялото ръце и разперени крака, за да стигне колкото се може по-бързо до облаците.

И докато скоростта му се увеличаваше, Йегер се ругаеше, че е такъв глупак. Нарова беше права. Адски права. Ако беше умрял на самолета, каква полза за когото и да било, особено за жена му и сина му? Беше постъпил глупаво, че се бе поколебал и бе изложил живота на Нарова на опасност. По дяволите, дори не знаеше дали е успяла да напусне самолета жива, а сега нямаше как да провери, докато падаше устремно надолу.

Самолетът набираше скорост, след като бе освободен от дирижабъла. В момента сигурно се носеше в небето с около триста километра в час, подобно на огромна прозрачна стрела и на Йегер му оставаше единствено да се надява и моли Нарова да се е измъкнала жива.

Секунди по-късно се вряза в облаците. Когато плътните пари го обгърнаха от всички страни, той посегна към халката за отваряне на парашута, дръпна... и се замоли. Ако някога се бе надявал с цялото си сърце нацистите да са произвеждали продукцията си качествено, това беше сега.

Нищо не се случи.

Йегер погледна да види дали е дръпнал правилната халка. Нищо не беше лесно в полумрака на облака, особено когато вятърът те подмята като парцалена кукла. Но доколкото можеше да прецени, изглежда механизмът беше засякъл.

Докато земята се носеше устремно към него, в ума му изникна фраза: „Погледни — Намери — Отдели — Удари — Дръпни — Извий се“. Беше я научил преди години по време на тренировките, тя бе

свързана със спешните процедури по време на скока, когато основният ти парашут не се отвори.

Едни и същи принципи, различна система, каза си той.

Грабна халката, която реши, че е за резервния парашут. Системата беше старомодна, но нямаше причина да не проработи. Сега или никога, защото земята приближаваше бързо. Дръпна още по-силно и резервният парашут — немска коприна, останала сгъната в продължение на седемдесет години в очакване да полети отново — се изду над него.

Подобно на повечето немски изделия, парашутът бе изработен с особено внимание към качеството и се отвори безупречно. Беше направо приятно да се спускаш с подобно нещо. Ако не се намираше в такава хаотична ситуация, Йегер щеше да се наслади на полета.

Германците са използвали дизайн, подобен на възприетия от британските десантни войски през Втората световна война. Парашутът беше с висок купол с формата на гъба и бе стабилен и солиден във въздуха — за разлика от по-плоските, по-бързи и по-маневрени военни парашути от съвременната епоха.

Излезе от облаците на височина около сто и петдесет метра. Първата му мисъл бе за Дейл и Нарова. Погледна на запад и му се стори, че различава бялата коприна на парашут на земята, отбелязваща мястото, където се бе приземил Дейл.

Погледна на изток точно когато бял купол излезе от облака.

„Нарова. Трябва да е тя“. Беше успяла по някакъв начин да се измъкне от кабината на самолета и доколкото можеше да съди по тялото ѝ под парашута, беше съвсем жива.

Запомни двете позиции и погледна надолу.

Гъста джунгла, без свободно място за приземяване.

Докато се носеше към короните на дърветата, Йегер си помисли за самолета. От височина три хиляди метра той щеше да прелети десетки километри, но беше обречен. С всяка секунда след освобождаването му от дирижабъла той набираше скорост, но губеше височина.

Рано или късно щеше да се забие в джунглата със скорост над триста километра в час. Добрата страна бе, че в него бяха онези черни агенти — нямаше начин оцелелия хеликоптер да успее да ги прибере

от понеслия се надолу самолет. А Йегер беше изхвърлил всички парашути през прозореца на кабината.

Лошата страна бе, че самолетът щеше да изчезне завинаги заедно с тайните си — да не говорим за токсичния товар, който щеше да се разпилее из джунглата.

Но Йегер не можеше да направи нищо по въпроса.

Необозначеният „Блек Хоук“ кацна на изолираното летище в джунглата.

Човекът с позивна Сив вълк шест и с истинско име Владимир Установ слезе от машината със сателитен телефон в ръка. Лицето му бе сиво и изпито, преживяното през последните няколко часа му се бе отразило тежко.

— Сър, разберете положението — изморено каза той в телефона. — От цялата група останахме само аз и още четирима. Не сме в състояние да започнем някаква смислена операция.

— А самолетът? — невярващо попита Сив вълк.

— Димящи останки, пръснати на няколко десетки километри в джунглата. Следвахме го, докато не се разби.

— А товарът? Документите?

— Разбити и разхвърляни на площ от десетки футболни полета, наред с някои от най-добрите ми хора.

— Щом не можем да се доберем до тях, по-добре е, че са унищожени. — Кратка пауза. — Така че най-сетне постигнахте нещо, Владимир.

— Сър, изгубих два хеликоптера и трийсет мъже...

— Цената си заслужава — безсърдечно го прекъсна Сив вълк. — Плащаше им се да си вършат работата, при това добре, така че не очаквайте никакво съчувствие от моя страна. Кажете, някой измъкна ли се жив от самолета?

— Видяхме три фигури да скачат. Изгубихме ги в облаците. Не е ясно дали са оцелели или не. Съмняваме се, че са имали парашути, а дори да са имали, попаднали са в джунглата.

— Но биха могли да оцелеят, нали? — изсъска Сив вълк.

— Биха могли — призна Владимир Установ.

— Биха могли да оцелеят, което означава, че е възможно да са взели от самолета онова, което търсим, нали?

— Биха могли.

— Връщам се обратно — рязко каза Сив вълк. — При липса на персонал няма смисъл да идвам на място. Вие и другите оцелели идете на ваканция на някое далечно и затънтено място. Но не изчезвайте. Поддържайте връзка.

— Разбрано.

— Оцелелите — ако има такива — трябва да бъдат намерени. Онова, което търсим ако е у тях трябва да ни бъде върнато.

— Разбрано, сър.

— Ще поддържаме връзка по обичайния начин. Междувременно, Владимир, няма да е зле да наемете нови хора на мястото на онези, които изгубихте така безгрижно. Същите условия, същата мисия.

— Разбрано.

— И още нещо. Още ли държите бразилката?

Владимир погледна фигурата, лежаща на пода на хеликоптера.

— Да.

— Дръжте я. Може да ни бъде от полза. Разпитайте я по вашия специален начин. Разберете какво знае. Ако имаме късмет, може да ни отведе до останалите.

Владимир се усмихна.

— С удоволствие, сър.

Командирът, познат като Сив вълк, направи второ обаждане от летящия над Мексиканския залив „Лиърджет-85“. То бе прехвърлено в невзрачен сив офис в сив комплекс от постройки, разположен на сред сива гора в отдалечена част на Вирджиния, на източния бряг на САЩ.

Обаждането мина през сграда, пълна с най-модерните системи за прехващане и проследяване на сигнали в света. До входа на сградата имаше малка месингова табела. На нея пишеше: ЦРУ — *Отдел за асиметричен анализ на заплахи (ОААЗ)*.

Отговори човек в елегантно неофициално цивилно облекло.

— ОААЗ. Хари Питърсън.

— Аз съм — каза Сив вълк. — Пристигам със самолета и искам да откриете онзи индивид, чието досие ви пратих. Йегер. Уилям Йегер. Използвайте всички възможни средства — интернет, имейли, мобилни телефони, резервирани полети, паспортни детайли — всичко.

Последното му известно местоположение е в Западна Бразилия, до границата с Боливия и Перу.

— Разбрано, сър.

Сив вълк затвори.

Облегна се назад в седалката си. Нещата определено не минаха особено добре в Амазония, но си напомни, че това е просто сблъсък. Един от многото подобни в една далеч по-дълга война — война, която той и предшествениците му водеха от пролетта на 1945 г.

Удар, определено, но поправим. Нищожен в сравнение с някои удари, които бяха понесли в миналото.

Посегна към елегантния таблет на масата пред него. Включи го и отвори файл, съдържащ списък от имена по азбучен ред. Премести курсора надолу и написа няколко думи до едно име: *Изчезнал по време на акция. Ако е жив, да се ликвидира. Основен приоритет.*

Името беше на Уилям Йегер.

Взе лежащото до него дипломатическо куфарче, постави го на масата и прибра таблета вътре. Затвори рязко капака и активира кода на ключалката.

Върху капака на куфарчето имаше релефен надпис с малки златни букви: *Ханк Камлер, заместник-директор, ЦРУ.*

Ханк Камлер — известен и като Сив вълк — докосна леко, почти благоговейно надписа. В края на войната баща му бе принуден да смени името си. *SS Oberstgruppenführer* Ханс Камлер бе станал Хорас Крамер, за да влезе по-лесно в Бюрото за стратегически операции, предшественика на ЦРУ. Докато се издигаше нагоре по йерархичната стълба, „Хорас Крамер“ нито за миг не загърби истинската си мисия да се крие пред очите на всички, да се прегрупира и да възстанови Райха.

След преждевременната смърт на баща си Ханк Камлер бе решил да продължи делото му и да влезе в ЦРУ. Усмихна се леко и очите му блеснаха подигравателно. Сякаш би се задоволил с работата си в ЦРУ и би забравил славата на нацистките си предци.

Неотдавна си върна нещо, което беше негово по право. Роден като Ханс Крамер, той бе сменил официално фамилията си на Камлер — и така си възвърна наследството на баща си и всичко, за което смяташе, че му принадлежи по рождено право.

За него това възстановяване беше само началото.

73.

Йегер се намести в седалката си за краткия вътрешен полет до Биоко.

Полетът от Лондон до Нигерия беше такъв, какъвто очакваше — бърз, директен и комфортен, макар че този път бюджетът не му позволи да се настани в първа класа. В Лагос се прехвърли на някакъв очукан местен самолет за краткото прекосяване на Гвинеийския залив до островната столица на Екваториална Гвинея.

Обаждането от Питер Бурке беше колкото неочаквано, толкова и интригуващо. Около две седмици след като скочи от онзи обречен самолет от времето на Втората световна война, който се носеше към джунглата, Йегер се бе добрал до относително безопасната военновъздушна база „Качимбо“. И именно там го намери Бурке.

— Имам документите — съобщи той. — Седмата страница от манифеста. Манифестът на „Дукесата“, точно както ме помоли.

На Йегер сърце не му даваше да каже на Бурке, че точно сега изобщо не го вълнува някакъв малко известен кораб, хвърлил котва в пристанището на Биоко в края на Втората световна война. Помоли южноафриканския лидер на преврата да сканира документите и да му ги прати по имейла. Ала отговорът го изненада.

— Не, човече, няма да стане — каза му Бурке. — Трябва да дойдеш и да ги видиш лично. Защото, приятелю, това не са само документи. Има и нещо материално. Нещо, което не мога да пратя по имейла. Повярвай ми, трябва да го видиш с очите си.

— Няма ли поне да намекнете? — попита Йегер. — Полетът до Биоко е дълъг. Особено след последните няколко седмици...

— Да го кажем така — прекъсна го Бурке. — Не съм нацист. Всъщност, мразя проклетите нацисти. Не съм и внук на нацист. Но ако бях, щях да направя всичко, щях да стигна до края на света и сигурно щях да убия много хора, за да съм сигурен, че това никога няма да види светлината на деня. Това е всичко, което ще кажа. Повярвай, Йегер, трябва да дойдеш.

Йегер обмисли възможностите. Предполагаше, че Луис Алонзо, Хиро Камиши и Джо Джеймс са още живи и че Пурувехуа ги води към място, откъдето да се върнат във външния свят. Беше сигурен, че Гуайхутига е мъртъв, хвърлен от хеликоптера заедно със Стефан Крал, предполагаемия оператор предател.

Колкото до Летисия Сантос, тя още липсваше и съдбата ѝ бе неизвестна. Полковник Евандро бе обещал да направи всичко възможно да я издири и Йегер предполагаше, че той и екипите му от БСО ще преобърнат всеки камък, за да я открият.

Номерът на Йегер с освобождаването на самолета несъмнено бе спасил живота на екипажа на дирижабъла, включително и на Раф. Хеликоптерът беше принуден да продължи след JU-390, когато той се понесе надолу, оставяйки дирижабъла да се добере криво-ляво до „Качимбо“.

Дейл беше успял да се нарани, когато парашутът му достигнал короните на дърветата, а Нарова бе пострадала от шрапнел в ръката, когато Тъмната сила си бе пробила път в пилотската кабина. Но Йегер намери и двамата на земята и им помогна — макар че далеч не беше сигурно дали ще успеят да излязат от джунглата.

Както и беше очаквал, Дейл и Нарова възразиха, че раните им били само „повърхностни“ и са напълно способни да издържат предстоящия преход. Йегер обаче се тревожеше, че в горещата и влажна джунгла, без възможност за почивка, без храна и лекарства раните им могат да се инфектират.

Въпреки това си даваше сметка, че нито Нарова, нито Дейл ще се вслушат в тревогите му — пък и почти нямаше как да им помогне. Трябваше или да излязат от джунглата със свои сили, или да умрат.

Йегер бе успял да намери малък поток. Следваха го в продължение на два дни, като се движеха толкова бързо, колкото позволяваше състоянието им. Накрая потокът ги отведе до приток, а той до по-голяма река, която се оказа плавателна. Йегер извади късмет да спре някаква баржа, натоварена с дърва за дъскорезниците надолу по течението.

Последва тридневен плаване, по време на което най-голямата опасност като че ли бе едно счепкване между Нарова и пияния капитан. Но до по-сериозни неприятности не се стигна.

След като Нарова и Дейл се качиха на кораба, опасенията на Йегер се оправдаха раните им се инфектираха, при това лошо. Когато епичното им пътуване приключи в базата „Качимбо“ и модерната болница, до която стигнаха с такси, двамата имаха ужасна треска.

Сложиха им диагноза септицемия — забралите рани бяха инфектирали цялата им кръвоносна система. При Дейл положението бе по-лошо, защото състоянието му се изостряше от почти пълното изтощение. Трябваше да вкарат и двамата в интензивното, за да ги стабилизират, и сега ги лекуваха под зоркото око и охраната на полковник Евандро.

След като беше сторил всичко, за да помогне на другите и без възможност да направи нещо за Летисия Сантос. — Йегер реши, че може да рискува да отскочи до Биоко. Заръча на полковника да го държи в течение през цялото време.

Обеща, че ще се върне навреме да прибере Дейл и Нарова у дома, след като се възстановят достатъчно, за да могат да пътуват. Освен това постави Раф на постоянна стража пред вратата им, просто за всеки случай.

Преди да тръгне, Йегер прекара няколко минути с Нарова, която тъкмо излезе от интензивното. Беше разгледал документите, които бе взела от самолета. Почти не разбираше немски, а и голяма част от документа за *Aktion Feuerland* — операция „Огнена земя“ — се оказа поредица от на пръв поглед случайни числа. Според Нарова това беше някакъв шифър.

Без разбиването му обаче нито Нарова, нито Йегер можеха да научат нещо от документа.

В един момент Нарова го помоли да изкара количката ѝ в болничната градина, за да усети слънцето по лицето си и да подиша чист въздух. След като си намериха едно сравнително усамотено място, тя се зае да обяснява какво всъщност се бе случило през последните няколко дни. Както можеше да се очаква, за целта трябваше да започне от Втората световна война.

— Видя какви технологии имаше в онзи самолет — поде със слаб глас. — В края на четиресет и пета, нацистите провели изпитания на междуконтинентални балистични ракети. Имали бойни глави със зарин, а също с чума и ботулинов токсин. Само няколко подобни

ракети — по една в Лондон, Ню Йорк, Вашингтон, Торонто и Москва — биха могли да обърнат коренно хода на войната.

Срещу това ние сме имали атомната бомба, но тя още не е била усъвършенствана. И не забравяй, че атомната бомба е можело да се хвърли само от тромав бомбардировач, а не от управляема ракета, летяща многократно по-бързо от звука. Нямали сме никаква защита срещу ракетите им. Не забравяй също, че атомната бомба още не е била готова; американците още правели трескави опити да завършат проекта „Манхатън“.

Нацистите държали най-силните козове и предложили на съюзниците сделка, която да позволи на Райха да се премести на някое безопасно място заедно с високотехнологичните си оръжия. Но съюзниците направили контрапредложение. Казаха: „Добре, преместете се. Вземете си всичките ваши *Wunderwaffe*. Но при едно условие — да участвате в предстоящата глобална битка с комунизма“.

Съюзниците приели да спонсорират най-секретните премествания. Разбира се, не можели да допуснат високопоставените нацисти да се появят във Великобритания или Съединените щати. Обществеността не би го приела. Затова ги преместили в собствените си задни дворове — американците в Южна Америка, а британците в колониите си Индия, Австралия и Южна Африка, — все места, където лесно биха могли да се скрият.

Така бил сключен нов пакт. Отвратителен пакт. Между съюзниците и нацистите. — Нарова замълча, събирайки сили да продължи. — *Aktion Adlerflug*, „Орлов полет“, е кодовото име на плана на Хитлер за преместване на технологиите и оръжията така гласяха и онези надписи по контейнерите и сандъците в самолета. *Action Feuerland*, операция „Огнена земя“, е кодовото име на преместването на най-високопоставените им хора.

В очите ѝ се четеше огорчение.

— Никога не сме имали списък на тези хора. Никога, въпреки всичките години на търсене. Надявам се, че документите от самолета ще съдържат нещо. Както и сведения къде точно са се озовали технологиите и индивидите.

Йегер се изкушаваше да попита какво значение има всичко това. Станало е преди седемдесет години. Минало. Нарова сякаш прочете мислите му.

— Има една стара поговорка. — Тя му направи знак да приближи, защото гласът и отслабваше от умората. — Малкото на змията си остава змия. Съюзниците сключили договор с дявола. Колкото повече го държали в тайна, толкова по-могъщ и влиятелен ставал той, докато не станал почти недосегаем. Смятаме, че продължава да съществува и сега на всички нива във военните и финансовите кръгове, в правителствата по света.

Явно видя съмнението в очите на Йегер.

— Мислиш си, че е изсмукано от пръстите ли? — прошепна решително тя. — Запитай се, колко време е оцеляло наследството на тамплиерите? Нацизмът е на по-малко от сто години. Наследството на тамплиерите е оцеляло седемстотин години и още е с нас. Да не мислиш, че нацистите просто са изчезнали за една нощ? Да не мислиш, че намерилите убежище биха позволили Райхът да умре? Да не мислиш, че децата им биха изоставили онова, което смятат за свое по право?

Смятаме, че онзи *Reichsadler* със странния кръгъл символ отдолу е техният символ, техният печат продължи почти шепнешком Нарова. — И както много добре знаеш, той е започнал отново да надига глава.

За момент Йегер си помисли, че няма да каже нищо повече, че изтощението я е накарало да млъкне. Но тя намери отнякъде сили за още няколко думи.

— Уилям Едуард Майкъл Йегер, ако още имаш някакви съмнения, ето ти едно доказателство. Помисли за онези, които се опитаха да ни спрат. Те убиха трима от хората ти. И много повече индианци. Имат самолети „Предатор“, хеликоптери „Блек Хоук“ и бог знае какво още. Всичко около тях е свръхсекретно. Представи си кой би могъл да притежава подобна власт и да действа така безнаказано.

Синовете на змиите са във възход. Изградили са глобална мрежа и силата им расте. И както *те* имат мрежа, съществува и друга, чиято цел с да ги спре. — Нарова млъкна за момент, пребледняла от изтощение. — Преди смъртта си дядо ти беше нашият водач. Поканените да влязат в редиците ни получаваха нож, символ на съпротивата, подобен на онзи, който нося аз.

Но кой иска да приеме тази отровна чаша? Кой? Силата на врага е във възход, а нашата отслабва. *Wir sind die Zukunft*. Чувал си мотото им — *ние сме бъдещето*.

Очите ѝ се обърнаха изтощено към Йегер.
— Онези, които ги преследваме, обикновено не живеем дълго.

74.

— Здравейте, сър. Желаете ли питие преди кацане? — попита стюардесата за трети път.

Йегер се беше отнесъл някъде далеч и преживяваше онзи разговор с Нарова. Не беше казала много. Изтощението и болката бяха надвили и Йегер я бе върнал обратно в болничното ѝ легло.

Усмихна се на стюардесата.

— „Блъди Мери“, ако обичате. С много сос „Уорчестър“.

Летището на Биоко не се бе променило особено от последното посещение на Йегер. Нови охранители и митнически служители бяха сменили продажната и покварена охрана на президента Оноре Чамбара, но иначе си изглеждаше по същия начин. В залата за пристигащи го очакваше познатата фигура на Бурке в компанията на двама едри и яки типове, които Йегер разпозна като негови лични телохранители.

Бурке току-що бе свалил от власт деспотичен диктатор и не беше от хората, които ще предпочетат дискретна охрана. Южноафриканецът протегна ръка за поздрав, след което се обърна към бодигардовете си.

— Добре, момчета, дръжте го! Да го вкараме в „Блек Бийч“!

За момент Йегер се напрягна за бой, но Бурке избухна в смях.

— Спокойно, човече, спокойно! Ние южноафриканците имаме доста гадно чувство за хумор. Радвам се да те видя отново, приятелю.

По пътя към островната столица Малабо Бурке му разказа колко добре е минал превратът. Информацията, дадена от майор Моджо, бившия тъмничар на Йегер от „Блек Бийч“, се оказала жизненоважна за успеха — още една причина Бурке да иска да изпълни услугата, която бе обещал.

Стигнаха пристанището Санта Изабела в Малабо и продължиха по крайбрежната улица до величествена сграда в колониален стил, издигаща се на самия бряг. През трите си години на острова Йегер беше правил всичко възможно да не се набива на очи и рядко бе имал причини да посещава държавните служби.

Бурке го заведе в подземията, където се пазеха най-тайните документи на страната — не че бяха особено много за място като Екваториална Гвинея. Вратите на хранилището бяха здраво заключени по заповед на Бурке, а пред тях бе разположена охрана.

В хладното, тъмно, плесенясало подземие влязоха само двамата. Бурке измъкна избеляла картонена папка от една лавица. Беше пълна с дебел наръч документи.

— Това — Бурке потупа папката — си заслужава да долетиш от другия край на света, човече. Повярвай ми.

Той махна към лавиците покрай стените.

— Повечето от тези неща изобщо не си струва да се пазят. Екваториална Гвинея трудно може да се нарече съкровищница на държавни тайни. Оказва се обаче, че островът наистина е играл роля през Втората световна война... и да ти кажа, към края на войната тази роля е била направо зашеметяваща.

Бурке замълча за момент.

— Добре, да започнем с малко история. По-голямата част сигурно ти е позната, но без нея съдържанието на папката няма да означава много. По онова време Биoko е бил испанска колония на име Фернандо По. На теория Испания е била неутрална по време на войната, съответно същото се отнасяло и за Фернандо По. На практика обаче испанското правителство било повече или по-малко фашистко и съюзник на нацистите.

Тукашното пристанище контролира Гвинеийския залив — продължи Бурке. — А контролът върху тази част от океана бил от ключово значение за спечелването на войната в Северна Африка, тъй като по този маршрут минавали конвоите с продоволствие. Немските подводници кръстосвали тези води и били на път да прекъснат пътищата за снабдяване на съюзниците. Пристанището Санта Изабела било секретна база за въоръжаване и зареждане на подводниците с благословията на испанския губернатор, който ненавиждал британците.

В началото на март четиресет и пета, нещата започнали да стават наистина интересни. — Очите на Бурке проблеснаха. Фернандо По приел италианския товарен кораб „Микеланджело“. При влизането си в пристанището той веднага привлякъл вниманието на британските

шпиони тук. Те били трима, маскирани като дипломати от Британското консулство. И тримата били агенти на „Специални операции“.

Бурке погледна Йегер.

Предполагам, че знаеш за СО? Иън Флеминг твърдял, че героят му Джеймс Бонд има за прототип реален агент от тази служба. И именно тук нещата стават интересни.

Той отвори папката и извади стара черно-бяла фотография. На нея се виждаше голям параход с масивен комин в средата.

— Това е „Микеланджело“. Обаче обърни внимание, че носи отличителните знаци на испанската компания „Навиера Левантина“. Компания „Навиера Левантина“ била основана от небезизвестния Мартин Борман, познат като „банкера на Хитлер“ — продължи Бурке. — Тя имала една-единствена цел, да прехвърля богатствата на нацистите по четирите краища на земята под флага на неутрална държава. В края на войната Борман изчезнал. Безследно. Така и не го открили. Основната му роля била да ръководи плякосването на Европа. Нацистите събрали в Германия цялото злато, пари и произведения на изкуството, до които могли да се доберат. И към края на войната Хитлер вероятно е бил най-богатият човек на света, събрал най-голямата колекция произведения на изкуството, позната някога.

Работата на Борман била да се погрижи цялото това богатство да не загине с Райха. — Бурке тупна с ръка папката. — И Фернандо По се превърнал в транзитна точка за заграбеното от нацистите. Между януари и март четиресет и пета в пристанището пристигнали още пет кораба, пълни с плячка. Тя била прехвърлена на подводници за по-нататъшно транспортиране и именно тук следата като че ли изстива.

Въпросната следа е била документирана много подробно от агентите на СО — добави Бурке. — И знаеш ли кое е най-шантавото? Съюзниците не направили нищо, абсолютно нищичко, за да спрат нацистите. Публично представяли нещата така, сякаш се готвят да овладеят корабите. А в действителност не си помръднали пръста, за да ги спрат.

Агентите на СО били ниско в йерархията. Не могли да проумеят защо никой не спира пратките. На мен също ми изглеждаше необяснимо — докато не прочетох последните две страници от папката. И точно тук стигаме до „Дукесата“.

Бурке извади друга фотография.

— Ето я и „Дукесата“. Обърни внимание на разликата между нея и предишните съдове. Тя също носи отличителните знаци на компания „Навиера Левантина“, но всъщност е карго лайнер. Била с проектирана да превозва както хора, така и товари. Защо обаче пращаш пътнически кораб, ако товарът ти се състои предимно от безценни произведения на изкуството и заграбена плячка от цяла Европа?

Бурке погледна Йегер.

— Ще ти кажа защо — защото основният й товар са били пътниците. — Той плъзна един лист към Йегер.

— Седмата страница от корабния манифест на „Дукесата“. Има списък на двайсет и четирима пътници, но всеки е записан само със серия от числа. Никакви имена. Кое то не е достатъчно, за да те накарам да долетиш от другия край на света, нали, приятелю?

За щастие, вашите агенти били много находчиви. — Той извади последна фотография и я плъзна към Йегер. — Не знам доколко си запознат с високопоставените нацисти от пролетта на четиресет и пета. Тази снимка е направена с обектив с голямо увеличение, вероятно от някой агент от прозорец на Британското консулство, който гледа към пристанището.

Тези униформи не са ли ти просто любими? — саркастично попита Бурке. — Дългите кожени палта? Три четвърти кожени ботуши? Черепите? — Той поглади гъстата си брада. — Проблемът е, че с подобни костюмчета всички изглеждат еднакви. Но тези типове със сигурност са високопоставени нацисти. Трябва да са. И ако успееш да разбиеш кода, с който са написани имената, това ще го докаже.

— И накъде са отплавали, по дяволите? — попита изуменият Йегер.

В отговор Бурке обърна снимките.

— На задната страна е отбелязана датата — девети май четиресет и пета, два дни след като нацистите са подписали безусловната капитулация. А нататък следата изстива. Или може би това също е описано някъде с шифър. Човече, прекарах повечето си недели в изучаване на тази папка. Когато сглобих всичко и осъзнах какво представлява тя, направо си изкарах акъла.

Той поклати глава.

— Ако всичко това е истина — а няма начин документи в това хранилище да са подправени, — историята, каквато си мислим, че

познаваме, трябва да бъде пренаписана. Цялата следвоенна история. Направо е поразително. Опитвам се да не мисля за това. Знаеш ли защо? Защото направо полудявам от страх. Хора като онези не биха си отишли тихичко, за да станат фермери.

Йегер впери поглед в снимката.

— Но щом това е папка на СО, как се е озовала в ръцете на испанския губернатор на Фернандо По?

Бурке се разсмя.

— Това е смешната част. Губернаторът се досетил, че така наречените британски дипломати са всъщност шпиони. И решил — какво пък. Инсценирал обир в консулството и отмъкнал всичките им документи. Не е било точно джентълменска постъпка, но и изпращането на шпиони на острова му под прикритието на дипломати също не е особено джентълменско.

Знаеш ли онази стара поговорка — внимавай какво си пожелаваш?

Бурке бутна цялата папка към него.

— Приятелю, сам си я поиска. Твоя е.

75.

Бурке съвсем не драматизираше прекалено нещата.

Папката от Държавния архив на Биоко беше колкото шокираща, толкова и революционна, точно както бе обещал южноафриканецът. И когато я взе и я сложи в ръчния си багаж, Йегер си припомни фразата, използвана неотдавна от Нарова — „отровна чаша“.

Сакът с папката му се струваше толкова тежък. Тя бе поредната следа към загадката и Тъмната сила несъмнено би убила за нея.

Йегер се върна при Бурке с багажа си. Южноафриканецът му беше предложил обиколка на острова, преди да хване обратния полет до Лондон. Бе обещал още необичайни откровения — не че Йегер можеше да си представи какво би могло да засенчи съдържанието на папката.

Поеха на изток от Малабо към гъстата тропическа джунгла. Когато Бурке зави по тесния черен път към брега, Йегер вече знаеше къде отиват — към Фернао, мястото, където бе прекарал три дълги години... да преподава английски на децата от рибарското село.

Йегер отчаяно се мъчеше да измисли какво да каже на старейшината, чийто син, малкият Мо, бе умрял по време на битката, която двамата с Раф бяха водили на плажа. Беше се случило преди по-малко от два месеца, но за Йегер бе сякаш преди цяла вечност и в някакъв друг свят.

Бурке явно забеляза изписаната по лицето му тревога и се разсмя.

— Йегер, човече, изглеждаш по-уплашен, отколкото, когато казах на момчетата ми да те хвърлят в затвора. Отпусни се. Идва ред на следващата голяма изненада.

Когато завиха на последния завой, Йегер с изненада откри, че го очакват.

Приблжиха и видях, че почти всички жители са излезли... за какво? Да го посрещнат с добре дошъл ли? След всичко станало определено не заслужаваше топло посрещане.

Между две палми от двете страни на пътя бе опънат импровизиран банер.

ДОБРЕ ДОШЪЛ У ДОМА, УИЛЯМ ЙЕГЕР

Когато Бурке спря и бившите му ученици наобиколиха колата, Йегер усети как в гърлото му се надига буца. Бурке и телохранителите му го оставиха да се оправя сам, когато малките ръце го измъкнаха навън и го помъкнаха към къщата на старейшината. Йегер събра сили за горчивата среща, която го очакваше.

Влезе вътре — след силната слънчева светлина за момент се почувства като ослепял. Познатият звук на приборя от плажа отекваше през тънките кирпичени стени на колибата. Старейшината протегна ръка, но после бързо го притисна в силна мечешка прегръдка.

— Уилям Йегер... Уилям Йегер, добре дошъл. Село Фернао винаги ще бъде твой дом.

Старейшината сякаш всеки момент щеше да се разплаче. Йегер също бе на път да се просълзи.

— Иншаллах, добре ли пътува? — попита старейшината. — След бягството ти не знаехме дали с приятеля ти сте успели да прекосите морето.

— Иншаллах — отвърна Йегер. — Двамата с Раф преминахме през това. И през още много приключения.

Старейшината се усмихна и махна с ръка към един тъмен ъгъл на колибата.

— Ела — нареди той. — Накарахме господин Йегер да чака достатъчно дълго.

От сенките изскочи фигура и се хвърли в обятията на Йегер.

— Сър! Сър! Добре дошъл! Добре дошъл у дома! Вижте! — Момчето посочи слънчевите очила на челото си. — Още ги пазя! Очилата ви! Вашите „Оуклейс“!

Йегер се разсмя. Не можеше да повярва на очите си. Вратът на малкия Мо още беше бинтован, но той бе съвсем жив!

Прегърна момчето, развълнуван и щастлив от оцеляването му. Но дълбоко в себе си изпита болката заради незаменимата загуба на

собствения му син Люк, който сега би трябвало да е горе-долу на възрастта на малкия Мо. Разбира се, ако беше още жив...

Бурке избра точно този момент да влезе и старейшината разказа историята за чудодейното оцеляване на малкия Мо.

— Трябва да благодарим на бог и на вас за това чудо, господин Йегер. Както и на господин Бурке, разбира се. Изстреляният онази нощ куршум само го ранил. Сметнали го за мъртъв, но и ние се бояхме, че наистина ще го изгубим. Разбира се, няхахме пари да го пратим в болница, в която биха могли да го спасят.

Тогава стана превратът и се появи този човек старейшината посочи Бурке — с някакъв лист с числа. И тези числа ни дадоха достъп до банкова сметка, в която бяхте оставили... пари. С тези пари и с помощта на господин Бурке пратих малкия Мо в най-добрата болница в цяла Африка, в Кейптаун, където успяха да го спасят.

Но сумата беше много голяма и останаха пари. — Старейшината се усмихна. — Така че първо купих няколко нови лодки на мястото на онези, които бяха отнети или продупчени. После решихме да построим ново училище. Подходящо училище, така че уроците вече да не се преподават под някоя палма. И накрая, ако госпожа Топека бъде така добра да се покаже, наехме постоянен учител.

Млада, елегантно облечена местна жена пристъпи напред и се усмихна стеснително.

— Всички деца говорят с много обич за вас, господин Йегер. Опитвам се да продължа доброто дело, започнато от вас.

— Разбира се, имаме свободно място за учител с таланти като вашите — добави старейшината. — А и на малкия Мо много му липсват уменията ви по плажен футбол! Но ми се струва, че имате работа, която ви е върнала в големия свят, и че може би става дума за добро дело. — Старейшината замълча за момент. — Иншаллах, Уилям, ти си намерил своя път.

Беше ли наистина?

Йегер си помисли за онзи мрачен самолет, чиито останки сега бяха пръснати в джунглата. За Ирина Нарова и безценния ѝ кинжал. За Рут и Люк, неговото изчезнало любимо семейство. Сега пред него имаше много пътища, но може би всички те се събираха в един по някакъв начин.

— Иншаллах — съгласи се той и разроши косата на малкия Мо.
— Но ще ви помоля за нещо. Запазете мястото, просто за всеки случай!

Старейшината обеща, че ще го направи.

— Е, времето настъпи — обяви той. — Трябва да видите мястото, което избрахме за училището. Гледа към плажа, от който избягахте, и искаме да поставите крайъгълния камък. Мислим да го наречем училище „Уилям Йегер и Питер Бурке“, защото без вас нямаше да го има.

Изуменият Бурке поклати глава.

— За мен е чест. Но не, „Уилям Йегер“ е достатъчно. Аз бях просто вестителят.

Посещението на мястото на училището беше специален момент. Йегер положи първия камък, върху който щяха да бъдат издигнати стените, след което двамата с Бурке останаха за задължителното празненство. Но накрая трябваше да се сбогуват.

Бурке имаше посещение на още едно място на острова, а Йегер трябваше да хване самолета си.

76.

От Фернао Бурке продължи на запад, обратно към Малабо. Излязоха на крайбрежния път и Йегер си помисли, че се досеща накъде са тръгнали. И наистина, отбиха към затвора „Блек Бийч“ — вратите бяха отворени от много по-дисциплинирани и способни на вид охранители.

Бурке спря в сянката на високата стена и се обърна към Йегер.

— Втори дом, а? Пак се използва като затвор, но затворниците са съвсем различни. Освен това килиите за изтезания са празни, а акулите са полудели от глад. — Той помълча. — Искам да ти покажа нещо. Има някои неща, които трябва да ти бъдат върнати.

Слязоха от колата и влязоха в тъмната вътрешност на затвора. Йегер не можеше да отрече, че изпитва безпокойство от завръщането на място, където го бяха спуквали от бой и хлебарките едва не си бяха устроили пир с мозъка му. Но какво пък, може би това беше начин да победиш демоните си.

Почти веднага разбра къде го води Бурке — в бившата му килия. Стигнаха до нея и Бурке почука по решетката, за да накара фигурата вътре да прояви някаква форма на внимание към тях.

— Е, Моджо, време е да се запознаеш с новия си тъмничар. — Бурке посочи Уил Йегер. — Господи, Моджо, как само се обръщат нещата.

Новият обитател на бившата килия на Йегер впери поглед в него и на лицето му се изписа ужас.

— Така, ако не се държиш много, ама много добре — продължи Бурке, — ще позволя на господин Йегер да приложи едно ново изтезание, запазено единствено за теб и него. — Бурке погледна Йегер. — Става ли?

Йегер сви рамене.

— Разбира се. Мисля, че мога да си спомня най-гадните, когато местата ни бяха разменени.

— Чуваш ли, Моджо? — строго попита Бурке. И да ти кажа още нещо, човече. Говори се, че акулите били много, ама много гладни. Внимавай, приятелю. Много, много внимавай.

Оставиха бившия тъмничар на Йегер и тръгнаха към офиса на затвора. По пътя Бурке спря при страничния коридор, водещ към изолационния блок. Погледна към Йегер.

— Знаеш ли кого държим там? — Той кимна към коридора. — Чамбара. Хванахме го на летището, докато опитваше да избяга. Искаш ли да му кажеш здрасти? Все пак той е копелето, което нареди да те арестуват, нали така?

— Вярно е. Но нека си остане в изолация. Макар че не бих отказал някоя от яхтите му — с усмивка добави Йегер.

Бурке се разсмя.

— Ще те включа в списъка. Не, човече. Не сме дошли тук да грабим. А да възстановим тази страна.

Качиха се горе в офиса — мястото, където приека Йегер при довеждането му в затвора. Бурке поиска „колета“ от стража на рецепцията и му беше връчен малък пакет предимно дрехи, стегнати с колана, който Йегер бе носил по онова време.

Бурке го подаде на Йегер.

— Мисля, че това е твое. Бандата на Моджо е обрала всичко ценно, но има някои лични вещи, които сигурно ще искаш да си вземеш.

Отведе го в една стая и го остави, за да може Йегер да прегледа насаме нещата си.

Освен дрехите намери стария си портфейл. В него нямаше нито пари, нито кредитни карти, но въпреки това Йегер се радваше, че си го връща. Беше подарък от жена му — тъмнозелена кожа с мотото на САС „Който рискува, печели“, изписано дискретно върху вътрешната част на капака.

Йегер го отвори и провери скритото отделение в хастара. За щастие, надзирателите не се бяха сетили да погледнат там. Извади малката снимка на красивата зеленоока жена, държаща в ръка бебе Рут и Люк, малко след раждането на сина му.

Зад снимката имаше листче. На него Йегер бе записал пинкодовете на кредитните си карти, но по такъв начин, че друг да не може да ги разбере. Йегер беше използвал прост метод на кодиране —

към всяко от четирите числа бе добавил цифрите от годината на раждането си 1979.

Така пинкод 2345 ставаше 3.12.11.14.

Просто.

Кодиране.

Внезапно се сети за стария сандък в апартамента му в Уордор Касъл и книгата в него — рядко копие на богато илюстрирания средновековен текст, написан на отдавна забравен език. Мислите му се насочиха към разговора с архиваря Саймън Дженкинсън в офисите на „Уайлд Дог Медия“ в Сохо, докато се мъчеха с гуменото суши.

Очите на Дженкинсън бяха проблеснали. „Има нещо, известно като «кодът на книгата»... Красотата му е в абсолютната му простота и факта, че е напълно неразгадаем — разбира се, освен ако не знаете за коя точно книга става дума“.

След което Дженкинсън бе написал на пръв поглед произволна поредица от числа...

Йегер бръкна в сака си, извади папката от архива и измъкна листа от манифеста на „Дукесата“ — седмата страница. Погледът му мина по на пръв поглед случайната поредица от числа и усети тръпка на вълнение.

Ирина Нарова бе потвърдила, че дядо му е бил ловец на нацисти. От малкото казано от прачичо му Джо, той също е бил негов съратник. Двата държаха подръка копия на една и съща стара книга — Ръкописа на Войнич.

Може би в тази на пръв поглед пълна безсмислица имаше някакъв метод.

Може би Ръкописът на Войнич отключваше кода.

Може би дядо Тед и чичо Джо са се добрали до някакви нацистки документи от края на войната и са разнищвали кода като част от лова.

В такъв случай Йегер разполагаше със средството за разгадаването на кода. Ако можеше да привлече Нарова и може би архиваря, както и съответните книги и документи, всичко това би могло да придобие някакъв смисъл.

Усмихна се. Бурке беше прав — пътуването до Биоко определено си заслужаваше.

Южноафриканецът почука и влезе.

— Е, човече, изглеждаш доволен. Май в крайна сметка си струваше да дойдеш, а?

Йегер кимна.

— Задължен съм ти, Питер. До гроб.

— За нищо, човече. Просто ти връщам услугата. Йегер извади айфона от сака си.

— Трябва да пусна два бързи имейла.

— Давай, стига да има сигнал. Покритието в Малабо понякога е много лошо.

Йегер включи телефона, отвори пощата си и написа първото съобщение:

TheSimonJenkinson@hotmail.com

Саймън, утре сутринта имам транзитно преминаване през Лондон. Ще бъде ли удобно да се срещнем поне за час? Ще дойда в удобно за теб време. Спешно е. Мисля, че ще ти хареса какво открихме. Чакам отговор.

Йегер

Изпрати съобщението, макар че то остана в кутията „Изходящи“, и започна да пише втория имейл.

IrinaNarov007@gmail.com

Ирина (ако позволиш да се обръщам така), надявам се, че се възстановяваш добре. Скоро се връщам в „Качимбо“. Добра новина — мисля, че знам как да разбия кода. Повече на четири очи.

Твой,

Уил

Изпрати съобщението и почти в същия момент телефонът показва, че е хванал сигнал от някаква местна мрежа на име SAFARICOM. Символът за изпращане продължи да се върти няколко секунди, след което телефонът като че ли изгуби връзка.

Йегер се канеше да го изключи, да го включи и да опита отново, когато екранът на айфона потъмня сам и отново оживя. На екрана започна да се изписва съобщение със смразяващо познат шрифт.

Въпрос: как те намерихме?

Отговор: приятелят ти ни каза къде да те търсим.

В следващия миг екранът отново почерня, после светна и на него се появи противно познатото изображение — *Reichsadler*.

Но сега символът се намираше върху знаме в нацистки стил, заковано на стена. Под него, по гръб върху плочките на пода, лежеше Анди Смит с вързани ръце и крака. Съдейки по хвърлената върху лицето му кърпа и кофата вода, обърната върху главата му, някой го давеше.

Йегер се взираше като хипнотизиран в ужасяващата картина.

Вероятно снимката беше направена в хотелската стая на Анди Смит, преди да го закарат сред бурните хълмове, да излеят насила бутилка уиски в гърлото му и да го хвърлят в тъмната пропаст. Най-вероятно Стефан Крал е бил онзи, който е подлъгал Смити да отвори вратата на мъчителите си.

Смити не би могъл да каже почти нищо на похитителите си, освен най-общото местоположение на самолета, тъй като полковник Евандро още не беше разкрил точните координати.

Под снимката се появиха думи:

Върни ни нашето.

Wir sind die Zukunft.

Върни ни нашето. Вероятно ставаше дума за документите от кабината на JU-390. Но откъде знаеха, че Нарова ги е взела, а не са изгубени заедно със самолета? Йегер просто нямаше представа... И тогава му просветна *Летисия Сантос*.

Несъмнено бяха принудили бразилската си пленница да проговори. Както всички останали от екипа, Летисия знаеше, че в

кабината на самолета е било открито нещо особено важно. И явно го беше признала под натиск.

— Човече, какво е това, по дяволите — разнесе се глас зад него. Бурке се взираше в снимката на екрана на телефона.

Думите му изтръгнаха Йегер от трансa му и в същия миг той с ужас осъзна какво предстои. Вдигна ръка и запрати телефона през отворения прозорец, колкото се може по-надалеч в храсталаците.

Грабна сака си и си плю на петите, като викна на Бурке да го последва.

— Бягай! Всички да излязат! Веднага!

Втурнаха се навън от офис блока, като крещяха на надзирателите да ги последват. Тъкмо стигнаха бившите килии за изтезания в мазето, когато ракетата удари. Заби се в земята на мястото, на което лежеше телефонът на Йегер, като отвори огромна дупка в оградната стена на затвора и срути съседната офис сграда — същата, в която току-що се бяха намирали Йегер и Бурке.

Долу в мазето двамата останаха невредими, както и повечето надзиратели. Но Йегер вече не се заблуждаваше — Тъмната сила едва не го беше убила отново в затвора, в който за малко не бе намерил смъртта си.

И още веднъж той, Уилям Йегер, беше преследван.

77.

За щастие, в Малабо имаше няколко интернет кафенета. С помощта на Бурке Йегер избра едно и успя да прати кратко съобщение:

Затворете всички линии за връзка. Пътувайте според плана. УЙ

Дори в цивилния си живот Йегер живееше според старата войнишка максима: липсата на план е план за провал.

Преди да напусне база „Качимбо“ бе съставил алтернативен план за пътуване и съобщения, в случай че изникне точно тази ситуация — ако ловът бъде подновен. Предполагаше, че сега врагът работи в две посоки — или да си върне документите, или да избие всички, които знаят за съществуването им. А в идеалния случай би искал да постигне и двете си цели.

Написа чернова на имейл адрес, до който имаха достъп основните членове на екипа — Нарова, Раф, а сега и Дейл, колкото и странно да беше това. Тримата щяха да прочетат черновата, без да им се налага да я изпращат; по този начин съобщението щеше да бъде непроследимо.

В черновата се посочваше времето на срещата след два дни на предварително уговорено място. Ако не се появеше друга чернова, срещата оставаше в сила. Според инструкцията „Пътувайте според плана“ Нарова, Раф и Дейл трябваше да се върнат във Великобритания с чужди паспорти, осигурени с любезното съдействие на колегите на полковник Евандро от бразилските специални служби.

При нужда можеха да пътуват като бразилски дипломати — толкова твърдо решен бе полковник Евандро да ги върне живи и здрави у дома с разгаданата загадка на самолета.

Йегер хвана полетите си от Биоко до Лондон според плана.

Нямаше никакъв смисъл да ги променя, особено като се има предвид, че бяха резервирани на „чистия“ паспорт, осигурен му от полковник Евандро, който не можеше да се проследи.

След пристигането си в Лондон хвана „Хийтроу Експрес“ до Падингтън, откъдето взе такси. Каза на шофьора да го остави на близо километър от Спрингфийлд, за да измине последното разстояние до дома си пеша предпазна мярка, за да се увери, че не го следят.

Животът на лодка имаше няколко предимства, едно от които бе липсата на „следи“. Йегер не плащаше общински данък, не фигурираше в избирателните списъци и в регистъра на собственици на недвижими имоти, и нямаше пощенски адрес в яхтклуба.

Самата лодка беше регистрирана на анонимна офшорна компания; същото се отнасяше и за мястото ѝ в яхтклуба. С две думи, баржата му беше напълно подходящо място за провеждане на срещата.

По пътя се отби в едно мърляво интернет кафене. Поръча си чисто кафе, влезе в общия имейл и погледна кутията за чернови. Имаше две съобщения. Едното беше от Раф, който отлагаше срещата с няколко часа, за да имат достатъчно време да стигнат до мястото.

Другото беше празно, имаше само линк. Йегер щракна върху него.

Връзката го отведе в онлайн система за съхраняване на данни.

Там имаше само един файл в JPEG формат — изображение.

Йегер щракна върху него.

Интернетът бе бавен и когато снимката се отвори, Йегер изпита чувството, че му нанасят серия ритници в корема. На екрана се появи Летисия Сантос — коленичила, гола, с вързани ръце и крака, взираща се в обектива с кървясали, изпълнени с ужас очи.

Зад нея имаше някакъв разкъсан чаршаф, върху който се четяха познатите вече думи:

Върни ни нашето.
Wir sind die Zukunft.

Думите бяха изписани грубо, изглежда с човешка кръв.

Йегер не си направи труда да излезе от системата. Втурна се навън, без да докосне кафето си.

Но някакъв начин бяха успели да проникнат дори в пощата за „чернови“. А това означаваше, че безпилотният самолет може да се появи по всяко време и да изстреля ракетата си. Йегер се съмняваше, че врагът разполага с възможност да пусне „Предатор“ над Източен Лондон, но предположението беше майката на всички прецаквания.

Инстинктивно знаеше, че врагът ще се появи всеки момент.

Нарочно му се присмиваха. Това бе стар и изпитан начин да се води война. Нацистите я наричаха *nervenkrieg* — война на нерви. Измъчваха го преднамерено и внимателно с надеждата да го провокират да остане на известно място достатъчно дълго, за да го открият и убият.

Или ако не успееш с надеждата да го провокират да тръгне на лов, сам.

И в интерес на истината, тази война на нерви работеше.

След като видя ужасната снимка на екрана, Йегер не можеше да устои на изкушението да тръгне да търси мъчителите ѝ — тук и сега. И сам.

Имаше много следи, по които да тръгне. Можеше да започне например с пилота на С-130, който му бе „подарил“ „медальона“ на нощните сталкери, оказал се всъщност проследяващо устройство. Карсън несъмнено имаше координатите му и това беше достатъчно за Йегер да започне да го издирва. Полковник Евандро също беше обещал куп нови следи от собственото си разследване.

Но трябваше да се сдържа.

Трябваше да прегрупира силите си, да научи какво са открили, да изучи терена, врага и заплахата и да изгради съответната стратегия за действие. По някакъв начин трябваше да си върне инициативата, да действа активно, а не само да реагира на момента.

Стара максима — липсата на план е план за провал.

78.

Първият пристигнал за вечерната среща бе архиварят.

Йегер бе прекарал по-голямата част от деня на седалката на мотоциклета си. Отскочи крадешком до апартамента в Уордор Касъл, откъдето взе копието на Ръкописа на Войнич, завещан му от дядо Тед в сандъка.

Беше положил с известно благоговение дебелия том на бюрото, докато очакваше Саймън Дженкинсън.

Архиварят пристигна половин час по-рано и определено не приличаше на спяща зимен сън мечка, както при последната им среща. По молба на Йегер и с помощта на специализираната верига книжарници „Фойлс“ той бе успял да намери превод на Ръкописа на Войнич и сега го носеше под мишница.

Йегер едва успя да му предложи чаша чай — Дженкинсън веднага седна пред ръкописа и папката от Биоко, като постави до тях книгата с превода. И това беше — надянал дебелиите си очила на носа, той се захвана с произволните на пръв поглед числа от списъка на „Дукесата“.

Двайсет минути по-късно Дженкинсън вдигна глава. Очите му горяха от възбуда.

— Пипнах го! — възкликна той. — Направих няколко опита, само да се убедя, че първият не е подвеждащ. И така... номер едно: Адолф Айхман.

— Чувал съм името — каза Йегер. — Но все пак ми припомнете детайлите.

Дженкинсън вече се беше навел отново над книгите и листата.

— Наистина голяма гадина. Един от основните архитекти на холокоста. Избягал от Германия в края на войната, но бил открит в Аржентина през шейсетте. Следващият е Лудолф фон Алвенслебен — оповести Дженкинсън.

Йегер поклати глава. Името не му твореше нищо.

— Групенфюрер от СС, чиста проба масов убиец. Ръководил Долината на смъртта в Северна Полша, масов гроб за хиляди. Изчезнал след края на войната — също в Аржентина, където доживял до дълбоки старини.

Третият е Ариберт Хайм — продължи архиварят. — Трябва да сте чували за него. Главен герой на може би най-продължителния лов на хора на всички времена. По време на войната бил известен като „доктор Смърт“. Спечелил си прякора в концлагерите заради експериментите със затворниците. — Дженкинсън потръпна. — Смята се, че също се скрил в Аржентина.

— Май се очертава обща схема — отбеляза Йегер. — Латиноамериканска тема.

Дженкинсън се усмихна.

— Така е.

Преди да разкрие още имена, групата пристигна. Раф въведе Ирина Нарова и Майк Дейл, които изглеждаха уморени от пътя, но и в доста по-добро състояние, позагладили косъма от последния път, когато ги бе видял.

Йегер ги поздрави и им представи Дженкинсън. Раф, Нарова и Дейл бяха долетели в Лондон от база „Качимбо“ през Рио. Бяха пътували близо осемнайсет часа, а сега по всичко личеше, че ги очаква дълга нощ.

Йегер свари силно кафе и им каза добрата новина — кодът на книгата като че ли работеше, поне за документите от Биоко.

Петимата се събраха около Ръкописа на Войнич и превода и Нарова извади чантата с документи, открити в пилотската кабина на JU-390. Атмосферата бе наелектризирана от възбуда и очакване. Дали седемдесетгодишните тайни и мрачната история най-сетне ще оживеят?

Нарова извади първия наръч документи и се зарови в тях.

Дейл измъкна камерата си и махна с нея към Йегер.

— Нещо против да снимам тук?

— Ти да не си се повредил? — подразни го Йегер. — Не беше ли „първо снимай, после питай“?

— Това е домът ти — сви рамене Дейл. — Не е същото като да те снимам наред дивата джунгла.

Йегер долавяше промяна, някаква зрялост и истинска загриженост у оператора, сякаш изпитанията и премеждията от последните няколко седмици някак го бяха доизградили.

— Давай насърчи го Йегер. Най-добре да документираме. Всичко.

Нарова извади документа *Aktion Feuerland*, Дейл нагласи камерата си, а Раф и Йегер застанаха като неформална охрана. Не след дълго Дженкинсън пъкна под носа на Йегер списък — напълно разшифрованата седма страница от манифеста на „Дукесата“, и започна да посочва някои от най-прословутите имена в него.

— Густав Вагнер, известен като Звяра. Създател на програмата Т-4 за избиване на непригодните, след това поставен начело на един от най-големите лагери на смъртта. Избягал в Южна Америка, където доживял до дълбока старост.

Архиварят мушна с пръст друго име.

— Клаус Барби, по-известен като Лионския касапин. Масов убиец, измъчвал и избивал хиляди французи. След войната...

Дженкинсън млъкна, когато през отворената врата на баржата се вмъкна енергична фигура. Красива по един кльощав, хипарски начин — трийсет и няколко годишна жена, опитваща се да си остане момиче.

— Това е Ани от една съседна баржа — представи я Йегер. — Добър приятел.

— Не са ли всички такива? — изстреля наведената над документа Нарова, преди Ани да успее да отвори уста. — Жените май са привлечени към Уил Йегер като нощни пеперуди към пламъка на свещ. Така ли се казваше на английски?

— Всеки, който може да прави морковен кейк като Ани, със сигурност ще спечели сърцето ми — заяви Йегер, за да излезе от неловката ситуация.

Усетила, че той и приятелите му са заети и напрегнати, Ани връчи на Йегер кейка и забърза навън.

— И не се преработвайте — извика тя и махна с ръка.

Нарова отново потъна в работата си. Йегер бе раздразнен от постъпката ѝ. От къде на къде се държеше така грубо с приятелите му?

— Благодаря, че помагаш да поддържам добросъседски отношения — саркастично подхвърли той.

— Та както казвах, Клаус Барби — поде отново Дженкинсън. — Лионския касапин. След войната бил защитен от британското и американското разузнаване. Бил пратен в Аржентина като агент на ЦРУ с кодово име *Adler*.

Йегер повдигна вежда.

— Тоест орел?

— Орел — потвърди Дженкинсън. — Лионския касапин станал доживотен агент на ЦРУ под кодово име Орел. — Пръстът му се плъзна надолу по списъка. — И този тук. Хайнрих Мюлер, бившият шеф на Гестапо. Един от най-високопоставените нацисти, чиято съдба си остава пълна загадка. Повечето смятат, че е избягал... ами, можете да познаете — в Аржентина.

След него е Валтер Рауф, един от висшите офицери на СС. Изобретателят на мобилните газови камери. Избягал в Южна Америка. Доживял до дълбока старост и се говори, че погребението му се превърнало в честване на всичко нацистко.

И накрая — продължи Дженкинсън, — самият ангел на смъртта, Йозеф Менгеле. Провеждал ужасни експерименти с хиляди човешки същества в Аушвиц. След войната избягал — трябва ли да го казвам? — в Аржентина, където се говори, че продължил опитите си върху хора. Истинско чудовище, което не може да се нарече човек.

О, но да не забравяме, че Борман също е в списъка. Мартин Борман, дясната ръка на Хитлер...

— Банкерът на Хитлер — вметна Йегер.

— Именно — кимна Дженкинсън. — С две думи, това е нацисткият разбойнически кораб, ако е имало такова нещо. Странното е, че липсва най-главният разбойник — чичо Адолф. Твърдят, че умрял в бункера си в Берлин. Аз лично никога не съм вярвал в това.

Той сви рамене.

— Прекарах по-голямата част от зрелия си живот в архивите, проучвайки Втората световна война. Ще се изумите каква индустрия се е появила около нея. Но съм попадал на много малко неща, които може да се сравняват с всичко това.

Дженкинсън махна с ръка към купчината листа на масата.

— През целия си живот не съм попадал на нещо, което поне малко да се доближава до тези документи. И държа да кажа, че за мен е истинско удоволствие. Нещо против да разчета още нещо?

— Давайте — насърчи го Йегер. — И без това документите са твърде много, за да може Нарова да се справи с тях за една нощ. Имам обаче един въпрос. Какво стана с досието на Ханс Камлер, което открихте в Националния архив? Онова, от което ми пратихте две страници по имейла?

Дженкинсън трепна и в очите му се появи тревога.

— Няма го. Изчезна. Капут. Дори когато проверих системата за съхраняване онлайн, не открих нито страница. Сякаш това досие никога не го е имало.

— Някой е положил сериозни усилия то да изчезне — отбеляза Йегер.

— Определено — с безпокойство потвърди Дженкинсън.

— И още нещо — добави Йегер. — Защо е трябвало да се използва нещо толкова примитивно като код на книгата? Все пак нацистите са имали свръхмодерни машини за шифроване като „Енигма“, нали така?

Дженкинсън кимна.

— Имали са. Но благодарение на учените от „Блечли Парк“ ние разбихме „Енигма“. Към края на войната нацисткото ръководство е знаело това. — Архиварят се усмихна. — Кодът на книгата може и да е прост, но същевременно е абсолютно сигурен, стига да нямаш абсолютно същата книга — или в този случай книги, върху които се основава шифърът.

И с тези думи Дженкинсън се присъедини към Нарова в разчитането на поредния документ.

79.

Мина време.

Разбиването на кодове не беше силата на Раф и Йегер. Двамата се заеха да приготвят напитки и да дежурят на палубата. Йегер не очакваше никакви неприятности тук, но двамата с Раф още бяха живи и в играта, защото бяха обучени да очакват неочакваното — принцип, към който се придържаха винаги.

След около час Дейл се присъедини към тях и отпи дълга глътка кафе.

— Никой с ума си не може да снима повече четене на документи.

Като стана дума за снимане, как върви? — попита Йегер. — Карсън доволен ли е, или ще те застреля утре по зазоряване?

Дейл сви рамене.

— Колкото и да не е за вярване, изглежда доста оптимистично настроен. Стигнахме до самолета и го вдигнахме от джунглата, точно както бяхме обещали. Фактът, че го изгубихме по пътя, просто означава, че няма да има втора част. Но след като приключи тук, трябва да ида в студиото и да започна да подготвям сериите.

— Как ще ме представиш? — поинтересува се Йегер. — Ще редактираш ли разните „ах“, „ох“ и цялото останало мънкане?

— Ще те представя като кръгъл идиот — сериозно рече Дейл.

— Направи го и наистина ще бъдеш застрелян по зазоряване.

— Направи го и няма да има филм.

Разсмяха се.

Помежду им вече имаше определено другарство, каквото Йегер изобщо не си бе представял, че е възможно при първата им среща.

Наближаваше полунощ, когато Нарова приключи с дешифрирането на първия си документ. Както можеше да се очаква. Ръкописът на Войнич се оказа ключът за разчитането му, но въпреки това работата отне време и усилия. Тя излезе и се присъедини към Раф, Дейл и Йегер на откритата кърма.

— Мисля, че приключих с половината. И съдържанието е невероятно. — Тя хвърли поглед към Йегер. — Вече знаем точно накъде са летели първите три самолета с кодови имена *Adlerflug Ein*, *Zwei* и *Drei* и накъде е щял да отлети и нашият, *Adlerflug Fier*, ако не му е свършило горивото. С други думи, знаем къде точно е убежището на нацистите.

Aktion Feuerland — продължи тя. — Знаеш ли защо са нарекли операцията „Огнена земя“? Кръстили са я на Тиера дел Фуего, Огнена земя. Това е ивицата земя в най-южния край на Аржентина, която се вдава в океана... Лично за мен Аржентина не е кой знае каква изненада. Винаги е била основен заподозрян за приютяването на най-отявлените нацисти.

Но документът посочва и няколко други места. Други убежища. А те вече са наистина шокиращи. — Нарова замълча, мъчейки се да овладее въодушевлението си. — Знаеш ли, никога не сме разполагали със средствата, сведенията и експертизата да довършим това. Да сложим край. Но с разбиването на тези кодове може би вече ги имаме.

Преди Нарова да успее да продължи, се чу тържествуващ вик. Беше Дженкинсън и всички решиха, че трябва да е попаднал на нещо наистина необичайно — прекаляването с емоциите не беше в стила на архиваря.

Побързаха да влязат.

Дженкинсън вдигна един лист.

— Ето — задъхано обяви той. — Променя всичко. Толкова лесно можеше да се пропусне — само някакъв на пръв поглед незначителен лист с числа... Но накрая всичко започва да придобива смисъл. Ужасен, смразяваш смисъл.

Долната му устна трепереше от... вълнение? Тревога? Или ужас?

— Няма смисъл да преместваш заграбената плячка, най-важните си хора и *Wunderwaffe*, оръжията чудо, в четирите краища на света, освен ако нямаш основателна причина да го правиш. График. Основен план. Това — той размаха листа, — е разковничето. *Action Werewolf*. Операция „Върколак“: Проект за Четвъртия райх.

Дженкинсън ги погледна. В очите му се четеше страх.

— Обърнете внимание — Четвъртият райх. Не Третият. Четвъртият.

Изумени и смълчани, всички се събраха около него и той зачете:

— Започва така: „По заповед на фюрера от прахта на Третия райх *Übermensch*, тоест господарската раса — ще продължи да работи, за да се издигнем отново...“.

Дженкинсън продължи с четенето. Документът очертаваше план, използващ най-голямата слабост на съюзниците — параноята им около издигането на Източния блок и комунизма срещу тях. Дори в часа на победата на съюзниците нацистите използвали параноята им като троянски кон, чрез който да оцелеят и един ден отново да се въздигнат.

Чрез огромното богатство, натрупано през годините на войната, те трябвало да се вмъкнат във всички нива на обществото и на пръв поглед да разработват и усъвършенстват технологиите в полза на новите си господари, но в действителност да ги покваряват. Най-обещаващите *Wunderwaffe* технологии щели да продължат да се развиват, но в абсолютна тайна и в полза на преродения нацизъм на Четвъртия райх.

— „Никой не бива да подценява задачата, лежаща пред нас продължи да чете Дженкинсън последния абзац от документа. — Операция «Върколак» няма да бъде осъществена за една нощ. Нужно е да бъдем търпеливи. Трябва да възстановим мощта си и да съберем отново силите си. Фюрерът, със съдействието на най-великите умове на Райха, ще работи тайно за тази цел. И когато Райхът се издигне като феникс от пепелищата, този път ще бъде всеобщ и никой не ще може да го спре.

Мнозина от нас може и да не доживеят този ден, но децата ни със сигурност ще го доживеят. Те ще вземат онова, което им принадлежи. Съдбата на господарската раса ще бъде осъществена. И накрая ние ще си отмъстим“.

Дженкинсън обърна листа.

— Споменават, че са внедрили свои хора в Бюрото за стратегически операции, предшественика на ЦРУ, в американското правителство, в Британското тайно разузнаване, в най-големите корпорации... списъкът е дълъг. И са си отпуснали седемдесет години да постигнат целта си — седемдесет години от най-голямото си падение, от безусловната капитулация през май четиресет и пета година.

Архиварят ги погледна уплашено.

— А това означава, че точно сега Райхът трябва да се издигне като онзи феникс от пепелта.

Той обърна документа към Йегер и останалите. В долната част на втората страница беше отпечатан познат символ — *Reichsadler*.

— Това е техният знак. Емблемата на Четвъртия райх. Кръглият символ под орела. Написаното около него също с кодирано. Всъщност е тройно кодирано, но успях да го разшифровам.

Дженкинсън прочете думите:

— *Die Übermensch des Reich — Wir sind die Zukunft.*
Господарската раса на Райха — Ние сме бъдещето.

80.

Йегер погледна над тюркоазените води към Ирина Нарова.

— Вълната е твоя — предизвика я той. — Ако си мислиш, че те бива достатъчно.

Зад тях се надигаше огромна вълна, понесла се към блестящите бели пясъци, ставаше все по-висока и мощна с приближаването на плажа.

— *Schwachkopf!* Ще те изпреваря! — също толкова предизвикателно извика Нарова.

Обърнаха се и загребаха яростно към брега. За миг ревят на прибой изпълни ушите на Йегер, след което мощният тласък вдигна задната част на дъската му. Загреба още по-бързо, като се мъчеше да хване вълната и да стане част от нея, докато тя се носеше с грохот към тясната сребриста ивица на плажа.

Набра скорост, дъската летеше върху повърхността и с едно плавно движение той скочи и сви колене за по-добра опора. С ускоряването Йегер усети познатия прилив на адреналин и реши да направи едно бързо завъртане, за да е сигурен, че ще бие Нарова по стил.

Обърна рамене към вълната, докато дъската се носеше нагоре по високата три и половина метра водна стена. Стигна образуващия се бял гребен и понечи да се обърне рязко, за да полети отново надолу. Но се оказа, че е подценил до каква степен са му се отразили петте седмици в „Блек Бийч“, последвани от почти толкова дълъг период в Амазония.

Докато се опитваше да прехвърли тежестта върху предния си крак, Йегер осъзна колко скован е все още. Изгуби равновесие и след миг бе пометен. Вълната го погълна и го повлече надолу и надолу в ревящите си дълбини.

Йегер усещаше как суровата мощ на океана надделява и ѝ се предаде. Това бе единственият начин да оцелееш в подобна ситуация. Както беше посъветвал сина си при първото му качване на сърф: „Не

бързай. Представи си, че имаш десет секунди да спасиш света. Винаги използвай пет от тях да закусиш с мляко и бисквити“. Така учеше сина си да запази спокойствие, докато около него бушува буря.

Знаеше, че когато приключи с него, вълната ще го изплюе от другата страна.

И наистина, няколко секунди по-късно Йегер изскочи на повърхността.

Пое огромна глътка въздух и затърси пипнешком ремъка на дъската. Намери го, придърпа сърфа към себе си, покатери се върху него и загреба към сушата. Нарова го чакаше на пясъка с блеснал победоносен поглед.

Беше минала седмица от епичното разбиване на шифри на баржата на Йегер и откриването на операция „Върколак“. Идеята за посещението на Бермудите бе негова. Възнамеряваше да прекарат няколко дни в презареждане на батериите и съставяне на план за действие, докато се възползват от гостоприемството на родителите му.

Почивка преди предстоящата битка.

Като мъничка задморска територия на Великобритания, разположени наред Атлантическия океан, Бермудите бяха толкова далеч от любопитни очи, колкото изобщо беше възможно подобно нещо. Родителите на Йегер дори не живееха в най-голямото селище, а бяха избрали да се установят в Хорсшу Бей, на спирацията дъха с красотата си Морган Пойнт.

Съвършена изолация. Съвършена прелест.

Нарова моментално се възползва от шанса да посети малкия островен рай — нещо доста странно за човек, така посветен на мисията си, на лова. Йегер реши, че щом са тук, далеч от всичко останало, тя най-сетне ще склони да проговори за скритото си минало и за отношенията си с дядо му.

На два пъти се бе опитвал да повдигне темата в Лондон, но дори там Нарова сякаш беше преследвана от демони.

Пътуването до Бермудите предложи на Йегер и възможност да попита родителите си как бе умрял дядо Тед — нещо, което отдавна отлагаше. Вярно, имаше подозрения за нещо злоещо, но по онова време Йегер бе твърде млад, за да задълбае по-сериозно в тази посока.

След като полицията не успя да открие никакви доказателства, семейството бе принудено да приеме заключението за самоубийство.

Но въпреки това подозренията им си останаха.

Както и можеше да се очаква, майка му и баща му бяха разтълкували появата му с Нарова като нещо различно от онова, което беше в действителност. Баща му дори стигна дотам да отведе Йегер в кабинета си за разговор на четири очи.

Той отбеляза колко красива е Нарова — макар и малко странна понякога — и колко е ободряващо да види сина си отново в компанията на... дама. Йегер изтъкна, че баща му пропуска един основен факт — двамата с Нарова спяха в отделни спални.

Баща му обаче изобщо не му повярва. Лично за него отделните спални бяха само игра. Представление. И тъй като от изчезването на жената и детето на Уил вече бяха минали близо четири години, баща му недвусмислено заяви, че двамата с майка му смятали, че времето наистина е дошло.

Времето да продължи напред.

Йегер обичаше родителите си. От баща си бе наследил страстта към всичко диво — морето, планините, горите. Ала така и не успя да му каже, че никога не е бил по-сигурен, че Рут и Люк са живи. Всъщност не го направи, за да спести на родителите си допълнителните терзания и мъка.

Не знаеше как да обясни тази новопоявила се увереност. Как да каже на баща си, че психотропен коктейл, даден му от амазонски индианец и събрат воин, му е върнал спомените, а с тях и надеждата?

След като приключиха със сърфирането, двамата с Нарова тръгнаха обратно към къщата. Родителите му бяха излезли и Нарова се отправи към душа, за да махне солта от кожата и косата си. Йегер отиде в спалнята си и взе айпада. Трябваше да провери за новини от останалите от екипа.

Не му се искаше да планира следващите стъпки, докато всички не бъдат изведени живи и здрави от Амазония. Разбира се, разкриването на плана за възстановяването на Райха, за глобалното завладяване на властта от нацистите, не означаваше задължително, че този план е задействан, ала уликите в тази посока бяха доста убедителни и Йегер се боеше от най-лошото.

Първо, бяха убили Анди Смит, а после Йегер и хората му бяха преследвани в Амазония. Тъмната сила бе положила всички усилия да ги довърши и да погребее завинаги тайните на призрачния полет на JU-

390. Очевидно можеха да действат навсякъде и разполагаха със сериозна технологична и военна мощ. Освен това бяха отмъкнали официален документ на британското правителство и бяха направили така, че да изчезне всякакво споменаване за него в архивите.

Откъдето и да го погледнеше, синовете на Райха сякаш наистина се надигаха. И като че ли никой не осъзнаваше това и не правеше опит да ги спре — никой, освен неговия малък, изтощен от битките екип.

Когато Дженкинсън разшифрова документите на операция „Върколак“, Йегер се изкуши да разкрие съществуването на документ с подобно заглавие от сандъка на дядо си. Но нещо — някакъв инстинкт — го спря. Това беше карта, която щеше да крие ревниво, докато не дойде подходящото време да я изиграе.

С помощта на полковник Евандро успя да установи система за сигурна криптирана електронна поща, така че всички оцелели членове на екипа да могат да общуват донякъде безопасно. Или по-скоро всички, с изключение на Летисия Сантос. Полковник Евандро бе пратил най-добрите си хора, подкрепени от специалисти по отвличане, откупи и спасяване, да претърсят цялата страна, ала засега усилията им удряха на камък.

Йегер включи айпада си и влезе в ProtonMail — системата за криптиран имейл, която използваша сега. Имаше съобщение от Раф и добри новини. През изминалите двайсет и четири часа Луис Алонзо, Хиро Камиши и Джо Джеймс се бяха появили. Успели да излязат от Сера де лос Диос, водени от Пурувехуа и неколцина индианци от съседното племе уру-еу-вау-вау.

И тримата били толкова добре, колкото можело да се очаква, и сега Раф работеше с полковник Евандро за връщането им у дома колкото се може по-бързо и безопасно. Зарадван от съобщението, Йегер изпрати молба за новини относно Летисия Сантос.

Макар да знаеше, че няма с какво да помогне, искаше му се да се върне в Бразилия и да се включи в лова на полковник Евандро. И възнамеряваше да го направи след почивката на Бермудите, освен ако междувремежно не открият и спасят Летисия. Беше се заклел пред себе си, че тя ще бъде намерена и върната у дома.

Имаше и второ съобщение — от Питер Бурке. Йегер се канеше да го отвори, когато на вратата се почука. Беше Нарова.

— Излизам да потичам — съобщи му тя.

— Добре — промърмори Йегер, без да откъсва поглед от екрана.
— А когато се върнеш, може да проведем онзи отдавна отлаган разговор откъде си познавала дядо ми. И защо ме презираш толкова много.

Нарова се закова на място.

— Да те презирам ли? Може би вече не чак толкова. Но иначе съм съгласна, на това място може и да поговорим.

Вратата се затвори, а Йегер щракна върху имейла.

Първо свали прикачената снимка. Бях я пропуснал в архива. След това ме набери по скайп. Обаждането ще се прехвърли на телефона ми дори да не съм пред компютър, така че винаги ще можеш да ме намериш. Направи го веднага. Не говори с никого.

Йегер изпълни инструкциите. Снимката беше зърнеста, черно-бяла, направена с увеличение. Ясно личеше, че е „Дукесата“, и на нея се виждаше група високопоставени нацисти, опрели се на перилата на кораба. Нищо не се набиваше на очи, така че отвори скайп и набра Бурке, без да затваря снимката.

Гласът на южноафриканеца бе силно напрегнат, когато каза:

— Погледни четвъртия отляво, в самия център на снимката. Намери ли го? Този тип. Тази навъсена физиономия, ужасната прическа, бръчките от постоянно мръщене. Да ти напомня на някого? А сега си представи същото лице с малкия и адски тъп мустак на Чарли Чаплин...

Дъхът на Йегер секна.

— Няма начин — ахна той. — Не може да бъде. Разбихме кода, но него го нямаше в списъка. Главните нацисти бяха там, но не и той.

— Е, проверете отново — отвърна Бурке. — Пуснете пак цялото разшифроване. Защото ако това не е Адолф, шибаният Хитлер, аз съм със сигурност китаец! И още нещо. Снимката има дата на обратната страна, седми май четиресет и пета. Едва ли е нужно да ти посочвам значението на тази информация!

След като Бурке затвори, Йегер увеличи изображението. Впери поглед в чертите, без да може да повярва на доказателството пред

очите му. Нямаше съмнение, лицето бе същински двойник на фюрера — което означаваше, че може би Хитлер е стоял на палубата на кораб в Санта Изабела цяла седмица след мнимото му самоубийство в берлинския бункер.

Мина доста време, преди Йегер да се почувства в състояние да се върне към непосредствената си задача. Последното откровение на Бурке — и вероятно последната тъмна тайна на „Дукесата“ — напълно го бе вцепенило. Едно беше да откриеш със сигурност, че много от най-приближените на фюрера и главни архитекти на злото са оцелели след войната.

И съвсем друго — да се натъкнеш на доказателство, че същото се отнася и за самия фюрер.

Чрез системата за търсене Йегер влезе в старата поща за „чернови“, която беше компрометирана. Не можеше да се сдържи да не погледне и знаеше, че благодарение на ProtonMail местоположението му не може да се проследи. От ProtonMail се хвалеха, че дори Агенцията за национална сигурност на САЩ, най-мощната служба за наблюдение в света, не може да проследи графика на сървърите им, които се намираха в Швейцария.

В папката за чернови имаше ново съобщение.

Беше чакало там няколко дни.

Безпокойството на Йегер се засили.

Както и миналия път, съобщението съдържаше само линк към Dropbox. Едва ли я беше създал някой от екипа му. С нарастващ трепет Йегер отвори папката и щракна върху първото изображение, като очакваше да види поредната ужасна снимка на Летисия Сантос, част от войната на нерви на врага.

Каза си, че трябва да погледне, защото на някое от противните изображения врагът би могъл неволно да издаде местоположението си — следа, от която Йегер и останалите да започнат лова.

Изображението се отвори. Състоеше се само от шест реда текст.

Ваканция в рая...

Докато любимите ти горят.

Въпрос: откъде знаем толкова много?

Отговор: малкият Люк ни казва.

Допълнителен въпрос: къде е малкият Люк?
Отговор: *ein Nacht und Nebel*.

Ein Nacht und Nebel — нощта и мъглата.

С разтуптяно като картечница сърце Йегер щракна върху втория файл. Изображението се отвори — на някога прекрасна зеленоока жена и подрастващо момче, с изпити лица, измъчен поглед и черни кръгове около хълтналите очи.

Майка и дете, коленичили във вериги пред някакъв нацистки флаг, по-голямата част от който беше заета от... *Reichsadler*. Жената и синът на Йегер държаха брой на „Интернешънъл Хералд Трибюн“. С треперещи ръце той увеличи името на вестника — датата показваше, че снимката е на по-малко от седмица. Доказателство, че преди пет дни и двамата са били живи.

Под снимката имаше два реда текст.

Върни ни нашето.
Wir sind die Zukunft.

81.

Йегер се обърна и понечи да повърне, но вътрешностите му бяха пресъхнали. Трепереше така, както никога друг път, дори по време на най-лошите изтезания в „Блек Бийч“. Свлече се от стола, тялото му се преви, но дори докато лежеше на пода, не можеше да откъсне очи от разтърсващата снимка.

В главата му се блъскаха картини — толкова мъчителни и мрачни, та имаше чувството, че черепът му всеки момент ще се пръсне. Дълго остана да лежи до бюрото, свит на кълбо. По бузите му се стичаха сълзи, ала той дори не ги забелязваше.

Изгуби представа за време.

Чувстваше се изстискан. Напълно пуст.

Звукът, който най-сетне го върна в настоящето, беше от отварящата се врата на спалнята.

По някакъв начин успя да се върне на стола пред бюрото.

Обърна се.

Ирина Нарова стоеше зад него. Увита в къса хавлия, чиято горна част бе завързана точно над гърдите ѝ. Сигурно бе тръгнала да вземе душ след тичането и Йегер не се съмняваше, че под хавлията е гола.

Не че му пукаше.

— Веднъж, докато висях от дърветата в джунглата, обясних защо двама души могат да бъдат близки — каза Нарова по онзи неин странен, безизразен, прозаичен начин. Подобна близост може да бъде необходима по няколко причини. Първо, от практична нужда. Второ, за да се топят един друг. Трето, за да правят секс. — Тя се усмихна. — Точно сега бих искала близостта да се дължи на третата причина.

Йегер не каза нищо. Не беше особено изненадан от Нарова. Вече беше осъзнал, че тя бе почти напълно лишена от способността да долавя емоциите на другите хора. Дори физиономиите и езикът на тялото сякаш бяха неразбираеми за нея.

Вместо да отговори, той премести ай пада така, че тя да го види.

Шокираната Нарова закри уста с длан.

— Мили боже...

— Датата на вестника — успя да избъбри Йегер. Гласът му бе глух, сякаш идваше от края на някакъв много дълъг и много тъмен тунел. — Отпреди пет дни е.

— Господи — ахна Нарова. — Значи са живи.

Погледите им се срещнаха.

— Отивам да се облека каза Нарова, без никакъв намек за смущение. — Имаме работа за вършене.

Тя се отправи към вратата, но спря и хвърли тревожен поглед към Йегер.

— Трябва да ти призная нещо. Не излязох просто да потичам. Имах среща... С човек, който смята, че знае къде държат Летисия Сантос.

— Какво? — Йегер се помъчи да се отърси от объркването и изумлението си. — Къде? И с кого, за бога? И защо не ме предупреди...

— Нямах да поискаш да се срещнеш с него — прекъсна го Нарова. — Не и ако знаеш кой е.

— И още как! — озъби се Йегер и заби пръст в снимката на екрана. — Следата до Летисия може да ме отведе до тях!

— Знам. Вече знам — каза Нарова. — Но преди час нямаш представа, че са живи.

Йегер се изправи. От стойката му се излъчваше неподправена заплаха.

— Казвай — настоя. — С кого е била тайната ти среща и какво си научила?

Нарова отстъпи крачка назад. Определено беше нащрек, но като никога нямаше нож.

— Най-близката суша до Бермудите е Куба. Тя е все още руска територия, поне според Кремъл. Срещнах се с един от контактите си...

— Срещнала си се с проклет руски агент! Нима споделяш с тях какво правим?

Нарова поклати глава.

— Не с агент, с руски мафиот. Наркотрафикант, по-точно един от тарторите на наркотрафикантите. Има своя мрежа из Карибите. Знае всичко и всеки. Налага се, за да прекарва кокаина си през островите. — Нарова го изгледа с негодувание. — Ако искаш да намериш дявола, понякога ти се налага да сключиш сделка със самия него.

— И какво си научила, по дяволите? — грубо попита Йегер.

Преди две седмици в Куба се появила група източноевропейци. Започнали да пилеят пари и да купонясват като луди. Нищо необичайно. На моя човек обаче му направили впечатление две неща. Първо, били наемници. И второ, държали в плен някаква жена. — Очите на Нарова блеснаха предизвикателно. — Жената била бразилка. А фамилията ѝ — Сантос.

Йегер не откъсна очи от Нарова. Странно, но въпреки сложната си психологическа маска, тя сякаш не бе в състояние да изрече лъжа. Можеше да играе съвършено роля, но когато имаше доверие на някого, истината неизменно си проличаваше.

— Добре — с неохота изръмжа Йегер. — Майната му на въпроса как си ги намерила. — Погледът му се върна отново върху екрана на айпада. Първо да намерим Летисия, а после...

Лицето му се промени — стана леденостудено, напълно спокойно. Изражение, което Нарова никога не бе виждала. Имаше екип, имаше следа — и по-важно, трябваше да спасява света и семейството си.

— Събирай си нещата — каза на Нарова. — Заминаваме.

— Да — отвърна тя. — Ние. Аз и ти, Уил Йегер, *Кахухара'га*.
Време е за лов.

БЛАГОДАРНОСТИ

Специални благодарности на литературните ми агенти от „Нитърс Фрейзър & Дънлоп“ Каролин Мишел, Анабел Меруло и Тим Байндинг за непоколебимата им подкрепа и проникателни коментари върху първите чернови. Както винаги, благодаря на Лора Уилямс от ПФД за херкулесовите ѝ усилия. Специални благодарности на Джон Ууд, Джемина Форестър и хората от издателство „Орион“ — Сюзан Ламб, Малкълм Едуардс, Марк Ръшър, Геби Йънг и всички останали от „Екип Грилс“.

Специални благодарности на Хамиш де Бретън-Гордън, кавалер на Ордена на Британската империя, Дирекция „Химическа, биологична, радиационна и ядрена защита“ към Министерството на отбраната, за неговите съвети и експертна помощ за химичните, биологичните и ядрените оръжия и мерките за защита от тях. Специални благодарности на Крис Даниелс и всички от „Хибрид Еър Виъкълс“ за тяхната помощ и насоки във всичко, свързано с летенето. Специални благодарности на д-р Джасмин Борг, водещ експерт по психични заболявания, включително и ОСР (остра стресова реакция). Специални благодарности на Ан и Пол Шерат за техните проникателни съвети и критики върху всичко, свързано с нацистите и Източния блок.

Разбира се, последни и най-големи благодарности на Деймиън за помощта му да започна от онова, което открихме заедно във военния сандък на дядо ми с гриф „Строго секретно“. Връщането на тези документи към живот по начина, но който го направи, е чисто майсторство.

Издание:

Автор: Бeър Грилс

Заглавие: Призрачен полет

Преводач: Венцислав Божилов

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: 18.04.2016

Редактор: Мария Василева

ISBN: 978-954-655-677-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4807>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.